

ПАТРИША КОРНУЕЛ ПРАХ

Част 21 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2014

chitanka.info

*Както винаги — на Стейси
(ти си най-доброто от всичко)*

*„Ще ти покажа страх в шепи прах“
Т. С. Елиът,
„Пустата земя“, 1922 г.*

1.

Кеймбридж, Масачузетс

Сряда, 19 декември

4:02 сутринта

Звънът на телефона заглушава неуморния тропот на дъжда по покрива. Сядам в леглото, а сърцето ми започва да подскача като уплашена катеричка. Поглеждам осветеното екранче, за да видя кой се обажда.

— Какво става? — питам мрачно, когато поздравявам Пийт Марино. — В този час не може да е нещо хубаво.

Кучето ми Сок се притиска до мен, а аз слагам ръка на главата му, за да го успокоя. Запалвам лампата и вадя бележник и химикалка от чекмеджето, докато Марино ми разказва за трупа, намерен на няколко километра оттук в МИТ, Масачузетския институт по технологии.

— В калта на едно от игрищата, наречено „Полето на Бригс“. Открили я преди трийсет минути — съобщава ми той. — Аз съм на път към мястото, откъдето вероятно е изчезнала, после отивам на местопрестъплението. Ще бъде напълно обезопасено, когато стигнеш там.

Мощният глас на Марино звучи, сякаш нищо не е станало между нас.

Направо не мога да повярвам на ушите си.

— Не съм сигурна защо ми се обаждаш. — Не би трябвало да го прави, но знам логиката му. — На практика още не съм се върнала на работа, а съм и болна. — Звуча достатъчно спокойна и любезна, само дето гласът ми е леко дрезгав. — По-разумно е да се обадиш на Люк или...

— Ще искаш лично да се погрижиш за този случай, докторе. Ще бъде истински рекламен кошмар, а ти определено не се нуждаеш от още един такъв.

Марино не си губи времето, а бързо намеква за уикенда ми в Кънектикът, който бе разгласен из всички новини. Не възнамерявам да

го обсъждам с него. Звъни ми, защото може, сондира където си иска и прави каквото иска, за да се увери, че съм наясно с новото положение. След десет години, през които получаваше заповеди от мен, сега ролите ни са разменени. Марино е шеф. Аз не съм. Това е светът според Пийт Марино.

— Чий рекламен кошмар? А и моята работа не е в рекламата — отговарям.

— Труп в университетското градче на МИТ е кошмар за всички. Имам лошо предчувствие за това. Щях да дойда с теб, ако ме беше помолила. Не трябваше да ходиш сама.

Марино отново говори за Кънектикът, но се преструвам, че не го чувам.

— Наистина, просто трябваше да ме помолиш — добавя той.

— Вече не работиш за мен, затова не те помолих.

— Съжалявам за това, което ти е причинил този случай.

— Аз съжалявам за това, което причини на целия свят.

Изкашлям се няколко пъти и се протягам за водата.

— Трупът идентифициран ли е?

Нагласям възглавниците около себе си, а главата на Сок поляга на крака ми.

— Предполагаме, че е двайсет и две годишна студентка на име Гейл Шиптън.

— Къде е била студентка?

— В инженерния факултет на МИТ. Съобщили за изчезването ѝ около полунощ. За последен път са я видели в бар „Сай“.

Любимото заведение на племенницата ми. Тази мисъл ме обърква. Барът се намира близо до МИТ и обслужва художници, физици и компютърни вълшебници като Луси. От време на време тя и партньорката ѝ Джанет ме водят там в неделя на обед.

— Мястото ми е познато.

Това е единственият ми отговор за човека, който ме изостави. Знам, че съм по-добре без него. Само да можех да повярвам в това.

— Очевидно Гейл Шиптън е била там късно вчера следобед с приятелка, която твърди, че към пет и половина телефонът на Гейл звъннал. Излязла навън, за да чува по-добре, и никога не се върнала. Не трябваше да ходиш сама в Кънектикът. Можех поне да те закарам — казва Марино.

Няма да ме попита как се справям след онова, което ми причини с напускането си, за да започне отначало.

Отново е ченге. Звучи щастлив. Не му пука как се чувствам заради начина, по който го направи. Единственото, за което иска да научи, е Кънектикът. Всички искат да узнаят за това, но аз не дадох нито едно интервю, а и не е нещо, за което да говориш. Ужасно ми се иска Марино да не бе заговорил за него. Струва ми се, че съм скрила нещо ужасно в заключено чекмедже, но сега то е отново пред мен.

— Според приятелката не е ли било необичайно, че момичето е излязло навън да говори по телефона, но не се е върнало?

Действам на автопилот и се опитвам да си върша работата, вече да не се интересувам от Марино.

— Знам само, че когато Гейл престанала да отговаря на съобщенията си и да си вдига телефона, приятелката ѝ се притеснила, че може да се е случило нещо лошо.

Марино вече нарича с малкото ѝ име изчезналата жена, която вероятно е мъртва. Вече има връзка между тях. Той се е захванал със случая и не възнамерява да го остави.

— Около полунощ, когато още не била чула и дума от нея, приятелката ѝ започнала да я издирва — разказва ми той. — Името на приятелката е Хейли Суонсън.

— Какво друго знаем за Хейли Суонсън? И какво имаш предвид, когато казваш „приятелка“?

— В обаждането нямаше много подробности.

Всъщност Марино има предвид, че не знае много, защото обаждането на Хейли Суонсън вероятно не е било взето на сериозно в началото.

— Притеснява ли те това, че и тя не се е разтревожила по-рано? — питам. — Ако Гейл е била видяна за последен път в пет и половина, значи са минали шест или седем часа, преди приятелката ѝ да звънне в полицията.

— Знаеш какви са студентите тук. Пият, изчезват някъде с някого, не забелязват почти нищо наоколо.

— Дали Гейл е била от типа момичета, готови да изчезнат с кого ли не? — Ще ми се наложи да задавам доста въпроси, ако се окаже, че нещата са такива, каквито подозирам. — Струва ми се, че не разполагаме с много информация.

Още докато изричам думите, осъзнавам, че не трябваше да ги казвам.

— Не говорих дълго с Хейли Суонсън — оправдава се Марино.
— Не приемаме доклади за изчезнали лица по телефона.

— Как тогава говори с нея?

— Тя първо звънна на 911, където я посъветвали да дойде в отдела и да попълни стандартен формуляр. Просто отиваш в участъка и съобщаваш лично.

Гласът на Марино бумти с такава сила, че ми се налага да намаля звука на телефона.

— После звънна малко по-късно и ме потърси по име. Говорих с нея няколко минути, но и аз не я приех особено сериозно. Ако беше толкова разтревожена, трябваше да дойде и да попълни формуляра. Отворени сме двацет и четири часа в денонощието.

Марино работи в полицията на Кеймбридж едва от няколко седмици и ми се струва почти невероятно, че непознат човек би го потърсил по име. Незабавно се изпълвам с подозрения към Хейли Суонсън, но няма смисъл да ги споделям. Марино няма да ме изслуша, ако реши, че се опитвам да му кажа как да си върши работата.

— Звучеше ли разстроена? — питам.

— Много хора звучат разстроени, когато се обаждат в полицията, но това не означава, че думите им отговарят на истината. В деветдесет и девет процента от случаите студентите не са изчезнали. Подобни обаждания са чести тук.

— Знаем ли адреса на Гейл Шиптън?

— Онези хубави апартаменти близо до хотел „Чарлс“ — отговаря Марино и ми съобщава подробностите, които си записвам.

— Скъпи жилища.

Представям си елегантните тухлени сгради близо до река Чарлс, които всъщност не са далеч и от местоработата ми.

— Вероятно семейството ѝ плаща сметките. Това е обичайно за хлапета от Бръшляновата лига.

Марино е изпълнен с презрение към хората от Кеймбридж и твърди, че полицията там те глобява заради това, че си глупав.

— Някой проверил ли е дали тя не си е у дома и просто не вдига телефона?

Водя си подробни бележки. Вече съм по-съсредоточена, погълната от новата трагедия.

Но докато седя в леглото и говоря по телефона, се сещам за предишната трагедия и не мога да прогоня образите, които видях. Трупите и кръвта. Месинговите гилзи, които проблясваха по пода в началното училище. За миг ми се струва, че все още съм там.

Двайсет и седем аутопсии, повечето на деца. Когато си събличах окървавената униформа и влизах под душа, отказвах да мисля за това, което тъкмо бях свършила.

Опитвам се да не мисля за случая. Още преди години се научих да не мисля за унищожената човешка плът, с която работя. Пропъждах образите от главата си и ги принуждавах да си останат на местопрестъплението, в залата за аутопсии и вън от мислите ми. Очевидно обаче се провалих. Миналата събота, когато се прибрах у дома, имах треска и всичко ме болеше, сякаш бях заразена с нещо злоещо. Обичайните ми бариери бяха сринати. Бях предложила помощта си на съдебния лекар в Кънектикът, а никое добро дело не остава ненаказано. Налагат ти наказание, задето си постъпил правилно. Тъмните сили не харесват това, а стресът те поболява.

— Тя твърди, че отишла до дома на Гейл, за да се увери, че приятелката ѝ не е там — продължава Марино. — После помолила охраната да провери и апартамента, но вътре нямало и следа от Гейл. А и по нищо не личало да се е прибирала от бара.

Отбелязвам, че Хейли сигурно е добре позната на хората, които работят в кооперацията на Гейл Шиптън, тъй като охраната не би отворила вратата за всекиго. Докато говоря, вниманието ми се разсейва и се насочва към абсурдната купчина доставени от „Федекс“ колети, които лежат до канапето все още неотворени. Припомням си защо не е хубаво да си изолиран в продължение на дни и прекалено болен, за да готвиш и да излезеш от къщи или да останеш насаме с мислите си.

Кожен рокерски елек на „Харли Дейвидсън“ и тока за колан във формата на череп са подаръците за Марино. За Луси и Джанет има парфюм „Ермес“ и гривни „Джеф Дийгън“. За съпруга ми Бентън — титанов часовник с циферблат от въглеродни влакна. Рожденият му ден е утре, пет дни преди Коледа, а е адски трудно да пазаруваш за човек, който не се нуждае от много, а има почти всичко.

Имам и огромно количество подаръци за майка ми и сестра ми, които трябва да опаковам, за домашната ни помощничка Роза, за членовете на персонала ми и всякакви дреболии и лакомства за хрътката ми Сок, за булдога на Луси и котката на шефа на персонала ми. Не знам какво точно ми стана, когато бях болна и на легло, но започнах да правя поръчки по интернет като луда. Обвинявам за това високата температура. Със сигурност ще чуя как разумната Кей Скарпета е откачила и се е отдала на дивашки празничен пазар. Луси определено ще ми се подиграва.

— Гейл не отговаря на телефона, на съобщенията и имейлите си — продължава Марино, а дъждът трополи по прозорците. — Нищо във Фейсбук или Туитър, а и физическото ѝ описание отговаря на това на мъртвото момиче. Мисля, че може да е била отвлечена, държана някъде, а после трупът ѝ е бил увит в чаршаф и изхвърлен. Не бих те притеснявал при тези обстоятелства, но знам каква си.

Той наистина ме познава добре и е наясно, че няма да подкарам към МИТ или където и да било другаде, не и когато съм била под карантина през последните пет дни. Все пак споменавам му за това. Инатлива съм и се държа делово и хладно с бившия ми главен следовател. Бившият.

— Как се чувстваш? Казах ти да не се ваксинираш срещу грип. Вероятно затова си болна — казва той.

— Не мога да се разболея от мъртъв вирус.

— Е, всеки път, когато са ми правили ваксина срещу грип, се тръшвах болен като куче. Радвам се, че звучиш по-добре.

Марино се преструва на загрижен за мен, защото преследва някаква цел.

— Предполагам, че всичко е относително. Можех да съм и по-добре. Но пък можех да съм и по-зле.

— С други думи, ядосана си ми. Да сложим картите на масата.

— Говорех за здравето си.

Да кажа, че съм ядосана, би омаловажило онова, което изпитвам. Марино май въобще не си помисля какво напускането му говори за мен, главния съдебен лекар на Масачузетс и директор на Криминологичния център в Кеймбридж, КЦК. През последните десет години той беше главният ми следовател и внезапно се разведе с мен професионално. Мога да предположа какво дрънкат ченгетата за мен.

Очаквам да се съмняват в мен на местопрестъплението, в службата, в залата за аутопсии или на свидетелската скамейка. Представям си, че си задават въпроси. Но всъщност не става дума за мен, а за Марино и кризата на средната възраст, която го мъчи, откак го познавам. Ако не бях толкова дискретна, можех да заявя, че Пийт Марино страда от ниско самочувствие и объркана самоличност още от деня, когато се е родил в семейството на груб и жесток баща пияница и слаба послушна майка, живеещо в лоша част на Ню Джърси.

Аз съм недостижима за него жена, която той наказва, вероятно любовта на живота му и със сигурност най-близкият му приятел. Мотивът му да ми звънне в този час, когато знае, че съм болна от грип, толкова болна, че в един момент се чудех дали не умирам, определено не е разумен или справедлив.

2.

По време на предизвикано от треската прозрение видях значението на всичко, сблъсъка на частиците, които образуват материята във вселената, и смъртта — пълната противоположност на всичко. Когато температурата ми стигна четиридесет градуса, видях нещата още по-ясно, обяснени простичко от смъртта с косата, която стоеше до леглото ми.

Само да бях записала казаното от нея, неуловимата формула за природата, която дава, и смъртта, която отнема, за всичко сътворено от времето на Големия взрив, измервано чрез продуктите на разлагането. Ръжда, прах, болест, лудост, хаос, корупция, лъжи, разруха, мъртви клетки, атрофия, воня, пот, прах в прах, които си взаимодействат и създават нова материя. Не можех да видя лицето на смъртта, но беше мила и привлекателна, докато ми говореше научно, поетично, осветена от огъня, който не топли.

В моменти на зашеметяваща яснота осъзнах какво имаме предвид, когато говорим за забранения плод и първородния грях, за навлизането в светлината, за извънземните, аурата, призраците, рая и ада и превъплъщението, за излекуването и надигането от мъртвите, за завръщането като гарван, котка, ангел или гърбушко. Разкри ми се планът на Господ, върховния физик, който е милостив, справедлив и забавен. Който е съзидателен. Който е всички нас.

Видях и узнах. Постигнах съвършената истина. После животът се завърна, издърпа истината изпод мен и аз съм все още тук, задържана от гравитацията. Страдаща от амнезия. Не мога да си спомня и да споделя онова, което най-последно можех да обясня на съкрушените хора, след като се погрижа за мъртвите им близки. Безпристрастна съм, когато отговарям на въпросите им, а те винаги са едни и същи.

Защо? Защо? Защо?!

Как може някой да извърши нещо подобно?

Никога не съм имала добро обяснение. Но такава съществува и аз разполагах с него за кратко. Онова, което винаги съм искала да кажа, бе на върха на езика ми, но после се върнах в съзнание и яснотата бе заменена от току-що свършената работа. Кошмарните образи, които човек никога не би трябвало да вижда. Кръв и месинг в коридора, украсен за празниците. А после и вътре в класната стая. Децата, които не можах да спася. Родителите, които не можах да утеша. Уверенията, които не можах да дам.

Страдали ли са?

Колко бързо е станало?

Повтарям си, че грипът е виновен. Няма нищо, което да не съм виждала и с което да не мога да се справя. Усещам как гневът ми се надига и събужда спящия в мен дракон.

— Повярвай ми, не искаш никой друг да се занимава с това — настоява Марино.

Ако искам да съм честна със себе си, трябва да призная, че ми е приятно да чуя гласа му. Не искам да ми липсва компанията му, както тъкмо стана. Не бих отишла с никого друго на откачения медиен панаир, улиците, претъпкани с телевизионни ванове, сателити, бръмченето на хеликоптери в небето, сякаш снимат филм.

Изстрелите от упор ли са били?

Ново надигане на гнева. Не мога да си позволя да събудя дракона. По-добре стана, че Марино не беше с мен. Знам с какво може да се справи и съм наясно, че би избухнал като стъкло, разбито от вибрации, прекалено силни, за да ги чуеш.

— Мога само да ти кажа, че имам предчувствие, докторе — заявява познатият глас, който сега звучи по-самоуверен. — Някакъв шибан откачалник тъкмо започва. Може да му е дошла идеята заради онова, което се случи наскоро.

— Онова, което се случи в Нютаун, Кънектикът?

Не схващам как е стигнал до подобен извод и ми се иска да спре да говори за Кънектикът.

— Така става обикновено — потвърждава той. — Шибан откачалник открива идеята на друг шибан откачалник, който застрелва сума ти хора в кино или училище.

Представям си как Марино шофира из тъмните улици на Кеймбридж. Несъмнено не си е сложил предпазния колан, но няма

смисъл да си хабя думите да му напомням, че отново е ченге. Той е склонен да се върне бързо към лошите си навици.

— Не е била застреляна, нали? — питам, за да сменя неприятната тема. — Дори не си сигурен, че е убийство.

— Не изглежда да е била застреляна — потвърждава той.

— Тогава да не объркваме нещата с онова, което стана в Кънектикът.

— Писна ми от кретени, които медиите награждават.

— Всички изпитваме същото.

— Проклетите репортери само влошават нещата и карат идиотите да извършат нещо подобно. Не би трябвало да съобщаваме имената на убийците, а да ги погребваме в необозначени гробове.

— Да се съсредоточим върху настоящия случай. Знаем ли дали момичето има видими наранявания?

— Нищо на пръв поглед — отговаря Марино. — Но със сигурност не се е увила сама в чаршафа и не е отишла там, за да се просне и да умре в дъжда и калта.

Марино е подминал заместника ми, Люк Зенър, или когото и да било друг от съдебните лекари в КЦК, но не заради това, че аз съм най-квалифицираната, макар да е така. Става дума за самия него — той се връща към по-раншния си живот, за да бъде човекът, който беше, когато се запознахме. Вече не работи за мен. Има право да ме призове. Смята, че така е редно, и ще ми го напомня колкото се може по-често.

— Искам да кажа, ако наистина не се чувстваш готова...

Звучи ми като предизвикателство.

Не знам. Как мога да преценя нещо в момента? Изтощена съм и умирам от глад. Не мога да спра да мисля за варени яйца с масло и пипер, горещ, прясно изпечен хляб, и еспресо. Бих убила за чаша студен портокалов сок.

— Не, не, най-лошото премина — отговарям, като се протягам към бутилката с вода на нощното шкафче. — Остави ме да се стегна.

Единственото ми движение обаче е да отпия огромна глътка вода. Жаждата ми вече не е неутолима, а устните и езикът ми не са сухи като хартия.

— Пих сироп за кашлица, преди да си легна. С кодеин.

— Късметлийка.

— Малко съм замаяна, но съм добре. Но не е добра идея да шофирам, особено в това време. Кой я намери?

Може би вече ми е казал. Притискам ръка към челото си. Нямам температура.

— Студентка от МИТ и един тип от Харвард излезли на среща и решили да се уединят в стаята ѝ в общежитието. Познаваш ли Симънс Хол? Онази огромна сграда, която изглежда построена от „Лего“, в далечната част на бейзболното игрище на МИТ?

Долавям, че Марино слуша полицейския скенер и е усилил звука. Той е във вихъра си. Въръжен и опасен, с детективска значка на колана. Шофира цивилна полицейска кола, оборудвана със сирена, лампи и бог знае какво още. В старите дни, когато беше ченге, екипираше колите си, както прави с любимите си мотори „Харли Дейвидсън“.

— Забелязали нещо, което помислили за манекен в чаршаф, проснат в калта в края на игрището, до оградата, която го отделя от паркинга — съобщава ми онзи Марино от миналото ми, детектив Марино. — Влезли вътре, за да погледнат отблизо, и осъзнали, че е жена, увита в чаршаф, но с нищо под него. Не дишала и те веднага звъннали на 911.

Тялото е голо?

Всъщност питам дали тялото е било пипано и от кого.

— Твърдят, че не са го докосвали. Чаршафът е абсолютно мокър и е очевидно, че тя е гола. Мачадо говори с тях и според него те нямат нищо общо с това, каквото и да се е случило с момичето. Но за всеки случай ще им вземем ДНК проби, ще проверим биографиите им и всичко друго.

Марино продължава да ми обяснява, че детектив Сил Мачадо от полицията в Кеймбридж смята, че жената е починала от свръхдоза наркотик.

— А това пък може да е свързано с откаченото самоубийство оня ден — добавя Марино. — Както знаеш, из улиците се продават доста гадни нещица, които създават сериозен проблем наоколо.

— Кое самоубийство?

За съжаление, докато ме нямаше в града и бях болна, бяха станали няколко самоубийства.

— Дизайнерката, която скочи от покрива на кооперацията си в Кеймбридж и разби стъклата на фитнес центъра на първия етаж, където хората още тренирали — отговаря той. — Изглежда, сякаш е избухнала бомба от спагети. Както и да е, те смятат, че може да е свързано.

— Не знам защо.

— Мислят, че може да са виновни гадните наркотици.

— Кой са те?

Разбира се, аз не бях работила по самоубийството. Протягам се към купчината папки на пода до леглото.

— Мачадо. И сержантът и лейтенантът му — казва Марино. — Стига чак до шефовете и комисаря.

Просвам папките на леглото. Трябва да са поне дузина, придружени от доклади за смъртта и снимки, направени от шефа на персонала ми Брайс Кларк. Той ми ги оставяше на терасата всеки ден заедно с продуктите, които бе достатъчно любезен да ми доставя.

— Тревогата е, че може да са същите дизайнерски наркотици или метамфетамини, с други думи — последната версия на гадните тъй наречени соли за баня, които изпълниха улиците тук. Може мадамата, която се самоуби, да ги е взимала. Едната теория е, че Гейл Шиптън, ако тя е мъртвата, е била с някого, взела е кофти дрога и е предозирала, а той е изхвърлил трупа ѝ.

— Това твоята теория ли е?

— Не, по дяволите. Ако ще изхвърляш труп, защо ще го правиш на университетското бейзболно игрище, сякаш го разполагаш там, за да шокираш хората? Това е моето мнение, най-голямата заплаха, за която да се тревожим в наши дни. Направи нещо достатъчно сензационно и ще се озовеш в новините и ще привлечеш дори вниманието на президента на Съединените щати. Мисля, че който е захвърлил трупа на игрището, е подобен откачалник. Прави го заради вниманието и за да се озове в новините.

— Това може да е част от проблема, но вероятно не е всичко.

— Ще ти изпратя няколкото снимки, които Мачадо ми прати.

Дълбокият глас на Марино продължава да бучи в ухото ми. Груб глас, дрезгав и упорит.

— Не трябва да пишеш съобщения, докато шофираш — напомням му, като се протягам към айпада.

— Да бе, ей сега ще си напиша глобата.

— Някакви следи от влачене или друго, което да показва как трупът се е озовал там?

— По снимките ще видиш, че е наистина кално. За съжаление следите от влачене и отпечатъците от стъпки са били измити от дъжда. Но още не съм бил там лично.

Отварям снимките, които Марино тъкмо ми изпрати, и забелязвам подгизналата трева и червената кал до оградата на бейзболното игрище. После увеличавам образа на мъртвата жена, увита в бял чаршаф. Дългата ѝ кестенява коса е спретнато нагласена около младо красиво лице, леко наклонено наляво и лъскаво от дъжда. Платът е увит около гърдите ѝ като хавлия за баня, от онези, с които хората се загръщат, когато си почиват в спа салон.

Нещо познато се появява в съзнанието ми. Стресвам се от сходството с онова, което Бентън ми изпрати преди няколко седмици, когато пое значителен риск. Без пълномощие от ФБР той ме попита за мнението ми за убийствата, по които работеше във Вашингтон. Но онези жени имаха найлонови пликосе на главите, а тази няма. Те имаха промишлени лепенки около вратовете и закачени панделки, а това е типичният за убиеца им модел, който липсва тук.

Дори не знаем дали става дума за убийство, напомням си. Не бих се изненадала, ако младата жена е умряла внезапно, а уплашеният ѝ компаньон се е паникьосал, увил я е в чаршаф, вероятно взет от общежитието, а после я е оставил навън, където да бъде намерена бързо.

— Подозирам, че някой е закарал колата си близо до оградата, отворил е вратата и я е завлякъл вътре — продължава Марино, докато аз разглеждам снимките, разстроена от тях на някакво подсъзнателно ниво, дълбоко интуитивно.

Опитвам се да си обясня какво чувствам, но не мога и не казвам и дума на Марино.

Бентън ще бъде уволнен, ако ФБР узнае, че е споделил поверителна информация с жена си. Няма значение, че съм експерт, чиято юрисдикция включва федерални случаи и вероятно бездруго щяха да се консултират с мен. По принцип го правят, но по някаква причина не го направиха сега. Шефът на Бентън, Ед Гранби, не си пада по мен и би се изкефил страхотно да уволни мъжа ми.

— Портата не била заключена — съобщава ми Марино. — Двойката, която намерила трупа, казва, че била затворена, но не и заключена. Останалите порти са обезопасени с вериги и катинари, така че никой да не може да влезе след работно време. Който и да е отговорен за изхвърлянето на трупа, е знаел, че една от портите не е заключена, или е имал ключ.

— Тялото изглежда изложено нарочно — казвам и усещам как главата ми натежава от хроничното главоболие. — Жената е по гръб, краката ѝ са изправени, едната ѝ ръка грациозно почива на корема ѝ, другата е протегната, а китката ѝ е извита като на балерина. Нищо не е в безпорядък, чаршафът е внимателно увит около нея. Всъщност не съм сигурна, че това е чаршаф.

Увеличавам образа максимално.

Някакъв бял плат е. Разполагането на трупа е символично, ритуално.

Сигурна съм в това и стомахът ми се свива от ужас.

Ами ако е същото? Ами ако той е тук?

Напомням си, че случаите във Вашингтон са пресни в ума ми, защото те са причината Бентън да не си е у дома, а и наскоро разглеждах снимките от местопрестъпленията, аутопсиите и докладите от лабораторията. Тяло, увито в бял плат и разположено скромно, по никакъв начин не означава, че този случай е свързан с другите, повтарям си.

— Била е оставена така нарочно — казва Марино, — защото това означава нещо за шибания откачалник, който го е направил.

— Как може някой да закара тялото дотам, без да го видят? — питам и съсредоточавам вниманието си там, където му е мястото. — На игрището, наред общезитията и апартаментите на МИТ? Да започнем с идеята, че си имаме работа с човек, който познава района, вероятно друг студент или служител, някой, който живее или работи тук.

— Мястото, където е оставена, не е осветено нощем — казва той. — Зад закритите тенискортове, нали знаеш оня голям бял балон, а после са игрищата. Ще те взема след около трийсет-четирийсет минути. Сега съм до бар „Сай“. Затворено е, разбира се. Няма и следа от човек, никакви светлини. Ще огледам отвън, където може да е говорила по телефона, после ще потегля към къщата ти.

- Сам си, нали? — питам.
- Точно така.
- Внимавай, моля те.

Сядам в леглото и сортирам папките в спалнята на къщата ни от деветнайсети век, построена от известен трансценденталист.

Започвам със самоубийството, което Марино спомена. Преди три дни, в неделя, 16 декември, двацет и шест годишната Сакура Ямагата скочила от покрива на кооперацията си в Кеймбридж. Причината за смъртта ѝ е онова, което може да се очаква в подобни случаи — многобройни наранявания, мозъкът се отделя от черепната кухина, сърцето, дробовете и далакът ѝ са разкъсани. Костите на лицето, краката, ръцете и таза са натрошени страховито.

Преглеждам снимките, които включват шокираните погледи на зяпачите. Много от тях са в спортни екипи и са обвинили ръце около себе си заради студа. Виждам изискан сивокос мъж в костюм и вратовръзка, който изглежда замаян и победен. На една от снимките той стои до Марино, който говори и сочи. На друга снимка сивокосият е клекнал до трупа. Главата му е сведена и трагична, със същото победено изражение на лицето.

Очевидно той е имал връзка със Сакура Ямагата. Представям си ужасената реакция на хората от фитнеса на първия етаж, които са гледали навън в мига, когато тялото ѝ се е стоварило долу. Един от очевидците описваше, че е паднало като тежка торба с пясък. Кръв и тъкани опръскали прозорците, зъби и парченца от кости се разпръснали на почти двацет метра от мястото. Лицето и главата ѝ бяха така размазани, че не можеха да бъдат разпознати.

Свързвам подобни кошмарно обезобразяващи смъртни случаи с влиянието на наркотици и докато преглеждам страниците на подробния полицейски доклад, отново се впечатлявам, когато виждам името и номера на Марино в него.

Докладващ офицер Марино ДЗЗ.

Не съм виждала полицейски доклад, написан от него, откак той напусна полицията в Ричмънд преди десетина години, а сега чета описанието му на случилото се миналата неделя в Кеймбридж в луксозния небостъргач на Мемориал Драйв.

„... Отидох на горепосочения адрес след инцидента и разпитах доктор Франц Шонберг. Той ме уведоми, че е психиатър с практика в Кеймбридж, а Сакура Ямагата, модна дизайнерка, била негова пациентка. В деня на инцидента тя му написала текстово съобщение в 15:56 следобед и му съобщила за намерението си да «отлети за Париж» от покрива на кооперацията си.

Приблизително в 16:18 часа доктор Шонберг пристигнал на адреса ѝ и бил отведен до покрива през задната врата. Видял пациентката си гола, застанала до ниския парапет с гръб към него и широко разперени ръце. Той я извикал веднъж и казал: «Суки, аз съм тук. Всичко ще е наред». Тя не отговорила, нито показала с нещо, че го е чула. След миг полетяла напред, нещо, което докторът описва като «гмуркане на лебед»...“

Люк Зенър направил аутопсията и предал нужните тъкани и течности в токсикологичната лаборатория. Сърце, бял и черен дроб, панкреас, кръв...

Погалвам слабото тяло на Сок и усещам как ребрата му леко се надигат и спадат, докато диша. Внезапно се чувствам напълно изтощена, сякаш разговорът с Марино ми е отнел цялата сила. Мъча се да остана будна и отново оглеждам снимките, като търся онези със сивокосия мъж, който подозирам, че е доктор Франц Шонберг. Затова полицията му е позволила да се доближи до тялото. Затова стои до Марино. Не мога да си представя какво ли е да видиш как пациентката ти скача от покрива. Как въобще човек би могъл да превъзмогне подобно нещо? Чудя се дали съм се запознавала някъде с психиатъра.

Не можеш да го превъзмогнеш — мисля си. — Някои неща не можеш да превъзмогнеш, не можеш...

Лоши наркотици, припомням си идеята на Марино. Дизайнерска дрога. Солите за баня, напълнили Масачузетс миналата година. Имахме няколко странни самоубийства и инциденти, свързани с тях. Установено и тревожно бе нарастване на убийствата и кражбите в района на Бостън, особено в лошите квартали, населени с бедни. Хората търгуват с дрога, членовете на бандите си осигуряват покрив

над главите за невероятно ниска цена и съсипват квартала и нанасят щети навсякъде около себе си. Повтарям си наум какво трябва да се направи, докато отварям служебната си електронна поща. Моля токсиколозите да побързат с анализа в случая на Сакура Ямагата и да проверят за дизайнерска дрога.

Мефедрон, метилендиоксипировалерон или МДПВ и метилон. Люк не се е сетил да включи халюциногени, но трябва да вземем проби и за тях. ЛСД, метилергометрин, ерготамин...

Мислите ми се отнасят нанякъде, после се съсредоточават.

Алкалоидите на моравото рогче могат да причинят ерготизъм, познат още като ерготоксикоза или Пожара на свети Антоний, със симптоми, напомнящи за магия, които според някои хора са довели до преследването на вещици в Салем. Конвулсии, спазми, мании, психози...

Зрението ми се замъглява и прояснява, главата ми подскача, докато дъждът ромоли по покрива и прозорците. Трябваше да кажа на Марино да се увери, че някой ще направи навес от непромокаем брезент или найлонови платна, за да предпази трупа от времето и от очите на любопитните. За да предпази и мен. Не трябва да съм навън мокра, замръзнала, снимана от медиите.

Навсякъде има телевизионни ванове. Уверяваме се, че всички щори са спуснати. Тъмнокафяв мокет. Тъмни локви съсирена кръв, чиято миризма ме преследва. Залепва по подметките ми, докато се движа из стаята. Има прекалено много кръв и се опитвам да не стъпя в нея и да обработя местопрестъплението както трябва. Сякаш има някакво значение.

Но няма кого да накажеш и никое наказание не е достатъчно. Облягам се на възглавницата и гневът ми е затихнал за миг, загледан в света с жълтите си очи. Виждам страховитата му форма и усещам тежестта му.

Марино ще се увери, че тялото е предпазено.

Гневът ми се раздвижва леко. Звукът и ритъмът на проливния дъжд се променят от фортисимо в пианисимо.

Марино знае какво прави.

3.

10 години по-рано

Ричмънд, Вирджиния

Силен дъжд облива частния път и бие по дърветата, разлюлени от лятната буря под гневното небе над града, който напускам.

Потя се неприятно в гаража и се чувствам странно заради алкохола. Детектив Марино от полицията в Ричмънд се опитва да ме напие, да ме победи, когато съм слаба.

Май би трябвало да правя секс с теб и да приключим с всичко това.

Надписвам кашоните с флумастер и отбелязвам местата на ричмъндския си дом, който бях построила от дърво и камък и бе осъществената ми мечта: всекидневна, спалня, стая за гости, кухня, перално помещение, кабинет... Искам да улесня другата страна, макар да нямам представа каква ще е тя.

— Господи, как мразя да се местя — въздъхвам и залепям един от кашоните.

— Защо тогава го правиш непрестанно, по дяволите? — Марино флиртува агресивно.

— Непрестанно? — засмивам се на глас.

— В същия проклет град. От един квартал в друг — казва той, като свива рамене, несъзнаващ какво става с нас. — Кой може дори да запомни всичките ти къщи?

— Не се местя без основателна причина — отговарям и звуча като адвокат.

Аз съм адвокат. Лекар. Началник.

Бягай, бягай колкото се може по-бързо.

Зачервените очи на Марино ме приковават.

Аз съм пеперуда. Ако те оставя, ще съсипея цвета по крилицата ми. Ще бъда трофей, който вече не искаш. Бъди мой приятел. Защо това не е достатъчно?

Залепям поредния кашон, успокоена от дъжда пред отворената врата на гаража. Вътре нахлува мъгла, гореща и влажна. Имам чувството, че съм в сауна. Или в утробата на мама. Сякаш топло тяло е притиснато в моето, размяна на горещи течности по кожата и понадълбоко — в тъжни самотни места. Имам нужда да бъда обгърната от жегата и влага, също както от мокрите си дрехи, залепнали по мен. Марино ме наблюдава от сгъваемия си стол, облечен в отрязан анцуг и тениска. Едрото му лице е зачервено от похот, желание и бира.

Чудя се за следващия арогантен детектив, с когото ще трябва да се разправам, макар да нямам никакво желание. Някой, когото ще трябва да обучавам и търпя, да уважавам и презирам, да понасям и да обичам по свой собствен начин. Може пък и да е жена, напомням си. Някоя корава жена следователка, която приема, че ще е партньорка на новата съдебна лекарка.

Представям си жена детектив с хищен поглед, която се появява на всяка аутопсия, нахлува в кабинета ми и изфучава в пикапа или на мотора си, както прави Марино. Едра татуирана загоряла жена в дънков елек и кърпа на главата, която иска да ме направи своя любовница.

Излагам се. Проявявам се като нерационална и несправедлива, изпълнена с предразсъдъци и невежа. Луси не се конкурира и не контролира жените, които желае. Няма татуировки и кърпа на главата. Не ѝ е нужно да е хищник, за да получи онова, което иска.

Не мога да търпя тези досадни откачени мисли. Какво става?

Тъга присвива гърдите и стомаха ми и едва си поемам дъх. Съкрушена съм от това, което се каня да напусна. Не става дума само за къщата и Ричмънд или Вирджиния. Бентън го няма, убит преди пет години. Но стига да остана тук, чувствам, че той е още в стаите, по пътищата, където шофирам, сякаш ме наблюдава и знае всичко, което правя.

Усещам го в движението на въздуха и сенките, които се превръщат в мое настроение. Някакъв глас отдалеч ми казва, че той не е мъртъв. Ще се върне. Кошмарът не е истински. Ще се събудя и той ще е там. Кафявите му очи, приковани в моите, дългите му елегантни пръсти ще ме докосват. Ще усещам топлината му, кожата му, идеалната форма на мускулите и костите му. Ще бъде жива.

И тогава няма да ми се налага да се местя на някакво умряло място, където постепенно ще увяхвам. Представям си гъстите гори зад имота ми, канала и железопътните линии. Надолу е каменистата отсечка от река Джеймс, вечна част от града в задната част на Локгрийн, ограден квартал с модерни къщи, обитавани от хора с пари, които копнеят за безопасност и уединение.

Съседи, които почти никога не виждам. Привилегировани хора, които никога не ме разпитват за трагедиите по стоманените ми маси. Аз съм италианка от Маями, аутсайдер. Старата стража на ричмъндския Уест Енд не знае какво да мисли за мен. Не ми махат. Не спират да ме поздравят. Гледат на къщата ми, сякаш е населявана от духове.

Вървах сама из улиците, изскачах от гората до канала и ръждясалите железопътни линии, представях си Гражданската война и векове преди нея фермерите в Джеймстаун, първото постоянно английско селище. Заобиколена от смърт, намирах утеха в миналото, превърнало се в настояще, в началото, което никога не свършваше, във вратата ми, че има причини за всичко случващо се.

Как може всичко да стигне дотук?

Залепям нов кашон и усещам смъртта на Бентън, гаден дъх на тила ми. Празна съм и съсипана от това. Благодарна съм на дъжда и шума му.

— Изглеждаш, сякаш ще заплачеш — казва втораченият в мен Марино. — Защо плачеш?

— Потта люти на очите ми. Тук е горещо като в ада.

— Можеш да затвориш шибаната врата и да пуснеш климатика.

— Искам да чувам дъжда.

— Защо?

— Никога вече няма да го чуя на това място.

— Господи! Дъждът си е дъжд.

Той поглежда навън, като че ли дъждът може да е необикновен. Намръщва се, както прави, когато мисли усилено. Загорялото му чело се набръчква, когато засмуква долната си устна и разтърква брадата си.

Марино е суров и страховит, едър и излъчва агресия, почти хубав преди лошите му навици да го победят. Тъмната му коса посивява и е зализана на една страна, за да прикрие оголяващото му теме. Никак не му се иска да признае, че оплешивява. Висок е над метър и осемдесет,

широкоплещест и с едри кости. Когато ръцете и краката му са голи като сега, си припомням, че е бивш боксьор, който не се нуждае от пистолет, за да убие някого.

— Не знам защо, по дяволите, предложи да си подадеш оставката — изсумтява той и се вторачва в мен. — Само за да се мотаеш наоколо почти цяла година, за да дадеш време на задниците да ти намерят заместник. Това беше тъпо. Не трябваше да си подаваш оставката. Майната им.

— Да бъдем честни. Уволниха ме. Това е истината, когато се оттегляш, защото си засрамил губернатора.

Вече съм по-спокойна и мога да изрецитирам познатите реплики.

— Не е първият път, когато си вбесила губернатора.

— Вероятно няма да е и последният.

— Защото не знаеш кога да спреш.

— Вярвам, че тъкмо го направих.

Той ме наблюдава как се движа, сякаш съм заподозрян, който може да се хвърли към оръжието си.

Продължавам да слагам етикети по кашоните. Скарпета, днешната дата, вещи, предназначени за гардероба в спалнята в къщата под наем в Южна Флорида, където не искам да бъда. Имам чувството, че някакъв апокалиптичен провал ме връща в родното ми място.

Да се върна там е върховният провал, доказващ, че не съм по-добра от егоистичната си майка и пристрастената към мъжете Дороти, единствената ми сестра, която е виновна в престъпно пренебрежение към дъщеря си Луси.

— Кой е най-дългият период, в който си оставала някъде? — неуморно ме разпитва Марино, навлизащ в територии, които са му били забранени.

Чувства се окуражен и вината е моя, защото пих с него и се сбогувах по начин, който звучеше като „Хей, не ме оставяй“. Усеца за какво си мисля.

Ако те оставя да го направиш, може би вече няма да е толкова важно.

— Предполагам, че в Маями — отговарям. — Живях там, докато навърших шестнайсет и потеглих към Корнуел.

— Шестнайсет. Едно от онези генийчета значи. Ти и Луси сте едни и същи.

Зачервените му очи са приковани в мен.

Аз съм в Ричмънд от също толкова години и е време да потегля нанякъде.

Залепям кашон с надпис „Поверително“, пълен с доклади от аутопсии, случаи, тайни, които трябва да пазя. Струва ми се, че Марино си представя как ме съблича. Или просто ме преценява, защото се тревожи, че съм откачила заради случилото се с кариерата ми.

Доктор Кей Скарпета, първата жена, назначена за главен съдебен лекар на Вирджиния, сега е първата, принудена да напусне службата...

Ако чуя проклетите новини още веднъж...

— Напускам полицията — заявява Марино.

Не се правя на изненадана. Въобще не реагирам.

— Знаеш защо, докторке. Очакваш го. И точно това искаш. Защо плачеш? Не е пот. Плачеш. Какво става, а? Щеше да се ядосаш, ако не бях напуснал, за да изчезнем заедно от града, признай си. Хей, всичко е наред — казва той мило, разтълкувал действията ми погрешно както винаги. — Оставаш с мен.

Иска ми се казаното от него да е истина, но не по начина, който той има предвид. Продължаваме да говорим на различни езици.

Той вади две цигари от пакета и става, за да ми подаде едната. Ръката му ме докосва, когато ми поднася запалката. Не помръдвам. Дръпвам силно от цигарата.

— Дотук със слагането на край — казвам, като имам предвид пушенето, а не неговото напускане на полицията.

Ще напусне, а аз не би трябвало да искам това от него. И не е нужно да съм ясновидка, за да предвидя последиците. Ще бъде само въпрос на време той да се ядоса, да се почувства депресиран и лишен от мъжествеността си. Ще се раздразни, ще започне да ревнува и един ден ще ми отмъсти. Ще ме нарани. Всичко си има цена.

Бялата ми стена от кашони нараства и мирише на застоял въздух и прах.

— Да живея във Флорида. Да ходя на риболов, да си карам харлитото, никакъв сняг вече. Знаеш как мразя студеното време — казва Марино, издишва струя дим, връща се до стола си и силният му аромат изчезва. — Няма да ми липсва абсолютно нищо от този тъп град.

Той изтърсва пепелта си на пода и прибира пакета цигари и запалката в джобчето на потната си тениска.

— Ще бъдеш нещастен, ако се откажеш от работата в полицията — казвам му истината.

Но няма да го спирам.

— Да си ченге не е само работа, а твоя същност — добавям.

Честна съм с него.

— Трябва да арестуваш хора. Да риташ врати. Да изпълняваш заплахите си. Да изпращаш боклуците в затвора. Това е причината за съществуването ти, Марино.

— Няма нужда да ми обясняваш.

— Имаш нужда от властта да наказваш хората. Затова живееш.

— Глупости. Всички големи случаи, по които съм работил? Мога да получа каквото си искам.

— И какво точно ще е то? — питам, като сядам на един от кашоните и изтърсквам пепелта от цигарата си.

— Ти.

— Никога няма да се оженим.

— Не съм те и молил. Някой чу ли ме да моля? — заявява той високо, сякаш в гаража има и други хора, освен нас. — Никога дори не съм те канил на среща.

— Няма да се получи.

— Не е лъжа. Кой би могъл да живее с теб?

Пускам фасата в празна кутия от бира и той изсъсква.

— Единственото, за което говоря, е да работя за теб — казва той, без да ме погледне. — Да съм главният ти следовател, да си изградим добър екип, да създадем програма за обучение. Най-добрата в света.

— Няма да уважавах себе си.

Права съм, но той не може да ме разбере.

Марино пуши и отпива бира, а дъждът трополи неуморно по гранитните плочки, разлюлените дървета, далечните железопътни линии и реката, минаваща през града, който напускам.

— А после няма да уважавах и мен, Марино. Така ще стане.

— Вече съм решил.

Нова глътка бира. Зелената бутилка е влажна и проблясва. Марино отказва да ме погледне.

— Всичко съм обмислил. Двамата с Луси го направихме.

— Запомни какво ти казах. Всяка дума.

4.

Кеймбридж, Масачузетс

Сряда, 19 декември

4:48 сутринта

Пред къщата изръмжава двигател. Отварям очи, очаквайки да видя кашони и Марино, който се поти на сгъваемия стол. Но виждам семпли мебели от черешово дърво, които са притежание на семейството на Бентън от повече от сто години.

Разпознавам кремавите копринени завеси по прозорците, раираното канапе и масичката за кафе, а после дюшемето се превръща в кафяв мокет. Усещам гадната сладникава миризма на кръв. Тъмночервени петна и капки по чиновете. Рисунки с пастели и закачалка, отрупана с детски ранички, в пъстро боядисаната класна стая на първолаците, където всички са мъртви.

Въздухът е наситен с летливите молекули на разпадаща се кръв, червени кръвни телца, отделящи се от серума. Съсирване и разлагане. Усещам миризмата. Но след миг изчезва. Обонятелна халюцинация. Рецепторите на първия ми мозъчен нерв са стимулирани от нещо запомнено, което вече не е там. Разтърквам си тила и вдишвам дълбоко. Въображаемата воня е заменена от аромата на дърво и свещи, идващ от полицата над камината. Долавям и мирис от изгорените цепеници от последния огън, който палих, преди Бентън да замине, преди Кънектикът. Преди да се разболея. Поглеждам часовника.

— Мамка му — промърморвам.

Почти пет сутринта е. След като Марино се обади, вероятно съм се унесла, а сега той е пред къщата. Изпращам му съобщение да ми отпусне петнайсет минути и си представям онзи Марино, с когото тъкмо си говорех и пиех бира в горещия влажен гараж. Всеки образ, всяка дума от този сън оживяват като във филм, размесени с истински кадри от онова, което се случи през лятото, когато напуснах Вирджиния завинаги преди десет години.

Всичко беше толкова истинско. Това, което знаех и чувствах в онези мрачни времена. Бентън — убит, а аз — принудена да напусна работа, прогонена от бели мъже в костюми, които не се интересуваха от истината.

Спускам крака на пода и намирам пантофите си. Предстои ми да обработя местопрестъпление, а Марино идва да ме вземе както в старите дни, в миналото време в Ричмънд. Той предрича, че случаят ще е тежък, и не се съмнявам, че иска точно това. Копнее за сензационно убийство, за да възстанови репутацията си и да се издигне от пепелта, в която вярва, че е попаднал заради мен.

— Съжалявам — казвам на Сок, като го бутвам настрани и се надигам.

Чувствам се слаба и леко замаяна, но все пак доста по-добре.

Добре съм. Всъщност изпаднала съм в странна еуфория. Присъствието на Бентън ме заобикаля. Той не е мъртъв, слава богу. Убийството му беше фалшиво, гениална измама от страна на хитрот ФБР, предназначена да го предпази от организираната престъпност и по-специално от някакъв френски картел, който бе съсипал. Не му бе позволено да ми съобщи, че е жив и в безопасност в програмата за защита на свидетелите. Не можехме да осъществим никакъв контакт, а той само ме наблюдаваше отдалеч и ме проверяваше, без да знам. Усещах го. Знам, че го усещах. Имаше и по-добър начин да се уредят нещата и никога няма да простя на ФБР за провалените ни години. Тежки, кошмарни години, в които се измъчвах от лъжите на Бюрото, а сърцето, душата и съдбата ми бяха командвани от грозна бетонна сграда, кръстена на Дж. Едгар Хувър. Сега Бентън и аз не бихме позволили подобно нещо. Никога. Първо сме лоялни един към друг и той споделя с мен доста неща. Намира начин да ме уведоми за онова, което трябва да знам, за да не ни се наложи никога повече да преживеем подобно премеждие. Той е жив и е добре, просто е във от града. Това е всичко. Звънвам на мобилния му, за да му кажа, че ми липсва, но се включва гласовата поща.

После опитвам в хотела му в Северна Вирджиния — „Мариот“, където отсяда винаги, когато е по работа с колегите си от ФБР.

— Господин Уесли се изнесе от хотела — съобщава ми администраторът, когато го моля да ме свърже със стаята на Бентън.

— Кога? — питам объркано.

— Тъкмо когато идвах на дежурство около полунощ.

Разпознавам гласа на администратора, мек и с вирджински акцент. Работи в този „Мариот“ от години и съм говорила с него безброй пъти, особено през последните няколко седмици след второто и третото убийство.

— Обажда се Кей Скарпета...

— Да, госпожо, знам. Как сте? Аз съм Карл. Звучите леко настинала. Надявам се да не сте хванали грипа, който върлува тук. Чух, че е доста тежък.

— Добре съм, но благодаря за загрижеността. Дали Бентън спомена защо се изнася по-рано от планираното? Трябваше да остане там до уикенда.

— Да, госпожо, проверявам. Трябвало е да се изнесе в събота.

— Да, още три дни. Хм, озадачена съм. Не знаете защо внезапно си е тръгнал в полунощ?

— Господин Уесли не спомена. Четох за случаите тук, по които работи отделът му, но информацията не е много, тъй като ФБР държи на потайността, което само влошава нещата. Според мен по-добре е да знаеш с какво си имаш работа. Нали разбирате, става дума за онези от нас, които не носят пистолети и значки и трябва да се тревожат дали да отидат на кино или до мола. Щеше да е хубаво да знаем какво точно става тук. Трябва да ви кажа, доктор Скарпета, че доста хора са наистина уплашени и нервни, включително и аз. Ако беше възможно, щях да накарам жена си да не излиза вече от къщи.

Благодаря му и се измъквам любезно, като обмислям възможността, че и някъде другаде е станало нещо ужасно. Вероятно Бентън е бил изпратен на ново място. Но за него не е типично да не ме уведоми. Проверявам дали ми е писал имейл. Не е.

— Сигурно не е искал да ме събуди — съобщавам на мързеливото старо куче. — Това е едно от предимствата, когато си болен. Чувстваш се достатъчно зле, а хората те карат да се чувстваш още по-кофти, защото не искат да те притесняват.

Виждам се в огледалото, когато минавам покрай него. Бледа, в смачкана пижама от черен сатен, русата ми коса е залепнала по главата, сините ми очи са помътени. Свалила съм няколко килограма и изглеждам изтормозена от сънища, които ми показват миналото, което

едновременно ми липсва и не. Имам нужда от душ, но ще трябва да почака.

Отварям чекмеджетата на скрина и вадя бельо, чорапи, черен работен панталон и черна риза с дълги ръкави, на която е избродирана емблемата на КЦК. Вадя деветмилиметровия си „Зиг Зауер“ от нощното шкафче и го прибирам в чантата си. Чудя се защо ли въобще си правя труда. Никой не се интересува как изглеждам на калното местопрестъпление. А и нямам нужда от оръжие, след като Марино е с мен.

Дори най-дребното решение ми се струва изтощително, вероятно защото не ми се е налагало въобще да взимам решения през последните няколко дни. Да си стопля пилешката супа и да напълня купичката с вода на Сок, да му дам храна и да не забравя хапчетата му. Да пия колкото се може повече течности. Да не докосвам папките до леглото, докладите от аутопсиите и лабораторията, които очакват подписа ми. Разбира се, понапазарувах доста от интернет и изхарчих солидни суми за всички хора, които обичам, макар да ме разочароват като майка ми и сестра ми Дороти. А може би и Марино.

Затворена съм в спалнята, а Бентън е на около осемстотин километра на юг. Добре че си напомням често какво трябва да правя. Повечето лекари са ужасни пациенти, а аз вероятно съм от най-лошите. Когато се върнах от Кънектикът, Бентън искаше да напусне Вашингтон веднага, но аз знаех, че не трябва да го прави. Опитваше се да е добър съпруг. Каза, че щял да хване следващия полет, но не му разреших. Когато преследва престъпник, няма място за нищо друго, дори за мен. Няма значение какво преживявам и му отказах.

— Не умирам, но с други хора не е така — казах му решително по телефона. — Виждам достатъчно смърт. И тъкмо видях повече, отколкото някой някога би трябвало да види. Не знам какво, по дяволите, им става на хората.

— Прибирам се у дома. Няколко дни по-рано са без значение. Можеш да ми се довериш за това. Нещата тук са лоши, Кей.

— Майка има син със сериозни психически проблеми, затова го научава как да използва шибана карабина, по дяволите!

— Нуждаеш се от мен, а аз имам нужда да се прибера у дома.

— И тогава той може да избие цялото начално училище, за да се чувства могъщ за миг, преди да отнеме собствения си живот.

— Разбирам колко си ядосана.

— Ядът не върши абсолютно никаква работа.

— Ще хвана самолета или пък Луси може да ме вземе.

Напомням му, че върховният приоритет за него и колегите му от ФБР е да заловят убиеца, наречен от пресата Столичния убиец.

— Спри шибаното копеле, преди да убие още някого — казах. — Аз съм добре. Мога да се справя. Просто пипнах грип, Бентън — добавих небрежно. — Няма да съм приятна компания и не искам ти или някой друг да се заразите. Не се прибирай у дома.

— Тук нещата не вървят, а непрестанно се влошават — призна той. — Тревожа се, че той е отишъл някъде другаде и убива отново или скоро ще започне, но никой от отдела не е съгласен с мен за нищо.

— Все още си убеден, че той не е жител на Вашингтон.

— Вярвам, че идва често тук. Това обяснява защо нямаше убийства между април и Деня на благодарността. Седем месеца затишие, а после две наведнъж. Това е човек, запознат добре с дадени географски райони, защото работата му налага пътувания.

В думите му имаше логика и не разбирах защо не му обръщат внимание. Бентън винаги е получавал уважението, което заслужава, но не и в случаите във Вашингтон. Знам, че му е писнало и е адски раздражен, затова не трябва да се тревожи за мен. Наясно съм, че му е дошло до гуша да седи с група анализатори на поведението и да слуша теории и психологически тълкувания, които са наложени от Бостън, а не от неговия отдел. Ед Гранби е начело на този случай и това е най-големият проблем. Бентън трябва да се справи с него, а не да губи време с жена си.

Сок ме следва в банята. Намръщвам се от силната светлина. Белите хавлии, оставени върху коша за пране до ваната, ми напомнят за трупа в МИТ, увит в бял чаршаф.

После се сецам за жертвите във Вашингтон и как преглеждах случаите им миналия месец, след като още две жени бяха убити в разстояние на една седмица. Чудя се дали да изпратя имейл на Бентън със снимките от МИТ, но не е разумно да го правя. Това е работа на Марино, а и не трябва да му разкривам подробности от случаите на Бентън.

Мия си лицето, освежавам се и си напомням думите му за почерка на убиеца. Торбите, промишлената лепенка, всяка жертва носи

бельото на предишната, с изключение на първия случай, Клара Хъмбри. Тя е от Кеймбридж и това също ме притеснява.

Миналата пролет, по време на свирепия развод с богатия си съпруг, Клара се преместила във Вашингтон, за да е близо до семейството си. Едва месец по-късно била отвлечена и убита. ДНК-то по бикините, с които бе обути, принадлежеше на непозната жена от европейски произход. Според Бентън това означаваше, че има и други жертви.

За съжаление няма възможност да сравним случаите, тъй като ФБР отказва да сподели информация. Нищо за торбите и лепенката не бе съобщено по новините. Дори не споменаха белите чаршафи, да не говорим за торбите от прозрачен найлон с холограма на октопод, чиито глава и пипала проблясват в цветовете на дъгата в зависимост от светлината.

Клара Хъмбри бе убита миналия април, а миналия месец, точно преди Деня на благодарността, имаше още две жертви. Сали Карсън, професор, и Джулиен Гуле, пианистка. Също като първата, всяка от жените бе задушена с найлонова торба от спа магазин на име „Октопод“, който бе обран преди около година. Кашони с найлонови торбички и друг инвентар бяха изчезнали от товарната рампа. Бентън е убеден, че убиецът губи контрол над себе си, но ФБР отказва да го слуша и да последва съвета му, че определени подробности от случаите трябва да бъдат разкрити пред обществеността.

Може би някой полицейски участък някъде е имал подобно престъпление, но доводите на Бентън продължават да бъдат отхвърляни от шефа му Ед Гранби. Той е наредил да не се съобщава никаква информация за бившата жителка на Кеймбридж Клара Хъмбри, а това означава, че не могат да говорят и за последните два случая. Хората щели да научат подробностите, а те можело да вдъхновят някой убиец имитатор. Гранби категорично няма да се откаже от това мнение. И макар да има известна логика, според Бентън той просто спъва разследването.

Откак миналото лято Гранби застана начело на отдела в Бостън, Бентън се чувства все по-пренебрегнат и отхвърлян. Продължавам да му напомням, че някои хора са завистливи и изпълнени с желание да контролират всичко и всекиго. Грозен факт от живота. Двамата вече се ненавиждат свирепо и вероятно това е скритата причина за желанието

на мъжа ми да се прибере у дома. Не е само болестта ми, рожденият му ден утре или настъпването на празниците. Бентън беше доста нещастен, когато говорих с него за последен път, и почти го очаквах да се прибере всеки момент. Но може пък просто да ми се е искало да го видя. Той потегли към Вашингтон преди месец и ужасно ми липсва.

Връщам се в спалнята със Сок по петите ми. Марино ще трябва да изчака още минута или две. Взимам си айпада от леглото, влизам в служебната база данни и намирам онова, което Бентън ми сканира миналия месец. Преглеждам файловете бързо. Трите убийства се разиграват в ума ми, сякаш се случват пред очите ми. Подробностите са също така озадачаващи, както когато ги видях за първи път. Представям си същото като преди и отново гледам как жертвите умират.

Жена с найлонова торба на главата и промишлена лепенка около врата, дизайнерска лепенка с шарки като черна дантела. Прозрачният найлон се надига и спада, докато жената се опитва да диша, очите ѝ гледат паникьосано, докато лицето ѝ се зачервява до синьо. Налягането нараства и причинява леки петънца от кръвоизливи по бузите и клепачите, дребни точки в яркочервено, последици от спукването на капилярите. Бори се да остане жива, но е вързана по някакъв начин и всичко е тихо и спокойно. И накрая последно действие — панделка, направена от същата лепенка е сложена под брадичката ѝ. Убиецът е опаковал нечовешкия си дар.

Но пък това, което виждам, не отговаря на онова, което очаквах. Данните съобщават истина, която изглежда лъжа. Жертвите биха се борили свирепо. Биха се мъчили да дишат, когато са били задушавани, но няма улики да са го правили. Както каза Бентън, те са се подчинявали, сякаш са искали да умрат, а аз знам добре, че не е било така.

Не са самоубийства, а садистични убийства. Вярвам, че убиецът ги завързва, вероятно с нещо, което не оставя следи. Но не мога да разбера какво точно. Дори най-мекият плат би оставил следи, ако някой здраво завързан с него се паникьоса и се бори. И не загревам защо промишлената лепенка не е оставила следи. Как задушаваш някого, без да оставиш никаква следа?

Всички трупове бяха намерени в обществени паркове в Северна Вирджиния или Южен Мериленд. Продължавам да преглеждам

имейла, който Бентън ми бе изпратил през ноември. Знаем, че трябва да побързам и не мога да споделя с Марино какво мисля. Три различни парка, два с езера, друг с игрище за голф, всичките намиращи се близо до железопътни линии и на около трийсет километра от Вашингтон. На снимките жертвите са облечени само в бикини, идентифицирани като принадлежащи на предишната жертва, освен в случая на бившата жителка на Кеймбридж Клара Хъмбри. ДНК пробата, взета от нейните бикини, бе на непозната жена от европейски произход, с други думи — бяла.

Оглеждам снимките на мъртвите лица, вторачени в мен през найлоновите торбички от бутик, наречен „Октопод“, който се намира близо до площад „Лафайет“, само на няколко пресечки от Белия дом. Няма доказателства за сексуално нападение, нищо значително не е открито по труповете, освен два типа влакна от ликра, едното синьо, а другото — бяло. Морфологията на влакната във всеки от трите случая е леко различна. Смята се, че може да са от спортни екипи, с които е бил облечен убиецът, или пък от дамаската на мебелите в дома му.

Сядам на канапето да се облека. Пазя си силата, преди да стигна до бейзболното игрище на МИТ, където ще преглеждам мъртво човешко същество, чиято истина трябва да бъде извадена на бял свят от вътрешностите му, както съм правила хиляди пъти в кариерата си. Сок скача и обляга муцуна в скута ми. Погалвам главата му, като внимавам с ушите му, издрани и покрити с белези от предишния му жесток живот на състезателната писта.

— Трябва да станеш — казвам му. — Трябва да те изведе навън, а после имам работа. Не искам да се дразниш. Обещавах ли?

Уверявам го, че домашната ни прислужница Роза ще бъде тук скоро и ще му прави компания.

— Хайде, ела. После ще закусиш и може да подремнеш. Ще се прибера, преди да се усетиш.

Надявам се, че кучетата не разбират кога ги лъжем. Роза няма да се появи скоро, а аз няма да се прибера, преди Сок да се усети. Адски рано е и денят ще бъде дълъг. Мобилният ми телефон звъни.

— Идваш ли? — пита Марино.

— Готова съм — отговарям.

Закачам чантичката си около кръста и тръгвам.

5.

Уличните лампи осветяват талазите от дъжд пред старинната ми къща в централен Кеймбридж, близо до Академията по изкуства и науки.

Гледам как Марино изскача от джип, който не е лично негов. Форд експлорерът е черен или тъмносин, паркиран на частната ми алея. Той отваря дясната врата, без да осъзнае, че го наблюдавам от втория етаж. Не е наясно какво изпитвам, когато го видя, и е безразличен към това как нещо би могло да ме засегне.

Той никога не ми съобщи новината си и разбира се, нямаше нужда да го прави, защото вече знаех. Полицейският участък в Кеймбридж не би обърнал внимание на молбата му, ако не го бях препоръчала лично за отдела по разследвания. Аз му осигурих проклетата нова работа. Това е истината. Иронично, нали?

Говорих за него с полицейския комисар и местния главен прокурор. Обясних им, че Марино е идеалният кандидат. С огромния му опит и обучение, той не би трябвало да минава през академията заедно с новациите. И по дяволите възрастовите ограничения. Марино е съкровище. Лобирах за него, защото искам да е щастлив. Не искам вече да ме ненавижда. Не искам да ме обвинява.

Усещам лека тъга и гняв, когато Марино отваря клетката на задната седалка, за да изкара немската си овчарка, спасено куче на име Куинси. Слага му каишката и чувам приглушеното затръшване на вратата. През голите клони на големия дъб гледам как този човек, когото познавам от години, води кучето си към храстите.

Тръгват по тухлената пътека и сензорите за движение включват лампите, сякаш приветстват приближаването на полицейски детектив Пийт Марино. Едрата му фигура изглежда още по-огромна в сенките на предната тераса. Ноктите на Сок изтракват по пода, когато той тръгва след мен по стълбите.

— Според мен няма да стане така, както той си мисли — продължавам да говоря на кучето. — Защото е погрешна причината.

Естествено, Марино не разбира това. Набил си е в главата, че преди десет години е напуснал полицията против волята си, защото това е било моя идея. Ако го попитат дали всичките му разочарования се дължат на мен, той ще отговори положително и ще изкара теста на детектора на лъжата.

Запалвам лампите, които осветяват френските прозорци със стъклописи над площадките, пейзажи с диви животни в богати ярки цветове.

В антрето изключвам алармата и отварям предната врата. Марино се извисява над мен, а кучето му отчаяно се дърпа, за да поздрави Сок и мен игриво.

— Влизай. Трябва да изveda Сок и да го нахраня — казвам и започвам да вадя нещата си от килера в антрето.

— Изглеждаш ужасно — заявява Марино, като сваля качулката на дъждобрана си.

Кучето му носи служебна жилетка с надпис „Обучение“ от едната страна и „Не гали“ от другата.

Вадя тежката пластмасова кутия с инструментите си, която бях купила на доста ниска цена от „Уол Март“, както правят повечето ми колеги. Няма смисъл да плащам стотици долари за хирургическо длето или резачка на ребра, ако мога да купя евтини инструменти, които вършат същата работа.

— Не искам да ти мокря пода — казва Марино, който ме наблюдава от верандата, вторачен в мен със същия немигащ поглед като в съня ми.

— Не се притеснявай. Роза ще идва. Къщата бездруго е адски разхвърляна. Дори още не съм си купила елха.

— Имам чувството, че тук живее Скрудж^[1].

— Може и да живее. Не стой на дъжда.

— Би трябвало да спре скоро — казва Марино, като си избърсва краката в изтривалката.

Сядам на килима, а той влиза и затваря вратата. Куинси се тегли към мен, опашката му се върти лудо и се удря в поставката за чадъри. Марино, или както Луси го нарича, Кучешкия шофьор, дръпва каишката му и му заповядва да седне. Куинси не се подчинява.

— Седни — твърдо повтаря Марино. — Долу — добавя той отчаяно.

— Какво друго знаем за случая, освен онова, което ми описа по телефона?

Сок седи в скута ми и трепери, защото знае, че излизам.

— Нещо ново за Гейл Шиптън, ако тя е жертвата?

— В задната част на бара има тясна уличка с малък паркинг. Обезлюден, а някои от лампите не светят — отговаря Марино. — Очевидно е отишла там, за да говори по телефона. Намерих го заедно с една от обувките ѝ.

— Сигурни ли сме, че са нейни? — питам, като си обувам черните войнишки ботуши, които са добре подплатени и непромокаеми.

— Телефонът със сигурност е нейният — казва той, като вади кучешка бисквита от джоба си, отчупва парче, а Куинси сяда, готов да се хвърли напред.

— Какво стана с онези бисквити, които ти дадох? Връчих ти цял кашон с бисквити от сладки картофи.

— Свършиха.

— Даваш му прекалено много.

— Той все още расте.

— Ако продължаваш да го глезиш, ще порасне, ама на ширина.

— А и чистят зъбите му.

— Ами пастата за зъби, която ти направих?

— Куинси не я харесва.

— Телефонът на Гейл не е ли обезопасен с парола?

— Имам си трик, който ми помага да се справя с това.

Луси. Марино вече използва старите номера на племенницата ми, а всички знаем, че тези номера невинаги са законни.

— Внимавай с онова, което може да не поискаш да обясняваш в съда — съветвам го.

— Хората не питат за това, за което не знаят — отговаря той, показвайки ми ясно, че не иска да слуша съветите ми.

— Предполагам, че си поискал проби за ДНК и пръстови отпечатъци от телефона.

Не мога да се удържа да не му говоря по същия начин, както правех, когато ми беше подчинен. Няма дори и месец оттогава.

— И от телефона, и от калъфа му.

Надигам се от пода, а той ми показва снимка на смартфон в солиден черен калъф на мократа улица до контейнера за боклук. Мисля си, че не е типичният калъф за смартфон, а непромокаема, устойчива на удари твърда кутийка с падащи екрани. Луси нарича тези калъфи „военни“. И аз, и тя имаме такива, а тази подробност ми казва нещо важно за Гейл Шиптън. Обикновеният човек не слага телефона си в подобен калъф.

— Разполагам с историята на обажданията ѝ — казва Марино и ми обяснява как е изтръгнал паролата и другите данни, използвайки ръчен анализатор, какъвто не би трябвало да притежава.

Изобретение на Луси. Мобилен скенер, който тя модифицира, за да улесни хакерските си операции. Остави племенницата ми сама с компютъра или смартфона ти, и за пет минути тя ще притежава живота ти.

— Последното обаждане от Гейл вчера следобед е било в пет и петдесет и три — казва Марино и приковава очи в чантичката около кръста ми. — Карин Хегъл, която тъкмо изпратила съобщение на Гейл да ѝ се обади. Кога, по дяволите, започна да носиш оръжие?

— Карин Хегъл, адвокатката?

— Познаваш ли я?

— За щастие не съм водила големи дела, така че не я познавам добре. Но съм я срещала няколко пъти.

Последния път се видяхме в съда на Бостън и се опитвам да си припомня кога беше това. По-рано този месец, може би преди две седмици. Сблъскахме се в кафенето на втория етаж и тя спомена, че била в съда за предварително изслушване. Ставало дума за някаква компания за управление на финансите, която тя описа като „банда гангстери“.

— Изглежда Гейл е напуснала бара и е отишла на паркинга отзад, както ми разказа приятелката ѝ Хейли Суонсън — продължава Марино. — Гейл отговорила на обаждането на човек с блокиран номер и сигурно е излязла навън, за да чува по-добре. В разпечатката за разговорите ѝ се казва само, че номерът е на непознат мобилен телефон. Разговорът продължил седемнайсет минути.

Той дава на Куинси още едно парче бисквита.

— Гейл приключила този разговор, когато получила съобщението на Карин Хегъл. Опитала се да ѝ звънне и това обаждане продължило само двайсет и четири секунди, което е интересно. Или не я е хванала и само ѝ е оставила съобщение, или са я прекъснали.

— Трябва да се доберем до Карин Хегъл — казвам и внезапно започвам да се притеснявам. — Тя ми каза още нещо, когато се видяхме в съда преди няколко седмици. Спомена, че не живеела в дома си. Реших, че се е преместила на тайно място, където да остане, докато приключи делото. Призна ми, че за нея не било безопасно да спазва обичайната си рутина. Пошегува се, че за някои хора щяло да е адски удобно, ако тя внезапно катастрофира, но очевидно не ѝ беше до смях. Добави, че просто ме предупреждавала, в случай че се появи в службата ми без назначена среща и в хоризонтално положение. Според мен това също не беше смешно. Въобще нямаше нищо смешно.

— Вече ѝ оставих съобщение да ми се обади колкото се може по-бързо — казва Марино.

— Спомена ли ѝ, че клиентката ѝ може да е изчезнала?

— Да. Разбира се, тя не ме познава, затова не знам дали ще ми се обади, или ще накара секретарката си да го направи. Знаеш какви тузари са известните адвокати — отбелязва той, докато си обличам палтото. — Обувката беше близо до телефона. Беше мокра от дъжда, но не изглеждаше да е останала дълго навън. Часове срещу дни. Мисля, че някой е сграбчил Гейл, а тя се е борила, изпуснала е телефона си и обувката ѝ е паднала. Защо, по дяволите, носиш пистолет?

— Как изглежда обувката? — питам.

Той отваря поредната снимка на телефона си, за да ми покаже зелена пантофка от изкуствена крокодилска кожа, лежаща преобърната на мръсната мокра улица.

— Да, би паднала много по-лесно, отколкото ботуш или обувка с връзка или цип — отбелязвам.

— Точно така. Казва ни, че се е борила, докато някой се е мъчил да я набути в колата си.

— Не знам още какво ни казва. Някакви други лични вещи?

— Възможно е да е имала кафява чанта със себе си. Винаги я носела, а и не е в апартамента ѝ. Така твърди приятелката ѝ Хейли.

— С която не си говорил след един сутринта.

— В един час има само определен брой минути — казва Марино, като подава поредното парче бисквита на Куинси, третото за петнайсет минути. — Който е да е отвлякъл Гейл, явно е взел и чантата ѝ.

— И никой не я е чул да пици? Някой я сграбчва и я вкарва насила в кола в претъпкан район на Кеймбридж в най-оживеното време за кръчмите и никой не чува нищо?

— В бара е било шумно. А и зависи колко е изпила.

— Ако е била пияна, това определено би я направило по-уязвима.

Проповядвам това от години. Изнасилвачи, нападатели и убийци предпочитат жертвите им да са пияни или дрогирани. Жена, която излиза полюлявайки се от бар, е съблазнителна жертва.

— Районът зад бара е бил безлюден след стъмване — казва Марино. — Уличката е само кратък път към авеню „Масачузетс“. С други думи, адски лесно за лош човек да влезе и да излезе от нея незабелязано. И глупаво място за нея да говори по телефона по тъмно. А в пет и половина — шест вече е било абсолютно тъмно.

— Хайде да не започваме да обвиняваме жертвата — предлагам, като тръгвам по коридора със Сок по петите ми и спирам да оправя викторианската литография на стената.

Усещам влага и прах навсякъде. Личният ми свят е в безпорядък, или поне изглежда така. Няма и една коледна лампичка, нищо не се готви в кухнята, няма звуци от живот. Откак се прибрах от Кънектикът, нищо не е наред.

— Не е трябвало да отива там отзад — следва ме гласът на Марино. — Не е трябвало да говори по телефона и да не обръща внимание на света около себе си — добавя той високо.

[1] Герой на Чарлс Дикенс, известен със скъперничеството си. — Б.пр. ↑

6.

Задният двор е наводнен. Дърветата се люлеят лудо на силния вятър, а звукът на дъжда е неестествено силен. Въздухът е натежал от мъглата.

Околните къщи са тъмни. Коледните им украси се включват от таймери. Вече знам как работят. Всеки ден, откак останах сама и болна къщи, правя едно и също. Извеждам Сок и заставам на пост до вратата, облегнала лявата си ръка на чантичката на кръста ми. Усещам тежестта на пистолета вътре, докато свенливата ми измъчена хрътка намира любимото си място, души храстите и изчезва в тъмните дупки, където не мога да я видя. Сок е експерт в избягването на местата в двора, където има сензори за движение.

Навлизам по-дълбоко в сенките и оглеждам старата тухлена стена, която отделя имота ни от този зад него. Може би онова, което Бентън каза онзи ден, е вярно. По-бдителна съм от обикновено. Според него, като се има предвид всичко, което става, може да се очаква да съм неспокойна и нервна, а аз не споря с него. Той си има достатъчно проблеми и не искам да се тревожи за мен, но докато се оглеждам в тъмнината и дъжда, определено имам чувството, че някой ме наблюдава. Изпитвам го още откак се прибрах от Кънектикът.

Чувах изпукване на клонка, шумоленето на листа и започнах да се страхувам да извеждам Сок по тъмно. Той очевидно също се страхува. Мрази зимата и лошото време. Реших, че реагира на неспокойствието ми и сърцето ми се свива, когато кучето подушва въздуха, сковава се и внезапно се втурва обратно към мен, свило опашка между краката си. Сок се опитва да мине покрай мен, за да влезе в къщата, както прави често напоследък.

— Иди си свърши работата — казвам му твърдо. — Всичко е наред. Аз съм тук.

Търся източника на онова, което го е уплашило.

Какво има? Миеща мечка? Бухал? Катерица?

Вслушвам се внимателно, но не чувам нищо, освен силното плющение на дъжда, докато се оглеждам от безопасното си място. През отворената врата прониква светлина, която осветява слабо мократа кафява трева, листата и формата на кръглата ниска каменна ограда около магнолията в средата на двора. Над мен френският прозорец със стъклописа блести ярко на фона на тъмната къща. Искрящите му цветове привличат вниманието и говорят дали съм си у дома, или излизам с кучето.

Със същия успех направо мога да уведомя всекиго с лоши намерения. Май ще е по-разумно да угася лампата горе. Но отказвам да го направя. Ярките цветове и митичните животни ми доставят удоволствие и ме успокояват. Няма да позволя да ме ръководи нелогичен страх. Няма да позволя на лошите хора и дори на мислите за тях да ме лишат от още повече неща.

— Какво става? О, за бога, ела.

Отдръпвам се от вратата и Сок ме следва в двора. Муцуната му докосва задната част на коляното ми.

— Хайде — повтарям.

Звуча спокойна и смела, но не се чувствам такава.

Съзнателната част на мозъка ми казва, че всичко е наред, но друга част от него твърди, че нещо не е. Чувствам го силно. Талази дъжд разлюляват тежките клони и листата на магнолията. Пулсът ми се ускорява. Бурята бушува по покрива и огъва храстите, а аз реагирам физически на нещо, което не мога да определя.

От другата страна на задната ограда пада камъче или парче тухла и скалпът ми настръхва, а коленете ми омекват. Но тези дни на силна уплаха, която ти пречи да дишаш или да се движиш, са далеч назад в детството ми. Преживях и видях прекалено много, а това е втвърдило някаква примитивна част в мен, която вече не се паникьосва. Отварям чантичката и вадя пистолета. Вдигам си качулката и завеждам Сок до каменната ограда около магнолията. Храстите са наблизко.

— Хайде, давай. Аз съм тук — уверявам го и той се мушва под храстите, приковал очи в мен.

Тежки студени капки дъжд тропат по непромокаемата качулка на главата ми. Стоя неподвижно и се оглеждам. Наблюдавам оградата. Слушам и чакам. Сещам се, че не съм вкарала куршум в цевта и ще е трудно да дръпна предпазителя. Пистолетът е мокър. Беше тъпо от моя

страна, че не свалих предпазителя, преди да изляза. Сок внезапно се хвърля към отворената врата. Следвам го, без да обръщам гръб на оградата, която отделя двора от имота зад него.

Чувствам магнетична сила, зловещо присъствие в тъмнината зад стената, достатъчно близо, за да мога почти да го помириша. Остра мръсна миризма на електричество като при късо съединение. Същата миризма, която хората усещат, преди да получат пристъп, но аз си въобразявам. Няма друга миризма, а само тази на гниещите листа и озона от дъжда. Водата плющи неуморна, а студеният вятър не спира. Каквото и да се е движило, в момента е тихо и неподвижно. Физиката размества нещата. Мисля си за монета, която си видял за последен път на тоалетката и внезапно откриваш на килима.

Оглеждам се наоколо и не виждам нищо необичайно. Влизам си къщи, затварям вратата и я заключвам. Поглеждам през шпионката към празния мокър двор, после избърсвам Сок с хавлия, похвалям го за добре свършената работа, избърсвам и пистолета и го прибирам в чантичката си. Поглеждам отново през шпионката и по рефлекс слагам ръка на бравата. Правя го, преди да осъзная какво виждам.

Фигурата от другата страна на стената е млад мъж, дребен, може би момче. Почти сигурна съм. С непокрита глава и светла кожа. За миг той гледа право към задната врата и мен зад нея. Виждам бледата плът и тъмните вдлъбнатини на очите му. Отварям вратата широко и той побягва.

— Хей! — изкрещявам.

Той изчезва така внезапно, както се появи.

Влизам в кухнята с уреди от неръждаема стомана и старинни полилеи от алабастър и кехлибар.

— Какво стана? — пита Марино, като си налива чаша газирана вода.

Явно предполага, че съм крещяла на Сок, който се отправя към купичките си и сядна на постелката до тях.

— Имахме посетител — отговарям. — Вероятно млад мъж. Бял, тъмнокос, може би хлапе. Беше зад стената и може да е стоял там през цялото време, докато бяхме на двора. После избяга.

— В твоя имот ли беше?

Марино оставя чашата и бутилката, сякаш се кани да се втурне към двора.

— Не. — Чувствам се изненадващо спокойна, едва ли не доволна, че подозренията ми са се потвърдили. Не си въобразявам разни неща. — Беше от другата страна на стената, в двора на съседите — отговарям, като оставям мократа кърпа на шкафа.

— Значи не е виновен в незаконно проникване в чужд имот. Поне не в твоя.

— Не знам какво правеше.

— Сигурна ли си, че не е бил съседът ти?

— В този час и в това време? А и защо съседът би се крил зад стената и избягал? Този човек не ми се стори познат, но все пак не го огледах добре.

Отварям чантата си и вадя портфейла, акредитивите ми на съдебен лекар и ключовете си.

— Млад мъж, който не изглежда местен. Сигурна ли си?

— Не съм сигурна в нищо, освен в това, което тъкмо ти казах.

Намирам значката си от КЦК, в която има вграден чип за идентификация, и я окачам на каишка в пластмасовото ѝ калъфче.

— Но през последните няколко дни, откак се прибрах у дома, изпитвах странното чувство, че някой наблюдава къщата. А и Сок беше неспокоен и уплашен.

Марино замълчава за момент и обмисля възможностите си. Би могъл да излезе навън в дъждовната нощ и да потърси човека, но не е било извършено престъпление, или поне ние не знаем. А и съм убедена, че натрапникът е изчезнал отдавна, и го споделям с Марино. Обяснявам му, че човекът побягна към Академията по изкуства и науки, чийто имот е горист, а на север от него са улица „Бийкън“ и железопътните линии, а после — Съмървил. И вече сме вън от юрисдикцията на Кеймбридж. Човекът може да е навсякъде.

— Може да е било някое хлапе, което търси да открадне нещо — решава Марино, докато аз вадя мощен фенер от чекмеджето и проверявам дали батериите му са добри. — По това време на годината има много вандализъм. Разбити прозорци, откраднати коли, лаптопи, айпади и смартфони. Ще се изненадаш колко богати хора в Кеймбридж нямат алармени системи — казва той, сякаш нямам представа какво става в града, където живея и работя. — Хлапетата оглеждат къщите,

за да проверят къде е електрониката, после разбиват прозорец, грабват каквото си искат и изчезват.

— Ние не сме добри кандидати за подобно нещо. Очевидно е, че имаме алармена система.

В килера виси найлоновият сак, който нося, когато пътувам с малко багаж.

— В двора има знаци, а ако човек погледне през прозореца, ще види кутиите с червени светлинки, които сочат, че алармата е включена.

— Винаги ли работи, когато си у дома?

— Особено когато съм сама.

— И започна да изпитваш това странно чувство, след като Бентън замина за Вашингтон?

— Не толкова отдавна. Той замина преди месец, веднага след като станаха второто и третото убийство. Не мисля, че съм забелязала нещо необичайно толкова отдавна.

Марино проверява дали случаите на Бентън са ме уплашили. Отвлечения и убийства, за които той не знае нищо, освен малкото, съобщено по новините.

— Добре. Кога точно започна да се чувстваш странно?

— Откакто се прибрах от Кънектикът. В събота вечер изпитах чувството за първи път.

Портфейлът, ключовете, акредитивите, значката и фенерът ми потъват в сака, който докосва хълбока ми, когато го премятам през рамо.

Марино ме наблюдава внимателно. Знам до какъв извод е стигнал. Това, което преживях през уикенда, беше доста травмиращо, а и съм параноичка. Но най-важното е, че не се чувствам в такава безопасност, както когато той работеше за мен. Марино иска да вярва, че отсъствието му ми действа силно и животът не е така спокоен като преди.

Отварям шкафа над мивката.

— Е, това е разбираемо — казва той.

— Чувството, което изпитах, няма нищо общо с това, уверявам те.

Слагам консерва с храната на Сок и чифт сиви ръкавици за прегледи на плота.

— Наистина ли? Искаш ли да ми отговориш защо внезапно реши, че е необходимо да носиш пистолет на местопрестъпление? При това на местопрестъпление, където отиваш с мен?

Той продължава да настоява, защото иска да повярва, че съм уплашена. А най-вече му се иска да вярва, че се нуждая от него.

— Дори не обичаш пистолети — казва той.

— Не става дума за това какво харесвам. А и не мисля, че пистолетите са нещо, към което човек трябва да изпитва чувства. Любов, омраза, харесване или нехаресване би трябвало да са запазени за хора, животни и храна, а не за оръжия.

— Откога носиш пистолет и си правиш труда да сваляш предпазителя?

— Откъде пък знаеш за какво си правя труда? Не си около мен повечето време, а напоследък — въобще не.

Изпразвам консервата в купичката на Сок, който очаква храната си нетърпеливо.

— Е, според мен не е съвпадение, че вече не работя за теб, а ти внезапно се въоръжаваш навсякъде.

— Не се въоръжавам навсякъде, но го правя, когато влизам и излизам от къщи по всички часове на нощта — отговарям.

Марино допива содата и се оригва тихо.

— Най-старият номер е да изчакаш човек да изключи алармата и да излезе с кучето си.

Храня Сок с облечената си в ръкавица ръка. Кюфтета от бяла риба и херинга. Внимавам да не яде прекалено бързо и да вдиша храната. Спасеният ми приятел е лесно податлив на пневмонии. А прекалено бързото ядене е остатък от ранните му години на състезателната писта, когато невинаги е бил хранен.

— Наистина не мислиш, че бих направила това невъоръжена — отбелязвам, като се връщам в антрето.

Марино оставя чашата си в мивката и ме следва.

— Колко случаи сме виждали, когато нападателят знае, че жертвата му има куче, и започва да я наблюдава и да проучва навиците ѝ? — напомням му, защото искам да се почувства зле.

Той напусна работата. Не си направи труда да сподели новината си с мен. Откак се разболях, не ми е звъннал и веднъж, за да провери как се чувствам.

Включвам алармата и излизам от къщата, докато Сок е зает с бисквитата си от сладки картофи. В джоба ми има още една и Куинси го знае. Тегли се упорито след мен по стъпалата и по пътеката.

Дъждът вече утихва. Необичайно топло е за сезона, около десет градуса, и ми изглежда невъзможно, че до Коледа остава по-малко от седмица. Добре че ми го напомнят красивите венци по вратите и червените панделки по уличните лампи. Досега не сме имали истински студ, но този уикенд би трябвало да завали сняг.

— Поне не трябва да се тревожа дали знаеш правилата за безопасна работа с оръжие — казва Марино, като помага на Куинси да се пъкне в клетката си и затваря вратичката. — След като аз съм човекът, който те научи да стреляш.

Куинси сядна на постелката си и се вторачва в мен с кафявите си очи.

— Не искам да съсипя обучението му — казвам сухо, като вадя бисквита от сладки картофи.

— Вече е късно да се безпокоиш за това — отвърща Марино, сякаш пълната липса на дисциплина на кучето му е моя вина, както всичко друго.

Куинси мушва муцуната си през дупките на мрежата. Чувам го как дъвче, докато се настанявам на предната седалка.

Марино запалва двигателя и се протяга към портативното си радио. Свързва се с диспечерката и ѝ нарежда да съобщи на всички полицейски коли в района да си отворят очите за млад бял мъж, който може би оглежда имотите в северната част на Харвард, видян за последен път да тича към Академията по изкуствата и науките. Кола 13 отговаря незабавно, че се намира на няколко пресечки на юг.

— Допълнително описание? — пита кола 13.

— С непокрита глава, вероятно доста слаб, може би тийнейджър — напомням тихо на Марино. — Сигурно е пеша.

— Няма шапка — съобщава той по радиото. — За последен път е видян да бяга към гората в посока „Бийкън“.

7.

Джипът на Марино е оборудван със скенер, радио, сирена и светлини. Кутии с чекмеджета съхраняват екипировката му, тъмната дамаска и постелките са безукорно чисти. Долавям гордостта му от „возилото“, както наричаше старата си „Краун Виктория“ навремето в Ричмънд.

Изглежда почти нов и в отлично състояние. И е хибрид.

— Започваш да обръщаш внимание на околната среда. Впечатлена съм — казвам, като прокарвам пръст по таблото. — Чисто и гладко като стъкло. Човек може да се пързала със зимни кьнки по него.

— Да, четирицилиндров двигател с екомощност. Можеш ли да повярваш? — изсумтява той. — Участъкът тъкмо получи чисто нови шестцилиндрови турбо зверове, но те отидоха при шефовете. А какво ще стане, когато се наложи да преследвам някого?

— Ще спечелиш наградата за опазване на околната среда — отговарям и поглеждам през прозореца, търсейки натрапника, който ме бе наблюдавал от оградата зад къщата ми.

— Със същия успех мога да яхна и костенурка. Все едно да ни дадат водни пистолетчета, за да пестим куршумите.

— Не е съвсем същото.

Не мога да не се усмихна на упоритостта му. Типичният недоволен Марино.

— Последната ми кола, преди да напусна Ричмънд, беше осемцилиндров „Форд Интерсептор“. Можех да вдигна двеста и четиридесет километра в час с него.

— За щастие не мога да си представя, че някога ще се наложи да се движиш толкова бързо в Кеймбридж.

Не виждам абсолютно никого.

В продължение на няколко минути не подминаваме и една кола. Чудя се защо ли някой би ме шпионирал, вероятно още откак се

прибрах от Кънектикът. Не вярвам, че става дума за обикновена кражба. Кой е този човек? Какво иска?

— Бентън трябваше да се прибере у дома — заявява Марино, който кара с шейсет километра в час, максималната разрешена скорост в Харвард. — Болна си, а те оставя съвсем сама? Да не говорим за онова, което тъкмо преживя.

Не може да се стърпи да не говори за това и съм убедена, че ще го спомене отново.

— Бентън не може да ми помогне с нищо, ако се прибере у дома — отговарям, макар да не е истина.

Ако някой следи къщата ни или мен, щеше да е много полезно той да е наоколо, а и не обичам да отсъства от къщи. Последните седмици бяха дълги и тежки и може би не трябваше да му казвам, че съм добре и не се нуждая от него, защото това си беше лъжа. Май трябваше да проявя повече егоизъм.

— Не трябваше да те оставя сама. Искан ми се да знам какво става с теб.

Марино щеше да знае, ако си беше направил труда да попита. Поглеждам навън към Музея по изкуствата на Харвард. Факултетският клуб е украсен за празниците, а библиотеките се издигат като внушителни сенки зад вековните дървета в университета. Гумите свистят по мокрия асфалт. Куинси хърка лекичко в клетката си, а полицейското радио на Марино бръмчи оживено.

Обаждане на 911 и затваряне на телефона. Подозрителни типове в червен джип, бягащи от паркинга на комплекс на улица „Уиндзър“, където живеят хора с помощи за безработни. Марино слуша напрегнато, докато шофира. Доволен е и енергичен, отново там, където му е мястото. Досега не съм имала възможност да заговоря за онова, което направи, а сегашният момент не изглежда подходящ.

— Може би, когато си в настроение, ще ми обясниш какво става с теб — казвам накрая.

Той не отговаря и след няколко минути завиваме по Мемориал Драйв. Река Чарлс блести тъмна вдясно от нас, извива елегантно към Бостън, а небостъргачите се извисяват към облаците. Антената на върха на сградата на „Пруденшъл“ пулсира в кървавочервено.

— Говорихме по въпроса преди години — започвам решително. — Предрекох всичко това в Ричмънд, точно преди да го напусна. И

десет години по-късно, ето ни тук. Щях да съм ти благодарна, ако беше поговорил с мен за промяната в кариерата си.

Марино свежда глава към радиото и се вслушва в обаждане за разбиване на коли в комплекса на улица „Уиндзър“, за който стана дума преди минута.

— Просто от любезност, ако не нещо друго — добавям.

— Контрол до кола 13 — казва диспечерът.

Кола 13 не отговаря.

— Мамка му! — изругава Марино, като грабва радиото и увеличава звука.

Решавам, че го прави, за да ме заглуши и да спра да говоря по темата, която той не желае да обсъжда, но в същото време съм озадачена. Само преди петнайсет минути кола 13 съобщи, че е близо до квартала ми и проверява улиците за натрапника. Може ченгето да е зарязало моя квартал заради новите проблеми.

— Контрол до кола 13. Чувате ли ме? — повтаря диспечерът.

— Кола 13, разбрано — най-после отговаря ченгето.

— Приключихте ли с тази спирка?

— Не. Приближавам сграда номер три пеша. Изглежда, че там са били разбити няколко коли. Червен джип е видян да изчезва с висока скорост оттам. Вътре е имало няколко човека — съобщава полицаят, който диша тежко. — Описанието отговаря на джип, който е създавал проблеми тук и преди. Вероятно гангстерски нападения и вандализъм. Настоявам за помощ.

— Мястото е адски опасно, макар да е прочиствано няколко пъти — заявява Марино въодушевено. — Там стават доста гадни неща. Търговци на дрога се отбиват да посетят майките си и да продадат малко стока, докато са там. Метафетамини, хероин, тъй наречените соли за баня. Плюс разбивания на коли, вандализъм и престрелка преди две седмици. Вършат гадории и изчезват, а понякога се връщат, след като полицията разчисти местопрестъплението. За тях това е забавна игра.

Не съм го виждала толкова развълнуван от дълго време.

— Това е откаченото нещо тук — възбудено казва той. — Виждаш домове за бедняци редом с къщи по милион долара или наскреда Площада на техниката с бизнес сградите му за милиарди. Та по тази причина ни притискат сериозно да изчистим нещата.

Отговаряме на кола 13. „Ние сме на главната улица — обажда се друга патрулна кола. — Влизаме сега.“

— Ясно — отговаря диспечерът.

— Помниш ли деня в Ричмънд, за който говоря? — връщам се на темата.

— Та какво си предрекла тогава? — пита Марино, като оставя радиото в скута си.

Описвам му дъждовния следобед от съня си. Припомням си тогавашния Марино и го сравнявам със сегашния, по-стар, с понабръчкано лице, с обръсната глава.

Все още е силен и страховит, облечен в джинси и черно яке „Харли Дейвидсън“. По реакцията му разбирам, че лошата му памет е само преструвка. Усещам го по начина, по който гледа право напред, а после се завърта, за да се увери, че Куинси е добре, преди да стисне волана с двете си огромни ръце. Но не ме поглежда. Не може, защото стигнахме прекалено близко до онова, което никой от двамата ни не иска да признае.

Преди да напусне къщата ми в Ричмънд в онзи ден, той влезе вътре, за да отиде до тоалетната. Когато излезе, го чаках в кухнята. Казах му, че определено има нужда от нещо за ядене и в никакъв случай не трябва да шофира. Беше пил прекалено много, също като мен.

— Какво предлагаш? — попита той, но нямаше предвид храната. — Можем да го направим, нали знаеш. — Нямаше предвид да приготвим яденето. — Аз съм едното парче, а ти си другото и начинът, по който си пасваме, е идеален.

Марино винаги е вярвал, че от нас ще излезе идеалната двойка. Сексът щеше да е алхимията, която да ни превърне в желаното от него, и в онзи дъждовен следобед в Ричмънд почти опитахме. Никога не съм го обичала по този начин. Никога не съм го желала. Страхувах се от това, което може да направи, ако не се поддам, а после се страхувах какво ще се случи, ако го направя. Марино щеше да пострада повече от мен. А и не исках да ме следва никъде, макар той да смяташе, че му го предлагам. И точно това ме възпря. Вече не ставаше дума само за секс. Марино беше влюбен в мен и ми го каза. Всъщност го повтори няколко пъти, докато вечеряхме. После никога вече не го каза.

— Предупредих те. Предсказах, че ще искаш да направиш точно каквото направи. Просто не разбирам защо не обсъди плановете за кариерата си с мен, вместо внезапно да започнат да ми се обаждат за препоръки и писма. Начинът, по който го извърши, не беше реден.

— Може би начинът, по който ти се справи с нещата онзи ден в Ричмънд, не беше реден.

Явно знае за какво говоря. Спомня си.

— Съгласна съм.

— Не исках и този път да ме разубедиш — казва той.

— Щях да опитам — признавам, като отключвам смартфона си, за да вляза в интернет. — Със сигурност щях да се опитам да те разубедя да не напускаш КЦК. Абсолютно прав си.

— Е, поне си признаваш за първи път — доволно отвърща той.

— Да, признавам.

Изписвам името на Гейл Шиптън в интернет.

— Несправедливо. И съжалявам. Искрено съжалявам. Но от егоистична гледна точка не бих искала да те загубя и се надявам, че това не е станало.

По израза на лицето му в тъмнината разбирам, че е трогнат от думите ми. Чудя се защо ми е толкова трудно да споделя какво чувствам, но е така. Винаги съм имала проблеми в това отношение.

— Сега имаме случай, по който да работим — отбелязва той. — Така както правехме навремето.

— Да, но сега трябва да действаме още по-усърдно, отколкото преди. През последните десет години светът не стана по-хубав.

— Това е една от причините да се занимавам с това — отвърща той. — Полицията се нуждае от хора с идеи, които виждат как стоят нещата и накъде отиват. Когато ние с теб започнахме работа, все ставаше дума за серийни убийци. После дойде Единайсети септември и започнахме да се тревожим за терористи. А да не говорим, че все още трябва да се страхуваме и от серийните убийци, които сега са повече на брой от когато и да било преди.

Намирам новинарски репортаж на „Фокс“ отпреди трийсет и пет минути, който описва студентката от МИТ Гейл Шиптън като изчезнала, видяна за последен път вчера следобед в бар „Сай“ в Кеймбридж.

Чудят се дали тя може да е мъртвата жена, открита на бейзболното игрище на МИТ. Придружаващото видео показва как ченгетата от МИТ и Кеймбридж разполагат допълнително осветление по калното червено игрище близо до паркинга. После камерата се насочва към Сил Мачадо, който дава изявление. Дъждът плющи по микрофона и се стича по бейзболното му кепе.

— В този момент нямаме официален коментар за положението.

Прякорът на Мачадо е Португалския воин, но той не изглежда свиреп пред камерата. Сериозното му поведение прикрива нервното напрежение. Раменете му са сгушени, сякаш иска да се предпази от дъжда и студа. На лицето му е изписано скованото изражение на човек, който се чувства неудобно, но се опитва да го скрие.

— Има починало лице — заявява той, — но не и потвърждение какво се е случило, нито дали това е жената, обявена за изчезнала.

— Не мога да повярвам — казва Марино, като поглежда към телефона ми. — Мачадо и неговите петнайсет минути слава.

— Свързахте ли се с доктор Скарпета? — пита репортерът.

— Веднага щом обработим местопрестъплението, тялото ще бъде откарано в службата на съдебния лекар — отговаря Мачадо.

— Доктор Скарпета на път ли е?

Продължавам да се ровя в интернет, а чистачките свистят шумно по предното стъкло. Мобилният на Марино звънва. Той докосва бутона на слушалките си и гласът на Сил Мачадо отеква в колата.

— Говорим за вълка, а той в кошарата — казва Марино.

— Канал 5 показва снимка на момичето — съобщава ни Мачадо. — Обаждат ни се безброй хора, които смятат, че са я видели в бар „Сай“. Засега обаче нищо полезно.

— Откъде Канал 5 се е сдобил със снимката й?

— Оказа се, че момичето, което я обявило за изчезнала, сложило снимката в сайта на новините около полунощ — отговаря Мачадо. — Хейли Суонсън.

— Странно.

— Не съвсем. Всеки се смята за журналист в наши дни. Тя звъннала на 911, после пуснала съобщението, че Гейл Шиптън е изчезнала, и добавила снимката й. Предполагам, че е искала да ни помогне да си свършим работата. Момичето на снимката изглежда точно като мъртвата жена. Абсолютно като нея.

— Гейл Шиптън — потвърждава Марино, а аз намирам история в интернет, която приковава вниманието ми.

— Освен ако няма еднояична близначка.

Гейл Шиптън участва в дело, което трябва да бъде изслушано в съда. Припомням си Карин Хегъл и разказаното от нея преди няколко седмици. Тя спомена за банда гангстери, както и че живеела въвн от дома си. Преглеждам историята за подадения от Гейл Шиптън иск. Подробностите са изключително малко за подобно важно дело. Продължавам да търся.

— Хейли Суонсън дойде ли вече в участъка, за да даде показания? — пита Марино.

— Доколкото знам, не.

— Това ме притеснява.

— Може би смята, че няма смисъл, тъй като Гейл вече не е изчезнала, а нещо много по-лошо. Колко далеч сте? — пита Мачадо.

— Ще пристигнем след пет минути.

— Докторката с теб ли е?

— Разбира се — отговаря Марино и затваря телефона.

— Гейл Шиптън е водела правна битка с бившия си финансов мениджър, Доминик Ломбарди — съобщавам на Марино, като продължавам да преглеждам интернет. — Международната му компания „Дабъл Ес“ се помещава тук, на запад от нас в Конкорд.

— Никога не съм чувал за нея — отговаря Марино и раздражено присветва на отсрещната кола, включила дългите си фарове. — Не че се интересувам от финансови компании. Никога не съм имал нужда от такава, а и смятам, че повечето типове на Уолстрийт са мошеници.

Търся информация за „Дабъл Ес“. Намирам доста материали за нея, повечето хвалебствени и одобрени от фирмата им за връзки с обществеността.

— Очевидно специализират в работа с изключително богати клиенти.

Преглеждам още няколко страници и кликвам на статия, която сочи, че положението на „Дабъл Ес“ не е много розово.

— Имали са проблеми с комисията по ценните книжа и борсите, както и с данъчните. А, това е интересно. През последните осем години са ги съдили шест пъти. Но по някаква причина делата никога не стигнали до съда.

— Вероятно са уредили извънсъдебно споразумение. Всички го правят. Правните спорове са новата ни национална промишленост. Единственото, което все още се произвежда в Америка — процежда Марино ледено. — Узаконено изнудване. Отправлям ти фалшиво обвинение в нещо, а ти ми даваш пари, за да млъкна. А ако не можеш да си позволиш прочут адвокат, прецакан си. Както стана с мен. Гражданско дело, водено от смотана малка кантора, и аз изгубвам две хиляди кинта в поправки на пикапа, тъй като продавачът разполага с най-голямата адвокатска банда в Бостън и какво ли не още. Шибан проблем с нецентрована каросерия, а те твърдят, че вината е на малкия човечец, който шофирал прекалено яко по някакви си корени.

Марино, който е всичко друго, но не и дребен човечец, продължава да мрънка. Чувала съм гневната история за пикапа, който си купи миналата есен, поне хиляда пъти. След като беше шофирал чисто новия си пикап по-малко от седмица, той забеляза, че задницата „клучи“, както сам се изрази. Когато стига до онази част със задната ос, която била прекалено слаба, просто го прекъсвам.

— Не мога да разбера дали случаите са били уредени извън съда — насочвам вниманието му обратно към иска на Гейл Шиптън срещу „Дабъл Ес“ и подозрителния факт, че момичето удобно е намерено мъртво само две седмици преди началото на делото. — Но дотук не се споменава нищо за уреждане, а само че делата били отменяни. Това е думата, използвана в статия на „Файненшъл Таймс“ преди няколко години. „Дабъл Ес“ е голяма международна компания, ръководена от малка фирма в коневъдната област на Масачузетс.

Прескачам до най-значимата част.

— Исковете, подадени от бивши клиенти, били несериозни и без основание според президента на компанията Доминик Ломбарди. В скорошно интервю за „Уолстрийт Джърнъл“ той обяснил, че „за съжаление понякога клиентите очакват чудеса и се ядосват, когато те не се случат“. Добавил, че „Дабъл Ес“ продължава да е уважавана компания за управление на финансите с клиенти по целия свят.

— Странно име за управители на пари. Звучи по-скоро като име на ранчо — отбелязва Марино в мига, когато приличният на силовилуует на КЦК се появява пред очите ни.

Но ние не отиваме там. Отбелязвам си колко близо се намира местопрестъплението до службата ми.

— Може да се помещава в някоя от коневъдните ферми наоколо.

Сецам се за още едно близко място. „Дабъл Ес“ се намира на около два-три километра от двестадекаровото имение на Луси, обезопасено с висока ограда, охранителни камери, хеликоптерна площадка, закрито стрелбище и многобройни гаражи. Племенницата ми има редица от дървени постройки, които противоречат на спартанското обзавеждане и страховитата технология в главната къща, чиято фасада е еднопосочно стъкло, разкриващо зашеметяваща гледка към река Съдбъри. Чудя се дали Луси познава съседа си Доминик Ломбарди. Надявам се, не е негова клиентка, макар да се съмнявам, че би станала такава. Племенницата ми е била лъгана преди и е адски внимателна с парите си.

— Може пък да ръководи финансовия бизнес от дома си — предлагам и продължавам да търся в интернет подробности за делото на Гейл Шиптън.

Новини за делото ѝ почти няма. Подозирам, че „Дабъл Ес“ са се погрижили за това.

— Изглежда, че преди около осемнайсет месеца тя е подала иск за сто милиона долара. Съмнявам се, че съдебните заседатели биха се съгласили на подобна цифра. Нарушение на договора и на поетите поверителни задължения — чета и обяснявам. — Заключението е, че финансовият софтуер, използван от „Дабъл Ес“, е направил счетоводството ненадеждно и може да липсват пари.

— С други думи, парите са откраднати — поправя ме Марино.

— Очевидно това не може да бъде доказано. В противен случай делото щеше да е наказателно, а не гражданско.

Отново си припомням за случая, за който Карин Хегъл ми спомена, когато се видяхме преди няколко седмици. Чудя се дали става дума за същия.

Изпитвам определено неспокойство и тревога.

— Откъде, по дяволите, една студентка може да има такива пари? — възкликва Марино.

— Технология, приложения за мобилни телефони — отговарям и отново се сецам за Луси, която натрупа огромно състояние на много ранна възраст от създаването и продажбата на интернет търсачки и софтуерни системи.

Изпращам ѝ съобщение по телефона.

— Хм — изсумтява Марино, като се навежда към мен и отваря жабката. — Забогатяваш страхотно от технологични дивотии. Звучи познато, нали? — пита той и грабва хартиена кърпа за почистване на прозорци. — Надявам се поне, че двете не се познават.

8.

Закотвените за зимата лодки са увити в бели найлони, червеният триъгълен надпис на „Ситго“ грее ярко над Фенуей Парк на бостънската страна на моста „Харвард“.

Поглеждам си телефона, но няма и дума от Луси. Гъста мъгла виси над тъмната вода. Докато се возя в джипа на Марино, ме обзема зловещо предчувствие. Не съм сигурна дали страхът ми е останал от уикенда, или се дължи на натрапника в имота. Не знам дали долавям нещо, или просто съм изтощена.

Марино не спира да дрънка за полицейските си идеи и планове. Преценките му за тенденциите в престъпността са ужасно потискащи и мрачни. Не млъква и за миг, но аз не го слушам. Мислите ми са съсредоточени на грозно кошмарно място, където не искам да бъда.

Вдигни си ръцете във въздуха!

Не стреляй!

Думите, отекнали по училищната уредба, нахлуват в мозъка ми, когато най-малко ги очаквам. Продължавам да се изненадвам от баналната размяна на реплики между масов убиец и жертвите му.

— Имитация. — Бентън ми предложи обяснение, което не ме задоволи. — Имитират телевизионни програми, филми, игри. Когато хората са сведени до най-първичните си импулси, те говорят като герои от анимационен филм.

— Плачат за майките си. Молят се. Да, наясно съм с това, но все пак не знам нищо. Ние не знаем нищо, Бентън — казах му по телефона в събота вечер, когато се прибрах у дома. — Това е нов враг.

— Зрелищни убийства.

— Това звучи прекалено тривиално.

— Драматична проява пред обществото, Кей. Язовирната стена започна да се пропуква още в Колумбайн^[1]. Не е нещо ново, само класификацията му е нова. Хората се пристрастиха към вниманието и славата. Психически разстроени лица ще убиват и ще умират за тази слава.

Все още не съм се чула с Бентън. Започвам да се тревожа и за него. Мирогледът ми се промени драматично, след като повярвах, че той е загинал. Губила съм го преди. Мога отново да го загубя. Повечето хора не получават и едно чудо, а аз получих няколко. Страхувам се, че съм изчерпила чудесата си и няма да получа повече.

Марино завива по улица „Фаулър“, кратка отсечка, която свързва Мемориал Драйв с тясна неосветена уличка. Избърсва вътрешната част на предното стъкло с хартиената кърпа. Спомням си, че имам нужда от храна. Спомням си, че утре е рожденият ден на Бентън, а аз не знам къде се намира той. Толкова съм гладна, че ме боли стомахът. Всичко ще се оправи, след като хапна, и за миг си фантазирам какво ще си сготвя, щом се прибера.

Ще сготвя специалния си гювеч. Телешко, говеждо, аспержи, гъби, картофи, лук, чушки и доматино пюре, богато подправени с пресен босилек, риган, счукан чесън, пипер и червено вино. Къкри на огъня цял ден. Изпълва къщата със съблазнителен аромат. Всички ще се съберем, ще украсим къщата за празниците, ще ядем и пием.

Изпращам второ съобщение на племенницата си.

Къде си?

Изчаквам десет минути и изпращам съобщение на партньорката й Джанет.

Опитвам се да се свържа с Луси.

Джанет ми отговаря незабавно.

Ще я уведомя.

Отговорът ми се струва странен, сякаш двете не живеят заедно.

— Разположили сме патрули на всяко място, откъдето можеш да се добереш до трупа — съобщава ми Марино. — Никой не може да влезе и излезе, без да го видим.

Ченге в патрулна кола от Кеймбридж ни присветва с лампите си бързо. Смъквам прозореца си, за да го прочистя от изпотпяването.

— Наричам това невидим периметър. — Марино повтаря нещо, което вече ми е казал. — Униформени пешеходци и други, скрити в патрулките, които оглеждат внимателно какво става.

— Чудесна идея.

— Да, чудесна е, защото аз се сетих за нея.

Ще се държи така известно време — нафукан, та се не трае, макар да няма представа колко неприятно звучи. Но решавам да го

зарадвам и питам:

— Забелязали ли са някаква необичайна активност досега? — И отново поглеждам телефона.

Когато написах първото съобщение на Луси, я попитах дали имената Гейл Шиптън и „Дабъл Ес“ означават нещо за нея. Необичайно е, че още не ми е отговорила. Имам чувството, че мълчанието ѝ означава неприятности.

— Не. Нищо необичайно — отговаря ми Марино. — Но този тип може да е навсякъде. Може да ни наблюдава през един от хилядите прозорци наоколо — добавя той в мига, когато мобилният му звънва.

Гласът на Карин Хегъл, който се носи от колоната в колата, звучи напрегнато и неуверено. Тя започва да обяснява на Марино, че е прекарала по-голямата част от вчерашния ден заедно с Гейл Шиптън в подготовка на делото ѝ.

— Молбата на ищеца се изслушва най-напред, а тя е първата ми свидетелка. Очевидно е и най-важната и се опитвахме да поставим добро начало преди празниците — казва бостънската адвокатка с отличителния си алтов глас и силен масачузетски акцент, който ме кара да се сетя за семейство Кенеди.

— В колко часа приключихте вчера? — пита Марино.

— Тя напусна кантората към четири, но малко по-късно се появи нещо, което исках да обсъдя с нея. Изпратих ѝ съобщение по телефона и я помолих да ми се обади. Тя го направи, но ни прекъснаха. Добре ли е Гейл?

— Кога ви прекъснаха?

— Почакайте и ще си проверя телефона, за да ви дам точното време. Знаете ли дали тя е добре?

Навлизаме по-навътре в университетското градче на МИТ, където жилищните сгради и общежитията са тухлени, с украси от варовик. Вдясно от нас има огромно пространство с тенис кортове и игрища зад висока ограда от телена мрежа. В далечината блясъкът на полицейските светлини напомня за ореол.

— Тя ми звънна в пет и петдесет и седем — обажда се отново Карин Хегъл. — Каза ми, че била в бар „Сай“ и излязла навън, където било тихо. Заговорих за онова, което исках да обсъдя с нея...

— И какво беше то? — пита Марино.

— Нямам право... привилегия... поверителност между адвокат и клиент.

— Може би сега не е подходящ момент да се криете зад привилегии, госпожице Хегъл. Ако знаете нещо, което може да ни помогне...

— Мога да ви кажа следното — прекъсва го тя на свой ред. — Говорех с Гейл и ми бяха нужни около една-две минути да осъзная, че бе изчезнала.

— Какво имате предвид с това „изчезнала“? — пита Марино, като подкарва бавно по тъмната тясна уличка.

Фаровете му блестят върху мокрия асфалт.

— Връзката прекъсна.

— И не чухте нищо? Например тя да говори с някого? Някой да се е доближил до нея?

Напрегната пауза, после адвокатката отговаря:

— Връзката прекъсна и не чух нищо повече.

— Ами точно преди връзката да прекъсне? Тогава не чухте ли нещо?

— Преди това тя говореше. Добре ли е Гейл? — настойчиво пита Карин Хегъл, а гласът ѝ е твърд като цимент. — Каква е тази история, че била обявена за изчезнала? Оставихте ми съобщение, че е била обявена за изчезнала, а и човек може да го прочете в интернет. Очевидно е била видяна за последно в бара, откъдето ми се обади, място, което посещава често. Любимо свърталище на студентите от МИТ, недалеч от мястото, където е намерено тялото, онова от новините. Вярно ли е това?

— Вярно е, че бе намерен труп.

— Случило ли се е нещо на Гейл? Сигурни ли сте в това?

Карин Хегъл, адвокатка, позната като свиреп питбул, който никога не губи битка, звучи ужасена.

— Има ли причина делото, което ще вкарвате в съда, да бъде заплаха за личната ѝ безопасност? — пита Марино.

— О, господи! Значи е тя?

— Още не е потвърдено.

— Доктор Скарпета участва ли в това? Трябва да говоря с нея. Моля ви, уведомете я, че се налага да обсъдя с нея някои неща — казва

тя. — Моля ви, кажете ѝ, че е изключително важно да поговорим.

— Какво ви кара да мислите, че аз ще говоря с нея?

— Преди работехте за нея.

Марино се поколебава и ме поглежда.

Поклащам глава отрицателно. Не съм споделяла нищо с нея. Не разбирам откъде може да знае, че Марино е работил за мен. Скорошното му напускане на КЦК не беше отразено в новините. То е подробност, която не интересува и засяга външните хора.

— Гейл била ли е заплашвана от някого, замесен в случая ви? — пита Марино. — Трябва ли да проучим определен човек?

— Делото започва след по-малко от две седмици. Свържете точките, детектив Марино. Това не може да е съвпадение. Мислите ли, че е тя? Тялото, намерено в МИТ? Звучи, сякаш мислите така.

— Честно казано, положението не изглежда добре.

— О, господи! Мили боже!

— Ако най-лошото се окаже вярно, ще бъде ли достатъчно да спре делото? — пита Марино. — Търся мотив, ако подозренията ни се потвърдят, което още не е станало.

— Би било основателна причина да придвижим делото. Проклетите копелета! — изругава тя с разтреперан глас. — Но, да, отговорът за мотива е положителен.

Карин Хегъл полага усилия да се стегне и се прокашля леко.

— Нямаме представа какви са тези хора и какви връзки имат. На изключително високи места. Няма да кажа повече по телефона, който вероятно е подслушван. Неотдавна някой се опита да проникне в компютъра на кантората ни. Това е всичко, което ще кажа, но би трябвало да е достатъчно.

— Ако се сетите за нещо, което би трябвало да узнаем веднага, разполагате с номера ми.

Марино не иска да чуе нищо повече. Не и по телефона. Не и когато има подозрение за организирана престъпност или политическа корупция, или и двете.

[1] Масово убийство в гимназия в Колумбайн, Колорадо, извършено през 1999 г. от Ерик Харис и Дилън Клиболд, ученици в същото училище. — Б.пр. ↑

9.

Подвижната осветителна кула, която видях по новините, озарява червено кално поле, където жълт брезент е закрепен с яркооранжеви знаменца за местопрестъпления, които се полюляват от вятъра. Трупът е предпазен от лошото време и любопитните погледи на зяпачите. Местопрестъплението е обезопасено от Сил Мачадо и двама униформени полицаи. Те се разхождат нервно и ме очакват с нетърпение.

— Имаш ли представа защо тя иска да говори с теб? — пита ме Марино за казаното от Карин Хегъл.

— Вероятно по същата причина, по която го правят и другите хора — отговарям. — Но освен очевидните въпроси, които винаги ми задават? Не. Срегнах я случайно в съда миналия месец и тя ми спомена за дело, в което били намесени много лоши хора. Нарече ги бандити и останах с впечатлението, че се тревожи за собствената си безопасност. Предполагам, че точно това е имала предвид. Възможно е да се е поровила сериозно и да е открила, че „Дабъл Ес“ е замесена в много незаконни дейности.

— И какво очаква ти да направиш по въпроса?

— Хората си изливат чувствата. Знаят, че могат да ми кажат всичко.

— Мошеници. Вече не мога да търпя богатите хора.

— Луси е готина. Също и Бентън. Не всеки богаташ е лош човек.

— Луси поне си изработи парите — казва Марино, който се чувства едва ли не задължен да намекне за семейните пари на Бентън.

— Нямам идея как Карин може да е научила, че вече не работиш за мен.

— Очевидно някой ѝ е казал.

— Не разбирам защо това би било тема за разговор.

— Някой от кеймбриджката полиция може да ѝ е споменал — предполага Марино. — Или някой от КЦК.

— Не мога да си представя защо — повтарям.

От другата страна на игрищата, на улица „Васар“, общежитието на име „Симънс Хол“, оброчена с алуминий масивна конструкция от кубове, блести като сребърна космическа станция. Забелязвам още двама униформени на тротоара пред него и бегач, който не забавя темпото си, докато колоездач в светлоотражателни дрехи изчезва към футболния стадион.

— Тя май има основателна причина да се тревожи, че Гейл е била убита — отбелязва Марино.

— Вярвам, че се тревожи точно за това. И напълно основателно, като се имат предвид подробностите, които знае за „Дабъл Ес“.

— С други думи, Карин Хегъл се тревожи най-вече за себе си и делото си. Дело, от което ще спечели цяло състояние — цинично казва Марино. — Споменавал ли съм ти колко мразя адвокатите?

— След около час ще стане светло.

Нямам желание да чуя поредната тирада на Марино относно адвокатите, които той нарича „червеи“.

— Трябва да разкараме трупа оттук колкото се може по-скоро.

Наблюдавам бегача, далечна фигура в черно, едва видима. По някаква причина той привлече погледа ми, елегантен и стегнат в спортния си клин, дребен човек, вероятно млад, студент. МИТ ги прибира още преди да пораснат достатъчно, за да напуснат дома си, на четиринайсет-петнайсет години и зашеметяващо талантиливи. Той профучава през паркинга и е погълнат от тъмнината към улица „Олбъни“.

— Да изхвърлиш труп на открито, така че при нормални обстоятелства да го види целият свят. Но пък това не е град Нормалност — казва Марино, като се оглежда наоколо, докато шофира бавно. — Вероятно е дошъл по тази уличка, освен ако не се е приближил от другата страна, откъм улица „Васар“, което би го отвело точно пред полицейския участък. Това са единствените два пътя, ако шофираш. А трябва да е имал кола, за да я докара дотук, освен ако не я е изнесъл от едно от общежитията. Както и да е постъпил, зарязал я е в средата на градчето. Откачена работа.

— Не е откачено, направено е нарочно — възразявам. — Бил е заобиколен от хора, които не поглеждат настрани.

— Тук си съвсем права. А МИТ е по-лош и от Харвард. Сто пъти по-лош — казва Марино, сякаш е експерт в академично отношение. —

Налага се да раздават дезодорант и паста за зъби в библиотеката, защото хлапетата тук живеят като в приют за бездомни, особено по това време на годината. Седмицата на последните изпити. Получавах петица и се самоубивах.

— Другарчетата ти се справят чудесно със задачата да бъдат незабележими — отбелязвам, макар да знам, че Марино ще си присвои заслугите и за това. — Не се разбира какво става, освен ако не си видял новините в интернет.

— За айнщайновците тук нищо не е очевидно. Казвам ти, те не живеят в същия свят като мен и теб.

— Не съм сигурна, че ги искам в същия свят като теб и мен.

Достигаме просторен жилищен комплекс от червени тухли, наречен „Съседната къща“, където градините са мъртви и голи клони висят над тесния тротоар и се люлеят от вятъра. После уличката завива остро надясно покрай червена скулптура и потегляме към паркинга. Бариерата е вдигната.

Единствените коли вътре са полицейските и един от моите служебни ванове без прозорци, бял, с жезъла на Хермес и везните на правосъдието в синьо. Транспортният ми екип е пристигнал. Ръсти и Харълд ни виждат и се смъкват от предната седалка на вана.

— Ако аз бях убиецът, щях да мина оттук — обобщава Марино.

— Ако приемем, че си имал начин да получиш достъп до паркинга. Не е отворен за всички.

— Отворен е, ако минеш оттук.

Той ми сочи далечната страна на паркинга до улица „Васар“, където портичка за пешеходци от телена мрежа се люлее от вятъра. Кола би могла да се провери оттам с лекота, но това означава първо да мине по тротоара пред полицейския участък на МИТ.

— Ако е постъпил по този начин, значи е адски дързък.

Навсякъде, където погледна, виждам огради, порти и паркинг, недостъпни за хора, които не притежават магнитни карти и ключове. Нищо не те подканва да се приближиш, ако мястото ти не е тук. Също като Харвард, МИТ е частен клуб с ограничен достъп.

— Може и да не е толкова дръзко в два-три сутринта, когато вали проливен дъжд — възразява Марино. — Няма друг начин да стигнеш дотук, освен ако не притежаваш карта, с която да вдигнеш бариерата.

— Бариерата беше ли вдигната, когато полицията пристигна тук?

— Не. Паркингът беше обезопасен и празен. Само портичката за пешеходци беше отворена като сега.

— Възможно ли е двойката младежи, които са намерили трупа, да са оставили портата отворена?

— Попитах Мачадо за това. Той казва, че портата вече била отворена. Очевидно никога не я заключват. Не ме питай защо. Със сигурност не би попречила на някой, който няма право, да паркира тук.

— Може и да не попречи — съгласявам се. — Но повечето хора няма да шофират по тротоара пред полицейския участък. Също така предполагам, че колите, които имат право да паркират тук, си имат стикери. Така че може и да успееш да паркираш без карта, но рискуваш паякът да ти вдигне колата.

Марино изключва двигателя и пуска дългите си светлини, за да дразни Ръсти и Харълд, които отварят задната врата на вана. Те театрално закриват очи с ръцете си и започват да крещат.

— Господи!

— Да не се опитваш да ни ослепиш?

— Изключи шибаните фарове!

— Полицейско насилие!

— Под едно от тези дървета в дъжда и тъмнината никой няма да види нищо, дори и да се оглежда. — Марино продължава да ми обяснява как би разсъждавал, ако той е откаченият убиец.

Очевидно е решил, че си имаме работа с луд, а аз си имам моите собствени причини да се тревожа, че е прав. Мисля за случаите на Бентън и се чудя къде ли е и какво прави.

Марино спуска леко прозорците на джипа.

— Той добре ли ще е тук? — питам за кучето му.

Куинси е буден, седи в клетката си и издава обичайните си хленчеци звуци както винаги, когато Марино го оставя.

— Не схващам какъв е смисълът да го влачиш навсякъде, ако вечно ще стои затворен в колата — добавям.

— Той е в период на обучение — отвръща Марино. — Трябва да свикне с неща като местопрестъпления и возене в полицейска кола.

— Мисля, че е свикнал само с това — возенето в полицейска кола.

Слизам от автомобила, а Ръсти и Харълд отварят сгъваемите алуминиеви крака на носилка. Отново се сецам, че съм изгубила

главния си следовател.

Носилката няма да свърши работа при тези условия. Но не Марино ще вземе това решение. Дъждът спира и пак започва, но мрачните облаци се поразсейват. Не си правя труда да си вдигам качулката или да си закопчавам якето, докато оглеждам оградата, която разделя паркинга от бейзболното игрище. Отворената портичка е покрита с жълти ленти за местопрестъпления.

Представям си как някой паркира тук и отваря портичката, вероятно чрез прерязване на катинара. После човекът завлича трупа вътре на около петдесет метра през тревата и калта и го оставя в средата на червеното игрище. Докато проучвам мястото, мисля за казаното от Марино: „Някакъв откачен шибаняк тъкмо започва“. Не съм съгласна само с „тъкмо започва“.

Интуицията ми подсказва за интелигентна пресметливост, за лице с определена цел. Не е новак. Извършеното от него не е реакция на неочакваното. Не е предизвикано от паника действие. Има си метод, който му върши работа. Докарването на мъртвата жена и оставянето ѝ тук има смисъл. Вярвам в това. Може и да греша и се надявам да е така. Продължавам да мисля за случаите във Вашингтон. Сигурна съм, че не греша в следното: който и да е отговорен за случилото се, е оставил улики тук. Всички го правят. Принципът за размяна на Локард. Носиш нещо на мястото и отнасяш нещо със себе си.

— Тревата е подгизнала, а жената лежи в дебела кал. Можете да забравите за носилката — казвам на Ръсти и Харълд, или Чийч и Чонг^[1], както ги нарича Марино зад гърба им. — Използвайте дъска. Ще ви се наложи да я носите. Донесете и допълнителни чаршафи и лепенка.

— Ами чувал за трупове? — пита ме Ръсти.

— Ще запазим внимателно положението на тялото и ще го транспортираме така, както е. Не искам да я прибирам в чувал. Ще трябва да действаме творчески.

— Разбрано, шефе.

Ръсти прилича на битник от шейсетте с дългата си посивяваща коса и предпочитанието си към торбести панталони и плетени пуловери, дрехи, които Марино нарича „сърфистки тоалети“. В тази ранна утрин той е облечен подходящо за времето с дъждобран с

нарисувана отпред светкавица, избелели джинси, високи гумени ботуши и пъстра кърпа около главата.

— Предполагам, че от сега нататък не сме задължени да правим онова, което ни наредиш — подхвърля той на Марино, бившия си началник.

— А пък аз не трябва да си правя труда да ви казвам каквото и да било и да се преструвам, че ви харесвам — отвърща Марино бързо.

— Имаш ли пищов под якето, или просто се радваш да ни видиш? — включва се и Харълд, който изглежда точно като собственик на погребално бюро, какъвто беше преди, издокаран в костюм с двуредно сако, но навил крачолите на панталона си над ботушите. — Виждам, че си довел и кучето си, в случай че не можем да намерим трупа, който се вижда ясно.

— Единственото нещо, което Куинси може да намери, е паничката си с ядене.

— Внимавайте. Не дразнете детектив Марино. Може да ви глоби за неправилно паркиране.

Ръсти и Харълд продължават да се закачат с Марино. Връщат носилката във вана и взимат чаршафите, дъската и другото оборудване, а аз грабвам кутията си с инструменти от задната седалка на джипа и Куинси изплаква.

— Няма да сме далеч. Бъди добро момче и си дремни малко. Ще бъдем ей там, на един хвърлей разстояние.

Вдигам очи към осветените прозорци на апартаментите около нас и преброявам поне двайсет човека, които наблюдават какво става. Повечето изглеждат млади и облечени за лягане, но може да са решили да учат цяла нощ. Не забелязвам никакви пешеходци, само полицаите от другата страна на игрището, които патрулират на тротоара близо до оградата.

Представям си как поглеждам през прозореца на общежитието си в момента, когато някой влачи труп в дъжда и калта, буквално под носа на всички. Било е прекалено тъмно, за да се различи какво точно става, но се разбира, че е нещо необикновено. Но студентите наоколо не обръщат внимание. Марино е прав за това. Дори не се оглеждат, когато пресичат оживена улица. Абсолютно не са наясно къде се намират, особено по това време на годината.

След няколко дни те ще бъдат изтръпнали от умора и ще потеглят към домовете си за ваканцията. Градчето ще се обезлюди. Не мога да спра да мисля за избора на момента, по време на последните изпити, по-малко от седмица преди Коледа. Близостта също ме притеснява. Точно срещу полицейския участък на МИТ и на пешеходно разстояние от КЦК, който се намира на около километър оттук.

[1] Ричард „Чийч“ Мартин и Томи Чонг — американска двойка комици, особено популярни през 70-те и 80-те години на ХХ в. — Б.ред. ↑

10.

Вадя военния фенер от чантата си и насочвам лъча към оградата от телена мрежа.

Докъдето виждам, другите порти са заключени с катинари и не разбирам защо тази не е, освен ако Марино не е прав. Някой е използвал ножовка или ключ. Осветявам стоманените стълбчета и забелязвам многобройни драскотини там, където би трябвало да се намира ключалката.

— Следите вероятно са от веригата и катинара — посочвам щетите на Марино. — Но тази вдлъбнатина тук изглежда направена наскоро, може би от това, което са използвали да отрежат катинара, ако е станало така.

— Прясна е — потвърждава Марино и вади собствения си фенер. — МИТ няма да са доволни, но ще изкопаем стълбчето и ще го отнесем в лабораторията, в случай че някога намерим някакви инструменти, с които да направим сравнение.

— И аз бих постъпила така — съгласявам се.

— Ще изчакам, докато приключим тук.

Очите му не спират да се движат, оглеждайки всичко внимателно. Марино вдига радиото към устата си.

— Делта 13 — вика той Мачадо и изисква помощници, които да обезопасят портата и паркинга. — Имаме нужда от човек веднага, така че никой да не може да се доближи до местопрестъплението и да пипа нещо — високо обяснява Марино. — Но и нямаме нужда от ченгета, които да се препъват едно в друго. Защо има толкова много униформени наоколо?

— Само двама — отговаря Мачадо, чието радио закрива долната половина от лицето му.

— Мога да броя. Само те двамата ли са? Защото не мисля така. Нужна ни е документация за всеки, който има достъп или се опита да получи такъв. Някой поддържа ли дневник?

— Разбира се.

— Колко репортери досега?

— Телевизионен екип преди около час. Канал 5. Обикалят наоколо и чакат появата на докторката — обяснява Мачадо, вторачен в нас откъм калното игрище. — После и Канал седем. Пристигнаха преди двајсетина минути. В мига, в който репортажите им се появят по телевизията, може да очакваме и още посетители.

— Новините вече са в интернет — напомням на Марино.

— Прекалено е късно. Заради онази историйка, която разказа за „Фокс“ — казва Марино на всеки, който го слуша. — Да не се опитвате да си осигурите риалити шоу?

Той повтаря, че трябва да поддържат документацията за всеки, който влиза и излиза. Добавя, че се налага да наблюдават района за „несъществени“, с което има предвид зяпачите. Или пък човекът, отговорен за захвърлянето на трупа тук. Припомням си Марино от първите ни години. Пушеше като комин, вечно бе в лошо настроение и се държеше като задник, изпълнен с презрение към жените. Но си знаеше работата. Беше адски добър детектив, а аз почти бях забравила това.

Той прикляка до отвора в оградата и насочва лъча на фенера си, който осветява мястото, където тротоарът преминава в мокра кафява трева, смачкана и оскубана, сякаш нещо тежко и твърдо е било влачено по нея. По-нататък отпечатъците в тревата избледняват и напомнят повече за нещо въображаемо, отколкото за следа, оставена от демоничен охлюв.

— Била е влачена — отбелязва Марино, като се изправя.

— И аз смятам така — съгласява се Харълд.

— Вкарал я е през портичката — добавя Марино. — Трябва да е имал начин да го направи, освен ако е била отключена или катинарът вече е бил отрязан.

— Надали — отвърща Харълд. — Полицията на МИТ патрулира наоколо съвестно, като че ли пази за Ватикана.

— Щяха да забележат, ако една от портите бе разбита или липсваше катинар — намесва се и Ръсти.

— Ехо ли чувам? — пита Марино, сякаш Харълд и Ръсти са невидими. — О, не, съжалявам. Публиката от задните редове. Идеята ми е — обръща се той към мен, — че убиецът е имал план за освобождаване от трупа.

Той се вторачва в яркожълтите найлони в червеното кално море на около петдесет метра от нас.

Вятърът вие и размърдва брезента, като че ли трупът под него се бори да изскочи навън.

— Някой, който е знаел, че не се нуждае от карта, за да получи достъп до задния паркинг — продължава Марино. — Някой, който е знаел, че може да шофира по тротоара и през портата за пешеходци. Някой, който е знаел, че всички порти към игрището ще бъдат заключени, а той ще трябва да си намери начин да проникне вътре.

— Освен ако не говориш за човек, който всъщност има карта, ключове и достъп. Например студент или някой, който работи тук — посочва Ръсти, но Марино го пренебрегва.

Той оглежда осветените прозорци на апартаментите. От дъжда лицето му лъщи като от пот. Изражението му е сурово и гневно, сякаш случилото се с младата жена е лично насочено срещу него и той копнее да нарани виновника. Наблюдава мрачно вана на Канал 5 със сателитна антена на покрива, който спира на паркинга. Предните врати се отварят.

— Не си и помисляйте да минете през оградата! — излайва Марино на репортерката, красива жена, която познавам веднага. — Никой няма право да минава отвъд лентите. Стойте далеч, по дяволите!

— Ако чакам ей тук и се държа прилично, мога ли да получа коментар? Много ви моля.

Името на репортерката е Барбара Феърбанкс и съм имала неприятни разправи с нея.

— Нямам какво да кажа — отговаря Марино.

— Говорех на доктор Скарпета — отвръща Барбара Феърбанкс, като ми се усмихва и пристъпва към мен с микрофона си и оператора по петите. — Знаете ли нещо вече? Можете ли да потвърдите дали това е жената, обявена за изчезнала?

Светлините на камерата проблясват, следвайки Барбара Феърбанкс. Знам, че не трябва да проговарям. Ако кажа, че тъкмо съм пристигнала тук или още не съм прегледала трупа, по някакъв начин думите ми ще се озоват в изкривен контекст в интернет.

— Можете ли да направите коментар за Нютаун? Мислите ли, че ще има полза да се изучи мозъкът на убиеца...

— Да вървим — нареждам на Ръсти и Харълд.

— Стойте настрани от смачканата трева — напомня ни Марино.
— Трябва да я снимаме, ако вече не са го направили. Вероятно ще вземем и проби от почвата. Искаме да проверим дали в нея са попаднали влакънца от чаршафа, за да можем да си изясним какво, по дяволите, е станало тук.

Проправяме си път през мократа трева и калта, която залепва по обувките ни. Вървим към Мачадо и двамата полицаи, единият от Кеймбридж, другият — от МИТ.

Стояли на пост над трупа в продължение на повече от час, двамата изглеждат мокри и измръзнали. Ботушите им са натезали от червената кал. Момчешкото лице на Мачадо е изморено и напрегнато, брадата му е набола. Долавям тревогата му, която е съвсем основателна.

Кеймбридж не е какво да е място с Харвард, МИТ и технологичните компании, струващи милиарди, да не споменаваме и постоянния поток от посетители, включващи знаменитости, кралски особи и държавни глави. Главният прокурор и кметът ще дишат огън във врата на следователския отдел, в случай че убийството не бъде разкрито светкавично и тихо.

— Не виждам никой да охранява портата — веднага казва Марино. — А новинарският екип вече кръжи наоколо като ято лешояди. Барбара Феърбанк, дяволите я взели. Къде е помощта, за която помолих?

— Идва още една кола — отговаря Мачадо, като насочва вниманието си към паркинга, където чака телевизионният ван с ръмжащ двигател и светещи фарове.

За момент кръстосвам поглед с Барбара Феърбанк. Висока слаба жена с бездънни тъмни очи и къса гарвановочерна коса. Тя е забележително красива по някакъв твърд начин, като скъпоценен камък, като фигурка, издялана от рубин или турмалин. Обръща ми гръб и се качва във вана, но не е от репортерите, които биха се отказали от сензационна история.

— Трупът може да е бил поставен върху нещо и влачен — казва Марино на Мачадо. — Тревата точно пред портата изглежда смачкана

и малки чимове от нея липсват.

— Има много липсващи чимове и смачкани участъци — отговаря Мачадо, който очевидно не се притеснява, че Марино се прави на началник. — Проблемът е да узнаем със сигурност кога се е случило. Трудно е да се разбере заради климатичните условия.

Харълд и Ръсти оставят кутиите с инструменти в калта, слагат дъската и чаршафите върху тях и чакат нарежданията ми. Марино вади чифт гумени ръкавици от джоба си и пита за фотоапарат. Безмълвно правя планове и обмислям как да се справя с онова, което очаквам, че ще стане, когато виждам как телевизионният ван напуска паркинга. Не се и съмнявам, че Барбара Феърбанкс не се е отказала. Предполагам, че ще заобиколи от другата страна на игрището, онази, която се намира по-близо до нас, и ще се опита да снима през оградата. Няма да огледам трупа, докато не узная какво точно възнамерява да направи проклетата репортерка.

— Ще се поразходя наоколо и ще направя малко снимки — съобщава ми Марино, като щраква фенера си и насочва лъча към локвите и червената кал.

Полицаят от МИТ се обръща към мен.

— Почти съм сигурен, че той не ѝ е направил нищо тук, а само я е оставил, за да бъде намерена бързо.

Оставям работната си кутия на земята, а той продължава да споделя заключенията си с мен. С идеалната си фигура и мъжествена челюст вероятно е свикнал да привлича вниманието. Помня го добре от случай преди няколко седмици. Студент първи курс от МИТ умря внезапно и неочаквано по време на тренировка по борба.

— Наркотици — добавя ченгето. — Така смятам.

Не помня името му, но няма да забравя как Брайс го следваше възхитено, когато полицаят се появи в залата за рентгенови снимки, докато аз използвах машината за балсамиране, за да инжектирам контрастна боя във феморалната артерия на мъртвия борец, процедура, която би се сторила странна на човек, незапознат с посмъртната ангиография. Триизмерните компютърни образи разкриха причината за смъртта, преди да докосна трупа с ножа.

— Срещали сме се и преди — казвам му, като клякам до кутията. — По-рано този месец.

— Да, това беше откачена работа. За минута си помислих, че сте луд учен, вливащ течности в трупа, за да го вдигне от мъртвите. Анди Хънтър — представя ми се той отново. — Оказа се, че бащата на хлапето е нобелов лауреат. Човек би си помислил, че толкова умни хора биха могли да предотвратят смъртта на детето си чрез рутинни тестове.

— Стомашните аортни аневризми са наречени „безмълвен убиец“ по основателна причина. Често няма никакви симптоми и предупредителни знаци.

— Дядо ми умря от аневризъм — казва Хънтър и се вторачва в мен открито.

Преди няколко седмици, когато беше в КЦК, също така открито флиртуваше с мен.

— Работник, без застраховка и никога не беше ходил на лекар. В един момент имаше силно главоболие, а в следващия бе мъртъв. Мислех си дали да не си направя магнитен резонанс, но имам фобия от радиация.

— Магнитният резонанс с контрастна боя не излъчва радиация — отговарям, като се настанявам по-близо до жълтия брезент и зловещата форма под него. — Не ви заплашва абсолютно нищо, освен ако нямате проблеми с бъбреците.

— Доколкото знам, нямам.

— Говори с лекаря си — подкача го Мачадо. — Нали знаеш, онзи, на когото плащаш?

— Гейл Шиптън вероятно е била видяна за последен път между пет и половина и шест снощи в бар „Сай“. Това ли е историята засега? — питам детектива.

— Точно така. А и имаме предварителна идентификация — отговаря Мачадо. — Снимката, която показват по новините, изглежда точно като нея. Осъзнавам, че все още не сме го потвърдили официално, но за мен няма съмнение, че това е Гейл Шиптън. Напуснала бара, за да говори по телефона около пет и половина — шест. Поне доколкото знаем.

— Съмнявам се, че е валяло, когато е излязла навън — казвам, като отварям кутия с гумени ръкавици. — Била е навън известно време, поне седемнайсет минути, ако се съди по продължителността на първото ѝ обаждане до човек с блокиран номер.

— Не валеше по времето, когато е изчезнала — казва Мачадо, а очите му се изпълват с любопитство, сякаш се чуди накъде бия със забележките си за времето. — Започна да вали много по-късно.

— Знаем ли кога точно? Какво имаш предвид с това „по-късно“? Легнах си към единайсет и тогава още не валеше, но изглеждаше, че ще започне всеки момент.

Забелязвам екипа на Барбара Феърбанкс, който сега е пред Симънс Хол на улица „Васар“ точно както очаквах.

— Когато я отвия, ще трябва да вдигнете нещо като бариера — казвам на Ръсти и Харълд. — Не искам момичето да се появи по телевизията.

— Разполагаме с достатъчно чаршафи.

— Ще бъдем готови, ако се отправят насам.

— Бурята започна около полунощ — отговаря Мачадо на въпроса ми. — Дъжд, примесен със суграшица, а после само дъжд. Но страховит.

— Ако приемем, че е била отвлечена около шест, тогава нападателят е знаел за климатичните условия или е предположил какви ще бъдат по времето, когато е оставил трупа ѝ тук. Изглежда, че лошото време не е имало значение и този човек се чувства удобно в мокри и гадни условия.

— Всички наоколо са свикнали с гадното време — отбелязва Анди Хънтър.

Наблюдавам Барбара Феърбанкс, която върви покрай оградата с екипа си зад себе си. Възнамеряват да снимат през телената ограда, но няма да им позволя да направят дори това. Марино също няма да го позволи. Той шляпа в калта енергично, бързайки към нас, а Ръсти и Харълд приготвят чаршафи за барикада.

— Метнете ми един — виква Марино и Ръсти му хвърля сгънатия найлонов чаршаф, сякаш е фризби.

Марино го улавя с една ръка и съдира целофанената опаковка, докато върви в калта и локвите към телевизионния екип. Разгъва чаршафа и го вдига към оградата, блокирайки камерата.

— Стига бе, човек! — виква един от екипа.

— Сигурна съм, че вече знаеш това — казвам на Мачадо, — но Гейл Шиптън е била замесена в съдебно дело, изслушването по което е след по-малко от две седмици.

Изкушавам се да си погледна телефона отново, но се въздържам. Продължавам да се тормозя от мисълта, че Луси може да има някаква връзка с Гейл Шиптън, компютърен инженер с военен калъф на телефона. Фактът, че племенницата ми не ми отговаря, ме настройва адски подозрително и едва ли не вече вярвам, че двете имат нещо общо. Джанет ме увери, че ще съобщи на Луси, че се опитвам да се свържа с нея. А когато племенницата ми ме пренебрегва, значи става нещо. И почти винаги не е добро.

— Не знаех нищо за никакво дело — отвърща Мачадо.

— Чувал ли си за финансова компания на име „Дабъл Ес“? — питам го, докато Марино се движи покрай оградата.

Той държи чаршафа нависоко и се движи заедно с телевизионния екип, блокирайки гледката им.

— Не мога да кажа, че съм чувал, нито знам нещо за делото — отговаря Мачадо и по израза му осъзнавам, че тъкмо съм му предоставила нов материал за размисъл.

Може би ще спре да вярва тъпо и упорито, че смъртта на младата жена се дължи на свръхдоза наркотици. Може би ще престане да се тревожи за връзките с обществеността и лошата реклама.

— Харълд, ако ти и Ръсти застанете тук — казвам на хората си, — мисля, че всичко ще е наред.

Чаршафената им барикада се издига нагоре шумно като платна на лодка, подхванати от вятъра. Найлонът прошумолява, когато дръпвам назад жълтия брезент.

11.

Отново се разстройвам, когато виждам трупа. Обзема ме същото чувство както когато разглеждах снимките, които Марино ми изпрати по имейла по-рано. Тялото е положено грациозно, увито в бяло, в морето от червена кал.

Очите на младата жена са притворени, сякаш се готви да заспи. Бледите ѝ устни са разделени и разкриват горните ѝ зъби. Изучавам позата на ръцете ѝ, драматично извитата китка, облеганатата на корема ръка. Сгъвам брезента и го подавам на Харълд с поръката да го опакова като улика. Не искам да изгубя някое микроскопично влакънце, което може да е попаднало върху него.

— Откачена работа — отбелязва Ръсти. — Може би е трябвало да прилича на девственица.

— Ти пък откъде знаеш как изглеждат девствениците — не може да се сдържи Харълд.

— Дайте ми една минута — казвам им, за да ги накарам да замълчат.

Не съм в настроение за пубертетски хумор и не искам да слушам мненията им в момента. Продължавам да изучавам трупа. Отдръпвам се назад, после го заобикалям, за да го огледам по-добре, и лошите ми предчувствия нарастват. Виждам безукорна, прекалено чиста кожа и ненаранени ръце, както и лице, което е спокойно и незасегнато.

В начина, по който е разположена, няма нищо неприлично или сексуално. Краката ѝ са събрани, гърдите и гениталиите ѝ са покрити с плата, увит грижливо около нея от горната част на гърдите до долната част на краката. Гърлото ѝ е гладко, без следи от душене и драскотини. Има само леко зачервяване на тила от утаяването на кръвта след спирането на сърцето ѝ. Не виждам рани по глезените и китките ѝ. На пръв поглед няма следи да се е борила с някого. Нищо не ми казва, че се е съпротивлявала срещу смъртта, и намирам това за ненормално и странно.

Смъквам се надолу, за да погледна отблизо, и усещам миризмата на земя и дъжд. Разлагането още не е започнало, но ще се ускори, когато я откараме в службата, където температурата е значително по-висока. Долавям ухание на парфюм, лек аромат на цветя, ванилия и сандалово дърво, който се усеща по-силно, когато се доближавам до лицето и дългата ѝ кестенява коса. Кремавият плат прилича на трико от изкуствени влакна и е впечатляващо чист. Докосвам подгъва на плата, увит грижливо около трупа като хавлия за баня.

— Не е чаршаф — решавам. — Синтетична материя, разтегателна и сгъната на две.

— Завеса? — объркано пита Мачадо.

— Не мисля така. Няма проход за пръчката и не виждам следи от халки — отговарям и продължавам да оглеждам плата. — Гладък от едната страна и грапав от другата, някакво трико.

— Не знам какво е това — изсумтява Мачадо.

— Трикото се използва за ръкавици, клинове и леки пуловери.

Проучвам разположението на тялото и начина, по който е увит платът, покривайки жената скромно от ключицата до глезените.

— Напомня за Древен Рим, за Йерусалим или спа — отбелязвам, а вашингтонските случаи на Бентън продължават да ме тормозят. — Или поне това ми идва на ум.

— Ами проклетите психопати разполагат жертвите си така по определена причина — казва Мачадо, като кляка наблизко и едва не пада. — Правят го, за да ни накарат да си помислим нещо.

— Моят опит показва, че не го правят заради нас, а заради себе си.

Ужасно ми се иска да му разкажа за случаите във Вашингтон и начина, по който бяха увити онези трупове, но не смея.

— Става дума за техните собствени фантазии и емоции.

— Платът ми напомня за покров — обажда се Харълд, който е наясно с тези неща. — Напоследък стават доста популярни при погребения. Особено ръчно изработените покрови, увити грижливо около тялото. Последните една-две години, докато бях в погребалния бизнес, имахме няколко от така наречените „зелени погребения“. Всички използвани продукти са естествени и биоразградими.

— Този плат не е от естествен материал и не е биоразградим — отбелязвам, като се надигам на крака и оглеждам тялото внимателно,

преди да го докосна.

Светли влакна, вероятно от плата, са залепнали по голата мокра кожа. Забелязвам, че късите nelaкирани нокти на жената са здрави и под тях има синкави влакна. Чудя се откъде ли са. Решавам, че може да са от нещо, в което е била увита, докато е била още жива. Хората, които вече не се движат, не събират частици и влакна под ноктите си. Вадя лупа и малък ултравиолетов фенер от чантата си.

— Има ли някое погребално бюро наоколо, което да продава платове като този? — пита Мачадо и прави още няколко снимки.

— Биоразградими урни, да — отговаря Харълд, като проточва врат и проверява местонахождението на телевизионния екип, докато двамата с Ръсти държат чаршафа нависоко и блокират гледката. — Но не съм сигурен къде наблизо можеш да намериш ръчно изработени покрови. Няколкото, които аз видях, идваха от запад. Може би от Орегон. Можеш да ги купиш по интернет.

— Синтетичният плат няма да е биоразградим — повтарям. — Не знаем какво е това.

Включвам ултравиолетовата лампа, която излъчва черна невидима светлина. Предварителният оглед на трупа ще ми покаже дали има веществени доказателства, включително биологични течности като сперма. Искам да се уверя, че ще прибера всичко, което може да се изгуби при транспортирането до КЦК. Насочвам лъча към тялото и флуоресцентни ярки цветове примигват към мен. Кървавочервено, изумруденозелено и тъмнолилаво.

— Какво, по дяволите? — възкликва Анди Хънтър и се навежда, за да погледне по-добре. — Някакви бляскави частици. Може би от коледна украса?

— Не, много по-фини са, а и се съмнявам, че лъскавият прах от коледните играчки ще блести така на ултравиолетова светлина.

Размърдвам светлината, но навсякъде, където се спре, виждаме същите ярки цветове.

— Като много фина флуоресцентна пудра, навсякъде по плата и тялото. Най-висока концентрация около устните и носа ѝ, по зъбите и в ноздрите.

— Виждала ли си нещо подобно преди? — пита Мачадо, като се движи успоредно с мен, а ботушите му затъват в червената кал.

— Не, не точно. Но каквото и да е това, е достатъчно упорито, за да оцелее в дъжда. Или пък просто е имало много голямо количество от веществото, преди жената да бъде оставена в дъжда.

Трите ярки цвята проблясват тук и там. Протягам се да взема клечките с памук за проби.

— Ще взема малко от веществото за анализ — казвам докато работя, — а после ще ѝ премеря температурата и ще я откараме в моргата.

Запечатвам пробите в кутии за улики, на които залепям етикети, после докосвам лявата протегната ръка на мъртвата жена. Студена и втвърдена е. Ригор мортис — трупното вкочаняване, е настъпил напълно.

Разхлабвам плата около врата ѝ и го разтварям. Жената няма нищо на себе си, освен бикини, които са няколко размера по-големи, в нежен прасковен цвят с дантелено бие около ластика. Поглеждам етикета. Скъпо бельо „Ханро“, размер „М“, подходящ за жена, която носи мярка осем-десет. Забелязвам, че чаталът на бикините е бледожълт, и отново се сецам за разказа на Бентън.

Трите убити жени във Вашингтон са носили чужди бикини, изцапани с урина. Според Бентън те може да са се изпуснали, докато са ги душали. Имало и влакна — синя и бяла ликра, която може да е дошла от тапицерия или от спортния екип на убиеца.

Със скалпела правя малък разрез на горната дясна част на стомаха ѝ. Кръвта е неестествено червена, защото вече не е снабдявана с кислород. Кръвта на мъртвите. Ледена и тъмна като застояла вода.

Вкарвам дълъг термометър в черния дроб и поставям втори върху кутията с инструменти, за да отбележа околната температура.

— Мъртва е от известно време — казвам. — Поне шест часа, но се обзалагам, че е по-дълго.

— Може би от рано снощи, откак е изчезнала? — пита Мачадо, който ме наблюдава напрегнато и разтревожено.

Несъмнено никога преди не е виждал подобен случай. Аз също не съм. Поне не съвсем. Но съм виждала снимки, които не мога да споделя с него или с Марино. Бентън ще трябва да направи това.

— Ако е била отвлечена около шест, това е почти дванайсет часа — добавям.

Опипвам скалпа ѝ, търсейки фрактури или други рани, но не намирам нищо.

— Сериозно се съмнявам, че е мъртва от толкова дълго. Била е жива и известно време след това — обяснявам.

— Държали са я като заложница? — пита Мачадо.

— Не знам.

Отново проверявам за рани и разкъсвания, повдигайки скованите ѝ ръце.

— Засега не виждам следи да е била завързана или да се е борила. Няма отбранителни рани.

Прехвърлям се на босите ѝ крака. Насочвам ултравиолетовата светлина към тях и същото вещество проблясва като вълшебен прах. Кървавочервено, изумруденозелено и тъмнолилаво. Комбинацията на цветовете говори за един-единствен източник, фин материал, съставен от три вещества, които блестят на ултравиолетовата светлина. Събирам още от него с лентички с лепенки, които проблясват силно, когато ги слагам в пликите за улики.

— Друга идея е, че може да е носила някакъв смахнат грим — предлага Анди Хънтър. — В наши дни момичетата носят адски лъскави мазила.

— И е по цялата нея и плата? — отговарям скептично, като вадя чифт нови ръкавици, за да не прехвърля от странното вещество върху други части от трупа. — Според мен тялото ѝ е било някъде, където тази прашец е характерен, и той се е прехвърлил върху нея и плата, с който е увита.

Вдигам скованите ѝ крака и забелязвам, че платът отдолу е сравнително чист.

— Някаква мръсотия, която блести на ултравиолетова светлина — казва Мачадо.

— Не мисля, че е мръсотия. Фина утайка, която постоянно флуоресцира по същия начин, ми говори за нещо произведено и използвано с търговска цел — възразявам. — Ще опитаме с електронния микроскоп. Надявам се, че Ърни е на работа днес.

Стъпалата ѝ са чисти, само леки пръски кал от по-раншния проливен дъжд. Блестящата утайка е навсякъде, от главата до петите ѝ,

сякаш е била напръскана с нещо, което се осветява под ултравиолетовата лампа.

Използвайки лупа и форцепс, започвам да събирам синкавите влакна изпод ноктите ѝ и ги слагам в малък найлонов плик за улики.

— Не е била влачена дотук, освен ако под нея не е имало нещо — заявявам, като я обръщам на едната ѝ страна.

— Може да е била донесена — обажда се Анди Хънтър. — От силен човек или повече от един.

Гърбът ѝ е тъмночервен с обезцветени райони, където раменете ѝ са лежали върху твърда повърхност, докато нециркулиращата ѝ кръв се е утаявала. Била е по гърб в продължение на часове след смъртта си, вероятно на пода в топло помещение, в позата, в която се намира сега, но не е умряла така. Била е нагласена след настъпване на смъртта — краката ѝ, прибрани прилично, ръцете ѝ — разположени грациозно.

Светкавицата на фотоапарата проблясва, когато Мачадо прави още няколко снимки, докато Марино помага с петнайсетсантиметрова линейка за мащаб и в слагането на етикети. От другата страна на оградата на улица „Васар“ започват да се струпват любопитни зяпачи. Някои от тях правят снимки с телефоните си. Няколко униформени ченгета се мотаят около тях.

— Май няма да е лошо да отидеш там и да помогнеш на другарчетата си — казва Марино на Хънтър и знам защо.

Писнало му е от хубавата външност на Хънтър и навика му да ме гледа втренчено и да се приближава прекалено много до мен.

— Трябва да знаем кой зяпа и прави снимки — добавя Марино, сякаш издава заповед.

Хънтър сдържа гнева си и се усмихва.

— Разбира се. Но аз не работя за отдела ти. Не и когато проверих за последен път. Всъщност и ти работиш за своя отдел съвсем отскоро. Надявам се да се кефиш на новата работа.

Хънтър тръгва през калта към тълпата зяпачи. Взимам термометрите и ги проверявам.

— Температурата на тялото е четиринайсет градуса, а околната — десет. Мъртва е от осем часа, може и повече — изчислявам. — През по-голямата част от това време е била някъде на топло. В противен случай ригор мортисът нямаше да е толкова напреднал. Тук навън е като в хладилник и тази температура е позабавила всичко.

— А това означава, че е умряла два-три часа след като е изчезнала от бара — обажда се Мачадо. — Отишла е някъде с някого, когото може би е познавала, и е загинала.

— Не мога да ти кажа дали е тръгнала с някого доброволно или не — отбелязвам. — Не и на този етап.

— Но тя няма отбранителни рани. — Мачадо повтаря думите ми от по-рано. — Не изглежда да се е борила.

— Няма очевидни рани, но още не съм я прегледала грижливо и под добро осветление — отговарям. — Може да има вътрешни наранявания. Ще видим какво ще се получи, когато мине през скенера.

Сменям си ръкавиците отново и натъпквам използваните в джоба на палтото си.

12.

Облечените ми в ръкавици пръсти нежно повдигат клепачите на мъртвата. Конюнктивата е изпъстрена с миниатюрни кръвоизливи. Бялото на очите ѝ е червено.

— Смъртта не е вследствие на инцидент — отбелязвам. — Възможно е да е била задушена, макар че петехиалните кръвоизливи невинаги са свързвани с това. Не виждам следи и контузии по врата ѝ, които да показват удушаване. Но се е случило нещо, което е причинило разкъсването на кръвоносните съдове.

— Какво, освен удушаването може да причини това? — пита Марино, като кляка до главата ѝ, за да види за какво говоря.

— Увеличение на напрежението в гръдния кош, което причинява ефекта на Валсалва. С други думи, кръвното ѝ налягане се е повишило до такава степен, че е довело до кръвоизливи.

— И как става това? — любопитства Марино.

— Борба, паника, вероятно докато тедушат. Може пък и нещо друго да е причинило спирането на сърцето. Не съм сигурна на този етап, но вярвам, че става дума за убийство. Хайде да я натоварим във вана и ще се видим в службата.

Последните ми думи са насочени към Ръсти и Харълд.

— Оставете плата, както е нагласен по нея, и я увийте в чаршафи, които да задържат позата, в която се намира в момента.

— Как Ан ще я сканира, когато ръката ѝ е извита по този начин?

— Не знам дали скенерът е достатъчно широк.

— Ще влезе — отговарям. — Не искам да нарушаваме ригора.

Продължавам да им обяснявам, че искам протегнатата ръка с извитата китка да бъде увита внимателно и залепена. Друг чаршаф отива върху останалата част от тялото, с изключение на главата. От врата нагоре искам да я предпазим с голяма хартиена кесия за улики. На краката и ръцете ѝ ще сложим по-малки пликкове. Жената ще влезе в скенера идеално опакована.

— Поставете дъската на чист чаршаф, за да я предпазим от калта. Искам да транспортираме трупа точно както ви описах.

Наблягам на думите си, защото начинът, по който бе разположено тялото ѝ, представлява важна улика. А аз държа да съхраня тази улика.

Улика, която може да съществува в още три други случая, но не мога да кажа и дума на Мачадо и Марино. Напрежението в гърдите ми нараства. Не мога дори да си помисля да накисна Бентън в неприятности, задето е постъпил по най-добрия и разумен начин. Той искаше помощта ми по същата причина, която сега ме ужасява. ФБР нареди пълно информационно затъмнение по убийствата във Вашингтон и е възможно убиецът вече да не се намира там. Може да убива на друго място, а полицейските участъци няма да разпознаят модела. Може да е тук, в Кеймбридж, откъдето беше една от ранните му жертви, Клара Хъмбри. Бентън все още не знае нищо за това, но трябва да намеря начин да му съобщя.

— Тя заминава директно към големия рентген — продължавам да обяснявам какво искам да се свърши. — Ще се уверя, че Ан я чака. Направихме всички възможни снимки на местопрестъплението, нали?

Мачадо ме уверява, че ги е направил, и се заглежда през полето към Анди Хънтър, който се е присъединил към останалите ченгета на тротоара пред оградата, където тълпата нараства. Барбара Феърбанкс е пред Симънс Хол и интервюира всички, които се съгласяват да говорят с нея. Усещам нещо, което не мога да чуя.

Просветляващо петно на хоризонта е първият сигнал за настъпващото утро. Моля Мачадо да ми изпрати снимките по имейла колкото се може по-бързо. Чувам звука, който бях усетила. Обръщаме се рязко към реката и вдигаме глави нагоре едновременно. Бръмченето се усилва. Хеликоптер лети ниско над река Чарлс и се приближава бързо към нас.

— Надявам се да не е поредният шибан телевизионен екип — казва Марино.

— Не мисля така — възразявам, като поглеждам към небето. — Машината е прекалено голяма.

— Военните или бреговата охрана — предлага Мачадо.

— Не са те.

Разпознавам оглушителния вой на турбодвигателите и рязкото тракане на перките, които се въртят почти със скоростта на светлината.

— Да я покрием, докато хеликоптерът изчезне — обажда се Харълд. — Не можем да държим чаршафа нагоре при този проклет вятър.

— Няма проблеми.

Махвам им да останат на място и да поддържат бариерата, която закрива трупа от телевизионния екип и зяпачите. После изкрещявам високо:

— Задръжете положението засега. Всичко е наред.

Хеликоптерът се появява в оглушителна буря от блестящи светлини над общежитията и се понася над полето. Лети точно над нас, на около триста метра, достатъчно високо да ни спести вихрушката. Луси знае как да действа на местопрестъпления и задръжа машината нависоко. Мощните ѝ прожектори осветяват червената кал и покрития труп.

Заслоняваме очи едновременно и се завъртаме, следвайки с погледи застрашителния ЕС 145, който кръжи над полето. Той се спуска по-ниско и по-бавно. Луси разучава терена за препятствия като антени или жици. Различавам шлема ѝ на пилотското място. Не виждам кой седи до нея, но знам. Не съм сигурна защо, но изпитвам страхотно облекчение.

— Останете тук! — виквам на Ръсти и Харълд над оглушителния трясък. — Не мърдайте!

Тръгвам бързо през калта и прогизналата трева към празния паркинг. Хеликоптерът увисва във въздуха, после се приземява леко. Луси не спира двигателите. Не възнамерява да остане дълго.

Лявата предна врата се отваря и Бентън скача на земята. Палтото му се развява от страховития вятър, когато той отваря задната врата и се протяга към багажа си. Племенницата ми, скрита под шлема си, се завърта към мен и кима. Вдигам ръка и ѝ махам. Не съм сигурна каква е причината за това, което Луси току-що направи, но съм ѝ адски благодарна. Това си е направо чудо, нещо, за което бих се молила на Господ, ако въобще си падах по молитвите.

Бентън се втурва по асфалта към мен. Взимам една от чантите му, а той ме прегръща през кръста и нежно погалва главата ми с брадичката си. Хеликоптерът се издига стръмно нагоре и изфучава към реката. Наблюдаваме го как набира скорост над сградите и дърветата и се отправя към Бостън.

— Благодаря на Бога, че си тук, но не разбирам — казвам на Бентън, когато шумът от хеликоптера заглъхва.

— Трябваше да е изненадата за рождения ми ден.

— Някак си не вярвам, че това е единствената причина.

— Не е и не планирах да се върна толкова рано.

— Мислех, че ще отсъстваш до събота.

— Имах предвид толкова рано днес — отвърща той, като ме целува и насочва вниманието си към местопрестъплението в калта, където Ръсти и Харълд продължават да държат нагоре найлоновия чаршаф. — Подарък за самия мен, изненада за теб, а и имах нужда да се разкарам от Вашингтон.

— Луси е получила съобщението ми — казвам замислено.

— Да.

Бентън оглежда мократа трева и червената кал, после се вторачва в покрития с бяло труп.

— Но тя е знаела около полунощ, че Гейл Шиптън е изчезнала. Търсачките ѝ са намерили информацията в сайта на Канал 5.

Бентън ми обяснява, че Луси отлетяла за Вашингтон вчера. Кацнала на „Дълес“ късно следобед. Планът бил да вечеря с Бентън и двамата да отлетят към къщи днес. Щяла да го достави до дома ни, за да ме изненада, тъй като смятала, че още се лекувам от грипа. Но после, когато научила за изчезването на Гейл, решила, че трябва да потеглят незабавно.

— Първото, което ми каза, е, че нещо се е случило с нея и вероятно е мъртва — обяснява ми Бентън. — Твой ли е белият плат, в който е увита?

— Така е намерена.

Той се вторачва безмълвно в местопрестъплението и знам, че сравнява данните и обмисля подробностите.

— Първата жертва беше от Кеймбридж. Клара Хъмбри — казвам, за да го уведомя какво ме притеснява. — Платът е необичаен и начинът, по който е увит около трупа, изглежда същият като в случая

на Клара Хъмбри и последните два. Подпъхнат под мишниците като хавлия за баня.

Продължавам и обяснявам, че предварителният преглед на тялото не е показал следи, че Гейл се е борила или е правила опит да се защити. После му описвам начина, по който е разположена, и флуоресцентното вещество по нея и плата. Разказвам му как ластичният плат напомня за ликра, после му съобщавам, че изцапаните с урина бикини са прекалено големи.

Бентън ме слуша внимателно. Събира информацията и я сортира. Разбира думите ми идеално, но ще внимава да не прибързва с изводите.

— Знаеш ли какъв вид са бикините? — пита ме той.

— Марката?

— Да.

— Скъпи — отговарям. — Първокласен памук, прасковен цвят, швейцарски дизайнер.

Отначало Бентън не отговаря, но по лицето му личи, че думите ми означават нещо за него.

— Третата жертва във Вашингтон — казва той след малко. — Джулиен Гуле харесвала скъпо швейцарско бельо, марка на име „Ханро“.

— Точно така. А от докладите за нея си спомням, че е била около метър и седемдесет и е тежала шейсет килограма, което може да е размер „М“.

— Възможно е бикините да са нейните. Убиецът има нещо общо с Кеймбридж и вярвам, че е следил Клара, докато е живяла тук, а след това я е последвал във Вашингтон — споделя Бентън. — Тя е била мишена, а последните две са били просто чудесна възможност. А сега и това? Ако става дума за същия престъпник, това са три убийства за един месец. Той се чувства удобно тук, в този район на Кеймбридж, но е вън от контрол и затова скъсява интервала. Трябва да се огледам наоколо, но няма да предлагам нищо, докато не съм сигурен.

Бентън няма да предаде информацията на Мачадо, Марино или който и да било друг полицаи, работещ по случая. Няма да им съобщи, че търсят сериен убиец, докато не се стопят и последните му съмнения.

— Ще имаме сериозен проблем, ако убиецът е същият. Бюрото ще го отрече — казва той и ме зашеметява с думите си. — Ще ми се наложи да прекарам известно време тук.

Няма да ми обясни нищо повече в момента. Копнее да се задейства.

— Предполагам, че нямаш чифт ботуши в чантата — казвам, като поглеждам обувките му от елегантна кафява кожа с катарамии. — Разбира се, че нямаш. Ама че тъп въпрос.

Всъщност Бентън въобще не притежава гумени ботуши. Дори когато работи в градината, той изглежда елегантен и спретнат. Просто не може по друг начин. Един от онези високи и слаби мъже с издялани лица, той има вид на богат и образован дори сред калта на местопрестъплението.

— Самоличността ѝ потвърдена ли е? — пита той.

Хубавото му лице се завърта към мен. Гъстата му посребряла коса е разрошена от вятъра.

— Официално, не — отговарям и го повеждам към уличката, за да остави багажа си до джипа на Марино. — Но почти няма съмнение. Работим с идеята, че това е младата жена, изчезнала снощи, Гейл Шиптън.

— Луси казва, че приличала на нея. Разбира се, намирахме се доста далеч, но тя увеличи кадъра — съобщава ми Бентън, като закопчава дългото си кашмирено палто с едната си ръка. — Улови всичко на филм — разположението на тялото, начина, по който е увито, а това е особено важно. Ще имаш снимка отвисоко, ако искаш. Осъзнавам, че трябва да ти обясня безброй неща, но няма да го правим тук. Не можем.

— Кажи ми поне защо не можем.

— Марино е взел телефона на Гейл Шиптън от бара и очевидно все още е у него.

— Не разбирам откъде би могъл да зна... — започвам, когато се приближаваме до джипа и Куинси започва да скимти.

— Не сега, Кей — спокойно ме прекъсва Бентън. — Не можем да говорим за това пред Марино. Имам предвид факта, че Марино е намерил телефона, а Луси знае за това. Тя буквално го е видяла да го прави, защото наблюдавала телефона отдалеч, откак научила за изчезването на Гейл. От полунощ Луси знаела, че телефонът на Гейл е

все още в бар „Сай“, в задната уличка, където го е използвала за последен път.

— Луси е работила с нея — казвам, вече напълно сигурна. — Калъфът на телефона е военен, също като моя и онзи на Луси.

— Това е проблем.

Бентън има предвид, че Луси е проблем или ще се превърне в такъв. Ако смартфонът на Гейл Шиптън представлява интерес за племенницата ми, значи е свързан с някакъв проект, по който тя работи. И Луси ще се намеси в полицейското разследване. Може би вече го е направила.

— Наясно си с избора на времето, нали? Гейл Шиптън е трябвало да се яви в съда след по-малко от две седмици.

Не се съмнявам, че Бентън знае и това, и тревогите ми се завръщат.

— В какво се е забъркала Луси този път?

— Трябва да поговорим за много неща, Кей — казва Бентън, като погалва тила ми, но аз не се успокоявам.

— Тя замесена ли е в делото? — питам настойчиво, тъй като трябва да знам поне това. — Замесена ли е в сто милиона доларовата война на Гейл Шиптън с „Дабъл Ес“, фирма за управление на финанси, чийто главен офис се намира много близо до дома ѝ в Конкорд?

Спираме до задницата на джипа на Марино и оставяме багажа на Бентън. Куинси вие още по-силно, а след миг започва да лае.

— Луси е свидетелка — отговаря ми Бентън. — Адвокатът на защитата я призовал миналото лято.

— И не ни е казала?

Чудя се дали Карин Хегъл искаше да говори с мен точно за това.

— Мисля, вече знаеш добре, че Луси се справя с проблемите по свой собствен начин.

— Това, с което се е справила по свой собствен начин, сега включва и убийство. А пък то може да е свързано с онези, по които ти работиш. Може датата на делото да е само съвпадение, но ужасно ме притеснява. Знам, че адвокатката на момичето, Карин Хегъл, се тревожи достатъчно за собствената си безопасност, за да не живее в дома си в момента. Според нея хората от „Дабъл Ес“ са опасни. А и ми намекна, че може да са свързани с доста високопоставени личности.

— Разположението на трупове и наличието на плата не са били съобщени публично — казва Бентън. — Поне доколкото знам.

— Значи надали говорим за имитатор.

— Вероятно не е истинската причина Гранби да прикрива всичко по случаите, но в този миг идеята му ми харесва.

Пиша съобщение на Харълд да дойде да отключи вана.

— Калта ще ти свали обувките от краката. Надявам се да имаме допълнителен чифт гумени ботуши, които да обуеш. Няма нищо — гукам нежно и правя всичко възможно да успокоя Куинси, като потупвам задното стъкло на джипа на Марино. — Всичко е наред — уверявам го.

Бентън се вторачва в палето на Марино, което лае и рие с лапи, нещастно в клетката си.

— Горкото куче — казва той.

13.

Местопрестъплението е гъста кал в средата на академична империя, която започва да се размърдва. Минава осем и трупът бе откаран в службата ми преди малко, когато започна да просветлява.

Слънцето е ниско зад тухлените сгради, където река Чарлс тече бавно към бостънското пристанище и морето. Парченца синьо небе надничат иззад мрачните облаци, които променят формата си и се движат непрестанно. Вятърът утихна. Не заплашва да завали отново. Стоя на паркинга до отворената порта и чакам Бентън. Няма да си тръгна, докато той е тук и си върши работата, сам на мястото, където се оттегля, болезнено място, едва поносимо.

Разхождам се по мокрия асфалт и от време на време говоря по телефона. Наблюдавам самотната работа на съпруга си и си спомням защо бях така силно привлечена от него. Мисля си колко силно го обичам. Вече не помня време, когато да не съм го обичала, а нещата не започнаха така. Неприязънта ми бе силна отначало, когато бях новият главен съдебен лекар на Вирджиния, а той беше Вълшебника от Странния свят, както презрително го наричаше Марино. Намирах хубавата външност и острия мозък на Бентън за прекалени и незабавно реших, че е строг като скъпите си елегантни костюми.

В онзи етап от живота си падах по по-елементарни мъже, които не изискваха усилия да поддържаш връзката и не нанасяха щети. Искях мъже, от които да се освободиш лесно, евтини и семпли мъже за секс, за да забравя каквото знаех поне за известно време. Не се интересувах от прочут служител на ФБР, изготвящ профили на престъпници, женен и надут, чиито легенди нахлуваха в стаята преди него също като уханието на афтършейва му.

Бях живяла в Ричмънд кратко време и се борех с неща, които не бях могла да предвидя, когато поех работата в щат, управляван изцяло от мъже. Бях готова да не харесам Бентън Уесли и да му покажа пренебрежението си. Бях чувала за привилегированото му детство в Нова Англия. Смятаха го за талантлив и способен, специален агент с

кристална топка, цитиран в „Таймс“ заради обяснението, че жестоките сексуални психопати са рембрандовците сред убийците.

Аналогията ми се стори адски обидна. Помислих си, че Бентън е педантичен нарцисист, но като гледам назад, се изненадвам, че не станаме любовници още по-рано. Стана първия път, когато работихме заедно по случай вън от града, на стотици километри на югозапад, в евтин мотел, където бих се върнала с него хиляди пъти, ако все още беше там.

Лъжите и тайните ни срещи напомняха за поведението на наркомани и алкохолици. Открадвахме всеки момент, който можехме, безсрамни и дръзки. И се отървавахме безнаказано. Срещахме се на паркинги. Използвахме обществени телефони. Не оставяхме съобщения и не си пишехме писма. Обсъждахме случаи, които нямаше нужда да обсъждаме, посещавахме едни и същи конференции, настанявахме се в хотели под чужди имена. Не оставяхме улики и не създавахме сцени. А след като Бентън се разведе и дъщерите му отказаха да говорят с него, продължихме тайната си връзка, сякаш бе незаконна.

В настоящето, на улица „Васар“, Бентън изчезва в Симънс Хол, лабиринт от кубове и прозорци, който напомня за метална гъба. Нямам представа какво прави и защо, макар да подозирам, че иска емоционално тълкувание от сградата. Исква да чуе от нея дали е замесена в онова, за което вече не се съмнявам, че е убийство. Знам, че смъртта на Гейл не е била кротка и спокойна. Виждам го в кървавочервените ѝ очи и си представям бученето в главата ѝ и нарастването на напрежението.

Поглеждам си телефона, когато получавам съобщение от рентгеноложката Ан, симпатична и разумна експертка, успяла да се обучи в безброй дисциплини. Трупът се намира в скенера и Ан е открила нещо любопитно.

— Малък пневмоторакс вдясно — обяснява ми тя веднага след като вдига телефона. — Скенерът показва въздух в плевралното пространство на горната част на дроба. А това говори за някакъв вид травма.

— Не забелязах нищо тук на местопрестъплението. Никакво нараняване по гърдите — отговарям. — Но не работех при най-добрите условия. Разполагах само с фенер.

— Нещо е причинило колапса на белия ѝ дроб.

— Имаш ли представа какво?

— Не мога да я прегледам вътрешно, освен ако не искате да я разповия, доктор Скарпета.

— Не и без мен — нареждам, докато наблюдавам как Мачадо и Марино се мъчат да съберат улики от стълб на оградата. — А щети по меките тъкани? Виждаш ли вътрешни кръвоизливи?

— Минимално кръвене в горната част на гърдите — отговаря тя, а аз се разхождам бавно из паркинга, неспокойна и замислена. — Малко над и вляво от гърдата ѝ.

— Не виждаш никакви счупени ребра, нали? — предполагам.

— Никакви фрактури. Май не разполагаме с дрехите ѝ, а?

— Имаме една обувка, която може да е нейна. Засега нищо друго.

— Лошо. Наистина лошо. Адски ми се иска да разполагаме с дрехите ѝ.

— И на мен също. Други радиологични аномалии?

Облаците се разпръсват и температурата се повишава.

— Има плътни частици от някакво вещество в носа и устата ѝ — отговаря Ан.

— Ами синусите и дробовете? Вдишала ли е от това вещество?

— Не изглежда така.

— Е, това е важно. Ако е била задушавана с нещо, по което има от флуоресцентното вещество, бих очаквала да е вдъхнала от него.

Откритията са озадачаващи и си противоречат.

— Каквото и да е, има типичната рентгенова плътност на дребни бъбречни камъни — казва Ан. — Нямам представа какво може да е.

— Намерих висока концентрация около носа и устата ѝ, както и в очите ѝ — съобщавам и гледам как Марино вади чифт клещи за тел от кутията с инструменти. — Но ако не е вдишала нищо, това определено е странно. Продължавам да се чудя дали веществото е било трансферирано след смъртта.

— Мисля, че е възможно. Виждам го в носа и устата ѝ, но не много навътре, така че може да е попаднало вътре, след като е спряла да диша. Има и известно количество между устните и зъбите ѝ. Нещо, което прилича на плат — казва Ан. — Личи си ясно на скенера.

— Съсиреци?

— Не знам как иначе да го опиша. Неправилни форми, поплътни от кръв, но не така плътни като кост.

— Не забелязах никакви съсиреци. Нищо външно. Веществото, което флуоресцира, е много фино, като прах, и се съмнявам, че можеш да го видиш без увеличение. Вероятно е следа от по-плътното вещество в носа и устата ѝ.

— Била е държана с лицето надолу в нещо — предполага Ан.

— Няма контузии и драскотини по лицето и врата ѝ. Обикновено, когато някой е държан с лицето надолу в прах, кал, плитка вода, има значителни наранявания по устните, носа и бузите. И се вдишва какво ли не, докато човекът се бори да си поеме дъх. По принцип откриваме калта и водата в синусите и дихателните пътища, понякога в стомаха и дробовете.

— Единственото, което мога да ви кажа със сигурност, доктор Скарпета, е, че я е убило нещо друго, а не съсипаният дроб.

— Разбира се — съгласявам се. — Но ако дишането ѝ вече е било съсипано, била е по-уязвима за задушаване.

Подозренията ми, че флуоресциращото вещество е попаднало върху Гейл Шиптън след смъртта ѝ, се засилват. Защо? И къде е била? И дали утайката е попаднала върху нея случайно, или убиецът е искал да я открием? Лъскавото вещество не е характерно за калното игрище, а е дошло отнякъде другаде.

— Със сигурност не са я убили дробовете ѝ — продължавам да обяснявам. — В момента не знам каква е причината, но смъртта ѝ определено не е естествена. Ще работя по този случай като по убийство. Ще го обявя за възможно задушаване с допринасящи усложнения. Ще съм ти благодарна, ако предадеш това на Брайс, за да го държим в течение. Но моля те, напомни му, че все още няма да разкриваме нищо пред медиите. Първо трябва да идентифицираме момичето със сигурност.

— Това ми напомня нещо. Луси каза, че зъболекарят ѝ е Барни Мур, с когото сме си имали работа преди. Търсихме го по случая с удавника миналото лято.

— Зъболекарят на Гейл Шиптън? — питам озадачено.

— Точно така. Ще ни изпрати картоната ѝ. Трябва да го получим всеки момент.

— Това вероятно е най-бързият начин да потвърдим самоличността ѝ — съгласявам се, като се чудя защо Луси знае такава лична подробност като зъболекаря на Гейл Шиптън. — Можеш ли да помолиш Брайс да се свърже с доктор Адамс колкото се може по-бързо?

Нед Адамс е местният зъболекар, когото използваме, ексцентрик, запален по незначителните подробности за зъбите. Страшно обича усти, които не могат да говорят, шегува се той всеки път, когато се видим.

Търся Бентън с поглед, докато говоря с Ан. Все още е в Симънс Хол, откъдето излизат младежи с раници, които се отправят към колелата си или тръгват пеша.

Изглеждат незаинтересувани или леко любопитни сега, когато трупа вече го няма. Не е останало нищо, освен две цивилни ченгета, които се борят със стълб на оградата, немска овчарка, лаеща в кола, и жена съдебен лекар, говореща по телефона на паркинга.

— Искате ли да я оставя в скенера, докато пристигнете тук? — пита ме Ан.

— Не. Ще я преместим на масата ми, защото ще трябва да я подготвя за ангиография — отговарям. — Искам да проверим дали ще можем да разберем какво може да е причинило колапса на дробовете, а и да огледаме кръвоносните съдове в сърцето ѝ, тъй като очевидно кръвното ѝ налягане се е повишило значително, което е довело до миниатюрните кръвоизливи. Да приготвим контрастния агент за теста. Четиристотин и осемдесет милилитра течност за балсамиране.

— Ръчна инжекция или с машината?

— Ръчна. Стандартните ангиокатетри и троакар, плюс обичайните трийсет милилитра „Оптирей“.

— Кога ще бъдете тук?

— Надявам се, че до един час — отговарям и виждам как Марино срязва металната мрежа. — Ако те не привършат тук скоро, ние с Бентън ще тръгнем без тях. Ще отидем пеша до службата. Мисля, че те двамата ще се позабавят тук — решавам, когато част от мрежата се стоварва шумно на земята. — Човек би си помислил, че са

археолози, изучаващи гробницата на Тутанкамон, ако се съди по начина, по който умуват.

Очуканият стълб на оградата се оказа по-упорит, отколкото полицаите предполагаха, забит дълбоко в цимента. През последния час слушах Марино и Мачадо да обсъждат дали да отрежат с трион въпросната очукана част от галванизирана стомана, или да изскубнат целия стълб, а и да вземат и портичката с издраната ключалка. Няколко пъти през това време Марино изведе Куинси на разходка, включваща тренировъчни минисеанси, които са смешни или жалки в зависимост от гледната точка.

Тези упражнения продължават от седмици, още откак Марино реши да превърне Куинси в работно куче. Той крие парцал, напоен с течности от човешко разлагане, които несъмнено е взел от хладилника в КЦК, а Куинси души вонящия парцал и уринира или се търкаля върху него, поведение, неподходящо за куче за издирване на трупове. Три пъти тази сутрин го гледах как подскача, души, рови, търкаля се и пишка, докато Марино го награждаваше, като надуваше свирката си.

Наблюдавах абсурдния цирк на Марино, борещ се със стълбчето и криещ вонящи парцали, но най-вече гледах как Бентън обикаля наоколо и изучава. Рядко сме заедно на местопрестъпление и съм трогната и впечатлена. Той изглежда ръководен от нещо, което останалите от нас не виждат. Върви решително тук и там, натъпкал крачолите на панталона си в чифт гигантски оранжеви гумени ботуши. Първо се приближи до трупа, преди да го опаковаме и отнесем на дъската. Без да говори с никого, дори с мен, той бавно започна да обикаля мъртвата като едра котка, готвеща се да нападне.

Не сподели с мен мнението си за лъскавото вещество. Не зададе въпроси, а само изслуша внимателно всичко, което му разказах за времето на настъпването на смъртта, не повече от три часа след отвличането, вероятно около осем или девет снощи. Той едва погледна любопитната тълпа, струпана пред Симънс Хол, замаяни млади студенти по пижами или навлекли набързо някаква дреха. Изглежда вече си бе съставил мнение за тях.

Наблюдавах възхитено, но и притеснено, омагьосана от театъра на Бентън. Ритуалното му поведение напомняше за хората, които преследваше. Тръгна след трупа, докато го пренасяха през игрището, през отворената порта, а после го натовариха във вана, който той

последва пеша до Мемориал Драйв. Оттам се върна по стъпките си и влезе в университетското градче сам в сивкавата светлина на утрото, застана на паркинга неподвижно за известно време и се замисли върху гледката от гледната точка на онези, които ловуваше.

14.

Наблюдавам Бентън, който излиза от Симънс Хол и тръгва към нас. Той не заговаря Марино и Мачадо. Не казва нищо и на мен, а отново минава през портата и навлиза в калното игрище. Отправя се към мястото, където беше трупът, сякаш е научил или доловил информация, която го кара да се върне там, където някой е оставил трупа на умна млада жена, чиято фатална грешка е била случайно да излезе от бара, за да чува телефона си по-добре. Само дето Бентън не мисли така. Вътрешният му глас му казва нещо различно. Познавам добре поведението му, което в момента напомня за ракета, насочваща се към топлинен източник.

Припомня си ясно какво го ръководи, необходимо, но опасно програмиране, което идва от опитването на забранения плод. Бентън твърди, че е злоупотребата с власт. Всичко се свежда до това. Всички искаме да сме като Господ. Ако не можем да създаваме, ще унищожаваме. А след като сме го направили, веднъж не е достатъчно. Той вярва, че нещата стоят точно по този начин. И трябва да разбира копнежите, без да им се предава. Трябва да направи част от себе си онова, на което никога няма да позволи да го превземе. Знам тези неща за Бентън още откакто се запознахме, но когато се изправям срещу тях, ме обземат противоречиви чувства за онова, което виждам. Тревожа се да не би отровата да разяде съда, в който се намира.

Бентън застава точно където жълтият брезент бе закрепен за земята с колчета. Кляка в червената кал и се оглежда наоколо, облегал ръце на коленете си. После се надига. Премества се встрани, забелязва нещо в края на игрището и се навежда. Кляка и вади чифт гумени ръкавици.

Докосва намереното и вдига пръст към носа си. Изправя се, поглежда към нас и среща погледа ми. Кимва, за да ме повика, а по отказа му да погледне Марино и Мачадо разбирам, че очаква само мен.

Отнасям огромната си кутия обратно на игрището и я оставям на земята, когато стигам до Бентън. Той ми показва нещо, което прилича на вазелин, неправилна прозрачна бучица с размера на стотинка.

Тя блести по стръкчетата груба кафява трева в края на червената кал и той ми показва петно от нея на ръкавицата си. Поднася ръка близо до носа ми, за да усетя силната миризма на мента.

— „Викс“^[1] — казва.

— Или нещо подобно — отговарям и отварям черната пластмасова кутия.

— Не е разтворимо във вода и затова е оцеляло при тези условия — отсъжда той, като оглежда подгизналото игрище. — А по-проливен дъжд би го натъпкал по-дълбоко в тревата и вероятно нямаше да го намерим.

Вадя фотоапарата и линейка за мащаби.

— Смяташ, че е попаднало тук след спирането на дъжда.

— Или поне когато вече не е валило проливно. Какво беше времето в два-три сутринта?

— Валеше проливно. Поне около нашата къща.

Нямам представа накъде бие.

— Някои от ченгетата поставиха ли „Викс“ в носа си? — пита Бентън и ме заглежда как правя снимки. — Някои от тях падат ли си още по този тъп номер? — поглежда той към Марино и Мачадо.

— Тялото не е започнало да се разлага и въобще не мирише — напомням му. — А и щях да усетя „Викс“ или друг ментолов мехлем поне от километър разстояние. Марино със сигурност не си сложи „Викс“ в носа. Вече е по-образован.

Поправих лошия му навик още първия път, когато го видях да го прави в моргата. Спомням си как му обясних, че по този начин просто залепя молекулите зловоние в носа си. И оттогава той спря да го прави.

— Бях с Марино от самото начало — обяснявам на Бентън. — През цялото време стоях близо до него, а и не съм го виждала да носи „Викс“ от двайсет години. Мачадо също не би го направил. С редки изключения, това поколение ченгета са по-образовани. Обучени са, че миризмите ни снабдяват с информация и използването на каквото и да е вещество на местопрестъплението, независимо дали е вазелин или дим от цигара, може да навреди на следствието.

— И нямаше нищо подобно по трупа? — иска да се увери Бентън.

— Долових леко ухание на парфюм и нищо повече. А със сигурност щях да усетя миризмата на „Викс“.

— Не го е използвал върху нея — решава Бентън, сякаш е логично да се чудиш дали убиецът е намазал жертвата си с ментолов мехлем.

— Не помирисах мента, а подобна силна миризма е невъзможно да бъде пропусната.

— Как тогава, по дяволите, е попаднало тук? — задава ми той въпрос, който звучи заплашително реторичен.

— Полицаите са на мястото от четири сутринта — напомням му. — Ако подозрителен тип е бил тук, щеше да се намира прекалено близо до трупа и да бъде видян.

— Какви бяха климатичните условия по това време? — пита Бентън, потънал дълбоко в мислите си.

Обаждам се на Марино. Виждам го как вдига телефона и се завърта към мен, когато го питам в колко часа ченгетата са се появили на местопрестъплението. Той говори с Мачадо за миг, после се връща на линията.

— Почти четири — отговаря ми Марино. — Първата патрулка е пристигнала към четири без десет.

— Колко силно е валило точно тук? Знаем, че беше истински порой в другата част на Кеймбридж по времето, когато ти дойде да ме вземеш. Валеше проливно, когато изведох Сок — припомням си.

Марино отново се завърта към Мачадо.

— Дъждът спирал и пак започвал, но в тази част на града не било прекалено лошо — уведомява ме той. — В момента, когато ченгетата пристигнали, валило най-силно. Ти видя какво количество кал се бе образувало.

Благодаря му, затварям и предавам разговора ни на Бентън.

— Трупът вероятно е бил оставен малко преди пристигането на полицията, може би дори само няколко минути — заключава той. — А по това време дъждът е бил лек.

— Ами двойката студенти, които са открили трупа? — напомням му. — Те нямаше ли да забележат човек, който се мотае наоколо?

— Добър въпрос. Но дори и да са забелязали, не е имало за какво да се тревожат.

Бентън ми внушава, че познава този убиец и той е човек, който може да се слее с околната среда или да изчезне. Според него точно този човек е оставил мехлема в тревата до мястото, където бе открито тялото.

— Мислиш, че мехлемът е бил оставен нарочно? — питам, като прибирам фотоапарата в кутията.

— Не съм сигурен — отговаря той.

— Този човек бърка в бурканче с ментолов мехлем или го изстискава от туба и част от мехлема просто изпада от пръста му? Или пък избърсва излишъка в тревата?

Обземат ме съмнения и страх.

— Не знам. Важното е, че може да е оставен от него, защото използването му е част от метода му на действие.

— Мислиш така заради това, което видя тук, или и заради другите случаи? — питам, защото не е възможно да направиш подобен извод въз основа на толкова малко информация.

— Не съм виждал мехлема в другите случаи, но убиецът може да го е оставил този път, без да знае, че го е направил. Вярвам, че той започва да губи контрол над себе си. — Бентън повтаря мнението, което вече е споделил няколко пъти. — С него става нещо катастрофално — добавя той, сякаш знае кой и какъв е убиецът.

Притесненията ми нарастват. Страхувам се, че Бентън се е приближил прекалено много до убиеца. И преди съм се страхувала от това. Надявам се, че няма основателна причина, поради която колегите му от ФБР не го слушат.

— Може внезапно да му е дошла идеята за ментолов мехлем — казва Бентън.

Прибирам в плик гумената му ръкавица, изцапана с мехлем. После прибирам ментоловия мехлем и стръкчетата трева, по които е залепнал. Бентън споменава, че дресьорите на коне размазват „Викс“ под ноздрите на състезателните си коне, за да ги поддържат съсредоточени.

— Използват го основно при жребците — обяснява ми с кроткия си тон.

Със същия успех би могъл да ми говори за филм, който тъкмо сме изгледали, или какво ще вечеряме. Ненормалното трябва да стане нормално за него, иначе никога няма да разкрие престъплението. Не може да се отвращава и гнуси от демоните, защото няма да му проговорят. Налага му се да ги приеме, за да ги победи. А това ме притеснява повече, отколкото преди.

— Миризмата ги отвлича от разсеяността — продължава да ми обяснява той. — Могат да се съсредоточат само върху тичането, защото не усещат друга миризма, освен ментата.

— С други думи, не могат да помиришат кобилите.

— Не могат да помиришат нищо, което би ги изкушило. Но, да, най-вече кобилите. А допълнителното преимущество е, че ментата помага на дишането на коня. Както и да погледнеш на нещата, става дума за едно и също.

— Какво точно?

— Представяне — отговаря Бентън. — Победа. Надхитряването на всички и тръпката, която това представлява за него.

Замислям се по въпроса, припомняйки си внимателно думите на Бентън. Състезателни коне и „Викс“.

Подобна непонятна информация в контекста на убийство би изглеждала откачена, ако идваше от някой друг, но Бентън има причина да знае онова, което сподели с мен. Не беше внезапно хрумване. Дойде от някакво място, което не ми се струва добро.

— Какво откри? — пита ме Мачадо, като забива лопатата в твърдата камениста земя.

— Някой тук използва ли „Викс“? — отговарям на въпроса му с въпрос. — Предполагам, че не, но искам да се уверя.

— Не, мамка му — изсумтява Марино, като разтърква кръста си и се намръщва, сякаш съм го обвинила в грях, който не е извършвал от години.

— Някой го е използвал, при това наскоро — съобщавам. — Някой е използвал „Викс“ или подобен ментолов мехлем.

— Не и доколкото аз знам — казва Мачадо, като се вторачва през игрището в Бентън, който шляпа из калта с огромните си гумени

ботуши. — Искаш да кажеш, че той е намерил „Викс“? В тревата ли беше?

— Нещо такова — отговарям.

— Може да е спортен загриващ мехлем. Все пак това е игрище — отбелязва Мачадо, като спира да копае.

Вторачва се в Бентън, сякаш мъжът ми не е съвсем с всичкия си. Двамата са работили заедно и преди, но докато наблюдавам младия детектив, който не сваля поглед от Бентън, по гърба ми пробягва тръпка. Чувствам се неспокойна.

— Имаш ли представа какво си мисли? — скептично ме пита Мачадо, сякаш подозира, че Бентън е извънземен, на когото не можеш да се довериш.

— Преструва се, че той е извършителят — казва Марино, преди да успее да отговоря.

Не споделям какво според мен мисли Бентън. И да знаех, пак нямаше да кажа. Не е моя работа. Често нямам представа и не се изненадвам, че съпругът ми не принадлежи към братство от приятели, нито колеги от ФБР, ченгета, други федерални агенти или адвокати. Не пийва в местните кръчми като „Томи Дойл“, „Графтън“ или любимото място на Марино — „Падис“.

Бентън е загадка. Може да е бил роден такъв, противоречие от нежна вътрешна част и корава външност, идеално опакована във високото стегнато тяло и спретнато подстриганата коса, която сребрее, откакто се познаваме, специално ушитите му костюми, подходящите чорапи и обувки, които винаги изглеждат чисто нови. Хубав е по един мъжествен и чист начин, а привидното му равнодушие е механизъм за контролиране на уязвимостта му към хора, които навлизат в пространството му.

— Знаеш, че той трябва да проникне в мозъците им — казва Марино, като изсипва пълната с кал лопата встрани и едва не уцелва Бентън, който минава през портата, без да каже и дума.

Мълчалив е. В подобни моменти прилича на странен гений, асоциален и несимпатичен. Не е необичайно за него да се мотае на местопрестъпление в продължение на часове и да не говори с никого. И макар винаги да е бил много уважаван, не всички го харесват. Често не го разбират. Повечето хора го възприемат по абсолютно погрешен начин. Наричат го студен и странен. Предполагат, че човек с подобен

самоконтрол и сдържаност не реагира емоционално на злото, с което се сблъсква. Приемат, че не ми дава нищо, от което се нуждая.

Наблюдавам го как напуска паркинга и потегля към улица „Васар“ и сребристото общежитие.

— Трябва да погледне с техните очи и да се престори, че той го извършва.

Марино се ухилва презрително и продължава да обяснява неща, за които не знае много.

Бентън не само прониква в мозъка на жестокия престъпник. Много по-лошо е. Влиза във връзка с най-черното в душата му, потъва в зловещата тъмнина, която му позволява да се свърже с плячката си и да я победи в кошмарната ѝ игра. Често, когато се прибира у дома след седмици работа по някой кошмарен случай, той е толкова изтощен, че се разболява физически. Взима по няколко душа на ден. Почти не яде и пие. Не ме докосва.

След няколко неспокойни безсънни нощи се оправя, а аз сготвям нещо съблазнително, обикновено сицилианско, придружено от бутилка бургундско вино, и после си лягаме. Бентън пропъжда чудовищата отчаяно и агресивно със свирепо любене. Не сме такива, за каквито ни мислят повечето хора. Не сме резервирани пуритани и никога не се изморяваме един от друг.

Сега наблюдавам как съпругът ми върви по тротоара пред Симънс Хол. Влиза в паркинга му, където се замотава сред колите на студентите и прави снимки с телефона си. Зад общежитието оглежда железопътните линии, преди да ги пресече и да тръгне в открит район от кал и разбит бетон, претъпкан с ремаркета, багери и временни брезентови заслони.

Отправля се към черен пикап, паркиран близо до контейнер за боклук, пълен със строителни отпадъци. Наднича през прозорците на пикапа и в откритата му каросерия, сякаш е получил някаква специална информация. И това си е така в известна степен. Той е ръководен от мозъка си и от подсъзнателните си мисли, които го движат леко като компютърни програми.

Отива до яркожълт булдозер, кляка до задната му челюст и поглежда към мен в мига, когато телефонът ми звънва.

[1] Ментолов мехлем за разтриване при настинка. — Б.пр. ↑

15.

— Един от тях трябва да дойде тук — казва ми Бентън по телефона. — Имам нужда да ме изслушаш внимателно, Кей.

Виждам го как се разхожда из строителната площадка. Държа под око Марино и Мачадо, за да се уверя, че нямат представа какво се говори по телефона.

— Това, което ще ти кажа, трябва да си остане между нас засега. Мога да ги насоча по някои следи, но не мога да им дам подробности. Трябва да сме абсолютно сигурни.

Долавям обаче, че той вече е сигурен.

— Не знаем на кого можем да имаме доверие — продължава Бентън. — Това е важното. Един гаф и Гранби ще си получи причината да ме отстрани от случая.

— От този случай или от другите? — питам.

— От всичките. Не мога да кажа колко точно, но в момента са поне четири.

— Има несъответствие. Значително.

Имам предвид найлоновите пликове, усукани около главите на три от вашингтонските жертви.

— Нещо го е стреснало този път. Това е единственото, което ми идва на ум. Освен ако не се е опитвал да скрие, че това убийство има връзка с другите. Но не вярвам да е така. Кеймбридж му е познато ловно място. Дебнал е жертвата си тук преди и не съм изненадан, че го прави отново, но тази жертва не е случайна. Втората и третата може да са били.

Бентън не звучи развълнуван или притеснен, просто защото не е такъв човек. Но аз го познавам. Долавям всеки нюанс в настроението му, а когато се доближи до целта си, гласът му се напруга, сякаш е закачил огромна риба на въдицата си и тя се бори упорито с него. Слушам и знам какво предстои, но има и още нещо, същата заплаха, от която ме побиват тръпки. Усецам я все по-ясно, докато си бъбрим по телефона.

През последните седмици Бентън спомена няколко пъти проблема с доверието. Започна да го прави, откак замина за Вашингтон, и преди два-три дни, след като бе пийнал няколко скоча, каза, че столичните убийства никога няма да бъдат разрешени. Някой не искал случаят да бъде разрешен. Аз обаче не му повярвах.

Как можех да повярвам подобно нещо? Три жени са жестоко убити, а Бентън работи за ФБР и намеква, че Бюрото не иска убиецът да бъде заловен. Сега изглежда, че той е убил отново и Бентън си има същите тревоги като в другите случаи. Отново си мисля, че може би съпругът ми се е приближил прекалено много. Предположението му е направо ужасно. Кошмарите най-после са го надвили. Винаги съм се страхувала, че може да стане така.

— Шкафчето в каросерията е било разбито — казва ми Бентън по телефона. — На земята има инструмент. Валяло е върху него, но не изглежда да е лежал там дълго време. Дъждът спря напълно преди няколко часа, така че инструментът е бил оставен преди това.

— Какъв инструмент? — питам.

— Някаква резачка, вероятно за метални тръби. Нарочно е оставена там, а върху нея е сложен камък.

— Камък?

— Солиден по размер камък, просто поставен върху резачката.

— По каква причина?

— Камък, ножица, хартия.

Изчаквам да видя дали се шегува, но не.

— Това е извратен детински мозък, който става все по-зъл. В момента е изключително болен и се влошава бързо. Изглежда доста рано за това, а и не мога да ти кажа причината, но с него става нещо. Камъкът и инструментът са атавистично завръщане към игра от миналото му. Усетих това още когато видях за първи път какво бе оставил на известно разстояние от трупа. Трябва да търсиш нещо, което не е очевидно, а полицаите обикновено не го правят.

— Но ти го правиш.

— Намерих камък при всяко убийство, дори и два дни след едното, чак когато отидох там. Камъкът бие ножицата, а ножицата реже хартия. А ченгетата са хартия — официални лица, които попълват документи, възрастни, които създават правила, и той се шегува с тях. Полицията не е публика, която заслужава гениално

представление. Той оставя камъка върху инструмента, с който е извършил престъплението, за да напомни на полицията какви скапаняци са, сравнени с него. За него това е страхотна тръпка. Възбуждаща и забавна.

— Полицаяте може да са скапаняци, но ти не си.

— Той не би ме сметнал за скапаняк. Би осъзнал, че разбирам какво прави. Всъщност го разбирам по-добре от самия него. Винаги е така с подобни престъпници. Психопати са, а лудостта няма ясен поглед.

Поглеждам към Марино, който копае около стълбчето, стърчащо самотно, тъй като закачената за него телена ограда е отрязана. Мога да предвидя как ще започне да спори с Бентън. Марино е ужасно избухлив, когато става дума за мъжа ми, а сега, когато отново има власт, ще започне истинска война. Положението ще се влоши още повече, преди да се оправи, но засега дори не мога да си представя, че някога ще се подобри.

Не мога да спра да мисля за времето. Бентън се прибира у дома три дни по-рано, а Столичния убиец е нападнал отново тук, където живеем, като торнадо, което се отклонява от пътя си и помита точно нашата къща. Продължавам да мисля за човека зад оградата, гологлав в дъжда, вторачен в задната ми врата. Цяла сутрин се оглеждах наоколо непрестанно, като че ли някой ме наблюдаваше.

— Мислиш ли, че убиецът някак си е узнал, че ще бъдеш тук? — задавам въпроса, за който дори не искам да мисля.

— Честно казано, тази идея определено ме тревожи — отговаря Бентън.

Случвало се и преди. Жестоки престъпници са му оставяли бележки, писма, части от трупове, снимки, видео и аудиозаписи на измъчваните и убити жертви. Зловещи спомени, направо кошмарни. Сготвена човешка плът, плюшеното мече на убито дете. Виждала съм страховитите заплахи и гнусните шеги и нищо вече не би могло да ме изненада. Освен това. Не искам да повярвам в съмненията на Бентън.

Той трябваше да остане във Вашингтон до събота. Ако не беше решил да се прибере по-рано, в момента нямаше да е тук и да намери камъка и инструмента.

— Как е възможно да знае, че ще си тук, Бентън?

— Вероятно ме е виждал. Вероятно е виждал всички нас — казва той, а аз поглеждам към огрените от слънцето сгради, студентите, които ходят пеша или карат колела. Ярката светлина блести по колите в паркинга. — Неизбежно е да се появя тук. Може би не точно в тази минута, но веднага щом узная. Часове, ден по-късно, но щях да съм тук и да правя това, което правя в момента.

— Наблюдението е едно, но да знае, че днес ще си тук — съвсем друго.

— Може да не е знаел, че ще съм тук днес, но е предположил, че ще се появя скоро. Не знам отговора, но трябва да мисля за тази възможност. Неоспоримият факт е, че това местопрестъпление е абсолютно същото като другите три. Инструментът и камъкът са очевиден червен флаг и Бюрото смята, че е само нагласена сцена. Твърдят, че напомня за снайпериста от Белтуей и картата Таро, намерена близо до гилзата, където бе простреляно тринайсетгодишно хлапе. Десет убити, голям брой престрелки във Вирджиния по времето, когато ти се изнесе оттам.

По времето, когато те смятах за мъртъв.

Мисълта ме пробужда право в сърцето и за миг си припомням съня си. Бентън започва да обикаля строителната площадка около жълтия булдозер. В момента говори нетипично бързо:

— Не разкривахме пред пресата какво беше написано на картата Таро. Инсценирано беше, за да си поиграе с полицията, да ги поведе по погрешната следа, да ги накара да мислят, че убиецът има нещо общо с окултното. Според ФБР това бяха дивотии и в онези случаи може наистина да са били дивотии. От седмици слушам, че инструментите, камъните, белите платове и пликите от „Октопод“ са дивотии. Но не са. Кълна ти се, че не са. Означават нещо за него. Игра. Фука се с тях. Тревожа се, че го подтикват самозаблуди.

— Включително и такива за теб?

— Може да се самозаблуждава, че съм впечатлен от него — отговаря Бентън небрежно, така както надзирателят в зоопарка говори за най-опасните животни. — Няма начин да знам със сигурност, но вярвам, че той е запознат с работата ми. И е достатъчно голям нарцисист, за да си фантазира, че бих му се възхитил.

— Може да е нападнал сега по друга причина — казвам спокойно. — И тя да няма нищо общо със случайното ти присъствие

тук. Въобщо да няма нищо общо с теб.

— Това ме тревожи — повтаря Бентън. — Той може да е чул нещо. А и има изключителна връзка с този район, макар да не знам каква точно. Оставил е трупа тук, защото мястото означава нещо за него. Но не съм готов да спомена това на никого — набляга той на думите си. — Ще го направя, но не още. Първо трябва да завъртя няколко телефона. Решението не зависи от мен — те мислят така. Не им пука за случая, а за някаква користна цел. Задължен съм да уведомя Гранби. Това е протоколът и ще имаме проблеми.

Бентън ще информира началника си Ед Гранби, гадно копеле, което не мога да търпя. Знам как ще мине този разговор — по възможно най-лошия начин.

— Предполагам, че Гранби ще превземе разследването — отговарям.

— Не можем да му позволим това, Кей.

— Как е възможно убиецът да е чул нещо, което да го накара да вярва, че се връщаш в Кеймбридж точно сега?

— Да! Ако наистина е знаел, откъде е научил? Възможно е да е свързан с човек, близък до разследването.

Припомням си думите на Карин Хегъл за корупцията, достигаща до адски високи места, и си мисля за Министерството на правосъдието и ФБР, после пропъждам тези мисли и се насочвам към по-безопасни води — онова, което Бентън ми каза, когато скочи от хеликоптера на Луси преди няколко часа. Съобщи ми, че ранното му завръщане за рождения му ден било идея на Луси.

— Кога точно обсъдихте прибирането ти у дома днес? — питам.

Отдалечавам се от Марино и Мачадо, за да не чуват думите ми.

— Преди три дни — отговаря Бентън. — Заговорихме за първи път за това в неделя сутрин. Луси знаеше какво си преживяла през уикенда в Кънектикът. Тревожеше се, че това е причината да се разболееш.

— Причината да се разболея е вирус.

— Тя искаше да се прибера у дома, а и аз го исках, но според теб не трябваше да го правя. Бях сигурен, че ако узнаеш, пак ще кажеш „не“.

Искреното му обяснение ми напомня по неприятен начин за други скорошни разкрития. Невинаги показвам какво чувствам, а и не

казвам какво искам, а това не е справедливо.

— Споразумяхме се, че трябва да е изненада — добавя той.

— Кой друг знаеше?

— В службата знаеха.

Бентън ми обяснява, че в неделя ФБР било наясно с факта, че той ще напусне Вашингтон по-рано от планираното. Всъщност бостънският отдел трябвало да одобри завръщането му в Кеймбридж и Ед Гранби бил повече от доволен да го разкара от Вашингтон, дори го окуражил. Сещам се за хотела, където бе отседнал Бентън.

Хората, работещи там, също са били наясно с намеренията на мъжа ми. Предполагам, че е променил резервацията си още миналата неделя, веднага след като е решил да ме изненада. Разбира се, Луси е знаела всичко и се замислям за нея. Чудя се дали случайно е споменала изненадата за рождения ден пред Гейл Шиптън и ако е така, какво означава това?

Луси е трябвало да попълни летателен план, преди да отлети от Масачузетс към летище „Дълес“ във Вашингтон. Заради националната безопасност частни самолети нямат право да кацат във Вашингтон без разрешение и одобрен летателен план. Хотелски персонал и хора от ФБР, въздушни диспечери и служби за полети. Мисля кои от тях биха имали причина да знаят подробности като време, местонахождение, тип самолет и дори номера на хеликоптера на Луси, както и какво е оборудването ѝ. Кой е имал достъп до информацията какво правят тя и Бентън и къде и кога се канят да отидат?

Възможно е някой да знае незначителни подробности за живота ни и да сподели информацията с погрешния човек. Не мога да отхвърля идеята, че някъде навън има откачен и хитър убиец, вманиачен по Бентън и извършващ кошмарни престъпления, за да му се изфука. Подобно нещо се случва много рядко. Не съм сигурна, че знам и един пример за сериен убиец, полудял по криминален психолог. Но това не означава, че не се е случвало някъде.

Всичко в човешкото поведение е възможно. Била съм свидетелка на жестоки садистични действия, които нормалният мозък не може да си представи. Не мога да измисля някакво зашеметяващо престъпление, което да е оригинално и да не е извършвано преди. А и Бентън не е кой да е. Публикувал е книги и научни трудове, появява се често по телевизията и бе свързан публично със случаите на

Столичния убиец. Ако убиецът е следял медиите, знае, че Бентън е бил във Вашингтон, както и че разследването там е било страшно напрегнато, макар че подробностите за престъпленията са били обвити в потайност от ФБР.

Моментът би бил удобен за убиеца да направи това, което Бентън предположи — да продължи някъде другаде, и може би този коварен жесток тип очаква за какво ще се сети мъжът ми. От самото начало Бентън вярва, че Столичния убиец е свързан с Кеймбридж, че това е място, което познава, и безопасно пристанище за него.

Бентън повтаря това от април, когато Клара Хъмбри бе убита по-малко от месец след като се премести от Кеймбридж във Вашингтон. Според него убиецът я е следял в Кеймбридж, след това я е последвал във Вашингтон, а не би направил това, ако не се чувстваше удобно тук и не бе запознат с Вашингтон. Бентън продължава да вярва, че той познава територията си. Убиецът е на престъпно турне, напада по места, за които може и да не знаем. Слушам всичко това, откакто съпругът ми замина преди Деня на благодарността.

Разбирам тревогата на Бентън, че е станал мишена на този убиец или на който и да било убиец, когото преследва, дори и това да не е вярно. До каква степен горкият ми съпруг може да се вживява в душите на престъпниците, преди да започне да се скапва, преди те да заживеят като паразити под кожата му? Този въпрос ме тормози още откак се запознах с него.

— Очевидно е, че бих огледал тук — казва ми той по телефона. — Може би и ченгетата щяха да го намерят, макар да се намира далеч от мястото, където беше трупът.

— А защо ти би огледал там? — питам.

— Заради пикапа.

— Разбитото шкафче — сецам се и насочвам вниманието си към черния пикап, около който Бентън обикаля.

— Не му е мястото тук — казва той. — Не е свързан със строителството. Това е нечий личен пикап, неправилно паркиран тук. Разбира се, че веднага ще привлече вниманието ми.

Той застава неподвижно и се вторачва през полето в мен.

— Това навежда на мисълта, че инструментът е бил използван, за да среже веригата и катинара на портата — казвам, докато гледам как Марино и Мачадо се отказват от лопатата и се захващат с триона.

— Използвал е този инструмент — отговаря Бентън. — И е искал да го намерим. Когато го огледат в лабораторията, ще разбереш, че съм прав. Ние сме неговата публика и той иска да узнаем всичко, което си е направил труда да свърши. Това е част от тръпката...

— Направил си е труда? — прекъсвам го.

Ядосвам се, защото Бентън ме плаши. За миг изпитвам свирепата ярост, която толкова упорито се опитвам да погребя.

После се насилвам да потисна емоциите си. Не е полезно да реагираш така, както би постъпил обикновен човек. Прогонвам онова, което би попречило на дисциплината и логиката ми, пропъждам го далеч от мен. След всички изминали години определено ме бива да опразвам мозъка си.

Наблюдавам как Марино рови из кутията за работа на местопрестъпления, която всъщност е портативен шкаф за инструменти. Поемам си дълбоко дъх. Вече по-спокойна, се сецам за Гейл Шиптън. Ще има логика, ако тя е връзката. Ако е така, това означава, че тя има някаква връзка с убиеца си, дори и да не го е познавала, дори и никога да не го е срещала, както каза Бентън.

16.

Инструментът има червена дръжка от фибростъкло и метално острие. Прилича на гаечен ключ и може да реже твърди метали като месинг, мед и стомана.

Марино ни съобщава това още когато го вижда. Снима го с камъка върху него, парче местен камък с размера на бейзболна топка. После премества камъка и взема инструмента.

— Добре, но къде са веригата и катинарът? — пита той.

Резачката изглежда едва ли не малка в огромните, облечени в ръкавици ръце на Марино. Той я завърта пред очите си и я изучава задълбочено, като внимава да не унищожи някоя улика като отпечатъци от пръсти, макар да подозирам, че такива не са оставени.

— Ако е искал да намерим проклетия инструмент, човек би помислил, че е трябвало да остави и веригата и катинара, нали? — пита Марино, като прибира резачката в плик за веществени доказателства. — Ако пък ще ни разиграва, колкото повече сме, толкова по-добре.

Настроението на Марино премина от мрачно в кисело и саркастично. Това е първото местопрестъпление, по което работи като ченге от десет години насам, и сега се чувства изгубен и пренебрегнат. Бентън събужда комплекса му за малоценност и Марино копнее да започне схватка.

— Мисълта ми е следната: не трябва да приемаме, че инструментът е бил използван от него — казва той. — Може и да не е било така. Може да си се отклонил от отгъпканата пътека и да си намерил нещо, което не е свързано с престъплението.

Думите му са насочени към Бентън. Вторачил се е в него с предизвикателство, примесено с още нещо. Съмнение.

После ме поглежда, сякаш очаква, че ще застана на негова страна. Или пък се опитва да проумее и мен, и Бентън, защото не знае какво да мисли. Тримата стоим близо до булдозер на строителна площадка и се чудя как Бентън ще сподели онова, което Марино

трябва да узнае. Съпругът ми не е пряк, а Марино няма да го улесни, дори ако му повярва. А предполагам, че поне в началото няма да повярва.

— Може би някой е проникнал в чужд пикап, което не е необичайно — продължава Марино със същия презрителен тон. — Хората непрестанно разбиват чужди возила. Може да е просто така.

— Предлагам ти да прибереш и камъка — съветва го Бентън. — Той го е докосвал. Най-вероятно с ръкавици, но може и да не е носил такива. Всичко зависи какво е било настроението му в момента.

— За кого, по дяволите, говориш?

— За човека, когото търсиш. Няма съмнение, че е пипал камъка. Взел го е и го е оставил там, където беше. Би трябвало да проверим за ДНК и за частици, които може да са полепнали по него.

— Мили боже! Сигурно се шегуваш.

— Докарал е трупа дотук — заявява Бентън, сякаш въобще не се съмнява в това. — Първо е паркирал на този паркинг. — Той сочи към паркинга до общежитието. — Скочил е от колата, влязъл е в тази строителна площадка, разбил е кутията на пикапа и е взел инструмента. След това е откарал трупа на онзи паркинг. — Бентън сочи отново, този път към паркинга, където бях говорила по телефона през последния час.

Портата за пешеходци все още е широко отворена, разлюлявана от вятъра. Напомням на Бентън за риска — паркингът се намира точно срещу полицейския участък на МИТ. Убиецът е трябвало да шофира по тротоара.

— Имало е възможност ченгетата да го видят — заключавам.

— Не е имало такава възможност — равнодушно отговаря Бентън. — Този човек е пресметлив и наблюдава внимателно. Шпионира. Процъфтява от риска, от тръпката да рискуваш, и успява да си придаде вид на човек, чието място е навсякъде. Ако въобще го забележиш, разбира се. Паркирал е тук, срязал е веригата и катинара. Поставил е трупа на нещо като шейна, която е смачкала тревата и е изровила чимове от нея, завлякъл го е до игрището и го е нагласил като за снимка.

— Защо? — пита Марино, като се вторачва в него, а после завърта очи към мен.

— Защото това го възбужда и е символично. Не знаем защо точно. Никога не знаем. Но това, което виждаш, са йероглифите на стената на извратената му психика.

— Мисля, че всичко е пълна глупост — изсумтява Марино и слага ръце на кръста си. — Каквото и да се е случило с нея, не е шибаният „Шифърът на Леонардо“. Тя е мъртва като хамбургер, а на мен не ми пука за шибаната му психика.

— Трябва да внимаваш — казва му Бентън. — Той прекарва доста време, за да нагласи трупа. Обикаля около него, оглежда го от различни ъгли. Това го възбужда, игра, която става все по-предизвикателна и излиза извън контрол. Той си има методи и всичко, което върши, е от значение за него, но в момента е като пумпал, подскачащ към ръба на масата. Сривът ще настъпи скоро.

— Откъде, по дяволите, можеш да знаеш всички тези неща въз основа на това, което е тук?

— Познавам типа му и това, което виждам, ми казва, че е убивал и преди и ще го направи отново.

Докато Бентън обяснява всичко това, аз си мисля за ментоловия мехлем, който открихме по стръкчетата трева недалеч от мястото, където бе намерено тялото. Представям си как убиецът оглежда изложения труп от различни ъгли и се възхищава на творбата си. Последното действие, убийствен триумф на подгизналото игрище в тъмнината и той намазва малко мехлем под носа си и вдишва острата му миризма, за да не забрави целта си и да не прави грешки. Или пък вече ги прави. Като състезателен кон, който тича стремглаво, но всеки момент ще се спъне или ще полети в пропастта.

— Когато свършил, се е върнал тук, изчистил е инструмента и го е оставил — казва Бентън. — Оставил го е за нас.

— Можеше да не бъде забелязан там — продължава да спори Марино. — Строителната площадка не е толкова близо до мястото, където е оставен трупът.

— Той е знаел, че ще го намерим евентуално.

— Защо пък му пука за това? — извиква Марино и ядосано смъква ръкавиците си. — И откъде, по дяволите, ще знае какво има в заключената кутия на пикапа? Трябва да повярваме, че резачката е дошла оттам? Каква е логиката тук? Не е разумно. Да започнем с това. Ами ако резачката не е била там? Ами ако е паркирал тук заедно с

трупа и се оказва, че не разполага с инструмент, с който да пререже веригата на портата?

— Той събира информация — търпеливо отговаря Бентън. — Това не е импулсивно престъпление, Пийт. Било е обмислено грижливо с мотив, който не е истинската причина за убийството. Извършил го е, защото е искал, защото го подтиква непреодолима сила. Той не вижда нещата по този начин, но ние сме наясно с действителността.

— Говориш, сякаш знаеш кой е.

— Знам типа — лаконично отвърща Бентън.

— Знаеш нещо, което не споделяш — вбесено го обвинява Марино.

— Той е от типа убийци, които събират подробна информация за жертвите си — обяснява Бентън. — Проникват в домовете им, навлизат в личното им пространство. Това е част от възбудата му.

— Проверихме Гейл Шиптън — възразява Марино. — Не е подавала оплаквания в полицията. Никой не е влизал в дома ѝ. Нищо, което да наведе на мисълта за влизане с взлом.

— Би трябвало да говориш с познатите ѝ и да научиш дали напоследък е чувствала, че някой я наблюдава.

— Добре че ми каза. Никога нямаше да се сетя — заядливо отвърща Марино и вратът му се зачервява. — И нищо не отрича идеята убиецът да е местен психопат, а тази дама да е единствената му жертва. Защо не си направи труда да помислиш и за това? — пита той и се вторачва в Симънс Хол с хилядите му прозорци и сребриста кожа. — Може да знае някои подробности, защото действа в собствения си квартал. Може пък да извадим късмет и това да е неговият шибан пикап. Може да е оставил инструмента случайно. Може да е възнамерявал да го прибере в пикапа си, но да е забравил.

— Той наблюдава — повтаря Бентън, сякаш Марино не бе казал и дума. — Знаел е, че пикапът ще е тук. Вероятно ще разбереш от собственика, че го е оставял тук нощем повече от веднъж. Може би го оставя тук вечер, защото обича да си пийне след работа.

— Това са просто догадки — рязко казва Марино, сякаш е адвокат на обвиняемия, който възразява на прокурора. — Не са основани на нищо.

— Вероятно ще откриеш, че е имал глоби за шофиране в пияно състояние и не иска да рискува да го глобят отново. — Бентън е непреклонен и неуморим. — Ще научиш, че има специален статут в МИТ. Може би работи тук. Има право да оставя пикапа си на паркинга и никой не му създава проблеми. Използва собствените си инструменти в работата и всеки, който се поинтересува, може да узнае, че ги държи заключени в пикапа си.

— Какъв е смисълът? — пита Марино, като не спира да ме поглежда от време на време.

— Мога само да ти кажа, че има смисъл за него. Поведението му е обмислено и започва с това, което вижда и за което си фантазира.

Бентън обяснява и предрича, предлага подробности, които биха звучали абсурдно, ако идваха от някой друг.

Но той е прав през повечето време, независимо колко не ми се иска да е така. Не защото е късметлия. Не защото е ясновидец. Заключениеята му са извлечени от бездънната база данни, съставена от всички зверства, които е виждал през годините. Платил е висока цена, за да го бива толкова в работата му.

— Имай предвид това, което ти казах, докато обработваш местопрестъплението и разследваш случая — казва Бентън, като кима към пикапа. — Бих проверил кутията, ако бях на твое място. Има шанс да намериш още нещо, освен инструментите.

Марино съобщава на Мачадо по радиото, че трябва да обработят возило на паркинга, в което някой е разбил кутията за инструменти.

— Погледна ли вътре? — избумтява гласът на Мачадо от другия край на игрището.

— Още не.

— Мислиш ли, че има връзка?

— Трябва да действаме, сякаш има — отговаря Марино престорено отегчено, за да дразни Бентън.

Мачадо спира да се труди по стълбчето, което вече е изкопано и покрито частично с кафява хартия. Тръгва към нас тъкмо когато Марино се обажда на диспечера и го моли да провери регистрационните номера на пикапа.

— След като открием собственика, мога да разбера колко време пикапът е бил паркиран тук и да предположим кога е бил разбит — уведомява ни Марино.

— Мисля, че вече имаме идея — отговаря Бентън, приковал очи в железопътните линии между строителната площадка и Симънс Хол. — Трупът е бил открит около три и половина сутринта.

— Обадиха ни се точно в три и трийсет и девет. — Марино не може да се сдържи да не го поправи.

Линията „Големият кръстопът“ пресича университетското градче на МИТ и върви направо от източен Кеймбридж, минавайки много близо зад КЦК, преди да прекоси река Мистик и да влезе в Бостън. Сещам се, че винаги когато в някое от съседните градчета пристигне цирк, влакът се установява близо до мястото, където стоим сега.

С изключение на тази забележителна и рекламирана употреба на почти покойната железопътна линия, само товарен влак изтрополява оттук рядко, обикновено през уикенда. Случвало ми се е да вися зад бариерата и да чакам влак, който доставя пресни плодове и зеленчуци на пазара „Челси“. Преди няколко седмици чаках цирков влак, дълъг почти миля, червен, с надпис със златни букви. Цирк „Д’Орлийнс“ от Южна Флорида, откъдето съм.

— Искал е трупа да бъде намерен бързо и вероятно е гледал как това става. Наблюдавал е обработката на местопрестъплението, вероятно тук, от строителната площадка. — Бентън продължава да описва какво според него е направил убиецът. — Но е изчезнал преди разсъмване.

Мачадо се доближава до нас и поглежда любопитно черния пикап, после Бентън.

— Твърдиш, че се е мотал наоколо и ни е зяпал през цялото време? — пита той със съмнение в гласа.

— Не през цялото време, но достатъчно дълго, за да види как Кей обработва местопрестъплението и как Луси приземява хеликоптера.

— И да наблюдава и теб?

— Възможно е. По времето, когато си е тръгнал, все още е било тъмно, а той е вървял пеша. Вероятно е следвал железопътната линия въвн от университетското градче, което би му помогнало да избегне движението, университетската охрана и студентите. Никой не е можел да го види тук, където са железопътните линии. Не са осветени и до

тях няма пешеходна пътека. И са изключително удобен начин да влезеш и да излезеш. Освен ако не идва влак — добавя Бентън. — Трябвало е да знае за релсите и да се чувства удобно около тях.

— Подозираш, че е студент, който познава района идеално — приема Мачадо.

— Не, не подозирам това.

— Защо тогава снимаше колите на паркинга на общежитието? — обажда се Марино, като нахлузва чифт нови ръкавици.

— Защото са там и някой трябва да го направи. Най-вече, за да изключим повечето.

— Ясно. Падаш от небето, за да ни кажеш как да си вършим работата — изсумтява Марино и вади комплект за взимане на отпечатъци.

— Паднах от небето, защото Луси ме докара вкъщи — спокойно отвръща Бентън.

Марино се обляга на черния пикап, който е доста мърляв и очукан, няколкогодишна тойота, невиждала миене и лъскане напоследък.

— Трябва да знаеш — казва той, — че записахме всички номера от всички паркинги тук.

— Чудесно — равнодушно отговаря Бентън.

Марино оглежда повредената част на кутията за инструменти. Металът около ключалката е страхотно изкривен. Той отваря капака и го обляга на задното стъкло на пикапа.

— Мамка му — промърморва той.

17.

Марино бръква вътре и вади чанта от кафява кожа с двойна дръжка, непретенциозна, сравнително скъпа чанта. Разкопчава ципа ѝ.

— Бинго — казва той саркастично. — Още един подарък, с който да ни дразни.

— Не го е оставил с тази цел — небрежно казва Бентън.

Не изглежда изненадан, нито особено заинтересуван, когато Марино вади портфейл, отваря го и ни показва шофьорската книжка на Гейл Шиптън.

— Ако първо я е завел някъде, което обяснява защо дрехите ѝ са изчезнали, защо тогава оставя това тук? — мрачно процежда Марино, докато разглежда шофьорската книжка, а мускулите на челюстта му потръпват. — Защо просто не я е хвърлил в някоя кофа за боклук?

На снимката убитото момиче е в началото на двайсетте си години. Косата му е по-къса и има бретон. Носи очила с тежки рамки, които скриват красотата ѝ, изражението ѝ е свенливо, а усмивката — скована. Гейл няма откритото дружелюбно лице на човек, който е достъпен и топъл, но може и да се е срамувала от фотоапарата.

— Мотивът му не е да ни вбеси — пояснява Бентън, докато Марино рови из портфейла. — Иска да се изфука, а това е адски лично. Обяснява ни какво изпитва към нас.

— Защо пък оставянето на чантата ѝ да е фукане? — пита Марино.

— Дръзко е. Помага ни да я идентифицираме. Помага ни, защото това го възбужда — отговаря Бентън.

Думите му ми казват, че е намерил личните карти на жертвите и в другите убийства.

— Не схващам — признава Марино.

— Звучи като че ли говориш за някакъв психопат, нещо като сериен убиец — казва Мачадо, впечатлен и в същото време невярващ. — Но аз определено няма да споделя това с висшестоящите, докато не се уверим.

— Не бих ти предложил да предадеш каквото и да било нагоре в момента — отвръща Бентън.

— Ако питате мен, трябва да се съсредоточим върху предстоящото дело — казва Мачадо с тон, предназначен да ни напомни, че неговият участък отговаря за случая.

— Нали разбирате, някой може да е искал смъртта ѝ. Не знам защо мислите, че става дума за откачен психопат. Определено не искам да се понесат подобни слухове. Ако ще намесваме ФБР, трябва да уточним някои правила.

Той се вторачва в Бентън и си представям неизказаните му мисли. ФБР не е било официално поканено да участва в разследването. Бентън получи свобода на действие просто в знак на любезност, задето се появи тук. Той е мой съпруг и те го познават. Отново ме обземат съмнения. Имам чувството, че Марино говори лоши неща за мъжа ми пред Мачадо и се самоизтъква, като омаловажава Бентън.

— Кредитни карти — съобщава ни Марино, без да ги вади от портфейла. — „Американ Експрес“, „Виза“, може да е имала и други. Няма пари в брой. Ще проверим за ДНК и отпечатьци, разбира се.

— Ако е имала пари в брой и убиецът ги е взел, това изглежда в противоречие с убийство заради предстоящото дело — замислено отсъжда Мачадо. — Не съм експерт в професионалните убийства, но открадването на парите ѝ не отговаря на това, което знам. Обикновено не искат никаква връзка с жертвата, нали? — пита той, насочвайки въпроса си към Бентън. — Просто споделям тази мисъл като възможност, след като Гейл Шиптън е участвала в съдебен спор за сто милиона долара.

— Наемните убийци обикновено не крадат — заявява Бентън, докато наблюдава как Марино рови из чантата.

Облечените му в гумени ръкавици пръсти докосват предметите леко и внимателно.

Пудра. Червило. Спирала. Черни химикалки. Пакетче с носни кърпички. Кръгла четка за коса. Бонбони за смучене против болки в гърлото.

— Просто давам идея — казва Мачадо. — За обвиняемите определено е удобно тя внезапно да умре.

— Обикновено наемните убийци нямат никакъв физически контакт с жертвите си, преди да извършат убийството — отвръща

Бентън. — И не оставят очебийни улики като инструмент или чанта, които полицията да намери. Няма желание да се фукат или да впечатлят хората, които работят по случая. Точно обратното. По принцип те не искат да привличат внимание към себе си и не се самоаблуждават.

— Нашият тип страда от самоаблуда?

— Казвам, че наемните убийци не страдат.

Марино вади черно тефтерче, стегнато със зелен ластик.

— Значи това ни връща към възможността случилото се с нея да е съвсем случайно — казва Мачадо. — Мотив, в който има и кражба.

Марино прелиства страниците, които са разграфени, сякаш предназначени за математика или диаграми. Тефтерчето е изписано с дребен четлив почерк, колони от дати и номера, които изглеждат шифрирани и загадъчни. Написаното свършва в средата на тефтерчето с ред, написан с черно мастило.

„61:VX 12/18 1733 (< 18м) ПОЛ 20-8-18-5-1-20“

— Ако нямате нищо против... — казвам и снимам написаното с телефона си, защитен с военен калъф, подобен на тези на Гейл Шиптън и Луси.

— Прилича на дневник. Може би нещо, което адвокатите са я накарали да прави — отбелязва Марино, като прибира тефтерчето в чантата и вади лист с лепенки, всяка от тях червена с бял „X“ в центъра. — Нямам представа — изсумтява той и прибира и лепенките.

Мисля си за последното обаждане до телефона на Гейл Шиптън, направено от блокиран номер.

Тълкувам бележката по следния начин: VX означава входящо обаждане, вчера в 17:33, свършило след по-малко от осемнайсет минути, когато Гейл е стояла в уличката зад бар „Сай“ близо до контейнера за боклук.

Не знам как да разтълкувам останалата част от написаното. ПОЛ може да означава „получено“. Възможно е и числата да са шифър. Представям си как Гейл Шиптън приключва обаждането и спира за момент, за да го впише в бележника си. Може да е използвала фенерчето на телефона си, за да вижда какво прави. Продължавам да

си съставям представа за нея. Вероятно интровертна, стеснителна и неуверена. Прецизна, решителна, може би упорита и леко вманиачена. Представям си как, заета с излишното шифровано вписване, не забелязва какво става около нея. Дали там отзад е имало паркирана кола? Или някой е спрял близо до нея, но тя не му е обърнала внимание? Знам само, че се е обадила на Карин Хегъл, но връзката прекъснала много скоро. Около шест вечерта Гейл се е сблъскала с убицеца си.

— Когато огледа телефона на Гейл — казвам на Марино, — забеляза ли дали в него има записи? Видео или аудио?

— Нищо такова. Само входящи и изходящи обаждания, имейли и съобщения — отговаря той разсеяно, заслушан в любезния, но упорит спор между Бентън и Мачадо.

— Била е на погрешното място в погрешното време — настоява Мачадо. — Излязла от бара, за да се обади по телефона, а той е седял там в колата си.

— Не съм съгласен — възразява Бентън.

— И е видял в нея лесна жертва.

— Тя е била точно там, където той е знаел, че ще бъде.

— Откъде си толкова сигурен, че обирът не е мотив? — започва да се изнервя Мачадо.

— Не твърдя, че той не е взел пари или сувенири — отвърща Бентън. — Човешкото поведение не е еднозначно. Може да има смесица от несъответствия и специфични особености.

— Може да е взел бижутата ѝ — намесвам се. — Освен ако не е носила абсолютно нищо, дори обици. Разбира се, не знаем как е била облечена, когато са я отвлекли.

Вече не се колебая и смело използвам ужасната дума.

— Значи е взел парите и може би бижутата ѝ. Вероятно е запазил и дрехите ѝ — отбелязва Марино. — Може да извадим късмет и да е оставил ДНК-то си по портфейла и чантата ѝ. И по резачката — добавя той саркастично.

Радиото изпращава и призовава Марино.

— Трийсет и три — отговаря той.

Диспечерът го уведомява, че собственикът на пикапа е петдесет и една годишен мъж на име Енрике Санчес. Работи в отдела по поддръжка в МИТ. Няма заповеди за арестуването му, нито предишни

провинения, с изключение на шофиране в пияно състояние през 2008 година. Свързали се с него и идвал насам. Бентън не злорадства с „Казах ви“, просто си замълчава.

— Трябва да тръгвам към службата — уведомявам останалите и се отправям към кутията с инструменти.

Отварям и започвам да събирам флуоресцентното вещество, тъканите и ментоловия мехлем. Запечатвам уликите в пликове, на които слагам етикети. Прибирам ги в чантата си и чувам звук от автомобилен двигател. Черно-бяла патрулка от Кеймбридж се появява на улицата зад нас.

— Веднага ще отнеса уликите в лабораторията, но ако нямаш нищо против, ще си оставя кутията тук — казвам на Марино. — Ще се върнем пеша в службата и не искам да я нося. Реших, че можеш да ми я донесеш, щом дойдеш за аутопсията. Обувките и багажът на Бентън са в джипа ти. Ще те помоля да докараш и тях.

Внимавам да не прозвуча така, сякаш му давам заповеди.

Патрулката спира зад черния пикап и от нея излиза униформено ченге, което държи бележник в ръката си. На лъскавата му табелка пише: „Дж. Б. Руни“.

— Не исках да споменавам нищо в ефира — казва ченгето на Марино и Мачадо. — Онова обаждане, на което отговорих по-рано? В Уиндзор?

— Човече, трябва да си по-подробен — отвръща Мачадо.

Дж. Б. Руни замълчава смутено и се вторачва в мен и Бентън.

— С тях няма проблеми. Бентън Уесли е от ФБР. А това е доктор Скарпета, главният съдебен лекар — представя ни Марино едва ли не гордо.

Внезапно осъзнавам, че Дж. Б. Руни е кола 13.

По-рано тази сутрин той се отзова на обаждането ми за натрапника в имота ми, а после не отговаряше по радиото за известно време.

18.

Висок и слаб, в началото на четиридесетте години, той звучеше задъхан, когато най-после възстанови контакт с диспечера около пет и четиридесет и пет сутринта.

Спомням си как се изненадах, че кола 13 може да е на Площада на техниката, когато сякаш миг по-рано се намираше на няколко километра оттам в университетското градче на Харвард в квартала ми. Реших, че ченгето просто е забравило за моето обаждане, когато е чуло за влизането с взлом, но Дж. Б. Руни разказва различна история.

— Не бях изминал и две пресечки, когато забелязах някакъв човек в кола, паркирана зад Академията по изкуствата и науките на улица „Бийкън“ — обяснява той. — Това е мястото, където бе забелязан натрапникът, а и мъжът отговаряше на описанието, поне достатъчно, за да го проверя.

Начинът, по който полицаят говори, разпалва любопитството ми. Вече схващам, че според Руни у този човек е имало нещо необичайно. Долавям и лекото стягане на Бентън. Мястото, което Руни описва, е адски близо до дома ни.

— Висок, слаб, млад, бял. Тъмен панталон и маратонки, черен анцуг с качулка с образа на Мерилин Монро — рецитира Руни, сякаш чете полицейски доклад. — Изчаках го да потегли и подкарах след него, но без да ме забележи. Той тръгна право към бедняшките кооперации на улица „Уиндзор“ и затова се оказах там, където станаха разбиванията на коли, вероятно свързани с гангстерски разправии. В този район има доста неприятности. Хлапета обикалят из паркингите и крадат каквото намерят, а после се отдават на вандализъм. Аз съм на единия паркинг, а те — на другия и трошат прозорци. Невероятно.

— Предполагам, че си проверил регистрационния номер на онзи тип — казва Марино.

— Джип „Ауди“ от 2012 година, син, регистриран на двайсет и осем годишен мъж от Съмървил, с адрес близо до хокейната пързалка в Конуей Парк. Казва се Хейли Дейвис Суонсън.

— Какво? — зашеметено изкрещява Марино. — Хейли Суонсън?

— Има чичо, който живее в кооперация номер две на улица „Уиндзор“.

— Хейли Суонсън е мъж? — пита Марино, а ококорените му очи сякаш ще изхвъркнат от лицето му.

— Съгласен съм, че името е необичайно за мъж. Той ми каза, че било семейно. Всички го наричали Суон.

— В това няма никаква логика — раздражено изсумтява Марино.

Изглежда достатъчно ядосан, за да получи удар.

— Ти говори ли с този тип? — пита Мачадо. — Научи ли защо е паркирал зад Академията по изкуствата и науките наскоро?

— Той ми обясни, че бил купил няколко кафета от „Дънкин Донътс“, онзи на авеню „Съмървил“. Едно от тях се разляло и му се наложило да отбие и да почисти свинщината. На предната седалка имаше две кафета и едно от тях наистина бе разляно, така че човекът не лъжеше.

— Попита ли го какво прави в бедняшкия квартал точно в момента, когато ние обработваме местопрестъпление с убийство?

Руни поглежда объркано.

— Не съм споменавал местопрестъплението тук.

Мачадо не задава повече въпроси и подозирам, че знам защо. Чака да види дали полицаят ще ни каже, че Хейли Суонсън е бил приятел на Гейл Шиптън. Мачадо иска да разбере дали Руни знае, че Хейли Суонсън е лицето, което е обявило Гейл за изчезнала и е публикувало снимката ѝ на уебстраницата на Канал 5.

— Какво друго знаеш за него? — пита Мачадо.

— Работи за местна фирма за връзки с обществеността — отговаря Руни, като прелиства следващата страница в бележника си.

Не личи да знае за връзката между Суонсън и Гейл Шиптън. Очевидно Хейли не я е споменал пред него, а това определено изглежда подозрително. Суонсън е съобщил за изчезването ѝ, а сега изглежда, че може да се е крил зад оградата ми и да е наблюдавал къщата ми? Адски нелогично. Защо пък е имал кафета? Няма логика да спре за кафе, а после да реши да остави колата си на улица „Бийкън“ и да върви пеша в дъждовната нощ, за да ме шпионира.

— Беше ли мокър, когато говорихте с него? Изглеждаше ли сякаш е бил навън в дъжда? — питам Руни.

Бентън ни наблюдава с равнодушно изражение, но слуша внимателно.

— Не изглеждаше мокър — отговаря Руни. — Записах името на фирмата, където работи. „Ламбант и съдружници“ в Бостън.

— Те са специализирани в справяне с кризи — вмята Бентън, който преглежда имейлите на телефона си. — Дейност, която в правния свят е позната като преправяне на действителността за пред обществото.

— Чудя се дали Гейл Шиптън ги е наела — казвам замислено. — Може би точно така се е запознала с Хейли Суонсън.

— Фирмата е добре позната на бостънския ни клон — казва Бентън, без да ми даде точен отговор на въпроса. — Представяват богати и прочути обвиняеми, най-вече престъпници с бели якички, корумпирани политици, лица от организираната престъпност, от време на време и по някой известен спортист, замесил се в скандал.

Той поглежда Марино внимателно и добавя:

— Наскоро „Ламбант и съдружници“ са ръководили гражданското дело, свързано с проблемите с пикапа ти, Пийт. Случаят бил прекратен от съда. Никакви щети, нанесени от пресата, никаква лоша реклама. Всъщност накрая ищците изглеждали лошите, тъй като били шофирали безотговорно, по черни пътища и в изключително лоши климатични условия.

— Абсолютна дивотия — изръмжава Марино и лицето му се зачервява като домати. — Да не би дребният човечец да може да си позволи да наеме подобна фирма? Както винаги, обикновените хора са прецакани.

Боя се, че отново ще се впусне в тирадата за пикапа, но той успява да се сдържи.

— Просто предполагам, че Суонсън може да знае кой си — добавя Бентън. — Ако е работил по този случай за фирмата си, няма начин да не е видял името ти, защото ти бе един от ищците.

— Май трябва да проверим доста неща тук — намесва се Мачадо, който си води подробни бележки. — Да започнем с естеството на отношенията на Суонсън с Гейл Шиптън. И къде се е намирал по времето, когато тя е излязла от бара, за да се обади по телефона, и е

изчезнала. И защо я е обявил за изчезнала, но не си е направил труда да отиде до участъка и да сподели с нас цялата информация, с която разполага. Бих казал, че може да имаме заподозрян в негово лице.

Бентън не продумва. Вниманието му отново се насочва към железопътните линии.

— Ще проверим в бар „Сай“ и ще открием дали някой си спомня с кого е била Гейл и ако е бил Суонсън, дали го познават — обажда се Марино.

— Искате ли и моето мнение? — пита Руни, като се обляга на капака на патрулката и бръква в джобовете на якето си. — Не е политически коректно, но смятам, че трябва да го кажа. Не съм сигурен, че той е мъж. Не знам до каква степен, но ако го чуете да говори, ще го помислите за жена. Бездруго може да мине за такава. Разбира се, това не е нещо, за което бих го попитал. Не мога да му задам въпроса дали си е променил пола и дали взима хормони. Пък и това няма нищо общо със случая.

— Той представя ли се за жена? — пита Мачадо.

— Мога да ви кажа само, че отначало го помислих за жена. Когато го разпитвах в бедняшкия квартал, му казах: „Какво прави хубаво момиче като теб тук в този час?“. Той не ме поправи, а и съм почти сигурен, че носеше сутиен. И определено имаше гърди. Твърдеше, че чичо му живеел там, ветеран от Виетнам, инвалид. Точно там, наред всичките свързани с дрога престъпления. И това беше другото ми подозрение. Може би Суонсън си има и страничен бизнес, заради който е в състояние да си позволи скъп, чисто нов джип. Попритиснах го солидно да ми каже какви ги върши там и той отговори, че понякога се отбивал да види чичо си, преди да потегли на работа в Бостън, и му носел кафе. Историята му се потвърди. Наистина има чичо инвалид, който живее там. Записах името му и всичко това ще бъде отразено в протокола.

— Дай ми протокола колкото се може по-бързо — нарежда Марино, който се чувства адски тъпо.

Говорил е с Хейли Суонсън около един сутринта и не е имал представа за нищо от казаното.

— Това ли е всичко? — пита Мачадо. — Не ти ли обясни защо шофира из Кеймбридж? Или защо е паркирал близо до Харвард на улица „Бийкън“? Сигурен ли си, че е било заради разлятото кафе, а не

за да оглежда квартала? Да е споменавал къщата на доктор Скарпета или че знае къде се намира?

— Защо пък той ще се интересува къде живеем? — пита Бентън.

Руни поглежда и двама ни смутено и се размърдва нервно, като внимава да не одраска капака с тежкия си колан.

— Някой се мотаеше около къщата ви тази сутрин и изпратих патрулите да го потърсят — отговаря Марино, преди да успее да кажа и дума, а Бентън ме поглежда втрещено и после отново се вторачва в железопътните линии. — Изглеждаше, че онзи тип шпионира докторката — добавя Марино, доволен, че знае за мен нещо, което Бентън не знае.

— Не става дума за човек от фирма за връзки с обществеността, който може би търгува с дрога в бедняшките квартали — заявява Бентън, сякаш няма спор по въпроса. — Той не е човекът, за когото да се тревожите. Онзи, когото търсите, няма да убие, а после да обяви убийтия за изчезнал и да даде името си на детектива, когото търси по име.

— Няма как да си сигурен в това — възразява Марино. — Ще намерим Суонсън и той ще трябва да ни обясни някои неща.

— Той каза, че изкарал лоша нощ, бил разстроен и шофирал наоколо, прибрал се у дома, за да се изкъпе и преоблече, после купил кафетата, преди да се отправи към Бостън — обобщава Руни.

— Бил разстроен? — обажда се Мачадо. — Изглеждаше ли разстроен?

— Помислих си, че изглежда нервен и разстроен. Също и уплашен. Но много хора реагират така, когато ги разпитва полицаи.

Стар бял ван шевролет със стълби отгоре завива от улица „Васар“ и се отправя към нас.

— Нямахше заповеди за ареста му. Нямах причина да го задържа — добавя Руни.

Напрегнатото лице на дебел мъж ни поглежда откъм дясната предна седалка на вана. Вратата му се отваря широко още преди колата да е спряла напълно. Той тръгва бързо към черния пикап и е очевидно, че е собственикът му, Енрике Санчес. Също така очевидно е, че е доста уплашен. В джинси, яке и очукани работни обувки, той има червения нос, подпухналото лице и издутия корем на сериозно пиянде.

— Оставям го тук, когато излизам с приятели. Ако ще прием по бира — съобщава ни Санчес със силния си испански акцент, а тъмните му очи се стрелкат последователно към всеки от нас.

Бентън ми махва и тръгваме към железопътните линии.

— Кога го остави тук и къде пи бира? — пита Марино Енрике Санчес, като пристъпва към него.

— Вчера в пет следобед. Отидохме в „Ралото“. Бях там не повече от два часа, после приятелят ми ме закара вкъщи и ме взе тази сутрин.

— „Ралото“ на авеню „Масачузетс“? — пита Марино. — Там правят много хубави кубински сандвичи. Колко често оставяш пикапа си тук за през нощта, приятел?

19.

Следваме железопътните линии покрай графопост, после покрай център за изучаване на плазмата и топенето. Следва просторна магнитна лаборатория. Вървим по разбит цимент, между контейнери за боклук, телени огради и плевели. Не бързаме и внимателно се оглеждаме за следи от убиеца.

Бентън е сигурен, че той е избягал оттук на разсъмване. Не долавям и най-лекото съмнение или опасение. Трудно ми е да си представя как някой минава оттук в тъмното. Не виждам как би могъл да заобиколи калта, хлъзгавите железа и дървета и да мине покрай задната част на сградите, които са били пусти и тъмни. Би могъл да се нарани. Как може човек, бягащ от местопрестъпление, да вижда къде отива?

— Трябваше да ми кажеш — заявява Бентън, не обвинително, а кротко и загрижено. — Ако си усетила, че някой те наблюдава, защо не ми спомена за това?

— Мислех, че въображението ми е виновно. После тази сутрин видях някого, но той избяга. Отначало Марино прие, че е хлапе, възнамеряващо да краде.

— Но не е било.

— А сега той вярва, че е бил Хейли Суонсън.

— Не е. И мисля, че си наясно с по-сериозния проблем. Но аз съм си у дома и ако преди не го е знаел, сега вече знае.

— Защото ни наблюдава — схващам.

— Така постъпва. Наблюдава и си фантазира. А напоследък ти се появяваш в новините прекалено често. Това е човек, който следва другите случаи.

— Значи смяташ, че е възнамерявал да ми направи нещо?

— Никога няма да му дам тази възможност — решително отговаря Бентън.

Стигаме до масивните климатици и генератори, и контейнерите с течен азот, свързани с тръби от неръждаема стомана. Високите светли

пилони на напукания бетон приличат на вятърни мелници. Комини се издигат над плоските покриви, високи и конусовидни като ракетни силози или тръби на орган. Заобикаляме камион с хелий, когато в гърдите ми се надига силна тъга. Не знам откъде се появи.

Бентън отсъства от къщи по-малко от месец, но ми се струва цяла вечност. Той не е същият или пък аз съм се променила и го виждам по начин, по какъвто не съм го виждала преди. Разстроена съм. Страх ме е да се доверя на заключенията му. Тревожа се, че е обзет от параноя и се е доближил прекалено много до престъпника. Мисля си колко пъти съм го предупреждавала да не се доближава толкова много до хората, които преследва. Неведнъж съм му повтаряла, че когато вечеряш с дявола, трябва да използваш дълга лъжица.

Поглеждам към него, но не схващам какво може да не е наред. Той си проправя път внимателно с мръсните си оранжеви гумени ботуши, грижливо сгънал кашмиреното си палто. Костюмът му е тъмносив, ризата — тъмносиня, а лилавата му вратовръзка е украсена с миниатюрни компютърчета, шеговит подарък от Луси.

Слънчевите лъчи, падащи на лицето му, показват леките бръчки в ъглите на очите и от двете страни на патрицианския му нос. Ярката сутрешна светлина подчертава следите от изминалото време по лицето му, а високото му тяло изглежда по-слабо от последния път, когато го видях. Бентън никога не яде, когато не съм наоколо.

— И с останалите ли действа по същия начин? — питам, твърдо решена да му измъкна отговор.

Тази сутрин станах свидетел на нещо, което обикновено не виждам, и държа да узная всичко. Ходил ли е по стъпките на убиеца в случаите във Вашингтон? Правил ли е същото като сега?

— Говорим за различни сцени — отговаря той с по-приглушен отпреди глас. — При първата, Клара Хъмбри, отбил от главен път и прерязал охранителна верига.

Бентън продължава да проверява телефона си. Част от него е в някакво неособено хубаво място.

— И е оставил инструмент с камък върху него?

— Да.

— Откраднат?

— Барака на игрище за голф била разбита — отговаря той и бързо натраква отговор до някого с леко ядосано изражение. — Малка метална барака, където държали оборудване и инструменти. Оттам взел инструмента, резачка за кабели. А това означава, че е знаел какво има в бараката.

— Какво става? — питам, доловила, че нещо не е наред.

— Няма да зарежа всичко и да се върна на работа веднага. Като че ли това, което върша, не е работа.

Явно Ед Гранби му изпраща имейли. Или пък някой от негово име.

— Убиецът познава мястото — казва Бентън, като поглежда телефона си раздражено, после равнодушно. — Прерязал е веригата и е шофирал по игрището за голф до гористия район за пикник, където е разположил трупа. Когато посетих местопрестъплението няколко дни по-късно, открих инструмента с камъка върху него зад района за пикник, близо до железопътните линии.

— Карал е колата си по игрище за голф? Това изглежда повече от рисковано. Направо е откачено.

— На всички места, които си е избрал, има охранителни камери и той го е знаел — казва Бентън, като се навежда, за да придърпа нагоре чорапите си. — Разсъждава като полицаите. Знае какво да търси и какво да избягва. Прави точно това, което ченгетата смятат, че няма да направи, например да разбие барака за инструменти и да шофира по игрище за голф по тъмно, защото това би било откачено, както ти самата се изрази. Полицията не очаква подобни действия, нито се сеца да се огледа за следи от тях.

— Но ти се сецаш.

— Описвам ти това, което вярвам, че е извършил — отвърща Бентън, като отново поглежда телефона си, а в очите му проблясва гняв, който бързо се стопява. — Видях следите от гумите му по пътеката и в тревата. Солидни гуми „Гудиър“, типични за пикапи и джипове, а това ми казва нещо за него.

— Какво?

— В края на двайсетте, началото на трийсетте години. Бял — отговаря Бентън. — Пада си по рисковани дейности, вероятно и по екстремните спортове, има кариера, която не подлежи на строго определен график и му позволява да ходи на работа когато си поиска,

без да привлича внимание. Живее сам, има висок коефициент на интелигентност, но не е завършил училище. Очарователен, привлекателен, забавен, но и силно обидчив. Накратко, жесток сексуален психопат нарцисист. Ритуалният начин, по който отвлича, контролира и убива жертвите си, заменя секса с тях. Но последните две са само през една седмица, а сега и тази? Той се срива, Кей.

— Но колегите ти не са съгласни с теб.

— Меко казано.

— Намерил си следите от гуми, защото си търсил неочакваното, защото не си ченге.

— Разсъждавам различно от тях. Господи, не мога да повярвам, че се разхождам с тези ботуши — изсумтява той и се навежда да оправи чорапите си отново.

— Разсъждаваш различно от ченгетата и колегите си. Но можеш да разсъждаваш точно като убиеца.

— Някой трябва да го прави — отговаря той и продължава напред. — Някой наистина трябва да го прави.

— Звучиш абсолютно сигурен.

— Такъв съм.

— Той върши ли нещо, което ти приемаш, че няма да направи?

— Вече не.

— Знаеш как ще постъпи. Като с ментоловия мехлем.

— Това е хипотеза. На другите местопрестъпления не сме намирали „Викс“, но мога да си представя защо го използва и знам откъде му е дошла идеята.

Бентън се движи трудно с ботушите или пък е раздразнен, задето продължавам да го разпитвам.

— Защо можеш да си го представиш?

Искам да разбере докъде е затънал в грозната тъмна дупка.

— Чела си статиите, които написах за Албърт Фиш, и преди това дисертацията ми. Болката е екстаз. Парфюм, който изгаря. Втриваш ментолов мехлем в гениталиите си, за да не изнасилиш някого. Той се гордее със самоконтрола си. Само я удушил и сготвил на гювеч със зеленчуци, но не я изнасилил и се похвалил с това на майка й. Бутовете й били най-вкусни, но не я изнасилил.

— Значи предполагаш, че убиецът е намазал гениталиите си с „Викс“?

— Позовавам се на „Цветя на злото“ на Бодлер, най-вече на парфюма, аромата на болката, за който Албърт Фиш копнеел. Болката била неговият парфюм на злото. Доставяло му сексуално удоволствие да забучва игли в слабините си и розови стъбла в пениса си. Обичал да го бият с пръчка със стърчащи от нея пирони. Защо? Защото на петгодишна възраст бил оставен в сиропиталище във Вашингтон, съблечен чисто гол и шибан с камшик пред останалите момчета, които му се подигравали и го тормозели, защото получил ерекция по време на боя. Настроил се да се наслаждава на болката. Била еротична за него.

— Вашингтон — посочвам връзката. — Смяташ ли, че Столичния убиец може да се е повлиял от един от най-страшните убийци в историята?

— Не знаем кой какво е чел от статиите, които публикувах за този невидан досега психиатричен феномен. Той се отървявал безнаказано, извършвайки престъпления в продължение на десетилетия. През цялото време бил женен и имал шест деца. Подозират, че е изпитал удоволствие от собствената си екзекуция.

— Надявам се да си нямаме работа с подобен човек.

— Ужасно би му се искало да е толкова известен. Вероятно чете за прочути убийци и се вживява в зверствата, които са извършили — казва Бентън. — Този човек прекарва по-голямата част от времето си в извратен и жесток въображаем свят, който се корени в събития от миналото му. Настроен е да харесва и да се възбужда от неща, които повечето хора биха сметнали за отвратителни. Може да е роден така. Или пък в детството му се е случило нещо. А най-вероятно и двете.

— И си споделил с колегите си това, което току-що ми каза?

— Те смятат, че би трябвало да се оттегля. Достатъчно богат съм, за да правя каквото си искам. Това ми повтарят. Да се наслаждавам на парите, спечелени от семейството ми. Да прекарвам повече време в Аспен. Да си купя вила на Хаваите.

— Знаят за тревогата ти, че убиецът може да чете твоите статии и да заимства идеи от тях.

Не мога да си представя реакцията на колегите му, когато Бентън е споделил с тях подозрението си.

— Не започна с моите тревоги. Гранби го спомена първи, а това още повече влошава нещата — казва Бентън за моя изненада.

— Ужасно е да те обвини в подобно нещо — отговарям възмутено.

— Съвпада идеално с неговите идеи, че ФБР вече не трябва да изготвя профили на серийните убийци, както през осемдесетте и деветдесетте. Според него ние трябва да се следем със съвместната антитерористична група. Всичко трябва да се съсредоточи върху борба с тероризма и безсмислените масови убийства, а не върху индивидуалните серийни престъпници. Аз съм старомоден и дори усложнявам проблема. Хората четат публикациите ми в интернет. Не се знае кой точно ги вижда и не би трябвало да разпространяваме провокираща информация, която може да вдъхнови имитатори.

— Той е такъв дребнав бюрокраат — казвам бързо, опитвайки се да подкрепя мъжа си, докато вървим в слънчевата и ветровита утрин. — Мрази начина, по който се обличаш. Ненавижда колата и къщата ти, а и никак не си пада по мен. Дразни го фактът, че се занимаваш с профилиране и си авторитет в тази област, а той не е прочут с нищо. Гранби никога няма да бъде познат с нищо друго, освен че хора като нас имат лошо мнение за него.

— Евентуално ще ме принуди да напусна, а Марино никак не ми помогна, когато уведоми службата, че се включвам в разследване, за което ФБР не знае нищо. Разбира се, не съм говорил с Гранби, тъй като бях зает.

— Какво е казал Марино? — питам раздражено.

— Предлага да намерим време за събрание по случая.

— По дяволите! Това е адски тъпо. Пак е решил да се изфука, а когато го прави, въобще не мисли. И има нужда да се заяжда с теб. Особено сега, защото не се чувства особено уверен.

— Няма значение защо. Но ми се иска да не го беше правил.

— И преди са те карали да се пенсионираш. Но винаги си променят решението, разумните хора осъзнават колко си ценен.

— Този случай обаче може да ме довърши — признава Бентън и пъхва мобилния в джоба на панталона си. — Особено ако повярват, че съм помогнал на някого да се усъвършенства като убиец.

— Това е абсурдно. А и той може да не е чел публикациите ти.

— Написаното от мен може да му е дало идеи, но не го е подтикнало да убива. Гранби променя начина, по който хората ме възприемат, а аз не мога да го спра.

— Това, което описваш, е зловещо — казвам прямо. — Тревожа се за теб и психическото ти състояние.

Бентън нежно ме хваща за лакътя, за да ме преведе покрай гъстата кал. Докосва кръста ми, както прави винаги, когато иска да ми покаже, че е до мен. После пристъпва напред внимателно и вече не е близо до мен. Усещам разстоянието между нас, хладна празнина. Чувствам се неспокойна и разтревожена. Нищо не ми се струва безопасно и откривам, че се оглеждам наоколо и се чудя дали ни наблюдават или следят.

— Каж ми как се справяш, Кей — подмята Бентън, като ме поглежда набързо.

— Добре съм. Ами ти? Освен че не ядеш и спиш достатъчно. Кой кого преследва?

— Вероятно не си толкова добре. Всъщност знам, че не си. Когато вярваме, че това, което сме усъвършенствали, вече не е предвидимо, не сме добре. Светът внезапно се превръща в адски страшно място. И загубва чара си.

— Чар — повтарям иронично. — Светът изгуби чара си още когато се сблъсках със смъртта за първи път. Запознанството ни беше злощастно. Бях едва на дванайсет години и оттогава сме заедно.

— А сега се натъкна на нещо, което не можеш да анализираш. Независимо колко упорито се опитваш да го разглобиш на съставните му части, просто не можеш да го схванеш.

Бентън не говори за Вашингтон или Кеймбридж, а за Кънектикът. Не отговарям веднага. Спирам да си облека палтото, защото вятърът внезапно се усилва. Пъхвам ръце в джобовете си, а те са натъкани с мръсни ръкавици. Оглеждам се за кошче за боклук, но не виждам такова.

— Да бъдем справедливи — светът винаги е бил страшно място с много малко чар — казвам небрежно, като се опитвам да пропъдя зловещите мисли така, както пропъдих грипа и смъртта на баща ми, когато бях малка, както пропъдих толкова много неща, откак познавам Бентън.

— Черпила си вода от кладенец, за който не си знаела, че е бездънен, и сега тъкмо откриваш безкрайната дълбочина на безчовечността — отвръща той. — Безсмислена кланица, която не можеш да спреш, тъй като вече е приключила, когато стигаш до нея.

Зверски убийства в мол, църква, училище. А аз не мога да изготвя профил на човека, който ще извърши следващото подобно убийство, на откачения извратеняк, който ще нападне неочаквано. Гранби е прав поне за това.

— Не го хвали за нищо.

— Мога само да предвидя последиците, защото подобен човек го извършва само веднъж. После умира, а ние търсим следващия.

— Колко следващи?

Гневът ми нараства отново. Усещам горещия му дъх по тила си, но не искам да го прогоня.

— Все по-често ще се случва — отговаря Бентън. — Общият знаменател е първичното, независимо колко е извратено. Убийство, изнасилване, мъчения, канибализъм, дори публичните екзекуции на римляните, предназначени да забавляват тълпите в Колизеума. Но досега в историята няма нищо подобно. Извършването на масово убийство, сякаш е видеоигра. Убиване на деца, бебета, изпразване на пълнители в тълпа от непознати, изпълнение на кошмарен спектакъл, за да станеш известен. Не, не си добре, Кей. Никой от нас не е.

— Много хора от спешните служби ще напуснат — казвам, като забивам поглед в краката си. — Беше прекалено зловещо дори за опитните санитарни и ченгета, с които се запознах. Онези, които бяха пристигнали на мястото първи, ходеха като зомбита. Вършеха всичко необходимо, но очите им бяха оцъкдени. Стори ми се, че в душите им бе угаснала някаква светлина.

— Ти няма да напуснеш.

— Аз не бях от първите, Бентън — отговарям, като заобикалям огънатата арматура, забита сред камъните.

— Но си видяла същото като тях.

Прегръщам го и усещам стегнатото му тяло, когато облягам глава на рамото му и вдишвам финото ухание на кожата, одеколona и вълненото му сако.

— Прехвърляш страховете си към мен — казва той. — Аз не излизам от границите, но се боиш, че ти излизаш. Проектираш страховете си за себе си върху мен. Така се случва, когато нещо наистина ти вземе акъла. Независимо какво виждаме, никога не сме готови за следващия невъобразим ужас.

— Е, това звучи адски мрачно. Ами всичко, на което с теб сме се посветили? А светът е по-лош от когато и да било преди. Понякога се чудя защо въобще си правим труда.

— Не, не се чудиш.

— Прав си — отговарям. — Не се чудя. Не знам нищо друго, а може би това е още по-лошо.

— У теб ли е малкото фенерче, което обикновено носиш? — пита ме той.

Стигаме института за проучване на мозъка, където железопътните линии минават през сградата, буквално през средата ѝ, в тунел, дълъг около половин пресечка. Вътре е полутъмно и поне десет градуса по-студено. Вадя фенерчето и го включвам. Осветявам пътя ни. Сританите от нас камъчета тракат по железните релси и ми напомнят за звуците зад оградата на двора ни. Настъпени клечки и листа, сритано камъче, а после — бягащият млад мъж.

Връщаме се навън в ярката слънчева утрин и прибирам фенерчето в чантата си. Прекрачваме локви в чакъла и стигаме до кална отсечка. И двамата виждаме отпечатъка едновременно. Прилича на следа от бос крак.

20.

Първата ми мисъл е: Гейл Шиптън. Краката ѝ бяха боси. Но това е абсурдно. Тя не се е увила в бял плат и не е вървяла пеша покрай железопътните линии в проливния дъжд, за да умре на бейзболното игрище. Най-важното е, че отпечатъкът сочи в обратната посока — вън от университетското градче.

Спираме отвъд тунела, където липсват подпорите от ръждясалите релси, беззъба отсечка път с дължина два-три метра. После подпорите започват отново и на първата е оставен отпечатъкът в мръсна патина, покриваща старото обработено дърво. Клякам, за да огледам отблизо ясната форма на стъпало и пет пръста. Отпечатъкът е идеален от анатомична гледна точка. Прекалено симетричен и перфектен. Изглежда фалшив по някаква причина.

Три подпори нататък намирам същия отпечатък, после още един, а в праха от другата страна на релсите има няколко частични, размазани леко от дъжда, които сочат в обратната посока — към университетското градче, сякаш човекът е отивал към него. Отпечатъците са оставени по различно време, частичните — по-рано, докато още валеше слабо, а останалите — по-късно, когато дъждът спря. Всяка следа е леко размазана, сякаш човекът е скачал от релса на релса или е тичал, или и двете. Ловък, силен и бърз, не се е пързаял и не се е спъвал при обстоятелства, в които повечето от нас не биха се движили така бързо.

Отпечатъците изглеждат нечовешки, като че ли са оставени от супергерой в гумен костюм, който изчезва по железопътните линии така светкавично, както се е появил. Батман, Супермен, стъпващи за миг на земята, преди отново да полетят. Само дето нашият герой не се е посветил на борба със злото. Представям си фигурата в черен клин, която забелязах да тича, когато пристигнах на местопрестъплението още по тъмно. Ловък и бърз, по някаква причина той привлече погледа ми, докато тичаше към мястото, където железопътните релси минават зад Симънс Хол.

— Ръкавица за крака — заявявам очевидното. — Луси ги носи понякога. Гуменки с пет пръста, подходящи за минималистко бягане и спринтиране.

— Минималист като с белия плат и семплите прозрачни найлонови пликове, украсени с панделки от лепенки. Минимални наранявания. Минимална борба, ако въобще е имало такава — казва Бентън замислено. — Убива като минималист, но с гръм и трясък. И подигравки. Знае как да привлече вниманието.

— Виждал ли си подобен отпечатък преди?

Той поклаща глава отрицателно и стиска челюсти. Бентън мрази този тип, който и да е той.

— На никое от другите местопрестъпления не са откривани отпечатъци от обувки — отговаря той. — Шофирал е, а после е ходил пеша през гората. Но това не означава, че не е носил нещо подобно. Не знам.

— Доколкото знам, обувките — ръкавици са най-близкото до това да тичаш бос — обяснявам му. — И определено не са нещо, което би очаквал човек да носи тук навън, особено в такъв дъжд и кал. Имат подметки, но усещаш всяка неравност под тях, всяко камъче, пръчица или пукнатина в тротоара. Или поне Луси ми обясни така. Тя носи своите на улицата и на плажа, но не и извън гладък път.

Десетина подпори по-нататък релсите отново са обградени с чакъл. Тъмното дърво е мокро, но сравнително чисто и се чудя дали отпечатъците от крака са поредната предумишлена изненада. Чудя се дали е искал да ги намерим, както инструмента, чантата на Гейл Шиптън и портфейла ѝ. Или пък убиецът минималист, търсец внимание, е допуснал грешка. И дали капката ментолов мехлем на тревата също е била грешка? Мога да се сдобия с ДНК от мехлема. Имам нужда само от няколко кожни клетки.

Изваждам си телефона от джоба на палтото и правя няколко снимки на отпечатъци, а когато се надигам, пред очите ми причернява. За момент ми се струва, че ще припадна. Кръвната ми захар е ниска. Вдигам очи към голите върхове на дърветата, очертани на фона на яркото небе, към приличните на хищнически нокти клони, разлюлени от вятъра. Оглеждам се наоколо, търсейки човека, който следи жени и ги убива. И който вероятно следи и мен. Трябва да отида в службата.

Имам нужда трупът да ми проговори, защото ще ми каже истината на език, в който има логика и на който можеш да се довериш. Мъртвите не са капризни с мен. Не лъжат. Не играят театър и не тормозят никого. Не искам да съм в мозъка на убиеца. Не искам да съм свидетел на онова, което прави Бентън. Припомням си как се чувствам, когато той се сближава с човека, който води смъртта до вратата ми.

— Ще се свържа с Марино — решавам. — Трябва да дойде тук сега, за да мога да се добера до службата и да започна аутопсията.

Изваждам телефона и изпращам снимките на Марино. Добавям съобщението, че сме открили необичайни отпечатъци от крака, оставени по железопътните релси от другата страна на тунела, който минава през института за проучване на мозъка, може би на около половин километър от балона над тенис корта.

По-малко от минута след като изпратих съобщението, Марино ми се обажда.

— Имаш ли основателна причина да смяташ, че отпечатъците са негови? — пита той веднага.

— Били са оставени през последните няколко часа, докато е ръмяло леко — отговарям. — Някои отпечатъци са частично отмити и сочат в посока университетското градче, а други са цели и сочат навън. Следователно според мен можем да заключим, че са оставени от човек, вървял или тичал, влязъл в градчето, а после излязъл от него, докато още беше тъмно, а ние обработвахме местопрестъплението.

— Не би отишъл на местопрестъплението пеша, ако е носел трупа — казва Марино със съмнение.

— Не, не би.

— Какво тогава, по дяволите? Защо е влизал и излизал?

— Не знам, но би трябвало да видиш дали няма да намериш още отпечатъци. Аз може да съм пропуснала нещо.

— Не знам защо въобще би вървял пеша. Може други хора да са оставили отпечатъците, които виждаш.

— Запознат ли си с обувките — ръкавици? — питам.

— Откачените обувки, които Луси носи. Тя ми подари чифт такива преди две Коледи. Никаква опора за свода. Приличах на жаба с тях и вечно си удрях проклетите пръсти на краката.

— Предполагам, че са около двацет и шест — двацет и седем сантиметра на дължина.

— А бе я го кажи в инчове. Все пак живеем в Америка.

— Приблизително десет инча, което е осми размер мъжки обувки или десети размер дамски.

— Осми размер? — избумтява гласът на Марино в ухото ми. — Адски малки за мъж. Може някое хлапе да си е играло около железопътните линии. Да не споменаваме и странните забавления, по които си падат студентите от МИТ. А и някои от техните генийчета са на по четиринайсет години, нали? Няма да се изненадам, ако някое от тях носи обувки с пръсти.

— Трябва да снимаме отпечатъците в мащаб — казвам на Марино, сякаш още работи за мен.

Независимо какви са намеренията ми, май не мога да се удържа да не го надзиравам. Дори по телефона усещам, че той настръхва. Или поне ми се струва така.

— Може и да не се окажат важни — добавям дипломатично.

Чувам тракане на метал по линията и затръшване на врата на кола. Марино вади Куинси от джипа и му слага каишката.

— Но нека не рискуваме. Снимки и мерки, моля — казвам. — Не мисля, че ще успееш да направиш отливка на отпечатъка, но можеш да вземеш проба от почвата. Ще накараме Ърни да я провери.

Ърни Копел е най-старшият ми майстор на микроскопа и проследяването на улики.

— Осъзнавам, че надеждите не са големи, но ако не е наложително или възможно да запазим отпечатъците цели, поне вземи каквото можеш.

— Идвам — съобщава ми Марино. — Вървя към вас в момента. Изчакай няколко минути и ще направя снимки и каквото друго е нужно. Няма логика да носиш обувки — ръкавици, но предполагам, че можеш да ги измиеш лесно като джапанки. Ама че откачалник. Трябва да проверим местните лудници и да видим дали наскоро не са освободили някого.

— Не бих сложила това на първо място в списъка — казвам и осъзнавам, че отново му нареждам какво да прави.

— А какво ще кажеш да ме оставиш да си гледам работата?

— Точно това искам да направиш.

— Той там ли е? — снижава глас Марино.

Поглеждам към Бентън, който чака неспокойно и се разхожда напред-назад, като спира от време на време, за да си оправи панталона.

— Да — отговарям лаконично.

Не знам дали Бентън ни слуша, но няма значение. Не му се налага да се напруга прекалено много, за да разбере какво мисли Марино.

— Спомена ли нещо за Луси? — пита Марино. — Дали е познавала Гейл?

Той иска да узнае подробностите за отношенията на Луси с Гейл Шиптън, но аз не мога да говоря за това.

— Всъщност не — отговарям и гледам как Бентън се движи наоколо, без да поглежда към мен, но осъзнавам, че внезапно съм привлякла вниманието му.

— Не я е познавала или не знаеш подробности? — пита Марино.

— Не знам.

— Аха — изсумтява той. — Но са се познавали някак си.

— Така изглежда — отговарям лаконично, защото не възнамерявам да лъжа. — Не знам до каква степен.

— Нещо става с телефона на Гейл. Рано сутринта, когато го отворих, вътре имаше текстови съобщения и така разбрах, че е трябвало да се обади на Карин Хегъл. Имаше и имейли. Но сега всичко е изчезнало.

— Сигурен ли си, че са били там? — питам, а Бентън се вслушва и ме поглежда.

— Да, по дяволите — отговаря Марино. — Но всички имейли и съобщения са изчезнали, а преди това и всички снимки. Не вярвам, че не е имала никакви. Кой няма поне една снимка в телефона? Мисля, че когато го взех от земята, някой вече е започнал да изтрива нещата.

— Телефона ѝ ли гледаш в момента? — питам объркано и по реакцията на Бентън разбирам, че разговорът е приковал вниманието му.

— Защо, по дяволите? — отвърща Марино с въпрос.

— Той трябва да отиде в лабораторията.

— Не е толкова просто. Тъкмо показвах телефона на Мачадо, защото се опитваме да решим какво да правим с него. Изведнъж всичко, което остана на него, бяха само обажданията. Няма гласова поща, няма приложения, няма имейли, нищо друго, мамка му.

— Трябва да го занесеш в лабораторията — повтарям.

— И как, по дяволите, да го направя? Като се има предвид кой ще го преглежда. Точно затова говоря с Мачадо. Сериозен конфликт.

Луси е тази, която ще проверява телефона. Тя е експертът на КЦК по компютри и технологии и анализира всички улики, свързани с киберпрестъпления. Разбирам какво има предвид Марино и защо е говорил с Мачадо. Представям си как Луси изтрива определена информация от телефона, когато е открила, че е бил на земята до бар „Сай“ в полунощ.

После се е качила на хеликоптера и е докарала Бентън у дома, като е наблюдавала отдалеч какво става с телефона на Гейл. Предполагам, че когато е научила, че Марино го е намерил на паркинга зад бара, тя бързо е започнала да изтрива информацията и вече вероятно е изличила почти всичко. А Марино я подозира. Сигурен е, че е изтрила информацията, която не иска да бъде видяна от полицията или някой друг.

— Тогава ти предлагам да го предадеш на ФБР — отговарям, а Бентън улавя погледа ми и поклаща глава. — Нека техните лаборатории се оправят.

Бентън ме стряска с енергичното клатене на главата си, с което иска да каже: „Не. В никакъв случай“.

— Ако го направя, ще изгубя контрол — отвърща Марино.

— Звучи, сякаш смяташ, че вече си го изгубил.

По лицето на Бентън разбирам, че не иска да споменавам ФБР повече. Няма да го направя, но не разбирам и съм леко шокирана.

— А и никога няма да узная какво ще открият — добавя Марино. — Не обичат да си играят с другарчетата.

— Ще изгубиш контрол — повтарям и подсилвам съмненията му, като се опитвам да си върна назад думите, които изпълниха Бентън с такива силни чувства.

— А за да съм честен, първо трябва да поговоря с Луси — решава Марино.

Не и преди аз да поговоря с нея.

Приближавам се до Бентън и се споглеждаме. Усещам, че е ядосан и ще направи нещо по въпроса.

— Може би има обяснение, а? — подхвърля Марино със съзаклятнически тон. — Щеше да ми кажеш, ако знаеше, нали?

— Внимавай там навън. Има много хлъзгава кал и ръждясал метал. Ние сме от другата страна на тунела.

— Добре, не можеш да говориш. Но в момента хич не се нуждаеш точно от това. Проблем с нея, а и ти, и аз я знаем каква е. Ама хич не се нуждаеш от това — заявява Марино. — А още няма и месец, откакто съм на работа.

— Не окуражавай Марино да предаде телефона на ФБР — решително ми нарежда Бентън, сякаш самият той не е от служителите на Бюрото.

— Вече го направих и ти ме чу. Имаше логика в предложението ми.

— Не, няма.

— Какво, по дяволите, става?

— Не го предлагай отново.

— Няма, щом така искаш.

— Говоря сериозно, Кей. Дявол да го вземе, не искам Гранби да узнае за телефона. Надявам се Марино да спре да дрънка толкова много. Няма представа с кого си има работа.

Споглеждаме се, докато чакаме близо до отпечатъците от крака до калните релси. Ядреният реактор на МИТ е пред нас, нещо, което прилича на огромен бял резервоар за гориво с висок тухлен комин, боядисан в червено. От седмици Бентън говори за проблеми с доверието и сега всичко излиза наяве. Има си не само лични спорове, но нещо определено не е наред и реакцията му ме притеснява.

— Луси добре ли ще е? — питам. — Какво става, Бентън?

— Не искам да повдигнат обвинения за възпрепятстване на правосъдието. Луси може да попадне в затвора и той ще бъде виновен за това.

— Марино ще е виновен? — Не мога да повярвам на ушите си.

— Не той, не и нарочно. Не искаш да замесваш отдела ми. Кеймбриджката полиция може да анализира телефона. Един от техните детективи е прикрепен към Сикрет Сървис и може да направи анализа в офиса си в Бостън.

— И с какво този анализ ще е по-добър от този на Бюрото, където хората ни познават?

— Това, че ни познават, влошава нещата. А и аз не работя за Сикрет Сървис — отговаря Бентън, като стъпва на една от релсите и

изпробва колко е хлъзгава. — Затова е по-добре.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Не можеш да им се довериш, Кей. Имаш ли представа колко ще се зарадва Гранби, ако научи нещо за телефона? Марино трябва да си държи проклетата уста затворена.

Притеснявам се при мисълта, че шефът на Бентън ще се изкефи да се нахвърли върху племенницата ми. Винаги съм го смятала за досаден и неприятен, типичен пример за това, което се издига на върха в наши дни, но сега ми става ясно, че според Бентън Ед Гранби е нещо повече от дразнител и пречка, и то не само за него, а за всички нас.

— Телефонът бездруго няма нищо общо с убийството на Гейл Шиптън — заявява Бентън твърдо. — Луси ще ти каже какво е направила и какво се опитва да предотврати. Би трябвало да го чуеш от нея. Аз трябва да внимавам какво говоря, а вече казах прекалено много.

— Според мен пък каза крайно недостатъчно, а сега не е време да си предпазлив — отвърщам. — И преди сме минавали по този път, когато си бил адски лоялен към Бюрото, а също и страшно предпазлив, и виж какво стана. Всички ние се съсипваме — казвам раздражено. — Извинявай. Изморена съм, умирам от глад, а това е адски неприятно.

Бентън замълчава. Долавям конфликта в душата му. Накрая той казва:

— Никога вече няма да позволя това да се случи.

— Да, каза го вече.

— Знаеш какво очаква ФБР. Не само да е на първо място, но и да те притежава, а когато приключи с теб, отиваш в изгнание и потъваш в забрава или нещо още по-лошо.

— ФБР не притежава никого от двамата ни — възразявам. — Навремето беше така, но никога вече няма да стане. А твоите хора няма да докоснат Луси.

— Не са мои хора — гневно отрича той.

— Ти си господар на себе си, Бентън.

— Знам го, Кей. Наистина. Нямах да съм тук сега, ако не беше така.

— На какво точно не мога да се доверя? — Поглеждам го. — Мисля, че е време да ми обясниш.

— Не съм сигурен, че мога. Но ще ти кажа какво ме тревожи и съм сам в това. Не искам ти и Луси да пострадате. А Гранби ще ви нарани, ако може. Ще нарани всички ни. Надявам се Марино да не каже и дума за телефона на никого от офиса. По дяволите, защо трябваше да си пъха носа в това? Не трябваше да се обажда в службата. Ще настане истинска лудница, ако той им предаде телефона.

— Няма да го направи. Марино мрази ФБР.

— Може би е прав.

— Трябва да знам в какво си сам. Срещу каквото и да си изправен, аз също ще се изправя. Всички ще се изправим до теб.

— Сега, след като той уби и тук, ти вече си изправена срещу него.

— Не можем да имаме тайни, Бентън. ФБР да върви по дяволите. Говорим за нас. И умират хора. Майната му на ФБР.

Не мога да повярвам, че го казах, но го направих.

— Марино вероятно тъкмо ми е уредил уволнението, но не ми пука. Не можем да оставим Гранби да се отърве безнаказано.

— Няма да го оставим. Каквото и да е направил. Но трябва да говориш с мен.

Бентън се отпуска на земята, обляга гръб на оградата и се кани да ми каже онова, което вярва, че не би трябвало да ми казва.

— Мислят, че знаят кой е, и ще ти дам информацията, защото не можеш да имаш вяра на нищо, което те ти кажат. Вероятно ще бъде лъжа.

Той продължава да говори за ФБР, сякаш не е един от служителите му.

— Ти вече си замесена пряко в тези случаи и няма да позволя на Бюрото да ти причини това. Права си. Обещах, че това няма да се случи отново, и ще спазя обещанието си.

— Какво да се случи?

— Те причиниха достатъчно и на двама ни.

— Какво става, Бентън?

Той ми обяснява как колегите му са сигурни, че знаят кой е Столичния убиец, а Бентън е още по-сигурен и от тях, че грешат. Тук не става дума само за доверие, но и за възможност, която не може да е по-шокираща или обезсърчаваща.

— Прекалено е очевидно. Прекалено хубаво, за да е истина — казва той. — Такъв хитър и пресметлив човек не би оставил ДНК-то си, при това толкова очевидно. Не бяха нужни нито специални лампи, нито проби, за да го намериш веднага. Чувствам, че е погрешно. А опитът ми сочи, че когато положението ти се струва погрешно, то почти винаги е.

— Кой е убиецът според ФБР?

— Мартин Лагос — отговаря Бентън.

Обзема ме странно чувство, когато чувам името.

— Изчезнал преди седемнайсет години, когато убил майка си. Би трябвало да кажа, когато „твърдят, че е убил майка си“. По онова време бил едва на петнайсет. Бюрото разполага с името му, но не и с него, защото никой не знае къде да го намери. Аз съм единственият, който не е убеден, дори напротив. Уорън, Стюарт, Бътлър и Уиър мислят, че съм луд.

Шокирана съм, но и още нещо. Осъзнавам, че името Лагос ми е познато. Не знам защо. Не мога да си спомня.

— Как е възможно ФБР да знае самоличността му и да не я сподели с обществеността? — питам. — Ако хората знаят кого търсите, някой може да се обади с необходимата информация.

— Лагос не трябва да научава, че е бил свързан с вашингтонските убийства. Това е идеята на Гранби. Мартин Лагос няма представа, че ФБР го смята за виновен. А когато настъпи подходящият момент, Гранби ще проведе пресконференция. Голяма и зрелищна.

— Защо Ед Гранби и кое ще направи момента подходящ? — питам, като се вторачвам в дългата отсечка железопътни линии в търсене на Марино.

— Гранби разсъждава по следния начин: първата жертва е била от Кеймбридж, значи има силен местен интерес и отделът ни е замесен още от самото начало. Когато измине достатъчно време и никой друг не бъде заловен, а убиецът не удари отново, информацията ще бъде споделена с обществеността.

— Изглежда обаче той е ударил отново.

— Това е проблемът на Гранби сега. Ако предположим, че съм прав, доказателствата няма да сочат към Мартин Лагос, защото просто

няма начин — казва Бентън. — Не и в този случай, нито в друг, ако има повече такива.

— Нямам представа какво искаш да кажеш.

— Няма да се появи нищо друго, което да отвлече вниманието от Мартин Лагос, нито за в бъдеще, нито дори в миналото му. ДНК-то му няма да бъде намерено отново. Но и ничие друго ДНК няма да бъде намерено. Това е, от което се страхувам. Трите вашингтонски случая ще бъдат приключени и закрити, и определени лица ще продължат към следващата си задача. Вярвам, че Гранби иска точно това по причини, които не разбирам. Но го усещам. И извърших самостоятелни проучвания, докато ме нямаше през последните три седмици.

— Какво откри? — питам.

— Няма досие за Мартин Лагос, нито следа от него — отговаря Бентън, като вдига клечка и я счупва на няколко парчета. — Той е в неизвестност и е така, откакто е изчезнал. Интерпол е разпрацал информация за него в продължение на седемнайсет години, но нито една следа не е била върна.

— Значи от самото начало са смятали, че може да живее в чужда страна — отбелязвам, защото не мога да си представя друга причина за намесата на Интерпол.

— Предполага се, че е бил добре подготвен, за да се справи в Европа или Южна Америка — отговаря Бентън. — От къщата липсвала значителна сума пари, а той говорел френски, испански и италиански, освен английския.

— Когато е бил едва на петнайсет години?

Лагос. Знам името, но нищо не се появява пред очите ми.

— Така го възпитала майка му. Говорели няколко езика у дома и бил опитен пътешественик. Изключително умен, но с проблеми. В училище го изолирали и тормозели. Не участвал в групови спортове, нито в никакви светски дейности. Пълен отличник, компютърен гений до първата година в гимназията, когато оценките му започнали да спадат. Затворил се в себе си още повече, бил депресиран, започнал да пие, а накрая и майка му била убита.

— И се смята, че я е убил кога и къде?

— Феърфакс, Вирджиния, юли 1996 година.

— Майка му имаше нещо общо с редките изкуства и Белия дом.

Спомените ми оживяват и внезапно образът ѝ изниква в главата ми.

Подута и обезцветена от разлагането, косата и кожата се свличат от тялото. Зъбите ѝ проблясват на фона на лицето, което е черно-червено и гротескно подуто. Гола и частично потопена в мръсна вода.

— Габриела Лагос е била твой случай — казва Бентън.

21.

Аз бях главният съдебен лекар на Вирджиния тогава, но не аз извърших аутопсията. Службата в северния район се погрижи за Габриела Лагос и не осъзнах, че има сериозен проблем, докато не аутопсираха и освободиха тялото ѝ.

Спомням си как шофирах до погребален дом във Феърфакс, Вирджиния, и неудоволствието на хората, които работеха там, когато се появих с куфарчето за обработка на местопрестъпления. Тялото не ставаше за оглед, но това не означаваше, че би трябвало да го обезобразявам допълнително, отрязвайки парченца кожа, за които подозирах, че са синини.

Прекарах дълги часове с Габриела Лагос, вторачена в трупа ѝ, след като бях прегледала докладите и снимките от странната ѝ смърт. Чувствах същото, което Бентън изпитва сега. Аз бях единствената. Бях убедена, че жената е убита, а смъртта ѝ е маскирана като инцидент или естествена смърт.

— Била вътрешен човек във Вашингтон, разведена с бившия министър на културата в Аржентина, специалистка по история на изкуствата, изключително жизнена и много красива — казва Бентън. — Уредник в Националната галерия. Грижела се за изложбите в Белия дом и удостоверявала автентичността на новите покупки за Първото семейство, което по онова време беше семейство Клинтън.

— Спомням си намек за скандал, който никога не излезе на бял свят.

Усетих, че някой се опитва да манипулира службата ми от момента, когато уведомих полицията, че Габриела Лагос е убита чрез удавяне. Фокусът се прехвърли върху единственото ѝ дете, сина, когото бе отгледала сама.

Петнайсетгодишното момче беше изчезнало. Когато издадох заповед за арестуването му, получих няколко агресивни обаждания от кабинета на кмета, а дългогодишният ми приятел сенатор Франк Лорд ме предупреди да внимавам.

— Очевидно бе мъртва от три-четири дни в средата на лятото. Климатикът беше изключен, вероятно нарочно, за да ускори разлагането — казвам на Бентън. — Може да се каже, че тя беше в кошмарно състояние. Пресните контузии не бяха очевидни, но си бяха там, както и типичните следи от пръсти, които очакваш при удавяния в банята, когато жертвата е държана за глезените, за да се потопи главата ѝ. Почти винаги в долната част на краката има доста синини. Също и по ръцете. Дължат се на жестоките удари във ваната, докато жертвата размахва ръце безпомощно.

— Господи, напомни ми да не си отивам по този начин — промърморва Бентън.

— Трудно бе да видиш следите заради напредналото разложение — продължавам и подробностите нахлуват в главата ми като лоши сънища. — Заместникът ми не беше изрязал тези участъци, за да търси кръвоизливи, и бе изтълкувал погрешно контузиите като настъпили след смъртта.

— Знам всичко за небрежното му отношение — кимва Бентън и мята парченца от клечката на земята.

— Джери Гайст — казвам тъжно.

— Трудно е да забравиш надут дърт задник като него.

— По голям брой причини тя лесно можеше да бъде отписана като нещастен случай.

— Ако ти не се беше намесила, точно така щеше да стане — напомня ми Бентън.

Прокурорът бе твърдо убеден, че съдебните заседатели никога няма да признаят Мартин Лагос за виновен, ако въобще някога бъде намерен и изправен пред съда. Веществените доказателства не бяха достатъчно силни. Аз обаче не се съгласих. Доказателствата бяха повече от достатъчни. Здрава млада жена, която не е под влияние на алкохол или наркотици, не се дави случайно във вана, пълна с толкова гореща вода, че цялото ѝ тяло бе обгорено. Нямахше следи от инсулт, инфаркт или аневризъм и жената не би трябвало да има пресни контузии. Беше убита и аз вярвах, че който и да е извършил убийството, се бе опитал да прикрие престъплението.

— Доктор Гайст искаше смъртта да бъде вписана като инцидентно удавяне, но аз не му разреших.

Не се бях сещала за Гайст от години. По онова време той беше на около шейсет, патолог от старата школа, изпълнен с омраза към жените и адски щастлив, когато си подадох оставката и вече не трябваше да ми бъде подчинен. Спомням си как чувствах, че той се влияе от някого с мощни връзки, и подозирах, че действа зад кулисите, за да ме принуди да напусна службата.

— Той твърдеше, че мехурите и изгарянията по кожата се дължали само на лошото състояние, в което била. А всъщност цялото ѝ тяло бе покрито с тежки изгаряния — обяснявам. — За мен бе очевидно, че след като е умряла, някой е напълнил ваната с вряла вода, вероятно за да ускори разлагането и да прикрие раните. Това, и изключването на климатика през юли затрудняваха случая, който доктор Гайст оспорваше с мен непочтително.

— Той беше арогантно дребно копеленце — казва Бентън, като прокарва пръсти през разрошената си от вятъра коса.

Силен вятър следва затихналата буря и духа ожесточено над километрите релси, прострели се напред като хирургически шевове. В далечината различавам Марино, който разхожда кучето си.

— Защо името на Мартин Лагос се появи сега? — питам.

— Предполага се, че ДНК-то му е открито в третия случай, Джулиен Гуле. По бикините, с които убиецът я облякъл. Те пък били идентифицирани като принадлежащи на жертвата от предишната седмица, Сали Карсън.

Бентън се надига и разтърсва краката си, както прави винаги, когато коленете го наболяват.

— Как са били идентифицирани?

— Визуално. Съпругът ѝ ги познал. Били подарък от него. Тя ги носела, когато излязла от къщи и той я видял за последен път. Не открихме нейното ДНК по тях.

— Това е необичайно, ако ги е носила, когато е била отвлечена и убита.

— Може би започваш да виждаш нещата като мен. Не открихме ДНК-то на Сали Карсън, но намерихме ДНК-то на Мартин Лагос. Това е предположението.

— Да, спомена „предположение“ вече два пъти.

— Убиецът облича последната си жертва в бикините на предишната — казва Бентън. — Като по учебник. Писал съм по

въпроса.

— И по някаква причина в третия случай, Джулиен Гуле, той е оставил ДНК-то си.

— Така би трябвало да изглежда.

— Мислиш, че ДНК-то е било оставено нарочно?

— Да, мисля, че някой го е направил нарочно.

Бентън облича палтото си и поглежда към Марино, който се носи към нас с нещо като подскоци. Куинси го тегли като шейна, следвайки миризмите на бог знае какво и маркирайки територията си върху стръкчета плевели.

— Не можем да открием Мартин Лагос — продължава да обяснява Бентън. — Теорията е, че си е създал нова самоличност, вероятно още по времето, когато е изчезнал. Имал един близък приятел, който, смятам, му е помогнал да се покрие или е бил замесен в убийството на Габриела. Не знаем къде е и този приятел. Но никой не ме слуша.

— Ами състаряващите портрети, които да ни покажат как може би изглежда Мартин сега?

— Повярвай ми, опитам.

— Сам ли?

Продължавам да се впечатлявам от начина, по който говори за себе си, сякаш е напълно сам в разследването.

— Проверихме всички снимки в базата данни, включително полицейски участъци, затвори, паспорти, шофьорски книжки, а също и всичко, с което разполагаше Интерпол. Например черни бележки за неидентифицирани мъртъвци. Нищо. Абсолютно нищо.

— Кого имаш предвид с това „ние“?

Бентън не ми отговаря, а Марино се приближава към другата страна на тунела.

— Не мислиш, че той е жив — казвам тихо, защото не искам Марино да чуе и дума.

— Не мисля — отговаря Бентън. — Независимо под какво име може да е живял или как е променил външния си вид, чертите на лицето му си остават същите. Разстоянието между носа и устата, широчината на очите му и други подобни мерки.

Звучи като нещо, което би казала Луси.

— Всичко ме кара да подозирам, че той не е бил наоколо през последните седемнайсет години и затова не можем да го намерим — добавя Бентън. — Възможно е да е мъртъв. Може да се е самоубил или да е бил убит.

— Сигурно Луси може да помогне — предлагам онова, което подозирам, че вече е станало. — Създадените от нея компютърни програми, които разпознават предмети и образи по почти същия начин като мозъка. Знам, че прави проучвания с ириси, лицеви черти и други биометрични технологии. Разбира се, сигурна съм, че знаеш с какво се занимава. Може би дори по-добре от мен — добавям многозначително.

— Криминологско приложение — промърморва той и се заглежда в приближаващия се Марино. — С потенциала да бъде използвано и при дистанционно управлявани устройства. С други думи, малки самолетчета, наблюдаващи подозрителни хора, начин да издириш почти всичко, за което се сетиш, ако приемем, че имаш достъп до бази с данни, недостъпни за останалите хора.

— Можеш да дадеш на Луси най-скорошната му снимка. Или видеозапис. Всичко, с което разполагаш.

Може би това е проект, по който двамата са работили, и Бентън намеква, че Луси му е помагала чрез претърсването на бази данни, до които няма законен достъп. Например правителствени.

— Последната му снимка е от петнайсетия му рожден ден — отговаря Бентън. — Само четири дни преди смъртта на майка му. Състаряването и лицевото разпознаване не доведоха доникъде. Няма съвпадение, защото той е мъртъв. Вярвам го, макар още да не мога да го докажа.

Ако Луси му е помагала, това нарушава не само правилата на ФБР, но и много други. Тя не би трябвало да знае върху какво работи Бентън, а още по-малко да му помага, освен ако сътрудничеството ѝ не е било одобрено от отдела му, по-специално от Гранби. Но пък и аз не би трябвало да знам нищо за Столичния убиец.

Фактът, че Луси е била натоварена с провеждане на тайни издирвания, показва как Бентън никак не се доверява на колегите си. И обяснява защо Луси е изтрила информацията от смартфона на Гейл Шиптън. Ако някой откриеше криминологското приложение, щеше да се запита за какво е било използвано. И най-лекият намек, че приложението е способно да претърсва поверителни бази данни, би

отвел следователите право към Луси и Бентън, и би причинил страхотни неприятности. И двамата могат да бъдат изправени пред съда. Бентън никога не би участвал в подобно нещо, освен ако не е бил напълно сигурен, че няма избор.

— Имаме ли представа защо Мартин Лагос може да е убил майка си?

Не си спомням да са ми съобщили мотива по онова време, а и не искам да разпитвам Бентън за допълнителни подробности за извършеното от него и Луси.

— Всеобщото мнение бе, че майка му започнала да злоупотребява сексуално с него, когато бил едва на шест години.

Слънцето огрява лицето на Бентън, когато той се завърта към реката, която не можем да видим оттук. После очите му се връщат обратно върху Марино, който влиза в тунела.

— Откъде дойде тази информация, след като майката е мъртва, а той е изчезнал?

— Компютърен диск. По времето на убийството на майката научихме, че полицията е открила скрит в спалнята диск. Хард драйвът на компютъра на Мартин липсваше. Уж свален от него. Може да е липсвала и шпионска видеокамера, използвана да снима майка му, докато се къпе. Мартин бе написал това в дневника си.

— Гранби не беше ли във Вашингтон тогава?

Инстинктът ми прошепва, че тук се върти нещо крайно неприятно.

Гранби не може да се сдържа и напомня на всеки, съгласен да слуша, че е бил главен специален агент във Вашингтон и колко вълнуващо било тогава, когато не ставало дума само за Единайсети септември и войната в Близкия изток. На една вечеря малко след като се премести тук, той ме попита какво си спомням за него от времето, когато бях съдебен лекар във Вирджиния. Казах му, че съжалявам, ако сме се запознали тогава, а аз съм забравила. Усетих, че съм го обидила, но после доби облекчен вид.

— Бил инспектор и в охраната на Белия дом — отговаря Бентън. — Подробности за сексуалния тормоз над Мартин Лагос никога не са влизали в официалните документи. Нямащо нищо и в полицейския протокол. Нямащо нужда съдебният лекар да узнава за това, а и не било полезно медиите да научат подобно обвинение. Това беше решението.

Не решението на Бентън, а нечие чуждо.

— Вярваш ли, че е имало сексуален тормоз?

— Съдейки по прочетеното в дневника, да.

Марино вече е по средата на тунела. Куинси се дърпа напред към нас, оплезил език. Изглежда, сякаш се хили.

— Бих искала да прегледам случая на Габриела Лагос, за да си опресня паметта — казвам на Бентън. — Всичко, с което разполагаш. Предпочитам да не минавам през Вирджиния. Никой не иска да помага на бивш съдебен лекар. А мненията ми няма да бъдат добре дошли.

Имам си повече от една причина за това.

Ако има проблем с ДНК-то на Мартин Лагос, определено няма да се издам, като звънна в службата, извършила оригиналния анализ, макар аз да бях нейният шеф през 1996 година. Ако се е случило нещо, то е станало, след като напуснах Вирджиния, вероятно много по-скоро, например при убийството на третата жертва, което бе преди по-малко от месец.

— Мога да ти осигуря много повече информация, отколкото старата ти служба, стига да не трябва да искам разрешение от Гранби — казва Бентън. — Той няма да откаже. Но просто няма да има резултат, а после ще се случат други неща.

— Надявам се да ми я осигуриш колкото се може по-бързо — отвърщам. — Мислиш, че случаят ми тук е свързан с тези във Вашингтон, следователно трябва да разгледам уликите. Имам и правото, и юрисдикцията. Да сравним ДНК-то и тъканите с онези, които събрах тази сутрин. Дай ми всичко, с което разполагаш. При това светкавично.

— Остави го! — заповядва Марино на кучето си.

— ДНК-то е по-трудно — казва Бентън.

— Седни! — отеква гласът на Марино в тунела. — Мамка му!

— Мога да ти пратя по имейла микроскопските образи на тъканите. Но ДНК профилите трябва да дойдат от националната система, а нямам пряк достъп до нея. Трябва да попълня официална молба.

— Кой направи анализа в случая на Джулиен Гуле?

— Службата на съдебния лекар в Мериленд. Балтимор.

— Познавам шефа добре.

— Можеш ли да му имаш пълно доверие?

— Абсолютно.

Куинси скача в една локва и започва да пие от нея, а Марино крещи ожесточено:

— Не! Престани! По дяволите!

— По времето, когато се смята, че е настъпила смъртта на Габриела Лагос, анонимен тип звъннал в полицията и съобщил, че видял как млад мъж скача от моста на Четиринайсета улица в Потомак — съобщава ми Бентън. — Трупът не бил открит.

— Не? — усъмнявам се. — Това ми се вижда странно.

— Не пий от локви! — лае Марино.

— Ти ли изготви профила по нейния случай?

Не си спомням Бентън да ми е казал по онова време, че е работил по убийството на Габриела Лагос.

— Да, консултираха се с мен. Не за нея, а относно Мартин и написаното в дневника му — лаконично отговаря Бентън, тъй като Марино стига до нас.

Той протяга ръка на Куинси, за да го подкани да го подуши.

— Добро момче — похвалва го Бентън и разрошва козината по врата му. — Виждам, че си добре трениран — добавя той с лек сарказъм.

— Да, ама днес хич не е добър — мрачно казва Марино, който изглежда изморен и задъхан. — Не бъди лошо момче — нарежда той на немската овчарка и я потупва отстриани. — Знаеш какво да правиш. А сега седни.

Куинси не сяда.

22.

Недалеч от нас, но скрита от погледите ни, стои будка на Банката на Америка.

На авеню „Масачузетс“ и „Олбъни“. Идеално място за убиеца да остави колата си.

Бентън описва кръстовището, където спирам от време на време, когато минава цирковият влак.

Последният път не беше много отдавна, на първи декември. Дългият яркочервен влак със златни надписи отстрани се тътри сума ти време към университетското градче на МИТ. Седях, представях си екзотичните животни във вагоните и си припомнях как циркът даваше представления в Маями, когато бях малка. Случваше се няколко пъти годишно. Циркът разваля настроението ми всеки път, когато се настани тук. Напомня ми за миналото, за баща ми, който ме водеше да видим слоновете, вървящи плътно един зад друг по булевард „Бискейн“.

— Може да е оставил колата си на обществения паркинг.

Бентън продължава да говори за мястото, където убиецът вероятно е паркирал, а аз държа Куинси за каишката и го галя.

— И никой не би обърнал внимание. В този паркинг вечно влизат и излизат коли заради банкомата — обяснява той. — Оставил е колата и се е върнал пеша, вероятно покрай железопътните релси. Валяло е в този момент. Отпечатъците, които е оставил, когато се е върнал на местопрестъплението, вече трябва да са изчезнали. Останали са само частичните, които забелязахме. Солидните са от момента, когато си е тръгнал за последен път, вероятно точно преди разсъмване, когато дъждът бе спрял.

— Ако са негови, трябва да е дребосък — казва Марино. — Осми размер? Сигурно е висок около метър и петдесет и пет. Обзалагам се, че просто някое хлапе се е мотало тук.

— Не можем да определим със сигурност колко е висок — възразявам. — Съотношението между височината и размера на крака

не е точна наука. Можем да направим преценка въз основа на статистически данни, но няма как да сме точни.

Марино наглася жълтата пластмасова линия, която използваше по-рано.

— Какво ще кажеш поне веднъж да не дрънкаш като зубрач от „Теория на големия взрив“ и просто да предположиш? — заядливо пита той.

— Средностатистически, мъж с обувки осми размер е висок около метър и петдесет и пет. Но това не означава, че човекът, оставил тези отпечатъци, е с този ръст. Има ниски хора с големи крака и високи хора с малки.

Пренебрегвам грубостта му, тъй като подозирам, че е повече заради Бентън, отколкото заради мен.

Марино не може да спре да се заяжда, защото е поразен от предреченото от Бентън. Работникът от МИТ Енрике Санчес обикновено оставя пикапа си нощем на строителната площадка. Резачката за тръби е негова и той използва собствените си инструменти, когато работи. Арестуван е заради шофиране в пияно състояние. Още едно провинение и ще си изгуби книжката, затова никога шофира пил. Засега Бентън не е сгрешил никъде, а Марино показва благодарността си, създавайки проблеми с офиса му в Бостън, неволно добавяйки още вода в коварната мелница на Гранби.

— Да речем, че е бил метър и петдесет и пет — казва ми Марино. — Хлапе, дребен възрастен, какъвто ще да е. Адски тъпо, ако е направил това, което ти мислиш — обръща се той към Бентън. — Щеше да е много по-умно да остави трупа и да изчезне. Ако се върнеш на местопрестъплението, има шанс да те заловят.

— Той не може да устои и да не гледа — отвръща Бентън, като отново проверява имейлите си по телефона. — Нужно му е да види спектакъла, който е устроил.

Отново тази дума. *Спектакъл*.

— Идвал е тук и преди. Знае къде да отиде и какво да направи. Чувствал се е удобно.

Бентън продължава да гледа през очите на чудовището, което преследва.

През очите на Мартин Лагос.

Или тези на човек, който има достъп до ДНК-то на Мартин Лагос.

И по-точно човек, който е имал достъп до профила му в КОДИС — комбинираната ДНК индекс система на ФБР. Започвам да си представям кошмарни сценарии. Мисля си какво бих направила, ако бях лош човек със страхотни компютърни умения, или, още по-страшното, ако работех в лаборатория за ДНК и имах престъпни намерения или помагах на зъл и властен тип.

ДНК профилът не прилича на биологична проба под микроскопа или на баркода на авторадиограф. Не е ясно видим като шарка от пръска кръв или извивките на пръстов отпечатък. В базата данни профилът е серия числа, вкарани ръчно и с определен идентификатор, създаден от лабораторията, извършила анализа. Тези числа се сравняват с непознат профил в базата данни на КОДИС и когато има съвпадение, цифровият идентификатор е връзката, която води до името и личната информация на човека.

Нарастващият резервоар от информация в базите данни за ДНК е противоречив още от въвеждането на пробите през осемдесетте години. Хората се тревожат за личната си свобода. Притесняват се от генетична дискриминация и нарушаване на правата им по Четвъртата поправка на Конституцията, която ги защитава от обиск и арест без основателна причина. Увеличават се страховете, че полицията ще започне да взима ДНК проби от хора, които са се намирали сравнително близо до район, където е извършено престъпление.

От години слушам възраженията и опасенията и не съм съгласна с повечето. Дори най-съвършените научни процедури могат да бъдат използвани по нереден начин от несъвършените човешки същества и е съвсем възможно ДНК профил да бъде нарочно променен. Числата, вкарани в компютъра от преуморен техник, могат да са случайно погрешни. Или пък някой нарочно да ги промени. Не съм виждала подобно нещо, но това не означава, че не се е случвало. Няма гаранция, че подобна грешка или злодеяние ще бъдат огласени. Не и доброволно.

Ако идентификационният номер на Мартин Лагос е бил подменен с този на друг човек във всяка база данни, няма начин да узнаем, че ДНК профилът всъщност не е неговият. Това е върховната кражба на самоличност, но сега не мога да говоря за нея пред Марино.

Наблюдавам го как прибира фотоапарата и мащабната линия в кутията си. Куинси седи до крака ми и ближе ръката ми.

— Да вървим — нарежда Марино на кучето си, което няма желание да тръгне. — Ще се видим в службата ти след известно време — съобщава ми той, пренебрегвайки Бентън. — Мачадо и аз трябва да свършим някои неща. Например да намерим Хейли Суонсън, който ни отбягва упорито. По-късно възнамерявам да се отбия в апартамента на Гейл Шиптън, ако искаш да дойдеш с мен.

— Знаеш какво да правиш — отговарям. — Извади всичко от шкафчето в банята й. Искам да знам какви лекарства може да е взимала. И ме уведоми какво си открил в хладилника и боклука й.

— Мили боже — хленчи той недоволено. — Да не би да нося фланелка, на която пише „Глупак“?

Изчаквам той и Куинси да минат през тунела на път към игрището. После предлагам на Бентън да обмисли възможностите, които да обяснят ДНК-то, взето от бикините, носени от Джулиен Гуле, когато са открили трупа й.

— Ако някой е искал да е сто процента сигурен, че ДНК-то е на Мартин Лагос, ФБР би трябвало да го сравни с оригиналния анализ, направен от лабораторията във Вирджиния през 1996 година. Профилът трябва да се сравни и с този на майка му. Данните за кръвта й, изследвана при аутопсията, извършена от бившата ми служба, все още би трябвало да са в досието й.

— Доколкото знам, всички необходими стъпки са били направени — отговаря Бентън безизразно, сякаш имитира това, което са му казали. — ДНК-то е било потвърдено като това на Мартин Лагос. Увериха ме, че нищо в базата данни КОДИС не е вкарано погрешно или променяно.

— Задал си този въпрос?

— Предоставих възможността на Гранби. Някой на неговото ниво трябва да разпита дискретно шефа на лабораторията в Куонтико.

— Е, ако преди не си имал врагове, сега определено ги имаш.

— Нищо не изглежда странно и нередно. ДНК-то от бикините сочи пряка майчинска връзка с Габриела Лагос.

— Бил е направен нов анализ на кръвта й? — питам изненадано.

— Казвам ти онова, което ми обясниха — отговаря той по начин, който продължава да ме тревожи.

— Ако наистина е ДНК-то на Мартин Лагос, това оспорва идеята, че е мъртъв — напомням му. — Резултатите от пробите, изглежда, потвърждават, че той е убил Джулиен Гуле, освен ако ДНК-то му не е попаднало върху бикините ѝ по някакъв странен начин.

— Мисля, че това е единственото друго обяснение.

— Това, което предполагаш, е адски рядко, ако не и невъзможно. Лабораторен провал след седемнайсет години звучи нелогично.

— Съгласен съм.

— Сперма, кожни клетки?

Предполагам, че едното или другото е било открито и изследвано.

— Кръв — отговаря Бентън.

— Видима кръв. Прав си. Изглежда прекалено очебийно. Защо убиецът би оставил кръвта си на чифт бикини? Как е възможно това да се случи и той да не забележи и осъзнае какво ще означава, когато бельото бъде изследвано?

— Ами ако някой е пазил мостра от кръвта на Мартин Лагос през всичките тези години? — пита Бентън.

— Трябва да е била съхранявана по строго определен начин. Почто — замразена — отвърщам със съмнение. — Говориш за нещо, планирано от човек, който е знаел какво прави. И трябва да се запиташ защо кръвна мостра от Мартин Лагос въобще би била съхранявана. От кого и с каква цел?

— Ами хората, които си разменят флакончета с кръв, изработени като бижута? Носят ги на врата си.

Бентън търси всяко възможно обяснение, защото има зловещи съмнения, които не желае да изрече. Не иска да обвинява открито. Исква аз да стигна до извода.

— Ако Лагос си е разменил подобно бижу с някого? — предлага Бентън.

— И седемнайсет години по-късно собственикът на това бижу го наиксва за няколко убийства?

— Знам само, че ДНК-то от кръвната проба е било идентифицирано като това на Мартин Лагос, и се мъча да намеря всички възможни обяснения как това е могло да се случи. Освен най-очевидното.

— Очевидното е проблем с КОДИС. Страхуваш се, че хора като Гранби те лъжат.

— Иска ми се никога да не му бях споменава за това.

— На кого още го спомена?

— На теб, на човек, на когото мога да доверя живота си. — Бентън не споменава името на Луси, защото е излишно. — Заобикалям Гранби винаги когато мога — добавя той.

Пред нас се издига склад от тъмни тухли. Стотиците му прозорци са огрени от слънцето.

— Да речем, че някой е носил като колие флаконче с кръвта на Мартин Лагос и после е решил да я използва, за да го накисне — решавам да разиграя сценария. — В продължение на дни и години, без да е замразена и съхранявана според правилата. Забрави за това. Кръвта щеше да се е разложила. ДНК-то щеше да е унищожено от бактерии или ултравиолетови лъчи, ако слънце е огрявало флакончето.

— А ако по някаква причина е била съхранявана в лаборатория?

— Не и в лабораториите ни във Вирджиния и Вашингтон — напомням му. — Не е била взимана кръв, защото не е имало случай, нито аутопсия, ако Мартин Лагос е скочил от моста на Четиринайсета улица и трупът му никога не е бил открит. Когато полицията е работила по убийството на майка му и са осъзнали, че Мартин е изчезнал, предполагам, че са изготвили ДНК профила му по проби, взети от четка за зъби или за коса, нещо подобно.

— Да — отговаря Бентън. — Не твърдя, че кръвта не е негова. Казвам само, че не разбирам как се е озовала там. Убеден съм, че някой иска да вярваме, че това е кръвта на Лагос.

— Какво казват колегите ти за тази идея?

— Мислят, че се занимавам с убийства от прекалено отдавна.

— Няма да се пенсионираш. Не би го направил.

Бентън няма да се хване да преподава някъде или да стане поредният служител на ФБР, който се появява по телевизията, когато се случи голямо престъпление или съдебно дело.

— Вбесявам всички и говоря с теб, без да съм получил разрешение. Говорих и с Луси. Знаеш го, без да ти го казвам — признава той. — Ако разберат... всъщност защо въобще вече да ми пука? Като се има предвид докъде стигна всичко и какво вероятно

означава... Господи, Гранби и всички останали могат да вървят по дяволите.

23.

Почти единайсет е, когато стигаме до задния паркинг на седеметажната ми сграда, облечена в титан и с форма на куршум, украсена със стъклен покрив.

Оградата, специално обезопасена срещу катерене, е висока и е от ПВЦ тръби, боядисани в черно. Над нея се виждат сателитни чинии и антени, проблясващи в сребристо по покривите на лабораториите на МИТ, които ограждат КЦК от три страни. Съобщенията летят невидими и почти със скоростта на светлината. Много от тях са поверителни, военни или свързани с тайни правителствени проекти.

Телефонът ми звъни. Вдигам очи към огрения от слънцето прозорец на Брайс, сякаш може да го видя, което не е възможно. Но старите навици умират трудно. Стъклата на сградата са еднопосочни. Ние виждаме навън, но никой не може да надникне вътре. Шефът на персонала ни може би ни гледа, но няма как да разбере.

— Повелителят на зъбите си тръгна преди около двацет минути — съобщава ми той за доктор Адамс. — Със сигурност е Гейл Шиптън. Тя е от хората със страхотна усмивка, защото зъболекарите доста са се потрудили върху нея. Обзалагам се, че в училище са ѝ се подигравали също като на мен.

Вкарвам кода си в електронната ключалка. Тя изпищява и за момент не става нищо. Създава проблеми от пет дни, но Марино вече не работи тук и се сещам, че двамата ръководехме мястото заедно. Опитвам отново.

— Вероятно като дете е била лекувана с тетрациклин, който е причинил обезцветяване на зъбите. Нали знаеш онези грозни зъби на петна, които те карат да мразиш училището, защото децата ти се подиграват? — казва Брайс, когато портата оживява с потръпване.

Започва да се плъзга по релсите бавно и с друсане. Все още не работи както трябва, откак бе ремонтирана за последен път преди няколко седмици. Сега, когато Марино не е тук, няма кой да надзирава

техниците. Той вечно им стоеше на главите, но тези дни вече са минало. Трудно ми е да го повярвам.

— И аз имах такъв зъб като малък. Разбира се, беше един от предните и прякорът ми беше Тебеширения зъб. „Брайс може да пише на дъската със зъба си.“ Не се усмигнах нито веднъж, докато ходех на училище.

От другата страна на тресящата се ограда белите ни ванове и пикапи са паркирани безредно и забелязвам, че са мръсни. Марино щеше да побеснее, ако не беше напуснал. Предполагам, че ще се наложи да намерим сравнително евтина компания за почистване, на която да можем да разчитаме да обслужва возилата ни тук. Още една домакинска грижа, която да обсъдя с Брайс.

— Много работа са свършили в устата ѝ — продължава той. — Доста скъпа при това. Но пък тя е била достатъчно богата, за да съди някого за сто милиона, както съобщиха по новините. Не искам да проявя неуважение — бързо се извинява той.

— Бентън и аз сме тук — напомням на Брайс, който успява да намери нещо общо с всеки труп, минал през залите ни. — Защо не проведем този разговор вътре, за предпочитане малко по-късно? Трябва да започна аутопсията и да проверя как са останалите.

Разкопчавам си палтото и си спомням, че нося оръжие. Само полицаите могат да ходят въоръжени в службата ни. Персоналът на КЦК, включително и аз, трябва да оставя оръжията си на гишето на охраната, където ги заключват в специален стоманен шкаф. Не че всички спазват правилата. Марино никога не го правеше. Не се съмнявам, че и Луси не го прави. Щраквам катарамата на чантичката.

— Разбира се, че сте тук. Виждам ви и на камерите, и през прозореца. Портата е поочти ооотвоорееенааа — имитира той мудността на вратата, — и виждам теб и Бентън, щастливата двойка. Натискаш бутона, за да я затвориш след себе си, което ще отнеме цяла вечност. Леле, какви страховити оранжеви ботуши! Чакай да отгатна. Бентън няма какво да обуе, защото багажът му е в колата на Марино. Прав ли съм? Долял е с Луси и е кацнал на местопрестъплението, а ти си помолила Марино да прибере вещите му, които сега са държани като заложници. И горкият Бентън трябва да носи тези кошмарни ботуши цял ден. Кажу ми да се качи горе при мен.

Включвам телефона на говорител, за да може и Бентън да чува разговора.

— Имам един чифт резервни маратонки, които може да вземе назаем. Черна кожа. Няма да изглеждат прекалено ужасно — прозвучава гласът на Брайс, а аз се чудя кой ли още е знаел за полета на Бентън към къщи.

Не съм изненадана, че Брайс е информиран. Въпросът е кога е научил и от кого.

— Мисля, че носим един и същи размер или поне достатъчно близки — продължава Брайс.

— Знаел си, че той се прибира у дома днес? — питам и поглеждам Бентън, който отново проверява имейли по телефона си.

Заел се е да предаде на колегите си информация, с която те може да не са съгласни и да пренебрегнат, и е изключително предпазлив, повече от когато и да било преди. Агенти, повечето от тях млади, които в началото на кариерата си гледаха на него като на легенда, сега искат да заемат мястото му, да покажат, че са по-подходящи за работата от него, и това може да се очаква. Но не и другото. Бентън подозира конспирация и саботаж и май не си въобразява.

— Е, имах идея. Наложил ми се да свърша някои неща — отговаря Брайс загадъчно. — Утре е рожденият му ден и не бях сигурен дали ще се сетиш, като се има предвид колко болна беше. Да не говорим за украсяването за Коледа, така че той да влезе в щастлива празнична къща.

— Кога научи и на кого каза?

— Говорих с Луси. Искам да кажа, нямаш елха, нито една лампичка или свещ на прозореца — поучава ме той. — Това ми стана болезнено ясно, когато ти доставях разни неща. Такава мрачна, недружелюбна къща, без огън в камината, и то по-малко от седмица преди Коледа. Може ли да е по-потискащо? Представих си как горкият Бентън се прибира у дома. Той не може да ме чуе, нали? Да, вратата отново трябва да бъде поправена. Виждам я как не се затваря. Заеква, сякаш получава пристъп или се опитва да каже нещо. Ще се опитам да я оправя оттук.

— Проблемът е, че последния път, когато я ремонтирах, всъщност не я оправиха.

Пъхвам чантичката с пистолета под мишница и усещам тежестта на оръжието.

— Не е лъжа. Тази сутрин толкова много коли чакаха пред нея, че едва не ме удари една смотана хондичка. И познай кой щеше да плати сметката, макар че вината не беше моя? Тенекиена кутийка удря страховитата ми машина, можеш ли да си представиш? Е, би трябвало да кажа машината на Итън. Аз лично не мога да си позволя беемве с тази заплата. Като говорим за... какво, по дяволите, шофира Луси? И какво е това, което ти тъкмо свали от кръста си? Да не носиш оръжие? Откога?

— Не искам информация за самоличността или нещо друго, което вече е разкрито — казвам, докато минавам покрай празното място на Марино, където той вече няма да паркира дефектния си пикап. — Кой още знаеше, че Бентън се прибира у дома?

— Ако не греша, носиш пистолет. Секси, но защо? И защо такава грозна черна чантичка? Не ги ли произвеждат от кожа и във весели цветове? Мога да кажа на полицията в Кеймбридж да разкрие информацията. Решението си е тяхно и не е наш проблем.

— Вероятно така е най-добре, стига да сме сигурни...

— Доктор Адамс се занимава с нея половин час — отново ме прекъсва Брайс. — В добавка на всичко друго, наскоро са й извадили номер дваисет...

— Брайс, на кого каза, че Бентън се прибира у дома и кога? Важно е да знам...

— Заздравяваща дупка с титаново острие, на което да инсталират имплант. Знам, че „инсталират“ не е правилната дума...

— Брайс...

Вдигам капака на електронната ключалка и сканирам палеца си.

— Не че съм сигурен кой точно е номер дваисет — продължава да дрънка Брайс. — Но мисля, че е кътник.

— Луси ли ти каза, че Бентън ще пристигне днес?

— Разбира се. Окуражих я да подкара голямата си птица към Вашингтон и да го вземе. Някой провали ли изненадата? Заклевам ти се, че не съм аз.

Ако Брайс е знаел, не може да се разбере кой още е бил наясно, не че това обяснява нещо. Всъщност дори не виждам как би могло да се обясни. Дори ако той не е бил дискретен, как убиецът би научил

такава подробност? Ако предположим, че подозренията на Бентън са правилни, разбира се. Защо би имало значение кога той ще се прибере у дома? Добре, убиецът не може да се сдържи да не наблюдава спектакъла, който е поставил, но това не означава, че подборът на жертвата и моментът имат нещо общо с Бентън. По-вероятно е Гранби да се възползва от най-силните страхове на Бентън, да го изтощава и разстройва, знаейки как ще се почувства съпругът ми, ако реши, че нещо, публикувано от него, е повлияло на жесток престъпник. Бентън може вече да страда от параноя, но съдейки по онова, което току-що ми разказа, не мога да го виня.

— Ърни тук ли е днес? — питам. — Трябва да му занеса някои улики. Ще пристигнат и резачка за метал и стълб от ограда, които също да огледаме за следи. Плюс ДНК. Така че, обади се на Глория и провери как стоят нещата в токсикологичната лаборатория. Имам предвид допълнителните проби, които искам от самоубийството миналата седмица. Сакура Ямагата. Искам всичко да се свърши колкото се може по-бързо.

— Кажи ми нещо ново.

— Това е ново. Тревожа се за онова, с което си имаме работа сега.

— Няма ли да ми обясниш какво е?

— Не — отговарям лаконично. — Също така искам да провериш кога доктор Вентър, шефът в Балтимор, може да говори с мен.

— Ще се заема веднага — обещава Брайс. — Ърни е тук и работи по смачканата кола на оня пиян шофьор, когото Ан сканира в момента. На път насам е вероятна свръхдоза, може би самоубийство. Жена, чийто съпруг загинал в катастрофа с мотор точно преди една година. Един щастлив празник заслужава друг. Средно десет самоубийства на седмица от Деня на благодарността насам. По-лошо ли става, или само така ми се струва?

— Повече от двайсет и пет процента по-лошо.

— Е, сега вече денят ми е напълно съсипан.

През увеличаващото се пространство под вдигащата се врата виждам огромния джип на Луси вътре, където не би трябвало да бъде. Но тя паркира където си иска, когато шофира една от суперколите си или фучи с мотора си. Правилата не означават нищо за нея. Забелязвам две носилки, изоставени до стената. На едната е метнат чувал за

трупове. Маркуч е захвърлен мърляшки до канала на пода и от него още църцори вода.

— Защо работим по кола от катастрофа? — питам Брайс.

— Защото звънят адвокати.

— Вечно ни звънят адвокати. Това не е основателна причина.

— Не кой да е адвокат, а Карин Хегъл.

— Какво точно иска?

— Не пожела да ми обясни.

Бентън и аз се пъхваме под вратата. Той пише съобщение на някого. Влизаме вътре, затварям вратата и паля лампите. Всички шкафове са заключени и подът е чист. Не усещам никакви лоши миризми.

— Мисля, че има нещо с алкохола в кръвта, така че трябва да говориш с Люк. Съдебни дела и още повече съдебни дела — казва Брайс. — Имаш ли нещо против да поръчам пици от „Армандо“? В ранния следобед тук ще е претъпкано и нямам предвид само с трупове. Трябва да ядеш, а и съм ти приготвил дрехи за преобличане. Обичайният тъмносин костюм, тъкмо донесен от химическото чистене, обувки с ниски токчета и чисто нови чорапи без дупки и бримки.

— Къде ще ходя? Дори не би трябвало да съм на работа днес.

Клякам до маркуча и спирам водата.

— Ще интервюирам заместника на Марино, забрави ли? — пита Брайс. — Дженифър Гарате. Римува се с карате. Работила е в Ню Йорк като следовател по смъртни случаи през последните пет години, а преди това е била помощничка на лекар. Прегледахме молбата ѝ преди няколко седмици. Беше много мила по телефона. А и Люк май хареса снимката ѝ прекалено много. Признавам, стори ми се малко странно, че я е направила на плажа, издокарана с шорти за йога, които да подчертават прелестите ѝ. Слава богу, ти си тук и можеш да се включиш. Може дори да включим и Бентън, след като бездруго е тук.

— Не — отговарям. — Бентън няма да участва.

Изключвам говорителя, защото Бентън и без това не слуша.

Предполагам, че се разправя със службата си. Чудя се дали ФБР ще започне да издирва Мартин Лагос наоколо, търсейки човек, за когото Бентън е убеден, че е мъртъв. Вече обмислям какво да правя с ДНК резултатите, които можем да получим от бикините на Гейл

Шиптън или от ментоловия мехлем от тревата. За първи път в кариерата ми нямам доверие какво ще стане с ДНК профилите, които лабораторията ми вкара в КОДИС.

— Е, дребна работа. Говорим само за най-важния пост, който засяга абсолютно цялата ни работа — продължава Брайс. — Знаеш какво казват за хора, които имат злочестата съдба да работят с лош следовател. Влиза боклук, излиза боклук.

Минаваме през халето с размерите на самолетен хангар. В единия му край е паркиран двутонният черен джип на племенницата ми, изработен от втвърдена стомана, със система за предпазване от експлозии, камери, прожектори, сирена и въртящи се лампи. Има черна кутия като в самолет и съобщителна система с високоговорители. Не съм имала възможност да попитам Луси колко струва подобно страховито возило или защо внезапно е изпитала нуждата да придобие такава.

— Кой иска да прекара останалата част от живота си с грубиян, който спи на надуваемо легло, когато се напие, сваля жени в Туитър и живее в къща, прочула се като атракция в обиколките на кичозни места? — възкликва Брайс. — Никога няма да простя на Марино, задето напусна службата и ми го съобщи с имейл. Дори не прояви приличието да ми го каже в лицето. Както и да е, какъв е отговорът ти относно „Армандо“? И мога ли да взема малко от служебните пари?

В края на рампата вратата, която води към долното ниво, се отваря. Луси е облечена в черен пилотски костюм, който подчертава стегнатата ѝ силна фигура, яркозелените очи и русата коса, подстригана по момчешки.

— ... доктор Скарпета? Мисля, че връзката ни се губи. Ало... ало... — казва Брайс, а аз прекъсвам разговора, осъзнавайки каква непоносимост съм развила към празните приказки след дните, прекарани в самота и тишина.

Луси задържа вратата отворена, обляга се на нея, за да избегне прегръдката ми, а аз усещам настроението ѝ като порив горещ въздух. Обвивам ръце около нея, независимо дали това ѝ харесва или не.

— Не ми казвай нищо, което не би трябвало да чуя — прошепвам тихо.

— Не ми пука какво чуваш. Сигурна съм, че Бентън ти е казал най-важните неща.

Пазя привързаността си към племенницата ми обикновено за времето, когато сме въвн от службата, и красивото ѝ лице помръква от отегчение, докато се дърпа от мен. Луси изглежда напрегната, дори леко агресивна.

— Съжалявам — казвам.

Реакцията ѝ е стоическа и студена, сякаш не ѝ пука какво е станало с Гейл Шиптън.

Долавям решителност, която винаги потегля в една и съща посока, предвидима и притесняваща. Племенницата ми е страхотен талант, когато става дума за отмъстителен гняв, но никак не я бива с тъгата.

— Ще се възползвам от любезното предложение на Брайс да заема обувките му — обажда се Бентън, като се обляга на вратата и смъква ботушите.

Оставя ги на върха на рампата, където те се просват настрани като сгазени пътни конуси, и минава покрай нас по чорапи. В сградата завива наляво към асансьора, отново зает с телефона си. Изражението му е неразгадаемо, както става, когато се сблъска с невежество и съпротива, а може би дори и нещо по-лошо.

— Трябва да поговорим — казвам на Луси, като я хващам за ръка и я отдръпвам от вратата.

24.

Сами в празното хале, ние се отправяме към кръглата пластмасова масичка и двата стола, които Ръсти и Харълд кръстиха „Кафе Смърт“. В топли дни те пият кафе и пушат тук, вдигнали вратите предварително, очаквайки мъртвите да пристигнат или да бъдат отнесени.

Оставям чантичката на масата и Луси я взима. Отваря я, за да провери какво има вътре. После дръпва ципа и я връща на масата.

— Защо? — пита тя.

— Май температурата ми беше прекалено висока, а и имах прекалено много време за мислене.

— Надали.

— Нещо не ми изглеждаше наред. Предположих, че е свързано с влошеното ми здраве и извеждането на Сок.

Не искам да насочвам разговора към човека, който може би ме шпионираше, защото Луси ще тръгне веднага по бойната пътека.

Не искам тя да издирва Хейли Суонсън или някого другиго. Вече си има достатъчно неприятности с Марино.

— Трябва да започнеш да идваш с мен на стрелбището — казва тя, като ме наблюдава внимателно. — Кога се упражнява за последен път?

— Ще го направим. Обещавам.

Включвам кафеварката, поставена на вехта хирургическа количка с изкривени колела. Мизерното ѝ състояние е прикрито с мушама във френски провинциален стил в червено и жълто, а отгоре са сложени изкуствени цветя във ваза и пепелник.

— Сигурна съм, че си скапана. Вън от службата от петък и се връщаш преждевременно, и то за такова нещо — казва Луси, която стои зад стола, скръстила ръце. — Изглеждаш бледа и изморена. Трябваше да ми позволиш да дойда при теб.

— И да се заразиш от грип?

Отварям пакет с евтини хартиени кърпи, каквито могат да се намерят в обществените тоалетни.

— Това може да се случи навсякъде, а никога не бих те оставила сама от страх какво може да се случи с мен. Джанет и аз щяхме да те отведем у дома и да се грижим за теб. Трябваше да дойда и да те взема.

— Не бих пожелала това на никого.

— Не е тегаво задължение като с майка ми.

— Задължение не е думата, за която се сещам, когато мисля за Дороти.

— Просто казвам.

Зелените ѝ очи ме гледат напрегнато.

— Знам и съжалявам, че изглеждам неблагодарна.

Луси не прави неискрени опити да ме убеждава. Не ме бива да си придавам определен вид в много ситуации и двете го знаем. Отново се сещам за онова, което не харесвам у себе си.

— Не става дума за благодарност — отвърща Луси. — Ти нямаше да ме оставиш сама, ако бях на твое място, ако бях преживяла всичко, през което ти премина, а на всичкото отгоре се и разболя. Особено ако бях достатъчно уплашена, за да нося оръжие навсякъде.

— Никога не си уплашена, но носиш пистолет навсякъде.

— Ти щеше да си устроиш лагер в дома ми и да ме тормозиш всеки две минути с термометъра.

— Признавам, че си имам начини да правя неща, които не са лесни за останалите.

Кафето се изсипва в кафява хартиена чаша с нарисувана риба, взета от запасите на военната флота, от които Брайс поръчва на едро.

— Сметана? Захар? Или обичайното черно? — питам.

— Обичайното. Нищо не се е променило.

Поглеждам лицето на Луси, което обичам безкрайно. Ъгловато и силно, по-зашеметяващо, отколкото красиво.

Спомням си я като малко дебелаче, прекалено умно, за да е за негово добро, на което липсваше генът, отговорен за ограниченията и правилата. Веднага щом проходи, тя ме следваше от стая в стая, а когато сядах, се настаняваше в скута ми. Това страхотно вбесяваше майка ѝ, жалката егоистка, която пише детски книжки, но няма време за собствената си плът и кръв или за когото и да било всъщност. Проклетата ми сестра се интересува само от героите, които създава и

може да контролира и убива. Не съм говорила със семейството си в Маями от доста време и за миг изпитвам вина за това.

— Брайс поръчва пици. Мога да изям цяла съвсем сама — казвам, като поставям чаша с кафе и хартиена кърпа пред Луси.

— Тези чаши са отвратителни.

— Биоразградими.

— Да. Разпадат се още докато пиеш от тях.

— Не навреждат на морския живот и са невидими за шпионските сателити — усмихвам се.

— Трябва да изядеш цялата пица, а после и още нещо. — Луси ме оглежда критично. — Брайс съобщава на всички, че си се превърнала в скелет.

— Той ме видя за първи път преди пет минути на охранителния монитор и не знае какви ги дрънка. Моля те, седни, Луси. Трябва да поговорим.

Поредната доза кафе потича в следващата чаша. Стомахът ми е толкова празен, сякаш са го обърнали наопаки, а обаждането на Марино в четири сутринта ми се струва преди цяла година.

— Пицата още не е тук и тя може да почака. — Имам предвид Гейл Шиптън. — В момента се тревожа за теб. И ме интересува какво чувам, дори и ти да се отнасяш с безразличие. Не искам никоя от двете ни да се компрометира. Нито някой друг.

Луси се вторачва в мен. Знае, че говоря за Бентън.

— Да се компрометираме? — повтаря тя и придърпва пластмасовия стол.

— Не искам да знам за нищо незаконно — заявявам прямо.

— Няма нищо за знаене.

— По чие определение? — питам, като отнасям кафето си до масата и сядам срещу нея. — Имам известна представа с какво си се занимавала. Марино е наясно, че каквото е било на телефона на Гейл Шиптън, вече го няма. Съобщи ми го, а вероятно го е споделил и с други хора.

— Не е нейният телефон.

Луси обляга лакът на масата и отпуска главата си върху него. Пластмасовата масичка се залюлява, защото краката ѝ не са еднакво дълги.

— Би трябвало да кажа: „Не беше нейният“. А случилото се с нея няма нищо общо с това, което всъщност е уникално устройство. И Марино няма никакви права върху него, защото не беше нейно — повтаря тя.

— Чие беше тогава?

— Технологията е моя, но бях стигнала до точката, в която вече не ми пукаше — отговаря тя и обвиня ръце около чашата с кафе.

— Не звучиш като човек, на когото не му пука.

— Не ми пукаше колко би трябвало да струва технологията, защото исках да сложа край на партньорството. Това бе едно от нещата, за които вчера говорих с Гейл. Не за първи път и не особено дружелюбно. Тя печели делото и откупува дяловете ми.

— Никога не е сигурно, че някой ще спечели дадено дело — отвръщам, като се изненадвам от наивността на Луси. — Съдебните заседатели са непредвидими. Случва се разпускане на журито. Всичко е възможно.

— Тя беше сигурна, че нещата ще се уредят в последната минута.

— Не мога да си представя, че Карин Хегъл би я уверила в нещо подобно.

— Не я е уверявала. Хегъл беше готова за съда и все още е. Но няма да има дело.

— Да, трудничко би било, след като ищцата е мъртва.

— Няма случай и от доста време е така. Затова няма да има и дело.

— Карин Хегъл знае ли, че няма случай? — питам объркана и притеснена от думите на Луси.

— Щях да ѝ съобщя, когато открия начин да го докажа, което щеше да стане скоро. Гейл беше сигурна, че ще получи пари от „Дабъл Ес“. Грешката ѝ бе, че ми го каза и обеща да откупи дяловете ми. Не исках прекалено много, но трябваше да поискам все нещо, защото иначе щеше да изглежда подозрително — заявява Луси студено и безстрастно. — Важно бе да се измъкна от нея с хирургическа прецизност, по начин, който не привлича внимание. Бях почти готова, а сега тя е мъртва.

— Хубаво е, че си била вън от града, когато тя е изчезнала.

— Сигурна съм, че щяха да твърдят, че съм имала нещо общо с това.

— Ако съдят по начина, по който говориш в момента, със сигурност щяха да го твърдят.

Луси има репутация и Марино я знае прекалено добре. Познава историята и способностите ѝ подробно. Никога не е наранявала някого случайно, или защото го ненавижда, но все пак би направила неща, които останалите хора не биха.

— Факт е, че не бях тук, когато тя изчезна. Не бях тук, когато я убиха — казва Луси. — Тъкмо бях кацнала на летище „Дълес“, а после бях в хотела и това може да се докаже.

— Определено няма нужда да го доказваш на мен.

— Прекалено много се тревожиш — сгълчава ме тя. — Не харесвах Гейл и категорично не я уважавах, определено не я нараних обаче. Но евентуално щях да го направя.

— Е, звучиш като свидетел на защитата.

— Не исках да съм ничий свидетел, но в случай като този става дума за манипулация и големи пари. Откриха, че сме започнали заедно работа по нов проект, и следващото, което ми се случи, бе да ме призоват като свидетел.

— Интересно. Това, с което се занимаваш, не е обществено достояние. Дори аз не знаех за връзката ти с Гейл, професионална или друга. Как тогава адвокатите на „Дабъл Ес“ са узнали?

— Това им е работата. Адвокатите откриват разни неща.

— Някой трябва да им е дал информация — отговарям. — Възможно ли е Гейл да го е направила случайно?

— Не. Не стана случайно. Направи го нарочно — казва Луси.

— Какво искаха от теб „Дабъл Ес“?

— Да ми станат приятели.

— Говоря сериозно.

— И аз.

Яростта втвърдява чертите ѝ. Луси няма проблеми да мрази някого, ако реши, че е заслужено. Когато се доверява, няма граници за нещата, които би направила за някого. Но ако я прекарат, няма да спре, докато не унищожи виновния. Налага ѝ се да действа така, защото не може да се втурне след най-ужасния престъпник в живота си — собствената си майка. Луси никога не би наранила жената, която ѝ

причини най-големи злини. Неблагодарната ми безчувствена сестра, вечно забиваща зъби в ръката, която я храни, при това без провокация или предупреждение. Дороти извършва дребнавите си жестокости просто защото те ѝ доставят удоволствие.

— Когато ме призоваха, ми зададоха безброй лични въпроси. За работата ми с компютри, за миналото ми в правоохранителните агенции, защо съм напуснала ФБР и Бюрото за алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозиви и какво искам от живота — разказва ми Луси. — Адвокатите им се шегуваха с мен и се държаха мило. Не възразявах, защото имах идея какво всъщност става.

— Карин има ли същата идея?

— Тя смяташе, че са манипулатори и задници.

— Може да са се надявали, че ще застанеш срещу Гейл и на тяхна страна.

— Това каза и Карин.

Питам Луси защо изобщо преди се е доверявала на Гейл Шиптън.

— Понеже не ми изглежда, че това доверие е продължило дълго — добавям.

— В началото смятах, че тя е от онези умни хора, които не ги бива за бизнес, и са я прекарвали, защото се е оплела с неподходящите хора. И точно това не разбирах. Но реших, че е техничарче с лоша преценка, адски наивно относно реалния свят. Ако наистина се поровиш, историите за „Дабъл Ес“ ще те стреснат, въпреки че сигурно някой опитен тип се занимава с рекламата им, тъй като всичко негативно е погребано. Подозирам, че плащат на хора на свободна практика да им пишат хвалебствия.

— Подозираш или знаеш?

— Очевидно го правят. Но не го знам като факт.

Спомням си „Ламбант и съдружници“ и Хейли Суонсън.

— Тя не ги проучила, преди да им връчи около петдесет милиона. А те ги изгубили уж в някакви лоши инвестиции — разказва ми Луси. — За разлика от останалите им бивши клиенти Гейл решила да се бори. Не беше смела личност, нито бе настроена за битки, но не се отдръпна, а всички други в миналото са го правили. Трябва да се запиташ защо.

Луси се оживява, докато говори, и жестикулира енергично. Светлината от лампата проблясва върху пръстена от розово злато на левия ѝ показалец. Огромното бижу представлява летящ орел. Старинният пръстен е бил в семейството на партньорката ѝ Джанет в продължение на повече от един век.

— От колко време Гейл инвестираше в „Дабъл Ес“? — питам.

— Горедолу от времето, когато започна да се готви за докторат. Беше работила от съвсем млада. Занимаваше се с програмиране, инженерство и създаване на бази данни. „Дабъл Ес“ я наели преди две години и половина, за да им направи нова управленческа система с база данни, и така се започнало. Убедили я да им позволи да се грижат за парите ѝ. И доста скоро след това тя ги уволнила и наела Карин Хегъл.

— Загубили са петдесет милиона толкова бързо?

— Да, почти цялата сума. А Карин не се зае със случая безплатно. Така че трябва да си зададеш следния въпрос: как човек, изгубил почти всичко, може да си позволи адвокатските хонорари? Отначало, да, но после? До момента правните разходи възлизат на милиони долари — казва Луси, като сгъва хартиената кърпа на малко квадратче, навежда се и я пхва под късия крак на масата. — Мислила ли си някога, че в света на престъпниците с бели якички технологията е важна стока? Например самолетчетата с дистанционно управление. Представи си как сложните устройства за наблюдение попадат в погрешните ръце.

— Не мога да го потвърдя още, но вярвам, че Гейл е била убита. Вероятно вече знаеш това, но искам да съм сигурна, че разбираш — тя е била нечия мишена и е била отвлечена.

Луси разклаща масата, която вече е по-стабилна.

— Искане ми се да бях активирала видеокамерата, когато щеше да има значение — отвърща тя, сякаш това е най-важното от всичко, казано от мен.

Под равнодушната си физиономия Луси определено е раздразнена и разстроена.

— Имала си начин да контролираш телефона ѝ дистанционно — отбелязвам.

— Телефонът ѝ? — проблясват зелените очи на племенницата ми. — Чиповете, характеристиките на камерата, връзката, обхватът,

всичко е мое. И разполагам с техническите спецификации, фактурите и авторските права, за да го докажа.

— Какво тогава е можела да предложи Гейл?

Осъзнавам каква страхотна нужда имам от кафе. То затопля гърлото ми и съживява кръвообращението ми.

— Мултимедийни системи, фиброоптика с върховна скорост — около десет пъти по-висока от тази, която използваме днес, търсачки, откриващи по съвпадение, а не само по ключови думи. Обещанията ѝ звучаха чудесно след няколко чаши.

— Разбирам. Но ми се струва, че в крайна сметка се е оказала доста безполезна.

— Не безполезна, но слаба, а после превъртя. Имах едно добро приложение и трябва да призная, че тя даде адски умни идеи за него. После обаче идеите ѝ станаха ужасяващи.

Сецам се за забележката на Бентън относно биометричния софтуер и потенциалната употреба в дистанционно управлявани самолетчета.

— Запознала си се с нея случайно. Откога се доверяваш на непознати? — питам.

— Запознахме се преди осем месеца — казва Луси, като отпива от кафето и се намръщва. — Отвратителен вкус. Защо Брайс е такъв пинтия? Джанет и аз се запознахме с нея в бар „Сай“ и се разбъбрихме. Там се запознаваме с много хора от МИТ. Знаеш, че сред тях се чувствам най-удобно.

— И решихте да работите заедно по проект?

Кофеинът притъпява главоболието, което ме тормози, откак Марино ме събуди. Решавам, че имам нужда от още кафе, и бутвам стола назад.

— Не знам защо — казва Луси замислено. — Понякога съм адски тъпа, лелю Кей.

— Никога не си тъпа, но всички ние сме се доверявали на хора, които не заслужават това.

— Отначало ѝ съчувствах, защото ни разказа ужасна история. Израснала в страхотна бедност в Калифорния. Баща ѝ бил алкохолик и се самоубил, когато тя била на десет години. Майка ѝ се разболяла от алцхаймер прекалено рано и за нея се грижела сестра ѝ, която имала

психически проблеми. После Гейл се доверила на хора, които да управляват парите ѝ, и всичко се изпарило.

Надигам се, за да приготвя още от гадното кафе, което в момента ми се струва чудесно.

— Мислех, че опитът ѝ ще е полезен — продължава Луси. — За съжаление основах преценката си върху това, че бе изкарала луди пари от готини телефонни приложения, когато била още тийнейджърка.

— Усетила си близост с нея, защото звучи като теб. Хлапе генийче, което внезапно забогатява страхотно. И всички се опитват да се възползват от състоянието ти, включително и собствената ти майка, която не се сещаше за теб, докато нямаше пари. Подпомагаш я, но колкото повече правиш за нея, толкова по-ужасна става.

— Кой? Майка ми ли? — саркастично казва Луси.

— Самотна нещастница.

— Сега ходи с някакъв венецуелец, два пъти по-стар от нея. Споменах ли ти новината? Лусио. Притежава много недвижими имоти в Маями, Саут Бийч, Голдън Бийч и Бал Харбър. Бил водещ на телевизионно шоу, когато бил млад. А наскоро си оперирал стомаха, за да отслабне за новата си фатална жена. Много объркващо. Тя нарича и двама ни Луси.

— Злощастие то да имаш сестра ми за майка.

Това злощастие е виновно за уязвимостта на Луси, която вероятно никога няма да преодолее. Племенницата ми се доверява напълно, а когато я наранят, се втурва срещу врага със зашеметяваща енергия.

— Вече не изкарва много пари. Особено откак вкара вампир в предпоследната си детска книжка, а в последната — хлапе с магьоснически умения, което непрестанно рецитира римувани магии.

— Не съм ги чела.

— Аз ги чета. За самозащита. Тя би трябвало да напише автобиографията си — „Петдесет нюанса Дороти“. Ще се продава.

— Някой ден ще се откажеш да я мразиш.

— Мисля, че баба остарява наистина.

— Майка ми е стара от доста дълго време.

— Сериозно. Не би трябвало да шофира. Ходи на пазар с оная огромна бяла чанта „Шанел“, останала от мама, а после не може да намери колата си, разхожда се наоколо с пазарската количка и натиска

бутоните на дистанционното, докато фаровете на колата ѝ светнат. Чудо е, че още не е била нападана и обирана.

— Трябва да ѝ се обадя.

— Думата „трябва“ никога не звучи добре. Надявам се никога да не я използваш, когато говориш за мен — казва Луси.

25.

— Ще ѝ се обадя, а тя ще ми каже колко ужасно се чувства и каква лоша дъщеря съм — казвам, докато пълня каната с вода. — Така беше през уикендите точно след като се прибрах.

— Тя знаеше ли какво правиш в Кънектикът?

— Видяла го по новините.

Не възнамерявам да ѝ разказвам подробно какво каза майка ми по въпроса. Едва ли не обвини мен за случилото се, а после започна да хленчи, че никога не съм спасявала нечий живот. Трябвало да работя в погребално бюро. Не го каза за първи път.

— Разкажи ми повече за работата си с Гейл — предлагам и наливам вода в резервоара на кафеварката.

— Единственото, с което тя трябваше да се занимава на този етап, бе изпробването, а то бе забавено по определена причина — обяснява ми Луси. — Месеци неуспешни тестове, докато тя тайно е работила върху копия от приложенията ми, добавяйки неща, които никога не бих допуснала.

Луси отпива глътка кафе и се обляга назад.

— Програмите ѝ вече не съществуват. Никой не би трябвало да разполага с тях.

— Но бездруго ще стане. Ако говориш за биометрични технологии, особено за софтуер за лицево разпознаване, използван от местните дистанционно управлявани самолетчета, не си ти човекът, който да спре подобен страшен напредък.

— И не аз ще сложа дигитални очи в небето, за да следят собствените ни граждани или полицаи и политици. Проблемът е, че не само нашето правителство ще го прави. Представи си престъпници, които имат достъп до технологии за дистанционно наблюдение. Нещо достатъчно дребно, за да влети през отворен прозорец, да се носи на хиляда метра височина, за да види къде живее мишената, да следи хората в колите им, да организира страхотен обир или нападение в частен дом или да убие някого. Предпочитам да търся как да се боря с

подобни кошмари. А това ми напомня нещо. Изчезналият тип, за когото Бентън ти каза? Хлапето, изчезнало преди седемнайсет години?

Не отговарям.

— Не е нужно да отговаряш — казва тя. — Знам, че Бентън ти е казал, защото освен с мен трябваше да го сподели с още някого, на когото има доверие. Положението му в Бюрото не е много добро.

— Да, знам.

— Дигитално състаряване, лицево разпознаване. Да го кажем по този начин: Мартин Лагос не е в никоя база данни на проклетата планета. Така че забрави за идеята как той внезапно се е превърнал в сериен убиец и е оставил ДНК-то си някъде. Мога да направя подобно проучване от телефона си.

— Твоят телефон същият ли е като този, който Гейл носеше? Онзи, който в момента е у Марино?

Луси сваля телефона от колана на пилотския си костюм и го оставя на масата. Прилича на обикновен смартфон, само дето е в черен военен калъф.

— Напълно нормален — казва тя. — Просто телефон с обичайните приложения на екрана.

— Така изглежда — кимам и си сипвам втора чаша кафе.

— Не можеш да видиш какво върви зад екрана. Интересните неща.

— Опасните неща?

— Както с всяко друго нещо, важното е как се използва. Разполагам с айпито на телефона на Гейл и можех да маневрирам около смотаните ѝ опити за охрана. Всичко от него се озова на моя телефон, таблета и компютъра ми, така че, когато тя променяше нещо, разработвано от двете ни, можех да видя всеки удар върху клавиша.

— Въобще не си ѝ се доверявала — отбелязвам, като се връщам до стола.

— Не, мамка му. Доверието се изпари в мига, когато ме разпитваха.

Мястото ми е точно срещу масивния черен джип на Луси, невидим бомбардировач на колела с всичкия върховен лукс на частен самолет.

— Тя доверяваше ли ти се?

— Никога не съм ѝ давала повод да не ми се доверява.

— Престанала си да ѝ вярваш миналото лято, но очевидно не си прекратила отношенията тогава.

— Щях да го направя съвсем скоро.

— Това, което ставаше с нея ли е причината да шофираш брониран джип напоследък?

Луси поглежда джипа си, сякаш е дете или любимо домашно животно.

— Не го купих по определена причина.

— Кого, освен свинарите си вбесила, Луси?

— „Ал Кайда“ не ме харесва. Арийското братство също. Враговете на гейовете, мъжете шовинисти, поддръжниците на браковете само между мъже и жени, джихадистите, а скоро и „Дабъл Ес“ вече няма да са ми приятели — подмята тя небрежно, сякаш мисълта ѝ доставя удоволствие. — А, да, дълъг списък със свинари, а също и ферма за гъши пастет в щата Ню Йорк. Марино също няма да е доволен от мен. Завижда ми за джипа. Новото му полицейско возило е шестцилиндрово и най-вече от пластмаса.

Луси изрича думите си цинично и ядосано.

— Какво точно знае той?

— Точно нищо и не възнамерявам да обяснявам каквото и да било. Той няма представа, че го наблюдавах в реално време, когато намери телефона ѝ зад бар „Сай“. Няма представа и никога няма да има, нали? — поглежда ме тя.

— Няма да го чуе от мен. Би трябвало да го научи от теб.

— Не би трябвало да го научава от никого — раздражено отвръща тя. — Просто Марино си играе на стражари и апаша след годините, през които се чувстваше като лакей.

— Надявам се, че никога няма да изречеш това пред него.

— Когато осъзнах, че Гейл е изчезнала...

— Кога стана това? Написах ти съобщението чак към пет и половина, докато Марино ме откарваше на игрището. Кога се сети да проникнеш в телефона ѝ?

Звуча, сякаш я разпитвам, но не правя опити да замаскирам това.

— В полунощ. — Тя потвърждава онова, което Бентън ми бе казал. — Когато търсачките ми бяха уведомени за новина в уебстраницата на Канал 5. Незабавно открих местоположението на телефона ѝ, което беше бар „Сай“. Звъннах там и ми съобщиха, че си е

тръгнала преди повече от шест часа. Веднага разбрах, че положението е лошо, и активирах видеокамерата. Тя има обектив със сензор за движение, който може да улови всичко случващо се, докато стигна дотам.

— Възнамеряваше да прибереш телефона веднага след като се върнеш.

— Да.

— Но Марино го откри първи.

— Наблюдавах го.

Луси изглежда повече ядосана на себе си, отколкото на някой друг.

— Искане ми се да бях включила видеокамерата вчера следобед, когато говорих с нея, но нямаш причина да подозирам, че нещо не е наред.

Племенницата ми става и излива кафето си в мивката.

— Ако имах и най-дребната причина за тревоги, щях да погледна — казва тя, като се обляга на мивката. — Щях да видя и нея, и онова, което се е случило, когато е излязла от бара. Сигурна съм, че нападението е било светкавично. Ако Гейл беше разполагала с една-две секунди предупреждение, щеше да активира камерата лично и събитията щяха да се появят на телефона ми незабавно. Трябвало е да докосне само иконката на приложение „Спешни случаи“, но не го е направила. Иконката е на екрана ѝ, но въобще не ѝ е дошло на ум да я натисне.

— След разговора ти с нея тя е звъннала на Карин Хегъл и връзката се разпаднала — казвам, за да я окуража да ми разкаже всичко, което знае.

— В рамките на двайсет и четири секунди — отговаря тя, като мята чашата си в коша за боклук и се връща на стола си.

— Това е частта, която не разбирам — казвам. — Човек би очаквал, че Гейл е споменала нещо, например, че някой се е доближил до нея и я е стреснал или прекъснал. Но според Карин връзката просто прекъснала. Тя продължила да говори, без да осъзнава, че Гейл вече я няма.

— Връзката не е била прекъсната — възразява Луси, като взима телефона си от масата. — Връзката е прекъснала чак когато Карин е затворила, а дотогава Гейл е била разделена от телефона си.

— Как е възможно това да се случи и Карин да не чуе нищо? Протест, писък, хора, които говорят или спорят?

Луси кликна на аудиофайл.

„Карин Хегъл“ — познатият глас на адвокатката се чува от запис, който Луси сигурно е направила тайно.

„Здрасти. Нещо ново, откак се видяхме преди малко? Чакай да отгатна. Попълнили са нови двацет иска, за да ни губят времето и да ми надуват сметките.“

Гласът на Гейл Шиптън е мек, висок и момичешки.

Не долавям гнева, който очаквах. Гейл би трябвало да ненавижда „Дабъл Ес“ и да е под постоянен стрес, особено когато говори за гигантските разходи, в които нарочно са я вкарали.

— Пусни го отново, моля те — казвам на Луси и тя го прави.

Гейл Шиптън звучи прекалено спокойна. Долавям изкуствена нотка, като при слаб актьор, който рецитира репликите си дървено. Забелязвам я, защото се вслушвам и за най-дребната нередност. Луси пуска записа отново.

„Карин Хегъл.“

„Здрасти. Нещо ново, откак се видяхме преди малко? Чакай да отгатна. Попълнили са нови двацет иска, за да ни губят времето и да ми надуват сметките.“

„За съжаление не грешиш“ — отговаря Хегъл.

„Аз съм в бар «Сай». Излязох навън, за да се чуем, но и тук е доста шумно — казва Гейл Шиптън. — Съжалявам. С какво мога да ти помогна?“

„Исках да те предупредя за последната ти сметка, която тъкмо се появи на бюрото ми“ — продължава гласът на Хегъл.

Пауза. Никакъв отговор.

„Значителна е, както може да се очаква толкова скоро преди делото.“

Нова пауза.

„Гейл? Там ли си? По дяволите — нетърпеливо изсумтява Карин Хегъл. — Ще затворя и ще ти звънна отново.“

— И е звъннала — съобщава ми Луси. — Но Гейл не е отговорила.

Тя пуска отново първата част от записа.

„Съжалявам — казва гласът на Гейл. — С какво мога да ти помогна?“

— Не говори с Карин — преценява Луси, като връща записа и усилва звука.

„Съжалявам. С какво мога да ти помогна?“

Вслушвам се за задни шумове и чувам далечния ритъм на музиката откъм бара. Не мога да разбера дали Гейл е говорила с някого на паркинга. Не чувам нищо, освен слабата музика ню ейдж, която е на почит в бар „Сай“, както знам от посещенията си там.

— Откога записваш разговорите на Гейл? — питам.

— Лесна работа е, когато говори по моето устройство. Слушай сега. Изчистих записа и отделих задните шумове. Усилих всичко и определих времето и последователността. Това е преди обаждането до Карин.

Луси пуска записа и чувам ясното ръмжене на двигател. После чувам гласа на племенницата си.

„Ще уредим някакво споразумение, когато се върна от Вашингтон — казва гласът на Луси. — Сега не е подходящият момент да създаваш проблеми, като се има предвид предстоящото дело. Не се нуждаеш и от проблем с мен.“

„Защо пък да имаме проблеми? Те ще се споразумеят и ще платят. Не се тревожи, всичко ще бъде справедливо“ — отвръща Гейл мило.

Гласът ѝ звучи адски неискрено. Но чувам и нещо друго.

Ръмженето на двигател. Кола, работеща някъде в тъмнината зад бара, а ако Гейл въобще я бе забелязала, очевидно никак не се бе разтревожила.

26.

— Осем цилиндъра — казва Луси. — Прилични конски сили, може би четиристотин. Солиден седан или джип.

Спомням си думите на Бентън за гумите на джип. Човек, запален по рисковани спортове, който не се поколебава да разбие нечий пикап или да шофира по игрище за голф.

— Не е състезателна кола, определено няма типичния мощен рев на двигателя на спортен автомобил. Била е там през цялото време, докато говорех с Гейл, а това означава, че вече е била отзад, когато тя е излязла от бара. Но не ѝ е обърнала внимание. Поне до този момент.

Луси кликва и пуска записа.

„Съжалявам. С какво мога да ти помогна?“

— Не казва това на Карин, а на някой друг — решително обяснява Луси. — Усеща се. Тонът ѝ се променя. Звучи, сякаш някой се е приближил до нея с намерението да поговорят. Човек, който го е направил съвсем спокойно.

— Приближава се до нея, макар че тя говори по телефона. Не се поколебава да я прекъсне — отсъждам. — А тя не звучи разтревожена или уплашена.

— Не звучи и дружелюбна — добавя Луси. — Не мисля, че е познавала човека, но определено не се е страхувала от него. Любезна е, но не уплашена. Ето и още нещо, когато се увеличи фоновият шум в началото на разговора с Карин. Отделих всичко, освен колата.

Тя пуска клипа и чувам ръмженето на двигателя. Това е единственото, което чувам. Ниско, солидно ръмжене на голям мотор.

— После тя говори с някого — казва Луси.

„Съжалявам. С какво мога да ти помогна?“

— Това, което не чуваш — казва Луси, — е затварянето на вратата на кола. Който и да е бил там, трябва да е излязъл от колата си и да се е доближил до нея, но е оставил вратата отворена или поне не я е затворил напълно. В противен случай щяхме да чуем. Няма никаква

промяна в звуковите вълни. Този тип е тих, но тя не звучи стресната, а само любопитна и хладна.

Луси пуска клипа отново.

„Съжалявам. С какво мога да ти помогна?“

— Той се маскира като нещо, което не предизвиква подозрения отначало — загревам най-последно.

Облечен по определен начин, с безукорно отрепетиран подход, който му е свършил работа при поне три други убийства. И кой знае колко пъти още, когато е следил жертвите си, без те да заподозрат абсолютно нищо. Подобни престъпници си падат страхотно по сухите тренировки. Срещат се с потенциалните си жертви и се кефят на фантазиите, докато накрая решат да консумират акта, като отвлекат и убият някого.

— Мислиш, че смъртта ѝ не е изолиран случай — казва Луси, като ме поглежда напрегнато. — И Бентън смята така след обиколката си по игрището. Ти си я прегледала на местопрестъплението. Била е убита. Това е сигурно, нали? Разпознаваш ли случилото се с нея? Или Бентън го познава?

— Кой още може да е знаел за технологията, по която сте работили двете с Гейл?

— Който и да я е нападнал, не е имал никаква представа за това — отговаря Луси без колебание. — Работата ни няма нищо общо със случилото се. Ти би ли отвлякла човек, носещ подобно устройство? Ако знаеше за него? — пита тя, като посочва телефона на масата.

— Ако знаех, щях да съм адски предпазлива — съгласявам се. — Щях да се тревожа, че може да ме запишат.

— А ако идеята е била да откраднат технологията, телефонът нямаше да бъде зарязан на улицата — напомня ми тя. — Който и да я е отвлякъл, не се е интересувал от него. Не е имал и най-малката представа за дистанционно управляваните телефони.

— И аз нямам представа какво е това.

— Просто казано, ръчно роботно устройство, а не улика в това престъпление.

— Марино реши, че е улика.

— Пълен идиот.

— Изглежда, че си направила доста тайни записи...

— Защото нямах доверие на Гейл и се опитвах да стигна до същината. И почти успях.

— А сега Марино не вярва на теб и ти не му вярваш. Не искам да си имаш проблеми с него — повтарям.

— Не може да докаже абсолютно нищо. Видях всичко, което направи. По времето, когато той умно заобиколи паролата с анализатора, който аз програмирах и го научих да използва, вече бях десет стъпки пред него. Виждах го, а той не можеше да види и едно проклето нещо, което не исках да види.

— Той твърди, че приложенията, имейлите и съобщенията от гласовата поща, които били на телефона по-рано, изчезнали.

— След като го намери, трябваше да взема някои предпазни мерки.

— Не вярвам, че той ще се отнесе снизходително с теб, Луси. Всъщност може да стане точно обратното. Ще иска да покаже на всички, че няма фаворити и миналото си е минало.

— Телефонът може да отиде в ЦРУ, не ми пука. Никой не може да докаже нищо. И не трябва да се тревожа, че извратените й дивотии или нещо друго ще попадне в погрешните ръце. Вече не.

— Извратени дивотии, които може да са мотив за убийство? — питам.

— В никакъв случай. Който я е убил, не е осъзнавал значимостта на телефона, по който е говорила, когато се е приближил до нея. За него е било просто обикновен телефон.

Луси ме поглежда и под негодуванието ѝ долавям разочарование и болка.

— Тя не беше добър човек, лельо Кей. Опита се да ме прекара. Опита се да прекара Карин. Не ѝ пукаше за никого, освен за самата нея.

— Какво точно е дистанционно управляван телефон? — питам.

Звънецът в халето издава оглушително дрънчене. Звукът е пронизителен и дразнещ.

— Идеята ми беше за местна употреба, която всъщност би подпомагала хората — обяснява Луси. — Може да спасява живот. Представи си да управляваш самолетчета с телефона си, не военни, а по-малки. За въздушни снимки на недвижими имоти, спортни събития,

пътни и климатични условия, проучване на животни и други дейности, които не са безопасни за пилотите.

Племенницата ми се оживява, докато говори за нещата, които я правят щастлива. А те винаги са изобретения и машини, които намира за по-привлекателни от залязващо слънце или лятна буря.

— Това беше идеята, а после тя потегли в ужасна посока. Но пък може да е възнамерявала да поеме по нея още в самото начало — казва Луси и настроението ѝ отново помрачнява. — Снимки за папараците, нарушаване на правото за уединение. Лов на животни. Лов на хора. Шпиониране. Агресивни действия, извършвани от цивилни лица по най-ужасни причини.

Виждам как вратата започва да се вдига. Тясната ивица дневна светлина не е така ярка, както беше по-рано.

— Нещо се случи с нея — заявява Луси и в тона ѝ не се долавя прошка. — Може да ѝ се е случило, преди да се запознаем, но накрая злото я завладя. Щях да ѝ помогна, ако ме беше помолила, но тя се опита да ме нарани.

Усещам влажния въздух, който прониква в халето. Телефонът ми звънва и поглеждам да видя кой е. Съдебният лекар в Мериленд, доктор Хенри Вентър. Вдигам веднага.

— Сигналът тук не е много добър — казвам му веднага. — Почакай да ти звънна от стационарен телефон.

Ставам и отивам до телефона на стената.

Набирам номера му бързо.

— Как си, Хенри?

— Боря се за финансиране, половината ми персонал отсъства по болест или заради празниците, а и ни изпратиха погрешни филтри за проби. Добре съм. Какво мога да направя за теб, Кей?

Започвам да му обяснявам, че е възникнало деликатно положение с ДНК-то в трите вашингтонски случая. Добавям, че изглежда си имаме ново убийство, свързано с другите. Столичния убиец може да е в Масачузетс сега.

— Изключително поверителна информация, а може да има проблем и на федерално ниво — казвам многозначително.

— Видях по телевизията, че в МИТ бил намерен труп — казва доктор Вентър. — Нямахте други подробности. Предполагам, че върху главата е имало плик от спа магазин? И дизайнерска лепенка?

— Нямаше плик и лепенка, но бе увита в необичаен бял плат и предполагам, че става дума за асфиксия.

— Интересно — отговаря той. — Защото вярвам, че Джулиен Гуле е била задушена, но не задължително с найлоновия плик, залепен около врата ѝ. Намерих синкави влакънца в дробовете ѝ. Чудя се дали той е държал някакъв плат над нея.

— Ликра.

— Да.

— И докато се е мъчела да диша, е вдъхнала влакъncата, а някои от тях са попаднали и под ноктите ѝ, тъй като се е опитвала да съдере плата.

— Точно така. Вярвам, че пликът и лепенката са били добавени просто за зловеща украса. Също като белия плат и начина, по който бе разположено тялото. Това е само моето мнение, разбира се.

— Хенри, когато ДНК анализът ни е готов, бих искала да го сравня с твоите първоначални резултати в случая на Гуле, а не с това, което е в КОДИС. — Стигам и до най-важната точка. — Май подобрият начин да го кажа, е, че не искам да сравнявам никой ДНК профил, изготвен от нас, с онова, което в момента е в КОДИС.

— В момента е там?

— Не се съмнявам в почтеността на КОДИС като цяло. Само тази проба в случая на Джулиен Гуле, ДНК-то от бикините, с които е била обута. Чудех се дали може да е имало грешка при вкарването на данните, когато профилът е бил качен в КОДИС — обяснявам му, а очите на Луси са приковани в мен.

— Мили боже! — изохква той, разбрал за какво намеквам. — Това е ужасно.

Вратата на халето е кошмарно шумна. В разширяващото се пространство виждам черната катафалка, кадилак с коледен венец, закачен на предната броня.

— Доколкото разбирам, ДНК профилът от бикините на Гуле съвпада с този на заподозрян човек, изчезнал преди седемнайсет години и смятан за мъртъв от някои хора.

Продължавам да му разказвам достатъчно, за да обрисувам грозната картина с подправянето на данни.

— Не знам нищо за никакъв заподозрян — казва доктор Вентър.

— ФБР разполага с такъв.

— Никой не ми е казал това, нито се е опитвал да получи потвърждение от досиетата ни. А това би трябвало да е задължително, ако има съвпадение в КОДИС. Лабораторията, изготвила първоначалния анализ, трябва да потвърди. А това, което намекваш, е направо възмутително.

— Разбрах, че въпросното петно е било от кръв? — питам.

— Не е съвсем точно. Анализирахме смес от течности, образуващи петно на бикините, с които бе обута Джулиен Гуле — спомня си той. — Вярва се, че бикините са принадлежали на предишната жертва, жена, чийто труп бе намерен във Вирджиния седмица по-рано. Опитвам се да се сетя името.

— Сали Карсън.

— Да.

— Но профилът на бикините не се оказа неин — уведомявам го. — А това е странно, тъй като тя ги е носила на излизане от къщи, преди да изчезне. Очевидно нейното ДНК въобще не е било открито.

— Не знам нищо за случая на Карсън. Обработиха го във Вирджиния и никой не каза и дума.

— Страхувам се, че причината за това не е добра.

— Зареждам доклада от случая на Гуле, но съм доста сигурен, че ДНК-то не беше нейното, защото имаме и нейния профил. Значи щяхме да знаем дали ДНК-то по бикините, с които вероятно е била обута след настъпване на смъртта, е нейното. Наясно си, че рутинно използваме определени биоспектроскопични методи за различните телесни течности. Търсим най-вече маркери за рибонуклеинова киселина. Същите техники, които и вие използвате. Следователно мога да ти кажа точно какви бяха тези течности и дали е имало повече от един профил, но съм почти сигурен, че нямаше. Спомням си, че всичко принадлежеше на един и същи човек.

Изчаквам колегата да намери онова, което търси. В отвора под вратата виждам перести облаци. Дългата черна катафалка върви бавно напред, задвижвана от безшумен двигател.

— Докладът е пред мен — връща се на линията доктор Вентър. — Вагинална течност, урина и менструална кръв от една и съща личност. Разполагаме само с идентификатора, който сложихме, когато вкарахме данните в КОДИС. И както можеш да очакваш, не знаем чие е ДНК-то.

Изненадана съм от информацията, но в същото време и не съм. Уведомявам го, че според доклада от аутопсията, Сали Карсън е била в цикъл, когато са я отвлекли и убили. Възможно е, ако не и твърде вероятно, петното на бикините върху Джулиен Гуле да съвпада с ДНК-то на Карсън. Но няма съвпадение сигурно защото някой е фалшифицирал профил в КОДИС, базата данни на ФБР. Подозирам, но не го казвам направо, че профилът на Карсън е бил подменен с този на Мартин Лагос. Това би обяснило как той е оставил кръв върху бикините, с които е била обута Гуле.

— Разглеждам това, с което разполагаме. Определено не са ни уведомявали за ДНК съвпадение — казва доктор Вентър мрачно. — Трябвало е да ни изпратят профила на заподозрения, за да го сравним с нашите данни, но не са го изпратили.

— Профил на заподозрян, чийто ДНК анализ е правен във Вирджиния преди седемнайсет години — казвам. — Мъж, който не е бил виждан оттогава.

— Мъж? — възкликва той. — Мъж със сигурност не е оставил вагинална течност и менструална кръв.

— Точно така. Сега разбираш проблема.

— Вирджиния също е трябвало да бъде уведомена за потвърждение — казва доктор Вентър.

— Не възнамерявам да проверявам във Вирджиния. Миналото лято бившата директорка на лабораторията им бе назначена за шеф на националните лаборатории на ФБР. Страхотно повишение. И не я познавам лично.

— Това е адски притеснително — казва колегата. — Аз лично направих аутопсията на Гуле и честно казано, имах някои тревоги относно начина, по който се обработваше случаят, още преди да узная каквото и да било от теб. Става дума за онзи, който беше от вашингтонския отдел по твое време във Вирджиния, а сега е в Бостън... Е, може и да не си се срещала с него тогава.

— Ед Гранби.

Луси не сваля очи от мен.

— Той ме заплаши — казва ми доктор Вентър. — Предупреди ме, че не е разумно да се изправям срещу Министерството на правосъдието, а това би станало, ако издрънкам и дума по случая на

Гуле, тъй като той взимал изключително строги мерки да предотврати убийства от страна на имитатори.

— Той продължава да дрънка същото — казвам и заговарям за флуоресцентната утайка в случая на Гейл Шиптън, която явно не е била откривана при останалите убийства. — Просто искам да се уверя, че не си видял нищо подобно — добавям.

— Сивкав вискозен материал, който намерих в устата и носа ѝ — казва той, като отваря следващия доклад. — Минерални отпечатьци, халогенит, калцит и аргон, които се осветяват в наситеночервено, тъмнолилаво и изумруденозелено, когато са подложени на ултравиолетова светлина.

— Спомням си този материал от докладите, които четох. Нещо сиво в зъбите и по езика на Гуле.

Не навлизам в повече подробности, но доктор Вентър знае за кого съм омъжена и може да предположи откъде съм се сдобила с информацията. Луси се надига от стола и застава по-близо, вторачена в мен и без да прави опит да скрие, че слуша най-внимателно.

— Но нищо не се споменава за тези вещества, флуоресциращи на ултравиолетова светлина. Но пък и не е задължително това да е включено в протокола за елементите — добавям.

— Не би било включено.

— Намерих утайка, която се осветява по този начин по цялото тяло на жертвата тази сутрин.

Наблюдавам как двамата погребални агенти в официални костюми отварят задната врата на катафалката. Те ни се усмихват и ни махат, сякаш бизнесът им е забавна работа.

— Показа се в доста наситено състояние на скенера — казва доктор Вентър. — Но нямаше доказателства, че тя е вдъхнала веществото, каквото и да е то. Не намерих от него в синусите и дробовете ѝ.

— Във вирджинския случай „Сали Карсън“, не се споменава за подобно вещество. Но те нямат скенер.

— Малко служби имат. А веществото не е било лесно забележимо и вероятно са го пропуснали по време на аутопсията — отсъжда Вентър.

— Моля те, изпрати ми всичко, което можеш, по имейла. Бързината е изключително важна.

— Правя го в момента.

Благодаря му и затварям телефона.

— Всичко наред ли е?

Имайки предвид всичко, което чу, Луси знае, че няма начин всичко да е наред.

— Ще пристигнат докладите на доктор Вентър от Мериленд — съобщавам й. — Ти можеш да помогнеш, като провериш имейла ми и се увериш, че всички доклади са насочени към съответните лаборатории колкото се може по-бързо. Очаквам и новини от Бентън.

Не споменавам името Габриела Лагос пред двамата погребални агенти. Няма да кажа и дума повече и Луси знае, че също не трябва да го прави.

Тя вече проверява имейла по телефона си, за да види дали някои от докладите са пристигнали. Тръгваме по рампата към вратата, която води навътре. Сканирам палеца си, а погребалните агенти избутват носилката до нас.

— Как си, шефе? Чух, че си изкарала седмица в ада.

— Добре съм — отговарям лаконично.

— Светът напълно е полудял.

— Може и да си прав — съгласявам се и затварям вратата след нас.

Те избутват количката в приемната, където масивни фризери и хладилници от неръждаема стомана запълват задната стена.

— Температурата спадна с десет градуса през последния час. Духа силен вятър от южния бряг и те кара да се чудиш дали да си облечеш зимното палто или не. Тъжна история тук. Изглежда много хора се самоубиват по това време на годината.

— Така изглежда, защото никой не би трябвало да се самоубива.

Проверявам етикета на външния чувал, изкуствена синя кожа с името на погребалното бюро, избродирано отгоре.

— Можете да си го вземете обратно — казвам и дръпвам ципа на чувала, който разкрива леко бяло покривало отдолу.

Скованите ръце на мъртвата жена го изпъват, повдигнати и сгънати в лактите като на боксьор.

— Едва на трийсет и две години — съобщава ми погребалният агент. — Облечена за църква, гримирана и мъртва в леглото. Празни

флакони от лекарства на масата. „Ативан“ и „Золофт“. Няма прощално писмо.

— Често се случва — отговарям. — Действията им говорят повече от писмата.

27.

Зад бюрото на охраната седи Рон, заобиколен от монитори с плоски екрани. Офисът му е зад бронирано стъкло. Той отваря прозореца си, а аз взимам големия черен дневник да впиша новодошлата. Преписвам етикета, закачен върху чувала за трупове.

Хедър Удуърт, жена, трийсет и две годишна, Ситюейт, Масачузетс. Без реакция, в леглото. Възможно самоубийство със свръхдоза.

Старо фамилно име от Саут Шор, надраскано с химикалка. Млада жена, решила да сложи край на живота си в красивото крайбрежно градче. Проверявам какво още е пристигнало. Още пет случая в скенера и по стоманените маси в различни етапи на разсъбличане и дисекция. Злоупотреба с различни видове наркотици, инцидент при стрелба, скок от моста „Заким“, старица, починала сама в къщата си, и жертвата на катастрофата, за която чух. Поглеждам името и застивам.

Франц Шонберг, мъж, шейсет и три годишен, Кеймбридж, Масачузетс. Катастрофа.

Психиатърът, когото видях на снимките рано тази сутрин. Пациентката му се самоубива преди дни, скачайки от високо пред очите му. Може би заради това е шофирал в пияно състояние. Още една безсмислена трагедия. Още хора, загинали по начина, по който са живели.

— Ами лекарствата й? — питам погребалните агенти.

— В плик вътре в чувала — отговаря единият. — Празните шишета от нощното шкафче. Децата й били на гости с преспиване у майка й, слава богу. Малки хлапета. Най-голямото е на пет. Бащата бил убит на мотора си точно преди година. Намерила я съседка, на която трябвало да даде урок по музика. Не реагирала, когато съседката позвъnila, а вратата била отворена. Станало точно в десет сутринта.

— Значи го е планирала грижливо — казвам, като плъзвам дневника през прозореца, за да дам възможност на Рон да вкара

информацията в компютъра си и да програмира идентификационната гривна, която ще закачим на китката на мъртвата.

— Не е искала никой да си е у дома, когато се самоубива. Не е искала да нарани никого.

— Помисли пак — казвам. — Сега децата си нямат родители и вероятно ще мразят Коледа до края на живота си.

— Очевидно е била депресирана.

— Сигурна съм, че е била. Но сега още много други хора ще бъдат депресирани. Рон, би ли заключил това? — подавам му чантичката си.

— Да, госпожо. Шефе.

Той се навежда да вкара комбинацията и ми съобщава как стоят нещата в службата.

— Всичко е тихо. Новинарски ван мина бавно няколко пъти покрай фасадата.

— Поставете я на кантара на пода — моля погребалните агенти. — Рон, би ли уведомил Ръсти и Харълд, че е пристигнал нов случай? Тя трябва да бъде премерена и вкарана в хладилника, докато Ан се освободи, за да я сканира. Не съм сигурна кой лекар ще извърши аутопсията. Който е най-малко зает.

— Да, госпожо началник — кимва Рон, като прибира чантичката ми в сейфа и затръшва тежката метална врата. — Онази говорителка, която не харесваш, беше тук.

— Барбара Феърбанкс — обажда се Луси. — Тя снимаше пред сградата, когато пристигнах. Сигурно е хванала и джипа ми, докато чаках вратата да се отвори.

— Мотаеше се и отзад — добавя Рон. — Вероятно се е надявала да се пъкне вътре, преди вратата да се затвори. Направи го преди няколко седмици, а аз я заплаших, че ще помоля да я арестуват за незаконно проникване в чужд имот.

Бивше военно ченге, Рон е солиден като гранитна стена, има тъмни очи, които вечно се движат. Той излиза от офиса си и изчаква погребалните агенти да си тръгнат.

— Ще имаме нужда от носилката... — казва единият.

— Да, господине. Когато дойдете да приберете жената.

— По-късно днес — обещавам им.

През друга врата и надолу по рампата е залата за улики, открито пространство без прозорци, където учените са покрити от глава до пети в бели предпазни дрехи.

Те нагласят екипировката за цианоакрилатно опушване около зелен ягуар под синя палатка. Колата е изкривена и размазана, покривът е отлепен, дългият капак прилича на хармоника, прозорецът на шофьора е разбит и омазан със засъхнала кръв. Багажникът и смачканите врати са широко отворени. Ърни Копел е наведен към шофьорското място.

Той вдига глава към мен. Очите му са скрити зад оранжеви очила, алтернативен източник на светлина е поставен на близката количка. Ърни държи лампата в облечената си в ръкавица ръка и обработва колата, сякаш е свързана с убийство.

— Добро утро, радвам се да те видя обратно тук. Кофти вирус. И жена ми го пипна.

Бузите му са червени и кръгли, рамкирани от белия полиетилен, същия материал, използван за увиването на сгради, лодки и коли.

— Не го хващай и ти.

— Засега съм добре, слава богу. Видях какво е паркирано в халето. Страхотно возило си имаш — казва той на Луси. — Започнах да се оглеждам за купола с оръдието.

— Трябва да направиш специална поръчка за него — отвърща Луси.

— Ще ми отделиш ли една минута? — питам, като грабвам хартиени престилки и терлици от количката. — Очевидно това не е обикновена катастрофа. Доста си се потрудил.

— Ще мина шофьорското място още веднъж и после можете да я проверите за отпечатъци — извиква той на останалите учени, като намалява осветлението.

— Той носил ли е предпазния колан? — питам.

— Страничен удар. Коланът не е можел да му помогне. Погледни лявата задна гума — отговаря ми Ърни.

Нахлузвам терлиците и се приближавам до колата. Гумата е спукана. Това поне е ясно.

— Била е пробита с остър инструмент — обяснява ми Ърни.

— Сигурни ли сме, че не е станало по време на катастрофата? Например ако е минал през остро парче метал? При тежките катастрофи гумите често са спукани.

— Дупката е прекалено чиста, а и е на стената на гумата — обяснява ми Ърни. — Мисля си за нещо като шило за лед, причинило бавно изпускане на въздух, в резултат на което шофьорът е изгубил контрол над колата. Има и чужда боя на задната броня, което също намирам за интересно. Освен ако петното вече е било там. Но ме съмнява, като се има предвид колко безукорно е била поддържана колата.

Виждам онова, за което Ърни говори, малка вдлъбнатина с петно от нещо като червена отразителна боя.

— Може да е спукал гума и някой само да го е забърсал — предполагам.

— Не мисля така. Не и при толкова ниска кола — намесва се Луси. — Ако е бил ударен, трябва да е било от нещо друго ниско или от по-голямо возило с предпазител на бронята. Някои от тях са светлоотразяващи. Особено гангстерите, които украсяват колите си с какво ли не и карат най-вече джипове.

— Дай ми една секунда — казва Ърни, като се пъхва в колата, размахвайки лампата.

Аз се връщам към разговора, който водех с Луси за Гейл Шиптън. Още не съм приключила с тази тема.

— В чантата ѝ бе намерен бележник — започвам.

— А тя къде беше?

— Убиецът я оставил близо до местопрестъплението. Очевидно е искал да я намерим. В портфейла ѝ нямаше пари, но е трудно да се разбере дали още нещо липсва. Той явно не се е интересувал от бележника ѝ.

Отварям снимката, която направих на строителната площадка, и ѝ показвам страницата със странния шифър: „61:BX 12/18 1733 (<18м) ПОЛ 20-8-18-5-1-20“.

— Последното вписано от нея — обяснявам. — Май веднага след като е приключила разговора с теб, може би секунди преди да я отвлекат. Малък черен бележник със страници на квадратчета. Имаше и лепенки, червени, с „X“ в средата. Имаш ли някакви идеи?

— Разбира се.

Луси пъхва ръце в ръкавите на хартиената престилка, която изшумолява нежно.

— Бележка в нейния елементарен шифър, който и първокласник може да дешифрира.

— Шейсет и едно — започвам от началото, застанала плътно до Луси, чийто поглед също е вторачен в снимката на телефона ми.

— Това е шифърът за мен — казва племенницата ми, сякаш е напълно нормално да използват шифър за името й. — Буквите в името ми отговарят на числа. Л-У-С-И е дванайсет, двайсет и едно, три и двайсет и пет. Ако ги събереш, получаващ шейсет и едно.

— Тя уведоми ли те, че си има код за теб?

— Не.

— Предполагам, че ВХ е входящо обаждане, а дванайсет-осемнайсет е датата — вчера, а после идва и часът — седемнайсет и трийсет и три.

— Точно така — отговаря Луси. — Говорихме по-малко от осемнайсет минути, а ПОЛ означава „получено“. В този случай останалите числа са шифър за „заплаха“. Същото нещо — числата отговарят на букви. Накратко казано: получила е обаждане от мен и го е вписала като заплаха. Аз съм я заплашила. Това е посланието, което, разбира се, е лъжа.

— Кой е трябвало да получи това съобщение?

— Предназначено е за онзи, когото е смятала да насъска срещу мен. Шифърът й нарочно е толкова елементарен — казва Луси небрежно, сякаш Гейл Шиптън е била пълен тъпак. — Искала е някой да го намери и дешифрира. Искала е да бъде доказателство в даден момент. Тя режеше страници от бележника, в случай че някога попадне в ръцете ми. Предполагала е, че няма да намеря инкриминиращите писания. И няма да разбере, че е вписвала фалшиви неща за мен.

— Бележките са били предназначени за доказателства в делото й или в друго дело? — питам объркано.

— Вероятно е искала да ме уплаши, а аз просто си седях и гледах. Щеше да си получи парите от „Дабъл Ес“ и да посегне към следващото. Щеше да претендира, че тя е изобретила всяко приложение на телефона с дистанционно управление. Нямах да й се наложи да плати и стотинка, а просто щеше да стане собственик — казва Луси спокойно. — И да си присвои заслугите за работа, която

никога не би могла да свърши сама. А това щеше да е почти толкова ценно, колкото парите. Щеше да ѝ повдигне самочувствието, което определено ѝ липсваше. Жалка история.

— Ако тя е изрязвала лошите неща, които е писала за теб, с какви доказателства тогава се е надявала да те сплаши?

— Преди всичко цялата тази дивотия е смешна.

— Не виждам нищо смешно в нея.

— Не е чудно, че са се възползвали от нея — казва Луси. — Причината, поради която страниците приличат на милиметрова хартия, е, защото са от специална тетрадка. Гейл снимаше всяка страница, вкарваше всичките си писания в компютъра, включително фалшивите, така че да могат да бъдат търсени с ключови думи или етикети като онези с „X“. После изрязваше страниците, които вече бе снимала, така че единствените записи да останат електронните.

— А ти си била наясно с това.

Знам какво означава това. Точно както подозирах. Каквото и да е планирала Гейл, за колкото и умна да се е смятала, Луси е знаела за игричките ѝ. Племенницата ми не би се поколебала да претърси чантата, колата или апартамента на Гейл. За нея е нещо обичайно да проникне във всеки файл, в който поиска. Спомням си думите на Марино, че на телефона на Гейл нямало и една снимка. Луси ги бе изтрила, включително и онези на лъжите от бележника на Гейл.

— От месеци тя градеше дело срещу мен. Скоро щеше да получи онова, което иска, а аз не трябваше да стоя на пътя ѝ. Или поне тя вярваше в това — казва Луси с пресилено безразличие, за да скрие болката си. — Знаеш какво е казал Ницше. „Внимавай кого избираш за враг, защото заприличваш на него.“

— Съжалявам, че тя е станала твой враг.

— Не говоря за себе си. Имах предвид Гейл и „Дабъл Ес“. Тя се превръщаше в същия лош човек като тях.

Наблюдавам как експертът по взимане на отпечатъци наглася разпределителната си кутия, свързана с дебел червен кабел. Овлажнителите с цианоакрилат, изпарителите и вентилаторите започват да се въртят. Ърни тръгва към нас, като сваля ръкавиците си и ги мята в боклука. Подавам му опакованите улики и химикалка.

— Виждам, че си адски зает днес — казвам, докато той подписва плика с нещата, които предавам в лабораторията му. — Извини ме, че

ти струпвам още работа.

— Поредната злощастна история, която може да се окаже още по-лоша — казва Ърни, като махва към смачкания ягуар. — Психиатър се скарал с жена си и отишъл в кръчмата, която ще бъде съдена, задето му е сервираа алкохол, когато вече е бил пиян, както твърдят. Но Люк твърди, че съдържанието на алкохол в кръвта му е под границата. Това, което го е убило, е, че някой е пробил гумата му и той е изгубил контрол над колата и се е ударил в мантинелата. Но аутопсията няма да ти каже това. Следите от гумите го казват. Както и дупката в гумата. Въпросът е дали щетата е била нанесена, докато той е бил в кръчмата, или когато колата му е била паркирана у дома. Кой е имал достъп до нея? Или някой е намушкарал гумата му и го е последвал, за да го побутне, което обяснява чуждата боя.

— Младежи, по принцип гангстери — казва Луси. — Напоследък в Кеймбридж имаше доста срязани гуми. Хлапетата намушкват гумите на половин дузина коли на паркинга и се скриват да наблюдават веселбата. После тръгват след една от жертвите си, за да си доставят допълнителното удоволствие да видят как гумата се сплесква, и накрая обират човека, когато спира да я смени. Кола като тази струва повече от сто хиляди, ако е в добро състояние.

— Е, сега малката им шегичка може да е убила някого — изсумтява Ърни и избърсва челото си с ръкав.

— Защо мислиш, че имам специални гуми? — ухилва се Луси, като обикаля около смачканата кола, наднича вътре и оглежда кожената тапицерия и волана, омазани с кръв и посивели коси. — Въпросът е дали и други коли, паркирани пред кръчмата снощи, са били повредени по същия начин.

— Ще предам въпроса ти нататък, защото е адски логичен — казва Ърни. — Какво друго мога да направя за теб? — обръща се той към мен.

Разказвам му за влакната, флуоресцентната утайка и ментоловия мехлем.

— Моля те, провери утайката в сканиращия микроскоп, защото имам подозрение за състава ѝ. Може да е нещо, появило се при поранен случай в Мериленд. Има и един стълб от ограда, който може да е бил повреден от инструмент — добавям.

— Кой с какво ще се захване? — пита Ърни, който държи да знае реда на пробите.

— Ти си първата спирка за всичко, с изключение на ДНК-то. Надявам се да извадя късмет с ментоловия мехлем и после ще е твой ред — отговарям. — Вероятно по химичния състав ще можем да определим какво точно е.

— Може би не и марката — казва той със съмнение. — Но със сигурност ментола. Алкохол, който се намира в ментовите масла, евкалипт, кедрови листа, камфор, терпентин и още няколко. Бабешки лек, откак светът съществува. Хората са адски изобретателни при употребата му.

— Срещал ли си го в друг случай? — питам.

— Чакай да помисля. Имах положителни анални проби при сексуално престъпление, но това беше преди години. Оказа се, че жертвата използвала ментолов мехлем за лечение на хемороиди. Намерихме го и в нечий скалп. Ченгетата мислеха, че може да е част от извратен ритуал или че мъртвият е бил откачен. Открихме, че се е лекувал от пърхот. Веднъж имахме случай с домашна лампа за изпаряване с открит пламък. За съжаление тя избухна и едно бебе бе убито. Има и хора, които си слагат мехлема на отворени рани и напукани устни, а камфорът може да е отровен.

Обяснявам, че мехлемът бе намерен в тревата на бейзболно игрище и може да е просто предназначен за разтриване на мускули и да не е свързан със смъртта на Гейл Шиптън.

— Да, съставът определено може да е подобен — кимва Ерик. — Но пък мехлемите за облекчаване на болка имат по-високо съдържание на някои масла. Не съм сигурен дали ще успеем да определим точно.

— Може и да няма значение. Може пък да извадим късмет с ДНК-то — отговарям. — Но ми е трудно да си представя защо някой би бъркал в буркан с ментолов мехлем навън в дъжда.

— Зависи за какво го е използвал — казва Ерик. — Може да не го е мазал по себе си.

— Върху какво тогава? — питам.

— Някои хора напояват лепенки за нос с „Викс“, за да облекчат дишането и хъркането си.

— Странно би било да го правиш навън посред нощ — отбелязва Луси, а аз си припомням мрачните размишления на Бентън за

откачения убиец Албърт Фиш.

Вдишването на силна миризма, за да блокираш разсейването и да се съсредоточиш. Удоволствие, примесено с болка. Миризма на метилов салицилат. И тревогите на Бентън за влиянието, под което е бил убиецът. Страхува се, че Столичния убиец може да е чел статии, в които се споменава за „Цветя на злото“. Това, което си спомням за поезията на Бодлер от колежанските си години, е жестоката му чувственост и идеята му, че човешките същества са роби, мъчещи се някак си да преживеят. Намирах го не по-малко потискащ от Едгар Алън По по време, когато все още вярвах, че хората като цяло са добри.

Свалям си ръкавиците и моля Ърни да ми се обади, когато научи нещо. Телефонът ми звънва.

— Не можеш да направиш нищо в момента — заявява Брайс, докато аз и Луси излизаме от халето. — Просто те предупреждавам. Марино чул разговор по онзи канал, който обича да слуша по радиото си. Нали знаеш, когато преглежда за други честоти. Онова, което наричам шпиониране?

— Какъв разговор? — питам.

— Очевидно диспечер от полицията в Конкорд е споменал СИМПС. Звучи адски потайно, каквото и да е, но по новините все още няма нищо. Проверявам на всеки две секунди. Марино ме попита дали знам някой да е мъртъв. Отговорих му, че всички тук са мъртви. Но той отказа да ми даде каквато и да било информация. Предполагам обаче, че става дума за нещо голямо, след като са повикали местната войска.

— Той реагира ли е?

— Е, знаеш, че ще го направи сега, когато пак е Шерлок. Може те да имат нужда от куче. Някое, което се вози в кола по цял ден.

Марино сигурно е станал доброволец на Североизточния масачузетски полицейски съвет, състоящ се от повече от петдесет полицейски отдела, които си споделят екипировка и експерти като екип за бързо реагиране, сапъори и криминолози. Ако СИМПС се мобилизира, положението е сериозно.

— Уреди някой от вановете ни за местопрестъпления да е пълен с бензин и готов да потегли веднага. Просто за всеки случай — нареждам на Брайс.

— Не се обиждай, ама кой какво би трябвало да прави? Харълд и Ръсти са заети с аутопсии, не мога да помоля учените или лекарите, а не бих си и помислил да моля Луси. Тя до теб ли е? Надявам се, че ме чува. Докато назначим заместник на Марино, а дори и тогава няма гаранция... Чакай. Искаш аз да се правя на бензинджия?

— Не се тревожи. Ще се погрижа лично.

Не се нуждая от ново напомняне, че напускането на Марино е променило всичко.

— Отивам да намеря Ана. Виж дали Глория може да се отбие в рентгена, за да ѝ предам уликите за ДНК.

28.

Вървим покрай сивите стени и плочките от рециклирано стъкло, оцветени в сиво-кафяво, наречено „трюфел“. Акустичният таван крие километри кабели и заглушава стъпките ни, докато бързаме напред. Всеки коридор в сградата описва пълен кръг.

Животът спира където започва, правото става кръгло, а аз гледам на мястото като на пристанище. Представям работата тук като част от пътешествие, а не като крайната му цел. Мъртвите помагат на живите и живите помагат на мъртвите. Гледам на седемте коридора като на метафора за надежда или поне трамплин за не толкова зловещи разговори.

Отдавна отминаха дните, когато не се колебаех да наричам Службата на съдебния лекар морга или болница за умрели. Част от работата ми е да се уверя, че всички ние се държим професионално и подходящо. Човек не знае кога някой го слуша, а тези, които обслужваме, не са „трупове“, „цепеняци“, „печено“ или „шамандури“. Те са пациенти или случаи. Те са нечие семейство, приятели и любовници. Насърчавам идеята, че КЦК не е дом за мъртви, а лаборатория, където се провеждат медицински прегледи, а доказателствата се анализират научно.

Настоявам за прозрачност, която позволява на посетителите да видят как работим през прозорците за наблюдение. Прозорецът, покрай който минаваме в момента, е на стаята за улики, където на специални закачалки се сушат кървави дрехи. На покритата с бяла хартия маса са оставени чифт счупени очила, слухов апарат, обувки, портфейл, пари в брой, кредитни карти и часовник с разбит циферблат. Личните вещи на човека, чиято смачкана кола тъкмо видяхме. Натоварена утрин за криминолозите, които обработват отпечатъците по пистолет, гира, дръжка от метла, месингова статуетка, всичките окървавени и напръскани с лепило.

— Медицинският хеликоптер тъкмо се обади на летище „Лоугън“. Искат разчистване на югозапад на триста метра — съобщава

ми Луси, която наблюдава приложение на телефона си. — Хеликоптерът излетял от Конкорд, на път обратно за Плимут.

— Ако не лети към болница, значи или няма нищо особено, или някой е мъртъв.

Луси продължава да разглежда разписанията на въздушния трафик.

— Кацнал е в Конкорд точно преди петдесет и пет минути. Очевидно е реагирал на нещо, станало там. Може да няма никаква връзка с нас, разбира се. Ще продължа да слушам.

Сядам до масата на Ан. От другата страна на оловния прозорец има огромен скенер и тя тъкмо плъзва масата в него.

Виждам деформирана глава и сива коса, омазана с мозък и кръв. Виждам окървавено съдрано ухо. Шейсет и три годишният психиатър, който се е ударил в мантизелата, възможно убийство, извършено от хлапета, решили, че е адски забавно да пробиеш нечия гума и после да обереш човека. А може да е виновен и алкохолът. Не е нужно да си зверски пиян, за да заспиш на волана и да изгубиш контрол над колата.

Натискам бутона, за да говоря с Ан от другата страна на стъклото.

— Кой ще прави аутопсията? — питам.

— Люк, когато приключи със смъртния случай от пожара — отговаря тя. — Вече е взел кръв за алкохолната проба.

— Чух за това.

— 0,04. Скромно пийване, не си струва да умреш за него — продължава да говори Ан, като отваря вратата. — Между другото, великата му адвокатка вече звънна.

— Чух и за това — отговарям.

— Как е Луси днес? — пита ме тя, сякаш племенницата ми не е тук.

Срамежливата Ан, както Луси нарича талантливата ми рентгеноложка, е страшно симпатична, но говори за хората несвързано и често не иска да ги погледне в очите. Предполагам, че в училище е била умницата на класа, която е привличала вниманието на мажоретките и футболистите само когато са искали да им помогне с домашните.

— Животът е скапан — казва Луси на Ан. — А ти как си?

— Между другото — добавям, — не говорим с адвокати, които се обаждат за случаите ни, освен ако са прокурори или адвокати на защитата, за предпочитане с призовки в ръка.

— Брайс не ѝ каза нищо важно, но си побъбриха достатъчно дълго, за да чуя някои неща, а после и той ми разказа.

Забелязвам Бентън, който върви бързо по коридора към нас, обут във взетите назаем черни кожени маратонки.

— Карин Хегъл — казвам, тъй като бързо се сещам коя е великата адвокатка.

Луси стои до мен и гледа монитора, който показва мъжа, чиято кола тъкмо видяхме.

Доктор Франц Шонберг с адрес в Кеймбридж близо до парка „Лонгфелоу“. Представям си го от снимките, които разглеждах преди няколко часа. Сивокос, с мило, симпатично лице, което изглеждаше кошмарно шокирано и отчаяно, докато той стоеше вторачен в мъртвата си пациентка, уведомила го, че възнамерява да отлети за Париж от покрива на кооперацията си. Изглежда, че жената бе искала да впечатли доктора си. Често самоубийствата са повече гневни и отмъстителни, отколкото тъжни.

— Пациентката му мина през нас преди няколко дни — отбелязвам. — Млада дизайнерка, която се самоубила, като скочила от покрива на кооперацията си пред очите му.

— Може би заради това той се е скарал с жена си и е излязъл да пийне — казва Ан, като сяда до мен.

Забелязвам, че носи лилави хирургически дрехи с дантела по бието, джобовете и плисетата.

— Да, самоубийството определено не се е отразило добре на горкия психиатър.

Разглеждам резултатите от скенера на доктор Франц Шонберг. Открити фрактури на лявата теменна и слепоочна кост, разкъсани кръвоносни съдове. Главата му вероятно се е ударила в страничния прозорец, а не в предния. Чудя се с каква ли скорост е шофирал. Следите от гумите би трябвало да ни кажат. Забелязвам съвсем слаб мозъчен оток. Загинал е почти мигновено.

— Карин Хегъл се опитваше да се свърже с мен по-рано — казвам на Ан. — Към пет и половина сутринта, когато отивах към

местопрестъплението в МИТ. Каза на Марино, че искала да говори с мен. Предположих, че е заради Гейл Шиптън.

— Бизнесът на преследвачите на линейки процъфтява — ухилва се Ан.

— Тя не е точно от преследвачите на линейки — възразявам развеселена, но и объркана.

Карин Хегъл и аз нямаме общи случаи по простата причина, че повечето от пациентите ми и семействата им не могат да си позволят адвокат като нея. Хората, с които най-вече се занимавам, са на погрешната страна на закона и суперадвокатите на супербогатите рядко се появяват на радара ми. А Хегъл се появи вече два пъти днес.

Ан плъзва по масата график с обаждания и други документи от папката на бюрото си и в този момент Бентън влиза при нас. Недалеч зад него е и Брайс с огромни слънчеви очила, паркирани на темето му, в тесни джинси, груб вълнен пуловер и червени велурени обувки. Носи кутия с пица, салфетки и пластмасови чинии. Луси пристъпва напред, за да се увери, че той няма да избяга, преди да се нахраним.

— Знаеш ли за нещо, което става в Конкорд? — питам Бентън, а начинът, по който ме поглежда, ми подсказва, че е наясно.

— Приблизително преди един час — казва той, като се настанява зад стола ми. — Обаждане за стрелец, което се оказало фалшиво.

— Това обяснява защо медицинският хеликоптер е бил призован, но се е завърнал бързо — предполагам.

— Вероятно е така — потвърждава Бентън, но тонът му ми подсказва, че според него има нещо повече.

— Какво друго знаем за този случай? — питам Ан за пациента в скенера, доктор Шонберг.

— Мъртъв при пристигането си в болницата в Кеймбридж в четири сутринта — отговаря тя, като разлиства документите. — Очевидно си тръгнал от кръчмата към два часа. Било нужно известно време да го извадят от колата. Ако я видиш в халето, ще разбереш защо. Един от онези класически стари ягуари, страшно красив, преди хидравличните инструменти да го отворят като консервена кутия.

— „Ягуар Е“ от началото на шейсетте — обажда се Луси, която стои до вратата. — Сигурно е мечтал за такъв, когато е бил достатъчно възрастен да шофира, но не е имал пари. Проблемът е, че тези антики нямат въздушни възглавници.

— Коя кръчма? — питам Ан.

— Ирландската, която Марино харесва. Водил ме е там няколко пъти, преструвайки се, че не става дума за среща. Признавам, че бирата и макароните със сирене там са убийствени. „Фадо“. Имат и страхотно свинско шкембе във винен сос... Трябва да спра да говоря, защото ще припадна от глад.

— „Фадо“ не е в най-добрата част на града — отбелязва Бентън. — Не е далеч от бедняшките блокове в Западен Кеймбридж.

— Знаем ли накъде е тръгнал, след като е напуснал кръчмата? — питам.

Припомням си полицейското обаждане от по-рано — подозрителни младежи в червен джип, които разбили няколко коли на паркингите на улица „Уиндзър“.

— Според документацията бил е на Мемориал Драйв близо до моста на авеню Масачузетс. Може да си е отивал у дома — казва Ан.

Представям си как гангстерите в червения джип следват ягуара, чакат гумата да спадне и вероятно планират да оберат шофьора, но нещата се влошават още повече. Може би са ударили колата леко отзад и са я изпратили право в мантинелата.

— Ако хванат хлапетата, които са видели да бягат от улица „Уиндзър“, трябва да сравним боята на джипа им с тази, попаднала върху ягуара — решавам. — Да се уверим, че полицията в Кеймбридж знае за това.

— Добре, ако Карин Хегъл се е опитвала да те издири още в пет и половина, със сигурност не си е губила времето — казва Ан, забравила за хубавата храна. — Тя звънна тук преди около час, почти в единайсет. Кръчмата била виновна. Не е трябвало да продължат да му сервираат. Разбира се, ние не можехме да кажем какво е съдържанието на алкохол в кръвта му и че не е бил пиан, защото нямаме право да разкриваме подобна информация, преди следствието да е приключило. Обичайното, поне съдейки по това, което чух от Брайс. А и той ми разказа същата история поне по петдесет различни начина.

— Чух си името и се надявам да не го произнесяш напразно — намесва се Брайс.

— Очевидно Карин Хегъл не знае, че гумата му е била срязана и може да става дума за убийство — казвам на Ан.

Луси протяга ръце към Брайс, за да грабне огромната пица с говеждо, наденици, салам, чушки, пресни домати, лук, чесън, екстра моцарела и азиаго — обичайната ми поръчка.

Устата ми се изпълва със слюнка, а стомахът ми се свива от глад.

— Не толкова бързо — спира я Брайс. — Не дори ако ме заплашиш, че ще ме застреляш.

— Не ме провокирай.

— А, адски съм уплашен. Дори не си въоръжена.

— Откъде знаеш?

— Такова чудовище си. Дори когато си сладка.

— Търси си някого, когото да съди — казва ми Ан. — Чакай да отгатна. Съпругата иска пари заради смъртта на мъжа си, а ние дори още не сме направили аутопсията на бедния човечец.

— Предполагам, че Карин Хегъл не обсъжда другите си клиенти — казвам и поглеждам Луси.

— Тя има много богати клиенти, но откъде да знаем, че и той ѝ е бил клиент?

Въпросът е насочен към Брайс.

— Ами предположих, че е — отговаря той. — Задаваше ми въпроси колко е бил пиян и дали затова е катастрофирал. Звучеше разстроена и прекалено чувствителна за адвокат. И непрестанно повтаряше колко ужасен бил денят. Може да го е познавала.

Брайс пише нещо в телефона си.

— Скарал се с жена си — повтарям му аз. — Откъде научихме тази подробност?

— Пише го в обаждането — отговаря той. — Когато не се прибрал у дома, жена му звъннала на 911, обляна в сълзи, и описала колата му. Казала, че се скарали и той излязъл от къщи ядосан. А, я виж това. Доктор Шонберг бил свидетел експерт в няколко дела с големи присъди през последните години. Познай кой е бил адвокатът. Може Карин Хегъл да е звъняла по лични причини. Загубила е приятел и консултант, който ѝ е помогнал да изкара доста пари.

— Не приемаме лични обаждания от адвокати — отвърщам. — Никаква информация няма да бъде споделена с нея или с някого друг относно този случай или другите ни случаи. Не правим подобни услуги.

— Гранби иска да се видим в три часа — съобщава ми Бентън, като слага ръце на раменете ми.

— Сигурна съм, че иска.

— Какво да му кажа?

— Като гледам как върви денят, ще се наложи да отидем там — отговарям, като се завъртам към него. — Ще резервирам военната стая или ТПЗ в зависимост от това, което ще разглеждаме.

ТПЗ е новият ни Театър за прогресивно задълбочаване, където разглеждаме случаи в три измерения или виртуална реалност. Едно от последните изобретения на Луси, която продължава с усилията си да отърве света от хартията.

— Трябва да подменя проектор в мултитъч масата — уведомява ме тя в мига, когато Глория, специалистката по ДНК, влиза.

Подавам ѝ уликите.

— След теб отиват при Ърни — казвам ѝ, когато тя подписва плика. — Колкото се може по-бързо.

Трийсетгодишна, с щръкнала нагоре черна коса и обица на лявата ноздра, Глория е експерт в изготвянето на ДНК профили и е свикнала с настояванията ми за светкавична работа.

— Ще го сложа начело в списъка — казва ми тя.

— Може да получиш лабораторни доклади от службата на доктор Вентър в Балтимор — уведомявам я.

— Вече ги изпратих — съобщава ми Луси.

Глория ме поглежда любопитно и се отправя към вратата. ДНК профил от един от случаите на Столичния убиец, а биоложката ми не е глупава и неосведомена. Става нещо голямо и тя е наясно с това.

— Не е нужно да казвам... — поглеждам я в очите.

— Разбира се. Ще разполагам с нещо до утре сутрин, но ще се опитам да го направя колкото се може по-бързо.

Тя излиза от стаята и тръгва бързо по коридора към асансьора, залепена за телефона като всеки друг.

— Кога Бентън се върна от Вашингтон? — пита ме Ан. — Добре ли е? Изглежда има нужда от малко месо по кокалите си. Видя ли онзи танк, с който пристигна Луси? Когато го вкара в халето, звучеше като че ли каца с хеликоптера си.

— Аз стоя ето тук — обажда се Луси, като оставя кутията с пицата на бюрото. — Брайс, надявам се да има и вегетарианска,

защото в противен случай наистина ще те застрелям.

— Пожелай на Ан добро утро от името на Бентън, който стои точно зад теб — казва ми Брайс. — Сос, гъби, броколи, спанак, патладжан — изрежда той за Луси. — И да видим какво още. Аха! Две скучни парчета само за теб — ухилва се той, като ѝ подава хартиена чиния и ѝ показва кожените си гривни. — Харесват ли ти? — Раздвижва китка. — Ръчно изработени с драконов клип. В кафяво и кралско синьо, защото Итън е адски щедър. Ан? — завърта се той към нея. — Луси ти казва добро утро чрез мен, а аз ти пожелавам добро утро чрез нея. Ясно ли е?

Ан вечно говори за хората, сякаш не са в стаята, но е трудно да ѝ се обидиш. Тя е една от най-непредизвикателните личности, които познавам, с нежно лице и поведение. Заяжданията на Марино никога не я накараха да повиши глас и дори глупавото бърборене на Брайс не дразни нервите ѝ.

Тя отваря резултатите от скенера на Гейл Шиптън и триизмерните образи на главата и торса се появяват на плоския екран.

— „Джей Крю“ — хвали се Брайс с новите си лъскави джунджурийки. — Тази е почти прекалена, но не гледам на харизан кон зъбите. Върви с... — Той вади колие изпод пуловера си, черна кожа с някакво племенно метално украшение, а после слага парче пица в чиния и ми я поднася.

Първата хапка е експлозия от удоволствие. Мили боже, умирам от глад. Изяждам половината парче, преди да проговоря отново.

— Ето това е важното — казвам, като избърсвам мазните си пръсти в салфетката. — Започваме със сравнително плътното вещество, което флуоресцира на ултравиолетова светлина. Някакъв вид прах, който е по цялото ѝ тяло.

Посочвам плътните бели райони, утайката в ноздрите и устата на Гейл Шиптън. Тъмното, изпълнено с въздух пространство в плевралната кухина е малкият пневмоторакс в горната част на десния дроб, обяснявам им. Кликвам друг образ и виждам проблема по-ясно.

— Събирането на въздух в затворено пространство би упражнило доста голямо напрежение върху дроба — обяснявам на Бентън и Луси.

— И това би затруднило дишането — добавя тя.

— Дори аз го знам — възкликва Брайс.

— Вече е имала проблеми с дишането — съобщава ми Луси. — Задъхваше се. Понякога въздишаше тежко, сякаш ѝ бе трудно да си поеме дъх.

— Не съм убеден, че виждам за какво говориш — обажда се Бентън, като си слага очилата за четене. — А и възможно ли е пневмотораксът да убие някого?

— Ако е оставен без лечение, би причинил затруднения в дишането — отговарям. — И би напрегнал сърцето и важните кръвоносни съдове.

— Все още се опитвам да го видя — признава Бентън, като се навежда над мен и се вторачва в екрана.

— Ето този черен район — помага му Ан. — Това е въздушна плътност. Виждаш ли? Същата е вътре и извън гърдите. А не трябва да е така.

— В плевралната кухина не трябва да има черен район — добавям. — По-светлият район тук, в меките тъкани, е кръвоизлив. Претърпяла е някаква травма, която е съсипала белите ѝ дробове. Първата ни задача е да разберем как е била нанесена травмата.

29.

В преддверието грабвам защитни дрехи от рафтовете. Минава дванайсет и половина.

Слагам терлици, ръкавици и предпазен екран за лицето. Луси и Бентън правят същото, но знам, че той не възнамерява да остане дълго. Ще научи каквото може от трупа на Гейл Шиптън, а после ще отиде да се дуелира с колегите си от Бюрото. Винаги усещам кога изпада в мрачно настроение. Също като раздвижването на въздуха преди буря. Мисля си за ДНК-то и онова, което ми каза доктор Вентър.

— Има ли нещо в новините? — питам Луси.

— Само онова, което той спомена — отговаря тя, като поглежда Бентън, за да види дали ще добави нещо. — Преди около час и половина се обадили на 911 за стрелец в Конкорд. Полицията се явила веднага на мястото и съобщила, че няма стрелец. Никакви други подробности.

— Къде в Конкорд?

— Парк „Минитмен“, където имало група деца.

— И медицинският хеликоптер пристигнал там?

— Това май е всичко — обажда се Бентън. — Забелязали подозрителен тип в тъмни дрехи да тича през парка. И шумът от кола на улица „Либърти“ бил объркан с изстрели. Хлапетата се разпищели, учителките се паникьосали, защото си помислили, че положението е същото като в Нютаун.

— Хванали ли са човека? — питам.

— Не са.

— И това е цялата история? — поглеждам го.

— Съмнявам се. Радиовръзките между различните полицейски отдели ми казват, че СИМПС е реагирал на нещо, но ФБР не е било повикано. Не знам какво става. Може и те да не са съвсем наясно на този етап. А Гранби настоява за среща с теб.

— Защо го прави чрез теб? — питам и чувствам как инатът ми се надига. — Трябва да звънне в службата ми.

— Решил е, че не трябва и аз да присъствам — отговаря Бентън.
— Това е най-новото.

— Уреждаш среща, но не си поканен — казвам. — Страхотен номер.

— Гранби дори не си дава труда да се прави на деликатен — намесва се Луси. — Ама че кретен.

Натискам бутона с лакът и стоманените врати се отварят безшумно. Чувам звуците от течаща вода и тракащи инструменти. Триони разрязват кости, гласове на лекари и техници се смесват в тихо мърморене. Усещам миризма на разлагаща се кръв и изгоряла плът.

През еднопосочните прозорци нахлува естествена светлина, а ярките редици лампи на десетметровите тавани блестят, докато персоналът ми се труди около мивките от неръждаема стомана и портативните маси до стената. Люк Зенър приключва аутопсия на маса номер 2, която се намира точно до моята, където трупът на Гейл Шиптън лежи скован и все още увит в найлоновите чаршафи. Торбата от главата ѝ е свалена, вероятно от доктор Адамс, когато е преглеждал зъбите ѝ.

Тя вече не изглежда толкова чиста и девствена, след като е била на затоплено място и е била преглеждана от зъболекаря, който е отворил устата ѝ насила. Устните ѝ са засъхнали и започват да се отдръпват назад, сякаш се зъби на насилието върху себе си.

— Радвам се да видя, че все още си в света на живите — казва Люк, а сините му очи ме поглеждат изпод огромните защитни очила.

— Тук не е точно светът на живите — обажда се Луси. — Ама че работа — вторачва се тя в обгорения труп на масата на Люк, чиято гръдна кухина е празна и яркочервена, а през нея стърчат бели извити ребра.

— Какво е нивото на въглероден окис? — питам.

— Шейсет процента, meine Freundin^[1] — отговаря Люк, чийто матерен език е немският. — Все още е дишал, когато е подпалил къщата си. Пушел и пиел. Съдържанието на алкохол в кръвта му е високо.

— Да, това обяснява нещата.

— Идеята е, че е заспал, а цигарата му е подпалила канапето — казва Люк, като избърсва окървавените си ръкавици в кърпа и извиква Ръсти от другия край на залата. — Много пияници си имаме днес.

Точно каквото може да се очаква по празниците — добавя той, като хвърля окървавената си престилка в коша за биологично опасни отпадъци. — Доктор Шонберг е следващият. Какво мислиш за тази ирония? Психиатър, който не може да се справи със собствените си проблеми.

Правя знак на Харълд, че се нуждае от помощ.

— Не съм убедена дали няма причина и следствие — казвам, като взимам ножица от количката и започвам да режа лепенките. — Миналата седмица си се погрижил за една от пациентките му, Сакура Ямагата, жената, която скочила от покрива на кооперацията си.

— Мили боже — ококорва се Люк. — Двайсет и две годишната така наречена дизайнерка, благодарение на татенцето си милионер, което ѝ купило кариера? Наскоро той платил половин милион долара на някаква звезда от риалити шоу, за да се появи на модно ревю и да подкрепи творенията на дъщеря му, които са истински ужас. Или по думите на Брайс: „технологична драма без история, или семейство Джетсън^[2] се среща със Снуки^[3]“.

— Откъде знаем всичко това? — питам.

— Порових се в Гугъл — отговаря Люк. — Невероятно е какво можеш да прочетеш там за пациентите ни.

— Помолих токсиколозите да проверят за халюциногени като мефедрон, метилон и МДПВ в нейния случай.

— Добра идея. Трябва да поговорим, когато ти остане свободна минута. Боя се, че доктор Шонберг ще иска доста работа.

— Стъкловидни телца, кръв, урина, дробове, абсолютно всичко — казвам, като сгъвам листата и ги подавам на Харълд. — И най-важно — стомахът. Ял ли е наскоро? Поръчал ли си е храна в кръчмата? Може да не е отишъл там, за да се напие, а само да хапне сам и да се успокои, преди да се прибере да се сдобри с жена си. Може да се е опитвал да се убеди, че не е виновен, задето пациентката му се е самоубила пред очите му.

Свалям белия плат от трупа на Гейл Шиптън, гола, с изключение на прасковените бикини, скъпи и произведени в Швейцария. Раната в горната лява част на гърдите ѝ е толкова неясна, че лесно може да бъде пропусната.

Кръглото обезцветяване на кожата е съвсем бледорозово и не по-голямо от стотинка. Под лупата виждам дупка в средата, направена от

острие с шипове, пробило десния ѝ бял дроб.

— Виждал ли си това преди? — питам Бентън, сякаш въпросът ми е хипотетичен.

Не мога да спомена вашингтонските убийства. Не искам никой от персонала ми да разбере, че Гейл Шиптън вероятно е жертва на сериен убиец, който тероризира столицата през последните осем месеца. Бентън ще трябва да отвори тази врата някой ден.

— Прилича на ухапване от насекомо — решава той, разглеждайки раната.

Кафявите му очи надничат към мен над маската и виждам какво има в тях. Не е виждал това преди. Раната е нова за него.

— Не знам какво е — казва той. — Очевидно насекомо не може да проникне в дроба ѝ. Смяташ ли, че може да е следа от инжекция? — пита той, но не мисля така.

Може да сме открили как убиецът контролира жертвите си. Възможно е търсецният внимание психопат неволно да е оставил шпионка, през която да надникнем в метода му на действие. Виждам какво е направило копелето. Имам по-добра представа какъв страхлив мръсник е.

— Не е от инжекция — казвам, като задържам погледа на Бентън, за да му внуша, че няма да му кажа какво е причинило раната, поне не пред публика.

Гейл Шиптън е била обездвигана с електрошокова палка, но не от онези, които обикновеният човек може да си купи по интернет, за да се защитава. Може да е била уцелена повече от веднъж, но раната на гърдите ѝ е там, където едно от жилата е попаднало върху голата ѝ кожа, а стреличката е проникнала в гърдната стена и дроба. Ако другите стрелички са уцелили облечени части от тялото ѝ, може би няма да видя никакво нараняване. А тъй като не разполагаме с дрехите, с които е била облечена в бара снощи, не мога да търся съдрани парчета.

Електрошоковите палки са безмълвни. Жертвата е напълно обездвигана, когато стреличките я поразят с 50 000 волта. Все едно да изпаднеш в ригор мортис, докато си още жив. Не можеш да говориш и да се изправиш. Най-опасното нараняване може да е в резултат на падането ти и удрянето на главата ти в нещо.

— Имаш ли нещо против да използвам кабинета ти? — поглежда ме Бентън. — Трябва да звънна няколко телефона, а после може би Брайс ще ме метне вкъщи, за да си взема колата.

— Харълд? — викам и вдигам маската си. — Би ли довел Ан тук, моля те? Ще се върна след минута и започваме.

— Разбира се, шефе.

[1] Meine Freundin (нем.) — приятелко моя. — Б.ред. ↑

[2] Семейство от анимационен сериал, чието действие се развива в бъдещето. — Б.пр. ↑

[3] Звезда от просташко риалити шоу. — Б.пр. ↑

30.

Придружавам Бентън до преддверието, сякаш има нужда някой да му покаже пътя или пък искам момент насаме със съпруга си. Той сваля защитните дрехи и ги мята в боклука.

Казвам му истината. Жестока, с още по-жестоки изводи.

— Ако е била убита от Столичния убиец, значи той използва електрошок върху жертвите си. Или поне при последната — обяснявам. — И не какъв да е модел. Използваният върху нея изстрелва патрони с жици и тежки сонди, които се забиват в плътта като рибарски кукички. С други думи, разполага с полицейско оръжие.

— Може да го е купил на улицата — казва Бентън, като сяда на пейката и сваля терлиците си. — А това не е много трудно. Пък и човек може да се сдобие с подобни неща и по интернет.

— Да, това определено е възможно. Но е знаел какво да купи и как да работи с него.

Бентън сваля ръкавиците и маската си и се протяга към боклука.

— Садизъм и контрол — казва той, като ми подава защитните си очила. — Дори и само очакването на електрошока би било ужасяващо.

— Така е — съгласявам се.

— Затова не са се борили с него — отбелязва той, загледан в празното пространство, сякаш вижда кошмарен образ.

— Парализата продължава само докато той натиска спусъка, освен ако не извадиш адски лош късмет, както, подозирам, се е случило с Гейл. Или пък станалото с нея е било неволно милостиво. Може би той е използвал електрошока, а преждевременната ѝ смърт я е спасила от мъчения. Може би заради това няма торбичка, лъскава лепенка или панделка.

— Не е стигнал до най-добрата част, а ритуалът му е бил прекъснат.

Бентън обляга ръце на коленете си и се вторачва в тях, после започва бавно да върти венчалната си халка.

— Ще видим какво ще покаже аутопсията, но ако я е зашеметил с електрошок, докато е била на тъмния паркинг, това може да е обяснението защо внезапно е замлъкнала, докато е говорела с Карин Хегъл — добавям и после му разказвам за записания телефонен разговор, който Луси ми пушна.

Описвам звука от двигателя на кола някъде зад бар „Сай“ и думите на Гейл Шиптън: „Съжалявам. С какво мога да ти помогна?“. А после нищо. Сядам до съпруга си и се притискам към него.

— Това би обяснило защо Гейл не е говорила повече. Изпуснала е телефона си и не е можела да каже и дума. Но не е паднала на земята, защото щеше да има контузии и драскотини, вероятно дори и сериозни увреждания, ако си е ударила главата. Нещо ѝ е попречило да падне, когато мускулите ѝ са отказали.

— Той може да я е хванал и пренесъл в колата си — казва Бентън, вторачен в ръцете си сериозно, сякаш тъкмо е открил нещо, което му е убягвало досега. — Тя е била дезориентирана и не е искала да се бори, ако това е означавало да я поразят отново с електрошока. Очевидно не е пищяла, защото писъците ѝ щяха да се чуят на записа, който Луси не би трябвало да притежава, а да предаде на полицията.

— Не всички пищят, някои дори припаднат. Ако е имала сърдечни проблеми, може да е получила инфаркт.

Не възнамерявам да му разкривам действията на Луси.

В момента не се интересувам от това, че е нарушавала правилата. Тревожа се повече за шефа на Бентън и с какво точно се е захванал.

— Ако е умряла от инфаркт, това е било кофти разочарование за убиеца — отбелязва Бентън, като се надига от мястото си.

Знам как се чувства. Виждам го в сенките под очите му, резултат от всеки жесток случай, по който е работил. Налага му се да върне жертвите от мъртвите, за да разгадае тяхното убийство. Трябва да знае какви са били, преди да бъдат нападнати от хищник. Не може да се освободи от тях. Те се тълпят в душата му, многобройно безплатно население.

— Не бъди толкова суров със себе си. Моля те, опитай се — казвам, като докосвам ръката му. — Не можеш да знаеш нещо, ако не се е проявило. Не можеш да го извадиш като заек от цилиндър.

— Сигурно има някаква следа от това, което им причинява, но аз съм я пропуснал.

— Ако някой я е пропуснал, това са били съдебните лекари. А и той може да не е използвал електрошокова палка в другите случаи.

— Липсата на наранявания ме кара да мисля, че ги е обездвижил по подобен начин — възразява Бентън, като взима сакото и палтото си от закачалката.

— Ако са били поразени през дрехите, особено няколко слоя дрехи, стреличките вероятно не биха оставили следи. Или поне не такива, които да бъдат забелязани.

— Да наблюдава паникьосаната смърт на жертвата, която се задушаваше, е част от тръпката — казва той. — Ужасно би се разочаровал, ако тя е получила инфаркт. За него това би било прекъснат полов акт, който би го раздразнил и вбесил. Бил е прекъснат и желанието му не е било задоволено. Тя го е измамил. Проучвал я е, но тя е направила нещо неочаквано. Имала е наглостта да умре, преди той да свърши с убийството. Затова ще извърши ново. И то скоро. Но не мога да преценя точно кога.

— Какво значение има?

— Важно е. Може да обясни много неща. Той изпълнява само част от ритуала, защото фантазията му е била съсипана от нея, тя се е държала по неочакван за него начин, а после е проявила нахалството да умре в ръцете му.

— Ще направя всичко възможно да разбере дали е било така.

— Може би затова е бъркал в бурканчето с мехлем, докато е бил навън с трупа ѝ. Било му е по-трудно от обикновено. Бил е ядосан и разсеян и се е опитвал да се съсредоточи. Тя не го е оставила да свърши. Обрала го е. Цветята на злото не са разцъфнали и сега той е разярен бик.

— Трябва да видим какво ще ни каже трупът ѝ.

— Той губи контрол — казва Бентън, сякаш настъпва краят на света. — Винаги се случва така. Не мислех, че ще стане толкова бързо с него, а то вече е започвало и затова се е върнал тук. Мили боже! Той е тук, защото се измъква от ограниченията си и е ръководен от сила, която не разбира, но тя го притежава. А това е домът му. Тук е започнало всичко и тук ще приключи.

Бентън не може да предотврати това, което вижда. Страшно напрегнат е, като че ли той е получил електрошок.

— Срива се, потъва все по-дълбоко в жестоките си фантазии, за които дори не подозира, че са извратени и неоправдани. Не се смята за жесток. Вини всички останали. Мисли, че е нормален като мен и теб. Вярва, че това, което прави, е логично — казва той в мига, когато Ан влиза да се облече. — Отивам да си взема колата. Ще кажа на Гранби, че ако иска да се срещне с теб в три часа, трябва да дойде тук, в КЦК.

— Да, да се срещне с мен — повтарям, ядосана, че Бентън не е поканен. — В колко часа Брайс ще интервюира кандидата за длъжността на Марино? — питам Ан.

— В три, разбира се — отговаря тя, като поглежда Бентън любопитно. — Мога да му кажа да отложи интервюто за пет часа.

— Надявам се да успея да се отбия за малко — казвам. — Това необходимо обсъждане на случая ли е или политика? — питам Бентън, който отваря вратата. — А и не съм много склонна да се срещам с Гранби, след като той не иска и ти да присъстваш — добавям и влизам вътре.

Ед Гранби да върви на майната си.

— Не се интересувам от проклетата му политика и намерения — продължавам все по-ядосана. — Юрисдикцията на ФБР и всичко, свързано с нея, нямат нищо общо с КЦК.

Не мога да понеса идеята, че Гранби ще ми губи времето, а аз няма да мога да го погледна, без да си помисля за вагинални течности и менструална кръв, които категорично не може да са били оставени от Мартин Лагос. Никога не съм харесвала шефа на Бентън и не искам да имам нищо общо с него, докато не узная истината за случилото се в КОДИС. Ако Гранби е наредил на някого да промени ДНК профил, искам да знам защо. А още повече искам да си получи заслуженото.

— Е, това е проблемът и го разбирам — казва Бентън, застанал до вратата. — Марино е споменал, че съм работил по случая в МИТ, без да сме били официално поканени от Кеймбридж. После пък шефът на полицията в Кеймбридж се обажда ядосан. И Гранби се опитва да реши проблема. Поне така твърди той. А аз не мога да присъствам, тъй като аз съм проблемът.

— Това обаче не е истинската причина — отвръщам.

— Виждам, че светските умения на Марино не са се подобрили — отбелязва Ан. — Защо трябва да е такъв кретен?

— Положението винаги е напрегнато — казва Бентън, защото знае, че на местните ченгета е нужно съвсем малко да се ядосат на всемогъщото ФБР. — Гранби иска да е наясно с това, което знаеш — казва ми той.

— Да е наясно с това, което знам? — Щях да се засмея, ако ставаше дума за някого другиго. — Всичко, което знам? Това ще отнеме известно време.

— Да, остатъкът от живота му, ако наистина иска да узнае това, което ти знаеш — обажда се Ан.

— Той твърди, че иска да си изясни защо съм бил с теб на игрището, когато никой не ни е помолил официално за помощ — съобщава ми Бентън.

— Изложи ли му теорията си за нашия случай от тази сутрин?

— Върша си работата и докладвам на шефа — заявява Бентън със сериозно изражение, което не успява да прикрие чувствата му.

Гранби е бил уведомен, че убийството на Гейл Шиптън може да е свързано с онези във Вашингтон и ако е подправял улики, знае, че си има проблем. Разбира се, че ще иска да се срещне с мен и да чуе подробностите. И също така се разбира, че няма да иска Бентън да присъства.

— Имам чувството, че ще съм адски заета в три часа — решавам. — Тъкмо осъзнах това. Знаеш ли какво? Просто няма да ми е възможно да се срещна с него днес или утре. Ще накарам Брайс да погледне в календара ми кога имам време.

Бентън среща погледа ми, усмихва се и тръгва.

— Е, завръщаш се с гръм и трясък — казва Ан, като взима защитни дрехи от рафтовете.

— Трясъците не са заради мен — отговарям. — Купонът не е в моя чест. Просто случайно попаднах на него.

— Чух ли нещо за електрошокова палка?

— Не си чула абсолютно нищо.

— Харълд каза, че имаш нужда от мен — заявява Ан. — Какво точно искаш да направя?

— Да ми помагаш. Той може да помага на Люк. Трябва да направим ангиография и да я сканираме отново, за да видим дали подозрението ми е правилно и дали е имала сърдечни проблеми, които

са причинили внезапна смърт. Бих искала всичко относно случая да си остане между нас засега. Моля те.

— Устните ми са залепени — казва Ан решително. — Какво мислиш?

— Може би си имаме работа с убиец, свързан по някакъв начин с полицията или с достъп и интерес към нея.

— Ченге убиец?

— Не знам. Не е задължително. Но не всеки може да се сдобие с типа електрошокова палка, използвана върху нея. Или си е уредил такава незаконно, или има връзки с полицията, или някой негов близък има.

— Това е причинило пневмоторакса? Не мисля, че някога преди сме имали нараняване от електрошокова палка.

— Да, защото повечето хора не умират от тях.

— Срецах се с един тип известно време. Начинаещо ченге. Част от обучението им е да бъдат поразявани от такава палка. Той ми каза, че не боляло много, но ти изкарвало акъла от страх.

— Знаеш ли какво изпитваш, когато си удариш лакътя? Представи си тази болка, умножена по хиляда навсякъде по тялото ти в продължение на пет секунди или повече.

— Следователно, ако поразис някого веднъж, той надали ще рискува да получи втора доза.

— Освен ако не е надрусан с кокаин или фенциклидин. Ти знаеше ли, че Луси ще вземе Бентън от Вашингтон, за да го доведе у дома няколко дни по-рано и да ме изненада?

Мога да попитам Ан всичко и тя няма да го повтори или да ме съди.

— Брайс ми каза. Мисля, че много хора знаеха и бяха доволни — отговаря тя. — Чувствахме се ужасно заради онова, което ти преживя в Кънектикът. А после се и разболя на всичкото отгоре. Вече е почти Коледа, Бентън го нямаше, а утре е рожденият му ден. Това може и да те изненада, но хората тук смятат, че само работиш. Затова искаме да си почиваш от време на време и да си щастлива.

Осъзнавам каква нужда изпитвам да поговоря. Не мога да спра да мисля за възмутителната идея на Гранби, че Столичния убиец се влияе от публикациите на Бентън и следователно садистичните убийства са отчасти по вина на съпруга ми. И затова той би трябвало

да се пенсионира, а Бюрото да спре с изготвянето на профили, които са остарели и опасни. Гранби се стреми да отрови мислите му и знае как да го направи. А аз се опитвам да остана обективна и спокойна, но кипя отвътре.

— Хората тук са знаели, че Луси ще докара Бентън у дома днес — казвам на Ан. — Колегите му от ФБР са знаели, шибаният му шеф е знаел, както и хотелът във Вирджиния и всеки, който е видял летателния план на Луси.

Опитвам се да си обясня откъде убиецът може да е знаел, че Бентън лети за вкъщи днес, но съм също така неубедена, както бях, когато Бентън ми го спомена за първи път. Той е разстроен и вини себе си. Трябва да го разбере, но не мога да го слушам. А и бездруго няма значение. Каквото и да е знаел убиецът, Бентън не е виновен за това. Как смее Гранби да твърди обратното? Как смее да подценява постиженията и самопожертвувателността на Бентън?

— Какъв е проблемът? — пита Ан.

— Луси е познавала Гейл Шиптън.

— Схванах това.

— Бентън се притеснява, че убиецът е знаел, че той ще е тук, когато трупът бъде открит. И може би е извършил убийството точно в този момент, защото е мислел за него.

— Звучи зловещо.

Усещам, че Ан не вярва в тази идея.

— Чудя се дали Луси е споменала нещо на Гейл.

— А после Гейл да го е споделила с човека, който е възнамерявал да я убие? И му е казала: „Хей, Бентън се прибира у дома. Защо не го направиш сега?“. Това ли е теорията на Бентън?

— Звучи адски тъпо, казано по този начин — отвърщам, като натискам бутона с лакът и стоманените врати се отварят широко. — Въпросът може да е от тези, които никога не получават отговор, но не понасям тревогата, която му причинява.

— Знаеш ли в какво не се съмнявам? — пита Ан. — Бентън изглежда стресиран. Изморен, изнервен и леко потиснат. Понякога, когато съм в подобно настроение, смятам, че съм виновна за всичко. Тревожа се, че някой се крие в гардероба и под леглото ми. Честно казано, връхлита ме параноя.

— Да, Гранби определено прави всичко възможно, за да накара Бентън да се чувства така.

— Трябва ти да решиш проблема, доктор Скарпета. Или той ще се измъчи до смърт.

— Опитвам се да реша как да действам.

— Питай Луси — съветва ме тя. — Просто я питай на кого може да е казала и тогава ще знаеш със сигурност.

— Не искам тя да смята, че виня нея.

— Не виниш нито нея, нито когото и да било друг. Престани да се чувстваш отговорна за чувствата на всички хора.

— Това никога няма да стане — отговарям.

* * *

Изрязвам прободната рана и чакам Луси да отговори на въпрос, който е неудобен за нея. Въпрос, който не ѝ зададох по-рано, защото имах прекалено много други въпроси. Но сега приоритетите се смениха. Знаем как ще реагира племенницата ми.

Тя се поколебава, преди да реши.

— Мисля, че съм споменавала. Не смятах, че ще има значение.

Умната ми, почти гениална племенница е прозрачна, когато се бои, че се е изложила пред мен.

— Смътно си спомням, че споменах нещо — добавя тя равнодушно.

Въпросите ми не ѝ харесват. Знаех си, че ще стане така.

Тя започва да размишлява на глас. Било логично да спомене изненадата за рождения ден на Бентън по време на телефонния си разговор с Гейл, когато тя стояла зад бар „Сай“. Луси тъкмо била кацнала на летище „Дълес“, когато се чули. Била там, за да вземе Бентън и да го доведе у дома на следващия ден.

— Казах ѝ къде съм и защо — добавя тя от другата страна на стоманената маса, вторачена в бившата си мъртва приятелка, на която някога бе имала доверие.

После обаче приятелката започнала да я лъже и краде и сега няма да ѝ липсва.

— Сигурна ли си, че не е ставало дума преди това? — питам, като пускам изрязаната част във формалин.

— Вероятно е ставало — признава Луси и това не я притеснява, но въпросът все пак я кара да негодува.

Полетът с хеликоптера за прибирането на Бентън беше тема, която трябваше да подхванем по-рано. Луси прави всичко възможно да не покаже как се чувства. Гняв, срам и болка, задето не ѝ се доверявам. Ако ѝ се доверявах, нямаше да ѝ задавам подобни въпроси. Това са мислите, които прелитат през ума ѝ, сякаш съм майка ѝ, която я унижава, а аз определено съм съвсем различна. Кръг от емоции, стари като историята ѝ. Едната причинява другата, после втората причинява трета и т.н.

Това, което не чувства обаче, е отговорност. За каквото и да намеквам, тя не го е причинила и няма да се преструва на тъжна, че жената, която е възнамерявала да я прекара, вече не е между живите. Не ѝ пука какво е издрънкала пред нея. Винаги съм предпочитала Луси да е честна, но когато се сблъскам с някои от разсъжденията ѝ, направо изстивам. Твърдя, че е малко социопатична, а Бентън винаги ми напомня, че не може да си малко социопат. Все едно да си малко бременна или малко изнасилена или малко мъртва.

Луси споменава, че Гейл я посетила миналата неделя, в деня, когато решили да ми направят изненадата. Гейл, Луси и Карин Хегъл се срещнали късно онази сутрин в дома на племенницата ми в Конкорд, за да обсъдят предстоящото дело и да прегледат документацията. Възможно било по време на това посещение да е споменала за рождения ден на Бентън и тревогата си, че съм сама у дома след завръщането ми от Кънектикът.

— Според мен е важно, че тя бе убита скоро след това — многозначително казва Луси. — По всички новини имаше репортажи, че си помагала на съдебния лекар в Кънектикът.

— Брайс и голямата му уста — казва Ан.

Брайс беше споменал за заминаването ми на главния военен съдебен лекар, шефа ми, а после офицерът за връзки с обществеността бе решил, че това е добра реклама. КЦК е субсидиран от щата Масачузетс и Министерството на отбраната и от време на време ми напомнят, че не съм най-важната.

— Миналия петък интернет беше откачил по новината, че си отишла в училището и си помагала при аутопсиите — казва Луси, без да сваля очи от бледото мъртво лице с изсъхнали устни и стъклен поглед.

Ригорът на Гейл Шиптън започва да се отпуска. Скоро ще премине като при юмрук, прекалено изморен, за да се стиска повече.

— Не вярвам, че това е заради мен — казвам.

— А аз не вярвам, че трябва да приемаме, че е заради Бентън — отвръща Луси. — Или ако е, може да е само част от него. Може би твоята роля в Кънектикът е останалото.

— Схващам накъде бие — обажда се Ан в съгласие с теорията, която е нова и неочаквана за мен. — Бентън се тревожи, че избирането на времето е свързано с него, но със същия успех може да е свързано с теб.

Поставя спектакъл, повтаряше Бентън. Жестока драма. И за миг не ми се иска да си представям, че и аз може да участвам в нея.

— Всеки, който следи новините, е знаел кога си била в Кънектикът и кога си се върнала — напомня ми Луси. — Втората най-ужасна стрелба в училище в историята на Съединените щати, надмината само от кошмара във Вирджинския технически университет. Това определено би завъртяло главата на някой психопат, който копнее за внимание.

Убиецът трябва да наблюдава драмата, която поставя.

— Цялата реклама трябва да му е подпалила фитила — добавя Луси.

— Гейл Шиптън не е била убита, задето помагах в Кънектикът — заявявам решително. — Няма никаква логика.

— Предпочиташ да хвърлиш вината върху Бентън? — студено ме поглежда Луси.

— Предпочитам да я хвърля върху човека, извършил престъплението.

— Не казах, че това е причината — заявява Луси със светнали очи, сякаш е намерила отговор. — Казах, че масовото убийство и участието ти в него...

— Участието ми в него?

— Моля те, престани да се отбраняваш — спокойно казва Луси. — Просто казвам, че може да е ускорило нещо, което бездруго е щяло

да се случи. Мисля, че Гейл е била мишена, но той може да е решил да я убие сега, защото новините са го възбудили.

— Видях по Си Ен Ен, че си в Кънектикът, а после съобщиха, че си се прибрала в Кеймбридж — намесва се Ан. — Убиецът може да се интересува от теб. Не си виновна, ако този интерес му е повлиял.

— Готови ли сме? — прекъсвам я, като си представям младежа зад оградата в дъждовната нощ. — Трябва да действаме бързо.

31.

През следващия половин час правим снимки. Попълваме анатомични диаграми и взимаме улики от повърхностите и отворите на тялото. Откривам още от синкавите влакънца. Вътре в носа ѝ, в устата и в косата. По езика и между зъбите ѝ и дълбоко навътре в ноздрите. Чудя се как ли са се озовали там.

Не са дошли от ластичния бял плат, в който беше увита. Няма логика да са от дрехите, с които е била облечена, когато са я отвлекли и убили. Припомням си забележките на доктор Вентър, докато работя. Той подозира, че Джулиен Гуле е вдъхнала влакна от ликра, която може да е била синя. А аз май виждам нещо доста сходно с нея.

— При аутопсията трябва да проверим дробовете и въздушните ѝ пътища за тези — казвам на Ан, като вдигам деликатно влакънце.

Поставям го на микроскопска плочка и го покривам.

— Може да е вдъхнала влакна? Това ми изглежда необичайно, освен ако не е бил някакъв плат, който се скубе страхотно — казва Ан и отваря комплект за взимане на физически доказателства.

— Съмнявам се — отговарям. — Ако се е скубел страхотно, влакната щяха да са навсякъде. Но ако син плат е покривал лицето ѝ, докато лудо се е мъчила да си поеме дъх, това би обяснило нещата.

— Да, както когато задушават някого с възглавница — отбелязва Ан. — Виждала съм миниатюрни късчета от пера и влакна в дихателните пътища и дробовете.

— Но обикновено няма значителни наранявания, защото възглавницата е мека.

— Винаги съм смятала това за възможно обяснение в някои случаи на внезапна бебешка смърт. Постродилна депресия и мама използва меко бебешко одеялце или възглавничка.

— Господи, вие двете сте ужасно потискащи — обажда се Луси.

Отнасям плаката до микроскопа и нагласям фокуса. Влакънцето всъщност е група влакна, залепени едно за друго и многоцветни като

купчина електрически жици, бледозелени и прасковени, но най-вече сини.

— Синтетично — казвам, като се връщам до масата. — Ърни ще трябва да разбере какво точно е — добавям и се сещам за влакнцата от синя ликра в случая на доктор Вентър. — В косата, в синусите ѝ, между зъбите. Това ме кара да подозирам, че е била задушена с ластичен плат.

— Като полиестерните панталони, които носех като дете — казва Ан докато реже нокти и ги прибира в плик. — Достатъчно разтегателни, за да подчертаят всяка сланинка. Да, колкото и да ви е трудно да повярвате, бях дебелана като малка и не отидох на абитуриентския бал. Значи влакната не са от плата, в който е била увита, защото той е бял.

— Не, определено не са от него — отговарям. — Белият плат е бил последната украса, след като е умряла. Държал я е някъде, където да може да разположи тялото ѝ, оставяйки я в позата, в която е сега, докато ригорът напредне достатъчно, за да я премести.

— Как успя да разбереш това? — пита Луси, наблюдавайки ни внимателно.

— Не е толкова трудно. Заемала е позата, в която е сега, докато е изстивала и е започнала да се сковава.

— И той нарочно е разположил ръката ѝ по този начин? — учудва се Луси, като протяга ръка и извива китката си.

— Да.

— Като втвърдяване на глинена скулптура — добавя Ан.

— Странно — размишлява Луси. — Защо?

— Защо всичките тези хора вършат безумията си? — отвръща Ан.

— Трябва да означава нещо.

— Мисля, че тези хора не знаят какво означава. Извършват кошмарните си действия, но ако ги попиташ защо, нямат представа.

— Вероятно е така — съгласявам се.

— Може да датира още от времето, когато са били прекалено малки, за да помнят — казва Ан. — Нали разбираш, като в онзи ден, когато затръшнах вратата и не знаех, че котката е зад нея, а вратата счупи опашката ѝ. Така и не се свързах напълно. И това можеше да е

подписът ми, ако бях престъпник. Била съм травмирана на десетгодишна възраст и вечно тормозя котки и чупя опашките им.

— Знаеш ли какво — казва Луси. — Ти си откачена.

— Кажй й, че не съм — моли ме Ан.

Започваме да взимаме проби от телесните отвори.

— Била е увита в още нещо, докато е била жива — отбелязва Луси, съсредоточена върху това, което става на масата ми.

— Това би обяснило влакнцата под ноктите й, в косата и устата — отговарям и започвам да обмислям възможностите.

Начин да обездвижи жертвите си, без да оставя следи. Спомням си, че мислех точно това, докато разглеждах докладите от вашингтонските случаи.

Седях в леглото и си представях всяка зловеща смърт. Прозрачна торбичка от спа магазин на име „Октопод“ залепена върху главата на жертвата, лицето й се зачервява страховито, очите й са ококорени и ужасени, вените са запушени от лепенката около врата й, миниатюрни кръвоизливи се появяват по клепачите и конюнктивата. Все едно да закачиш балон за маркуч. Водата нахлува и няма къде да се оттече, налягането нараства и балонът се спуква. Представям си шума в главата на жертвата и отчаяното й желание да диша. Но Гейл Шиптън нямаше торба около главата, а може би той не е използвал найлоновите пликове, за да убива жертвите си.

Може би хипотезата на доктор Вентър е правилна. Торбичките са зловеща украса, която убиецът добавя към грижливо нагласените трупове. Може би не си е дал труд в случая на Гейл Шиптън, защото тя е прекъснала ритуала и фантазията му с преждевременната си смърт. Възможно е той да задушаваше жертвите си с мек еластичен плат, вероятно изработен от ликра. А това обяснява липсата на отбранителни рани. Би могло и да обясни влакнцата дълбоко в ноздрите на Гейл Шиптън и дробовете и дихателните пътища на Джулиен Гуле.

Но пък хората, които биват задушавани, се борят като луди, а няма никакви следи, че тези жени са го правили. Както казва Бентън, те сякаш са загинали доброволно, а това е невъзможно. Хората не постъпват така. При самоубийствата със задушаване биологията има последната дума, след като хората са решили да приключат живота си и са се задействали. Те дърпат примката около вратовете си, докато се

люлеят и гърчат, след като са сритали онова, върху което са стояли. Болка и паника променят решението им, докато всяка клетка се бори да остане жива. Представям си как някой бива опакован от глава до пети в синтетичен разтегателен плат.

Прегледът на таза не разкрива следи от сексуално нападение. Няма сперма, нито охлузвания или контузии. Работа бързо. Имам определена мисия на ум, допълнителна научна стъпка преди аутопсията. Правя У-образния разрез по дължината на торса. Отдръпвам назад плътта, но не вадя гръдната кост и ребрата. Намирам раздвоението на аортата пред сакроилиачните стави в края на таза. Използвайки ангиокат, канюлирам лявата външна илиачна артерия и започвам да вкарвам със спринцовката големи количества розова течност за балсамиране, примесена с контрастиращ агент, който ще се освети в неоново бяло в скенера.

Течността изпълва артериите и вените и те се разширяват видимо под кожата, сякаш кръвта на Гейл Шиптън циркулира отново. Тя изглежда почти жива, но работното ми място мирише на погребален дом.

— Да я вкараме обратно в скенера — казвам, като си свалям ръкавиците и маската. — Ще видим дали е имала васкуларни проблеми. Да проверим дали е получила инфаркт, преди той да се порадва на убийството.

— Какво точно, мислиш, я е убило? — пита Луси.

— Диагнозата вероятно ще е по изключение — отговарям. — Като определим това, което не я е убило, може да узнаем какво я е убило. Например знам, че в даден момент кръвното ѝ налягане се е повишило страхотно, а това е причинило петехиални кръвоизливи в конюнктивата.

Откачам масата за аутопсии от мивката и свалям спирачките от колелата ѝ.

— Обмислям възможността да е умряла от инфаркт, докато е получавала електрошок от палката — обяснявам. — Или пък докато той се е опитвал да я задуши с нещо, което е оставило влакна в ноздрите и устата ѝ. Може да се е борила да си поеме дъх, но не мисля, че борбата е продължила дълго. Не и толкова дълго, колкото обикновено е нужно, особено ако убиецът го прави бавно и садистично, за да изпита пълно удоволствие.

— Той сигурно чака да припаднат, после отпуска плата, за да могат да си поемат дъх, и повтаря това безброй пъти — предполага Ан.

— Възможно е, но не и при Гейл. Не и с пневмоторакс. Тя някога оплаквала ли ти се е от болки в гърдите или кардиологични проблеми? — питам Луси.

— Не точно. Оплакваше се, че е ужасно стресирана. И както споменах, понякога не ѝ стигаше въздухът. Въздишаше много и често беше преуморена, но това може да е било от притеснения, а и тя не спортуваше. Най-много понякога да се качи на пътеката за тичане и да походи.

Луси гледа втренчено лицето на Гейл Шиптън. Нейното собствено представлява сурова маска, която става все по-мрачна с всяка изминала минута.

— Добре ли си? — питам я.

— Ти какво очакваш?

— Не е нужно да си тук.

— Да, нужно е. Не ме притеснява по начина, по който си мислиш.

Започваме да бутаме количката с Гейл Шиптън през залата.

— Тя си го причини — казва Луси. — Това е, което ме притеснява.

— Не си го е причинила сама — възразявам. — Някой друг го е направил.

— Не я обвинявам за извършеното от него. Виня я за това, на което сложи начало.

— Да не я обвиняваме — съветвам племенницата си. — Никой никога не заслужава да бъде убит, независимо какво е направил.

Покриваме масата на скенера с чист чаршаф и полагаме трупа по гръб. Вкарвам още балсамираща течност през илиачната артерия, а Ан натиска бутона и масата се плъзва вътре с тихо бръмчене.

— Ще започнем сканирането при хребетовидната структура, най-ниския трахеален хрущял, и ще продължим до очните кухини — нареждам.

Оттегляме се до масата на Ан зад прозореца, включваме яркочервения предупредителен знак „Рентгенът работи“ и затваряме вратата. Нивото на радиация в тази стая е безопасно, само ако си мъртъв.

— Триизмерен образ отвътре навън — решавам. — Тънки разрези по един милиметър с увеличение между тях. Какво мислиш?

— 0,75 до 0,5 ще свърши работа — отговаря Ан, като включва скенера чрез компютъра си.

Той започва да пулсира. Загрява. Чуваме звука на рентгеновата тръба и тя избира „Гърди“ в менюто. Ще започнем със структурата на сърцето. Искам да узная дали Гейл Шиптън е страдала от васкуларни дефекти, които може да са я направили уязвима за внезапна смърт, и както казва Бентън, тази смърт да е разочаровала Столичния убиец.

Когато я е поразил с електрошоковата палка, дали е изпаднала в аритмия и умряла, преди той да започне да я души? Дали сърцето ѝ е спряло, докато се е борила ожесточено да си поеме дъх, и той не е получил удоволствието да я измъчва? Подозирам, че миниатюрните кръвоизливи в конюнктивата на очите ѝ може да са свързани с ограничение на циркулацията на кръв, вероятно проблем с една или повече от клапите ѝ. Вашингтонските жертви имаха леки кръвоизливи по бузите и клепачите, но скъсаните капиляри на Гейл Шиптън са наситеночервени.

Какво ти се е случило?

— Ако проследиш контрастния агент по кръвоносните ѝ съдове — обяснявам на Луси, — можеш да видиш структурите в най-дребните подробности, ясни като добре осветени пътища. И ето го проблема. Ето тук — посочвам екрана. — В реално време виждаме дефект, за който тя вероятно е нямала представа.

— Уха, това е доста лошо — обажда се Ан, като увеличава образа. — Винаги е страшно да си помислиш какво може да се крие вътре в теб и да ти съсипе деня.

Показвам на Луси стеснената коронарна артерия, причинила недостатъчен прилив на кръв до сърцето.

— Стеснение на аортата, което е причинило удебеляване на мускулната стена на лявата клапа — отбелязвам. — Възможно е това да е вродено или пък като дете да е прекарала бактериална инфекция, довела до възпаление. Стрептококи например, които се превръщат в ревматична треска.

Спомням си какво ми каза Брайс за зъбите на Гейл Шиптън.

— Това може да обясни скапването на емайла на зъбите ѝ, ако е взимала антибиотици като тетрациклин.

— И какво би й причинил този проблем с клапата? — пита Луси.

— С течение на времето сърцето й щеше да продължи да губи способността си да помпа кръв ефикасно и евентуално да се стигне до етапа, когато мускулът вече не се разширява.

— Това означава, че е била кандидат за инфаркт. С други думи, не я е очаквал дълъг здравословен живот. — Луси казва онова, в което иска да вярва.

— Кой знае какво го очаква човек? — намесва се Ан. — Спомнете си Джим Фикс, гуруто по джогинг. Излиза за ежедневното си тичане и се просва мъртъв от инфаркт. Богати хора на игрището за голф биват поразени от светкавица. Патси Клайн загина при самолетна катастрофа. Елвис умря на клозета, а със сигурност не го е очаквал, когато е станал от леглото.

— Тя трябва да е страдала от прекалена умора, недостиг на въздух, сърцебиене. Може да й е прилошавало, когато се напругне, а това отговаря на описаното от теб — казвам на Луси. — Може да е имала подути глезени и крака.

— Понякога се оплакваше, че обувките я стягат — промърморва Луси, по-заинтересувана отколкото тъжна. — Обичаше пантофки и сандали.

Представям си пантофката от фалшива зелена крокодилска кожа, която Марино намери зад бар „Сай“.

— Звучи, сякаш вече е била болна. Ходеше ли редовно на прегледи? — питам.

— Нямам представа. Знам само, че мразеше лекарите.

— Сърцето й е трябвало да помпа по-усилено от нормалното — обяснявам.

— Всъщност тя мразеше хората — казва Луси. — Беше затворена и антисоциална и трябваше да проявя повече разум, когато се опита да ни сваля.

— Да ви сваля? — Ан се ококорва и завърта на стола си. — Опитала се е да сваля теб и Джанет в бара? Е, това си е опасен живот.

— В бар „Сай“ една вечер миналата пролет — разказва Луси, а аз си спомням, че през пролетта още не знаех за завръщането на Джанет в живота на племенницата ми.

Не ми е приятно да ми се напомня за онова, което не споделя с мен. Вече би трябвало да съм претръпнала за тайните и лъжите й или

поне да не се замислям повторно за тях. Защо да ми пука, когато е по-добре да не знам повечето от това, което държи в тайна? Задавам си този въпрос от трийсет години, още откак Луси беше ужасното хлапе, което проникваше в компютъра ми, в бюрото, в личния ми живот. Познавала е Гейл Шиптън и не е разстроена, че я вижда мъртва, помирисва смъртта и усеща вледенената ѝ плът.

— Изпрати напитки на масата ни. После си придърпа стол до нас и се заговорихме. Отначало си помислих, че в нея има нещо странно, но все пак сме в МИТ — свива рамене Луси. — Хората са различни. В онази вечер тя се прояви като изключително дружелюбна, нещо, което никога вече не видях. Но всичко е било само театър.

— Ролята на човек, който е бил ходещ инфаркт — обажда се Ан. — Ако погледнеш на клапите като на врати, нейните не са се отваряли и затваряли правилно. Трудно е да си представиш, че не е усещала сърцебиене или дори болки.

— Щеше да си помисли, че е просто стрес — казва Луси. — Който е част от иска ѝ срещу „Дабъл Ес“. Стресът, нанесен ѝ от извършеното от тях, е повлиял на здравето ѝ, причинил ѝ задух, стягане в гърдите и силна тревога, която намалила работоспособността ѝ.

— Ако ще включваш подобно нещо в иска си, защо не отидеш на лекар? — пита Ан.

— Гейл не искаше да я опровергават. Не искаше да заявят, че е напълно здрава.

— Иронията е, че никой не би заявил това. Виждаш ли стесняването на митралната клапа? — посочвам скенера.

— Въпрос на късмет, когато си избираш жертва — отбелязва Ан. — Остър физически стрес и тя му умира неочаквано в ръцете.

— Знаем, че е станало така — съгласява се Луси, вторачена в триизмерния образ на болното сърце на Гейл Шиптън, сякаш то е метафора за цялата ѝ личност. — Дефектна — добавя тя. — Жалко, че не можеш да видиш по този начин дефектите на хората — ледено казва тя.

— Причината за смъртта ѝ ще бъде инфаркт, дължащ се на стеснения на сърдечните съдове с допълнително обременяващи фактори като пневмоторакс и остър физически стрес, дължащ се на електрошок — заключавам.

— Убийство чрез сърдечно заболяване — цинично казва Ан. — Адвокатите на защитата ще се позабавляват страхотно с това. Ще твърдят, че е била обрана от „Дабъл Ес“ и е умряла заради разбито сърце — добавя тя в мига, когато вратата се отваря широко.

Брайс нахлува като свиреп вятър, стиснал в ръка лист, изписан с грижливия му стегнат почерк.

— Мили боже! Мили боже! — изврещява той, като ми подава листа.

Виждам, че е информация за някакъв случай, за който Марино току-що се обадил.

— Имало е страхотно клане в Конкорд!

32.

Ръмженето на джипа на Луси е кръстоска между звук от ферари и хамър, ниско и гърлено, с двутактов ритъм от дебели гуми по асфалта. Масивните колела се носят леко по грубата настилка, сякаш кожената ми седалка с цвят на коняк е меко облаче.

Племенницата ми нарича последната си придобивка „трошачка с въздушно окачване“. Приех поканата ѝ да ме закара, тъй като не възнамерявах да се кача с Ръсти и Харълд в огромния ван за прибиране на трупове, а и не исках да губя време да спирам на бензиностанция, за да заредя колата, която Брайс щеше да ми осигури. Лекарите ми са претоварени с аутопсии, а предстоят още повече. Не исках да водя някого от тях на местопрестъплението или да взема Ан. Луси може да ми помогне, а и Марино ще е там.

Чувствам се по-добре в бронирания джип, който ми напомня за Дарт Вейдър или за владетели от Близкия изток, страхуващи се от бомби и куршуми. Изпитвам облекчение, че съм близо до Луси. Информацията, която Марино ми предаде по телефона, докато излизахме от халето, е доста оскъдна. Но е кошмарно зловеща. Обаждането на 911 тази сутрин за стрелец не беше съвсем погрешно, защото означаваше, че някакъв луд в Конкорд се е захванал да убива.

Но подозрителното лице, видно да тича в парка „Минитмен“ късно сутринта, не било там, за да обсипе групата ученици с куршуми. Надали е знаел, че децата ще бъдат там, когато е профучал през декарите гори, отделящи бойното поле от времето на Революцията от пасищата, хамбарите и седалището на „Дабъл Ес“, коневъдна ферма и финансова къща, където поне трима души са намерили смъртта си в нещо, което Марино описа като „Кървавата баня на Джак Изкормвача“.

Жертвите въобще не са осъзнали какво става, когато гърлата им били прерязани, докато седели на столовете си или си взимали нещо за ядене. Заподозреният, когото свидетелите описали като млад мъж, облечен в джинси и тъмен анцуг с качулка, украсен с образите на Мерилин Монро, създадени от Анди Уорхол, изскочил от гората и

прелетял над дървеното мостче. Профучал през купчина четвъртокласници на пътеката и ги разпръснал като кегли за боулинг, както се изрази Марино. После изтичал по улица „Либърти“ и нахлул на обществен паркинг, претъпкан с коли.

Настъпила такава паника и объркване, че никой не разбрал какво е станало с него, когато трещенето на ауспук прозвучало като изстрел и ученици и учители се разбягали и хвърлили на земята. Когато полицията и екипът за бързо реагиране пристигнали, не могли да открият заподозрения никъде. Никой не си спомнял бързо отдалечаваща се кола след инцидента. Медицинският хеликоптер бил отзован и ченгетата вероятно щели да приемат, че цялата случка е фалшива тревога, ако не била една важна подробност.

Конкордските детективи претърсили парка в района, където мъжът бил забелязан, и открили дебел плик с кръв по него и адреса на „Дабъл Ес“. Вътре имало десет хиляди в стодоларови банкноти. Пликът бил до мостчето, което мъжът прескочил. Смятаха, че той е бил стреснат от тълпата хлапета и учителки, блокирали пътя му, и в тревогата си изпуснал онова, което Марино нарече „пари за бягство“.

— Досега са умрели трима души за някакви мизерни десет хилядарки. Малко над три бона на човек, доста ниска цена за живот, но съм срещал и по-ниска — каза ми Марино по телефона. — Анцуг с качулка с образа на Мерилин Монро и Хейли Суонсън, изчезнал безследно. Но сега е бил видян и знаем какъв е. Господи, добре че бях в дома ти, когато те шпионираше иззад оградата. Представяш ли си? Убива Гейл Шиптън, а после си набелязва и теб и се кани да те отвлече от проклетия ти двор. Сигурно е видял как аз и Куинси излизаме от колата.

Марино иска да вярва, че ме е спасил, и не започвам да споря с него. Няма никакво значение.

— Не е можел да знае, че ще се появя в дома ти и няма да се понесеш сама към местопрестъплението — продължи той. — Но провалих плановете му.

Не му казах, че според мен хипотезата му е погрешна. Марино е убеден и няма да ме послуша. Но не вярвам, че човекът, когото видях рано тази сутрин, докато бях навън с кучето си, възнамеряваше да ме нападне. Нямам представа какво искаше, но беше имал достатъчно възможности през дните и нощите, когато бях сама вкъщи и болна от

грип. Като се замисля за трескавите си сънища и човека с качулката в тях, се чудя дали не съм имала моменти на ясновидство.

Определено имах усещането, че съм наблюдавана, когато извеждах Сок в задния двор по тъмно. И ако е вярно, че Хейли Суонсън ме е преследвал или е оглеждал къщата ми, защото е искал да ме обере или нещо по-лошо, защо не го бе направил? Може би е видял, че имам оръжие. Но не мисля, че това е причината. Може да е както Луси предположи — Столичния убиец се е заинтересувал от мен заради репортажите по новините. И да, едно нещо може да доведе до друго. Сексуалното насилие започва с фантазии, а това, което откачен убиец си представя, се засилва, когато види нещо подобно.

Виждам в ума си стъпките по железопътните релси, водещи към университетското градче на МИТ, докато още е валяло, и в обратната посока по-късно. Къщата ни е на около три километра от мястото, където бе оставено тялото на Гейл Шиптън, и ако убиецът е сравнително добре информиран, е знаел, че е твърде вероятно аз да се появя на местопрестъплението. Може да ме е наблюдавал. Може да е бил зад оградата, гледайки как лампите в дома ми светват, как Марино спира пред къщи, а после да е видял как извеждам Сок.

Усещам присъствието на човека, който вероятно е убиецът. Чух го зад оградата, после го видях и той избяга. Бягайки с обутите си в маратонки — ръкавици крака, той се е върнал в МИТ да изгледа останалата част от спектакъла. Пристигането ми, кацането на хеликоптера, цялата пиеса, и както Бентън предположи, си е тръгнал за последен път преди зазоряване, минавайки по железопътните релси, за да си вземе колата.

— Най-простият мотив и най-старият на планетата. Пари — каза ми Марино преди секунди. — Знаем кой е и вероятно не е стигнал далеч. Може да се крие в нечия ферма или барака. Ще мобилизираме ченгетата от всички участъци наоколо и ще проведем издирване от врата на врата, докато го намерим. Хейли Суонсън е обрал „Дабъл Ес“ и нещо се е объркало и е убил всички — заяви Марино.

Аз обаче знам добре, че това не е цялата история или дори част от нея. Може би въобще няма нищо общо с нея. Това не е обир, който се е усложнил. Убедена съм, че ченгетата грешат в подозренията си. А и е прекалено рано в разследването, което бездруго ще бъде поето от ФБР, ако това вече не е станало, разбира се.

„Минитмен“ е национален парк, следователно е в юрисдикцията на федералните, които ще използват този факт, за да се включат. Трудно ми е да си представя, че Бентън не се мобилизира. Той няма да чака покана от полицията в Конкорд или от Марино, нито дори от шефа си, който не го иска наоколо, но няма да може да го спре. Гейл Шиптън е съдила „Дабъл Ес“ и сега е мъртва, а и служители на „Дабъл Ес“ също са мъртви. Бентън ще мисли за Столичния убиец, а аз продължавам да виждам холограмата на октопод върху найлоновите пликосе по главите на жените във Вашингтон.

Представям си мощни пипала, проблясващи в цветовете на дъгата, морско създание, обитател на дъното с невероятна гъвкавост, майстор на камуфлажа, набутващ се в абсурдно тесни пространства, четири чифта ръце, водещи към интелигентна глава. Октоподът е бил използван за символ на империи на злото, злоупотребяващи с властта си. Фашистки правителства, конспиратори, империалисти, типове от Уолстрийт. Доктор Сюз^[1] обрисова нацистите като октопод.

Метафората може да е съвпадение, но може и да не е. Убиецът може да гледа на себе си като на свръхчовек с мъртва хватка върху всичко, което докосне. Но аз го виждам като нещо много по-банално и лошо проектирано, като многобройни уреди, включени в един контакт, който се претоварва, дава на късо и изгаря.

Усещам яростта и арогантността на безмълвен и бърз човек. Припомням си железопътните релси и убиеца, избягал по тях, скачайки от греда на греда в хлъзгавата тъмнина, Нижински^[2] от ада, който е примадона, но не и такъв маестро, за какъвто се смята. Нито в емоционално, нито в психическо отношение.

— Заподозреният се появил в офис сградата — продължавам да предавам на Луси онова, което Марино ми разказа. — Смятат, че вратата е била отключена и той се е промъкнал и е убил първите трима, които е видял.

— Кои са те? — пита Луси, докато фучим по авеню „Масачузетс“ и подминаваме църква от едната страна и тъмните тухлени сгради на харвардския юридически факултет.

Забелязвам множество полицейски коли.

— Засега не са идентифицирани — отговарям и си проверявам имейлите.

— Ако са служители на „Дабъл Ес“, как е възможно да не знаем имената?

— Марино каза, че мъртвите нямали никакви документи за самоличност у себе си. Очевидно убиецът е откраднал портфейлите им. Полицията може и да има представа, но нищо не е потвърдено.

— Но и други хора работят там — казва Луси и е права.

Тя е свидетелка в делото срещу „Дабъл Ес“. Била е призована и миналата неделя е прекарала часове, разглеждайки случая с Гейл Шиптън и Карин Хегъл. Наясно е с подробностите. Вероятно знае повече за „Дабъл Ес“ от всички останали. Би се погрижила за това.

— Съобщиха ми за трима души, освен ако има и други трупове, които още не са открили — отговарям. — И системата за обществена безопасност уведомява полицейските участъци и училищата в района, че издирват някакъв човек.

— Страхотно — изсумтява Луси. — Всички ще си помислят, че става дума за шибана терористична атака.

— Поне трима мъртви в нещо, което прилича на планирана екзекуция — чета онова, което е публикувано досега.

— Откъде, по дяволите, дойде това? Кой прави изявления за пресата? Чакай да отгатна.

— Харвард, МИТ и всички други университети са затворени. Само персонал от жизненоважно значение в болница „Маклийн“ — продължавам да чета. — ФБР...

— Почва се — прекъсва ме Луси отвратено. — Не си губят времето. А това означава, че скоро ще плъзнат навсякъде.

— Специалният агент, оглавяващ отдела в Бостън, Ед Гранби...

— Поредната му доза пропаганда — отново ме прекъсва Луси.

— ... моли обществеността за информация за младия мъж, видян да бяга от парк „Минитмен“, както и за снимки или видеозаписи, които някой може да е направил.

— Пожелавам му късмет. Хората в Конкорд не си падат по полицейщината, освен ако не шофираш бъгито си в мочурищата и не стъпваш по защитени растения. — Луси прави типичната си язвителна забележка за мястото, където живее.

— Жертвите са мъж и две жени. Това е всичко, което Марино знаеше — добавям. — Ще се наложи да се поровим в информацията, с

която Карин Хегъл разполага. Клиентката ѝ Гейл Шиптън е мъртва, а сега и хора от фирмата, която е съдила, са убити.

— Карин няма да разполага с нищо, което може да ни помогне — отвръща Луси.

Профучаваме през площад „Портър“. Магазините са вдясно от нас, после са пощата, църквите и погребално бюро.

— Тя работеше по ясен случай, който обаче се оказа пълен кошмар — добавя Луси.

Още няколко полицейски коли минават покрай нас с включени сирени и лампи. Кеймбридж, Съмървил, Куинси. Мисля си за съвместната група.

— Ако не е била уплашена преди, сега вече трябва да бъде — казва Луси.

Споменавам, че съм се натъкнала на Хегъл в бостънския съд миналия месец. Предавам как ми е доверила, че се крие на тайно място, докато делото приключи, и е нарекла „Дабъл Ес“ бандити.

— Знаеш ли къде е тя?

Забелязвам проблясък на усмивка по лицето на Луси, сякаш намира думите ми за забавни. Или пък ме заблуждава промяната на светлината. Сиви облаци са надвиснали ниско над океана и пристанището. Не вали, но вятърът брули безмилостно. Надига се буря и предстои още проливен дъжд. Слава богу, местопрестъплението, към което бързаме, е на закрито.

— Възможно ли е тя да е в опасност? — питам.

— Случаят ѝ е в опасност, но не и тя — отговаря Луси спокойно и внезапно се сецам къде може да се е настанила адвокатката.

— Тя е в дома ти.

— В безопасност е — повтаря племенницата ми със същата мрачна усмивка. — В къщата е с Джанет. Ако някой неканен се появи, ти ще имаш още повече работа, отколкото сега.

Луси е в пълен мир с онази част от себе си, която може да убива и го е правила преди. Дори не ѝ е трудно да стигне дотам и понякога ѝ завиждам за това колко удобно се чувства. Поглеждам десния ѝ крак над ботуша, но не забелязвам кобур на глезена. Облечена е в черно пилотско яке над черния си пилотски гащеризон, обсипан с джобове. Не се съмнявам, че е въоръжена.

В северен Кеймбридж движението обикновено е претоварено. Камиони и автобуси бързат към Бостън, където небето е сиво и мрачно, но не така зловещо както на запад. Над главите ни се носят бели облачета, замъглявани от тъмносиви, а там, където се вижда синьо небе, то е странно ярко, каквото става преди свирепи бури и урагани. Спомням си това от детството ми в Маями.

Никой не показва среден пръст на джипа на Луси. Вторачват се в него с изражение, което е едновременно възхитено и озадачено. Никой не я следва плътно, нито се опитва да я засече. Само разсеяни хора, разговарящи по телефона или изпращащи съобщения, се приближават до огромната черна машина, която ръмжи като котка от джунглата. Тя внимава да не превишава скоростта. Стига да имат някакво извинение, ченгетата ще я спрат, защото са любопитни.

— Вратата не е била отключена — заявява Луси, сякаш не може да се спори по въпроса. — Всяка външна врата в имота има ключалка с резе, а предната, тази на офис сградата, има биометрична — за сканиране на отпечатьци, като нашата в КЦК. Някакъв непознат не може просто да нахлуе вътре и да убие хората на бюрата им.

Замислям се дали да попитам откъде знае за ключалките в „Дабъл Ес“, но както обикновено, трябва да разгледам възможностите си. А те винаги са едни и същи. Нуждата ми да узная по-силна ли е от конфликта, който може да създаде, ако Луси е извършила нещо нередно?

— Ще видим какво е положението, когато стигнем там — казвам примирено.

— Някой го е пуснал вътре. Някой му е отворил вратата. А това означава, че никой в „Дабъл Ес“ не се е страхувал от него.

— Може да е някой, който работи тук — предполагам.

— Това не съвпада с описанието на млад човек с анцуг с качулка, бягащ през парка с плик с пари. Не е редовен член на персонала, описанието не съвпада. Никой от служителите на „Дабъл Ес“ не е под четирийсетгодишна възраст. Марино спомена ли това? Някой липсва ли?

— Каза, че партньорите били във от града за празниците.

— Те са четирима. Счетоводители, инвеститори, адвокати. И всичките са крадци — заявява Луси. — Не спазват работното време и рядко се явяват тук. Няма да е необичайно, ако са на Каймановите

острови, омазани с крем против изгаряне, и харчат трудно спечелените си пари — добавя тя с презрение.

— Марино не спомена някой да липсва. А и тичането през обществен парк с плик с пари ми се струва отчаяно, паникьосано и непланирано.

— Десет бона в стодоларови банкноти ми прилича на вид заплащане. — Луси се опитва да реши проблема откъде са парите и за какво са били платени. — Ограничена сума, предназначена за някаква цел.

На булевард „Ейлуайф Брук“ профучаваме покрай балсамови дръвчета, голи по това време на годината. Колоездачна пътека минава през тях като белег.

— Имат алармена система и камери навсякъде — казва Луси. — Могат да видят всекиго на земята на монитори, таблети, телефони или каквото друго им е подръка. Той не е притеснил никого и затова е успял. Но няма да има запис от камерите.

— Защо мислиш така?

— Вече щяха да знаят кой е, ако видеото записваше и бе все още на мястото си. Обзалагам се обаче, че не е. Многобройни камери, компютърна система за наблюдение, но всичко е безсмислено, ако няма запис. За когото и да говорим, може да е отчаян или луд на този етап, но не е глупав.

— Била ли си там? — питам.

— Никога не са ме канили.

— Ако си направила нещо, което може да бъде проследено, сега е подходящият момент да поговорим за него. Не искаш това да се превърне в проблем, ако има записи от камерите и ти си на тях. Особено като се има предвид, че и ФБР е замесено.

Сещам се за Гранби и се чудя какво ли още ще стане днес.

Какво точно се случва тук и каква част от него е по негова вина? Той ще се появи в даден момент, а аз трябва бързо да реша кои улики са мои и да се уверя, че той няма да ги докосне.

— Няма ме на никакви записи — отговаря Луси. — А ако записващото устройство не е било махнато, то аз ще го разгледам, освен ако ФБР не стигне дотам първо.

— Мили боже, Луси. Това не е телефон, от който можеш да изтриеш всичко.

— Телефонът си е мой. Това е различно положение.

Проклетата й етика, мисля си.

— Няма за какво да се тревожиш — успокоява ме тя. — Но ако погледнеш как „Дабъл Ес“ са нагласили нещата, това ти казва доста за тях. Нечестност, едри престъпления, сериозен бизнес, където почти никой не работи с нормално работно време, ако въобще работи, защото търговията им не е на светло. Слуховете не са нови, но никога не са били доказани. ФБР се е отказвало от разследването няколко пъти през годините и се чудя защо. Сега, когато има и няколко убити, ще чакаме да видим какво ще стане. И не само относно жертвите.

— Кой още?

— Съжалявам Карин — казва Луси. — Вината не е нейна, но ще й се наложи да дава доста обяснения.

— Не искам да те накиснат в нещо — поглеждам я.

— Не съм аз тази, която може да пострада. А и всичко, което съм направила, е малко разузнаване и наблюдение. Същото, което бих направила от въздуха.

Луси не звучи притеснена, а твърдо решена.

— Прелетя ли над тях?

— Нямаше да ми помогне с нищо, а и щеше да е прекалено очевидно. Хеликоптерът ми не е от най-тихите — отговаря тя. — Мога да ти кажа само, че ако се появиш неканен, никога няма да минеш отвъд главния хамбар с периметъра му от камери, които уж трябва да охраняват чистокръвни състезателни коне. Убиецът не се е промъкнал вътре. А и все пак в „Дабъл Ес“ има хора, които работят от девет до шест. Икономката, градинарят, готвачът, земеделски работници. Някой знае адски добре кой е убиецът, но не казва нищо.

— Марино смята, че е приятелят на Гейл, Хейли Суонсън. Очевидно е бил близък приятел.

— Човекът, пуснал информацията за нея на уебстраницата на Канал 5. Получих уведомление и видях името, но не знам кой е Хейли Суонсън и не мисля, че Гейл е имала близки приятели.

Луси поглежда огледалата си и профучава от една лента в друга елегантно, по начина, по който се движи по тротоара, винаги напред и винаги наясно какво точно има около нея.

— Струва ми се, че Гейл не ти е казвала всичко — отговарям многозначително.

— Не беше нужно и аз не съм наясно с всичко. Но знам достатъчно.

— Той работи за „Ламбант и съдружници“, фирма за връзки с обществеността. Може би Хейли Суонсън е работил по справяне с кризите за Гейл.

— Тя пък защо би се нуждала от подобно нещо? Не беше обществена фигура и нямаше дори репутация, която да загуби. Макар че това все пак щеше да стане — добавя Луси.

— Била е в бар „Сай“ снощи — казвам. — С кого може да е била?

— Не ми каза, когато говорих с нея. А пък аз не я попитах, защото не ми пукаше. Ако е била с този тип от връзки с обществеността, бездруго нямаше да ми каже. Не и ако е вярвала, че има какво да крие. Например абсолютно всичко за коварния ѝ, нечестен живот. Хората са глупави, задето вярват, че никога няма да разбереш. Не знам защо са такива шибани тъпащи — казва тя.

Чудя се дали е по-ядосана, отколкото наранена. Или пък се чувства засрамена, че Гейл може да я е излъгала за каквото и да е.

— Наричам Суонсън „той“, защото така пише в шофьорската му книжка, но май има съмнения относно пола му. Полицай, натъкнал се на него рано сутринта, спомена, че имал гърди.

— Ако Гейл го е познавала, имала е основателна причина да не ми го спомене. Може би се е запознала с него чрез общ познат — добавя Луси и ми се струва, че намеква за нещо неприятно и лошо.

— Той се обади на 911, за да съобщи за изчезването на Гейл, а когато му казали, че трябва да отиде в участъка и да попълни протокола, пуснал информацията на уебстраницата на Канал 5. После отново звъннал в полицията и поискал да говори с Марино — уведомявам я. — Във всички тези действия има логика, ако Суонсън е бил с Гейл в бар „Сай“, а тя е излязла навън, за да говори с теб, и никога вече не се е върнала.

— „Ламбант и съдружници“ може да са правили рекламата на някой друг и така да са се запознали — подхвърля Луси небрежно.

Продължавам да се впечатлявам от мисълта колко са мъртви тези отношения за нея. Мъртви като самата Гейл Шиптън. Това е мрачната страна на емоциите на племенницата ми. Може да обича силно една минута и да не изпитва нищо в следващата. Дори не гняв или болка,

защото след известно време и те преминават, а тя остава с онова, което наричах „вълшебната ѝ шапка приятелка“, когато беше малко момиченце, прекарващо повечето време само. „Къде е еди-кой си?“, питах, а тя свиваше рамене, бръкваше във въображаемата шапка и вадеше празни ръце. „Пуф“, отговаряше Луси и после заплакваше, но по-късно се успокояваше и всичко лошо изчезваше далеч, също като майка ѝ, която никога не я е обичала.

[1] Псевдоним на американския писател, поет и аниматор Тиодор Гайзъл (1904–1991). — Б.ред. ↑

[2] Вацлав Нижински (1889–1950) — руски балетист и хореограф от полски произход, смятан за най-добрия в началото на ХХ в. — Б.ред. ↑

33.

Някъде в далечината прогърмява и по предното стъкло падат капки дъжд с размера на четвърт долар.

Казвам на Луси, че някой може да ме е шпионирал, откакто се прибрах у дома от Кънектикът.

— Той беше зад къщата в пет и половина тази сутрин, когато изведох Сок — обяснявам й. — Смятат, че може да е бил Хейли Суонсън.

— Кой смята?

— Полицията. Марино е абсолютно убеден.

— Защо?

— Мястото, където е бил видян джипът на Суонсън, и ранният час говорят, че може да е бил той. Полицаят, говорил с него, вярва, че е бил той.

— Суонсън признал ли е това, когато са го разпитвали? Казал ли е, че знае кои сте вие с Бентън? Намирал ли се е близо до имота ви в пет и половина тази сутрин?

— Не. Но мисля, че не са му задали тези въпроси направо, а и не бих очаквала да си признае, че ме е следил или е оглеждал имота ни. Особено ако има какво да крие.

— Имаш предвид, ако той е Столичния убиец.

— Нямам представа дали е така, но не ми се вярва.

— Ами описанието на анцуга с портретите на Мерилин Монро, нарисувани от Анди Уорхол? — пита Луси.

— Не забелязах дали човекът носеше нещо такова. Освен това беше с гола глава. Но може просто да не си беше сложил качулката.

— Валеше ли?

— Останах с впечатлението, че не е облечен подходящо за времето. Или поне за дъжд.

— Някой възбуден и развълнуван може да не е забелязал, че вали. Но вероятно не е бил Хейли Суонсън — казва Луси.

— Когато бил разпитван от полицията, нямал вид на човек, който е бил навън в дъжда. Вероятно не е бил той зад оградата, но не мисля, че човекът там възнамеряваше да ме нарани.

— Не е възнамерявал засега, но това винаги е твоят проблем — отговаря Луси. — Не искаш да повярваш, че работата ти може да привлече опасни хора към теб.

— Но той е имал възможността да ме нападне, ако го е искал.

— По-вероятно е, че просто не е бил готов. А и ти си носила пистолета си, нали?

— Той просто е трябвало да ме уцели с електрошокова палка, ако наистина става дума за убиеца. И независимо дали носех пистолет или не, щях да се просна на земята.

— Не знаеш кой е бил — спокойно отбелязва Луси. — Само защото Хейли Суонсън се е намирал в квартала ти, не означава, че е бил той. А само защото Марино е решил, че Суонсън е човекът, забелязан да тича през парк „Минитмен“, също не означава абсолютно нищо. Не прибързвам с изводите.

— Никой от нас не би трябвало да прибързва.

— Марино основава всичките си хипотези на анцуга. Убеден е, че Суонсън е убиецът, заради качулката.

— Това не е единствената причина, но трябва да внимаваме — отговарям.

— Имаш ли представа къде живее Суонсън?

— Близо до парка „Конуей“. Очевидно първо се е отбил в „Дънкин Донътс“ на авеню „Съмървил“ — повтарям казаното от офицер Руни.

— Ако е излязъл от „Дънкин Донътс“ и се е отправил към бедняшките жилища на улица „Уиндзър“, логично е да мине точно зад Академията по изкуства и науки на няколко пресечки от дома ти. Вероятно е тръгнал по „Парк“ към „Бийкън“.

— Предполагам, че името му не е било споменавано по време на разговорите с Карин Хегъл.

— Не, но не съм изненадана. Ако аз никога не съм чувала за него, вероятно и тя не е.

— Когато звъннал на 911, той поискал да говори с Марино. Предположих, че Гейл може да го е споменала, защото ти си говорила

за него пред нея — добавям онова, което съм убедена, че Луси не би искала да чуе.

— Никога не съм говорила с нея за Марино — категорично заявява тя.

Припомням си думите на Бентън към Марино тази сутрин в МИТ. Той вбеси Марино, като му напомни, че дефектният пикап му бе струвал много пари след проваленото гражданско дело. „Ламбант и съдружници“ представлявали продавачите на коли и измислили истории, които обвинявали собствениците, че са лоши шофьори и сами са причинили щетите. Всичко това се случи наскоро и е възможно Хейли Суонсън да е знаел кой и какъв е Марино благодарение на делото. Предлагам тази идея на Луси.

— Но все пак това не обяснява защо Хейли Суонсън би звъннал на 911 и би помолил да говори точно с Марино — добавям.

— Ако е бил отчаян, това е добро обяснение — отвърща Луси. — Ако е говорил с диспечера на 911 и не е стигнал доникъде? После звънва отново и търси детектива по име.

— Някога обсъждала ли си Марино с Карин Хегъл?

— Не съм обсъждала нито него, нито някой друг от нас, но все пак не е тайна къде работя и кои са приятелите и семейството ми — отговаря Луси. — Всички ние работим в сферата на наказателното право и правоохранителните агенции, а Гейл определено е имала причина да бъде наясно, че съм заобиколена с хора, от които трябва да се притеснява. Набутала се е в страхотна каша и вероятно е по-добре за самата нея, че вече е мъртва. Не я очаквах особено приятни неща, да не говорим за онова, което щеше да ми се наложи да направя. Срамота е, че тя ме постави в подобно положение, но вината си е нейна.

Поглеждам я и Луси изглежда спокойна и самоуверена, докато шофира с едната ръка на волана, а другата на лоста за скорости в страховития джип, пълен с уреди, които напомнят за самолет.

— Какво точно смяташ, че щеше да ти се наложи да направиш? — любопитствам.

— Канех се да кажа истината на Карин. Тя щеше да се откаже от Гейл като клиент, но това не беше достатъчно.

— Не те обвинявам, че си ядосана след всичко, което ми разказа.

— Изграждах случай срещу нея. Трябваше да докажа всички обвинения и чаках, защото не разполагах с достатъчно — отговаря Луси. — Бях глупава. Затова не бива да мразиш никого. И когато усетя, че започвам да мразя, винаги опитвам да потисна чувствата си. Но с нея не постъпих така и допуснах грешка. Омразата те прави глупав.

Вятърът духа по повърхността на сивата вода отвъд прозореца на Луси. Встрани от мен се виждат редици малки къщички, които ми напомнят за военна база.

— Двете сте се запознали в бар „Сай“, пийнали сте и после сте заработили заедно по някакъв проект — отбелязвам. — Преди осем месеца въобще не си била чувала за Гейл Шиптън, но тя може да е чувала за теб. Може да е знаела, че редовно посещаваш бар „Сай“.

— Вероятно не би трябвало да посещавам често никое място. Не е разумно.

— Може би не е било чиста случайност, че ви е изпратила питиета на масата.

— Не беше случайно, но проблемите започнаха по-късно. Тя свършваше парите, които ѝ бяха останали, а до лятото „Дабъл Ес“ правеше всичко възможно да увеличи разходите ѝ по делото. Гейл потъваше, но беше прекалено горда да го сподели с някого. Но „Дабъл Ес“ знаеха. Бяха наясно точно колко пари са ѝ останали и колко бързо ще свършат. И после им беше в ръцете.

Чувам изтрещяване на гръмотевица и усещам миризма на дъжд в свежия въздух, нахлуващ отвън. Долавям и уханието на скъпа кожа и аромата на грейпфрут от парфюма на Луси, същия, какъвто ѝ купих за Коледа, но още не съм опаковала.

— Кой беше там, когато те призоваха? — питам. — Запозна ли се с някого от „Дабъл Ес“?

— Само с гадните им адвокати.

Светлина проблясва в мрачните облаци и се отразява в мокрия асфалт. Не задавам повече въпроси. Дъждът вече не е толкова силен и виждаме ясно плитката вода, пясъчния бряг и земята в резервата.

— Ами Гейл? — питам. — Къде беше тя, когато те призоваха?

— Седя до масата през цялото време.

— Как се държеше?

Подозренията ми се засилват.

— В поведението ѝ имаше нещо, което ме накара да не ѝ се доверявам — отговаря Луси, ядосана на себе си, че въобще някога ѝ се бе доверявала. — Не беше добра актриса. Всъщност в нищо вече не я биваше.

Приближаваме се до Конкорд. Горите са разнообразени от сечища, пасища и разорани полета, които приличат на избеляло рипсено кадифе. Къщите и хамбарите са далеч от пътя в тази част на света, където царуват стари пари и хората отглеждат няколко кокошки или кози, за да облекчат високите си данъци. Природни резервати и прочути гробища процъфтяват, а отрязването на дърво е едва ли не престъпление. Бутилираната вода е забранена, защото пластмасата е грях, а мощният джип на Луси, който харчи бензин като луд, сигурно е страхотна обида за съседите ѝ в Конкорд. Няма да се учудя, ако го е купила точно заради това.

След минути прекосяваме главната улица в центъра на града, където можеш да разгледаш домовете на Ралф Уолдо Емерсън и Луиза Мей Алкот и да посетиш гробовете на Торо и Хоторн. Магазините и ресторантите са малки и старинни. На всеки ъгъл има паметници и бойни полета.

През пасищата и над реката минаваме по улица „Лоуъл“ и завиваме надясно по „Либърти“, минаваме покрай парка „Минитмен“. Забелязвам туристи, които разглеждат забележителностите, и персонал в дрехи от колониалния период, сякаш преди него не е ставало нищо. Изглежда не обръщат внимание на цивилните коли и детективи, които обикалят парка, нито на телевизионния екип от Канал 5. Виждам Барбара Феърбанкс, която говори по микрофон на дървеното мостче. Може би същото мостче, по което убиецът е профучал към групата деца.

Пътят завива наляво и горите стават непроходимо гъсти, типичните гори на Нова Англия, с плътни корони на дърветата и нищо растящо под тях. След около километър и отвъд голо поле са отворени електрически порти, а на каменен стълб е сложен надпис „Дабъл Ес“. Луси намалява и завива. Сваля прозореца си, когато спираме до патрулна кола от Конкорд, паркирана до портата. Вадя тънкия черен портфейл от чантата си и ѝ го подавам, а тя рови из джобовете си за значката от КЦК.

— Криминологичен център Кеймбридж. Луси Фаринели. Доктор Скарпета е с мен — казва тя, като подава документите ни на ченгето, което изглежда на не повече от двайсет години. — Как си?

— Имаш ли нещо против да попитам какво шофираш? — пита хлапето, като се навежда към отворения ѝ прозорец с възхитено лице.

— Просто джип — отговаря тя и ми връща портфейла.

— Да бе! А аз управлявам космическата совалка. Може ли да го погледна?

— Последвай ме.

— Не мога — отговаря полицаят, който е омагьосан не само от джипа, но и от собственичката му. — Трябва да внимавам да не влезе някой, който не трябва да е тук. Вече отпратих половин дузина репортери. Добре че времето е лошо, иначе хеликоптерите на телевизията вече щяха да са над нас. Казвам се Райън.

— Беше ли вътре? — пита го тя.

— Невероятна история. Мисля си, че сигурно е бил някой луд, избягал от мерилендския затвор — отговаря полицаят. — Колко вдига това нещо?

— Слушай, Райън, отбий се при мен, когато не си зает, и ще ти позволя да го покараш — обещава Луси, а аз се опитвам да се свържа по телефона с Марино.

Тя подкарва чудовището си по частния път. Декари маникюрирани поляни, малки хамбари и бараки и големият червен хамбар, който племенницата ми спомена. От двете ни страни се издигат редици брястове с окапали листа. Марино най-после отговаря и му съобщавам, че сме отвън.

— Паркирайте отпред и ще ви посрещна на вратата — казва той. — Нося кутията ти за местопрестъпления. Покрийте се добре, докторе. Тук изглежда така, сякаш някой е разлял казан борш.

34.

Отвъд хамбарите и малкото езеро, двуетажният офис от дървени трупи е разположен на най-високата точка на безукорно поддържаните земи. Свързан е с покрити пътеки с останалата част от имението, която не се вижда от дългия павиран път, освен ако човек не мине по него до края, където прави завой. Луси ми обяснява разположението. Вече не я питам откъде го знае.

Стръмният покрив е покрит с медени плочи, патинирани като старо пени, а от двете страни на верандата се издигат дебели каменни колони. Прозорци от рисувано оловно стъкло украсяват горната част на тежката предна врата, а тези на двата етажа са огромни. Представям си великолепната гледка на зелени поля и хамбари, ако щорите не са спуснати като сега. Мисля си за охранителните камери, които биха уловили неканен гостенин.

Вече не вали, сякаш „Дабъл Ес“ някак си си купува свое собствено време. Отпускам глава назад и усещам хладния влажен въздух по бузите си. Небето е мрачно и сиво, като че ли е вечер, а не два следобед. Чудя се какво ли прави Бентън в момента и какво точно знае. Той ще пристигне тук скоро. Няма начин да не го направи и започвам да го търся.

Следвам редиците сребристи брястове, които в топлите месеци образуват плътен навес над дългия частен път. Очите ми се движат по тихото зелено езеро и празните кафяви пространства пред конюшните. Конете сигурно са в главния обор заради времето, гневен сблъсък на топъл и студен фронт, който може да докара градушка или поледица. Отвъд оградата и ливадата се виждат гъсти гори, които водят към парка, където бягащ мъж в анцуг с качулка е подплашил деца и учителки преди няколко часа. Преценявам, че дотам има около километър. И вече подозирам, че натрапникът в „Дабъл Ес“ не е проникнал без нечия помощ.

Половин дузина патрулни и цивилни коли от Кеймбридж са паркирани пред офиса. Забелязвам скъп бял „Линкълн Навигейшън“ и

бял „Ленд роувър“, които явно принадлежат на „Дабъл Ес“. Джипът на Марино е с леко открити прозорци, а енергичната му немска овчарка, затворена в клетка, скимти и дращи ожесточено по мрежата, защото знае, че сме ние.

— Марино му позволява дори да спи в леглото му — казва Луси. — Кучето е абсолютно безполезно.

— Не и за него — възразявам. — А и ти нямаш право да му се подиграваш. Ти и Джанет готвите прясна риба за Джет Рейнджър и сушите зеленчуци за бисквитите му. Той е най-разглезеният булдог на планетата.

— Е, няма да навлизаме в това кой глези кучето си.

Заобикаляме джипа на Луси, паркиран близо до остъклена вила, отделена от главната сграда и разположена сред вечнозелени дървета и храсти. През вдигнатите щори на прозорците виждам модерни кожени мебели, канапе и две кресла, както и масичка за кафе, по която са пръснати списания. Има и две чаши от кафе и малка чиния с тричетири обвивки от кексчета и смачкана синя салфетка отгоре. Икономката не е почистила след посетителя, който и да е бил той.

Луси продължава да ми описва ранчото и ми обяснява, че остъклената вила не е оригинална част от къщата.

— Сградата е от червен дъб — продължава тя. — А това е нова чамова постройка, просто боядисана в същия цвят. Построена е през пролетта, по случайност по същото време, когато започнаха убийствата във Вашингтон. Навсякъде има камери, но не и тук.

— По случайност? — повтарям.

Оглеждам покрива и стъклената врата, водеща към малката къщичка, но никъде не виждам и следа от охранителна система. В малкото пространство с всекидневна и баня няма клавиатура за аларма.

— Просто споменавам времето — казва Луси, като отваря багажника и вадим гащеризони, очила и гумени ръкавици с дълги маншети.

После тя отново проверява телефона си, а аз изваждам личните ни предпазни екипи, които включват респиратори, антимикробни кърпички и специални чували за биологични отпадъци, защото нямам представа какво точно трябва да очаквам.

— Новината е в Туитър — съобщава ми Луси. — Клане в Конкорд.

— Надявам се, че информацията не е изтекла от Брайс, за бога.

Тревожа се, че може да са му се обадили репортери и той да им е издрънкал онова, което сподели с мен.

— Подозирам, че той подметна думата, защото я е видял в интернет. Да видим. Слухове и фалшива информация, представени като новини — продължава да разглежда Луси. — Свършено е. При това преди почти цял час. „Ю Ес Ей Тудей“, Пиърс Морган, „Ройтерс“ и всички други просто повтарят клюките от Туитър. Множество смъртни случаи в международна финансова компания, вероятно свързани с обир. Чудя се кой ли е издрънкал това. Е, става и по-лошо. ФБР отрича връзка с убийството в МИТ по-рано днес, където жертвата бе Гейл Шиптън, съдила „Дабъл Ес“. Няма доказателства за връзка, твърди шефът на отдела в Бостън Ед Гранби. А сега де! Кой въобще е намекавал за връзка? „На този етап причината за смъртта ѝ е неизвестна и не е била потвърдена като убийство“, заяви Гранби.

— Не знам защо си мисли, че може да отрича каквото и да било, след като не знае нищо за случая — отговарям, а лошото ми предчувствие се завръща. — Бентън не би споменал нещо, което не трябва, щом знае, че не съм правила официални изявления за Гейл Шиптън, и няма да го направи, докато не получим резултатите от пробите.

— Не е Бентън — казва Луси. — А неговият шибан шеф, който иска да накара хората да мислят определени неща.

Някой е подправял данни в КОДИС, а Гранби е заплашвал съдебния лекар в Мериленд и сега манипулира медиите относно случаите ми тук. Започвам да се ядосвам и тревогата ми нараства.

— Той говори основно за теб и службата ни. Защо го прави според теб? — поглежда ме Луси.

Наясно съм какво точно е чула в халето, докато говорех с доктор Вентър, а и Бентън също ѝ е дал информация.

Облягаме се на бронята, за да обуем гумените терлици с дебели подметки, които предпочитам, когато има много кръв на местопрестъплението.

— За да манипулира — продължава Луси. — Има нещо общо с объркването на ДНК-то, нали?

— Страхувам се, че може да е повече от объркване.

— Гранби има специален интерес. Може да предпазва хора с пари, за да е сигурен, че няма да остане само с държавната си пенсия.

— Внимавай какво говориш, Луси.

— Той е измислил Мартин Лагос по определена причина — казва тя. — Ако ще подправяш ДНК данни и се нуждаеш от профил, който да пробуташ, защо използваш хлапе, изчезнало преди седемнайсет години? Защо Гранби въобще се е сетил за Лагос?

— Не знаем със сигурност кой се е сетил за Лагос.

— Добре, да кажем, че е Гранби. Защо би го направил? Позволи ми да ти отговоря. Вероятно знае, че Лагос е мъртъв, което обяснява защо никога не се е появил на бял свят и защо не можем да го намерим в никоя база данни. Ако ще крадеш нечия самоличност, полезно е човекът никога да не се появи, за да се оплаче.

— Гранби е бил във вашингтонския офис по онова време — отговарям. — Може да си е спомнил Габриела Лагос. Случаят беше сензационен.

— Да, определено си е спомнил случая. Въпросът е дали е бил замесен в него по някакъв начин. Има ли причина да кара хората да мислят, че синът на Габриела Лагос е Столичния убиец?

— Единственият факт, в който съм убедена, е, че има нещо адски погрешно в ДНК анализа в случая на доктор Вентър — Джулиен Гуле. Петното на бикините, с които е била обута, със сигурност не е било оставено от мъж. Мартин Лагос не е оставил вагинална течност и менструална кръв, а това ми говори, че някой е подправил ДНК-то в КОДИС и не си е направил труда да провери от какво се е състояло петното. В противен случай щеше да е повече от очевидно, че профилът не отговаря на мъж.

— Звучи ми точно като тъпата грешка, която мачо тъпак от ФБР като Гранби би допуснал. Ще знаеш със сигурност, че има специален интерес, ако се появи тук. Шеф на отдел не си цапа ръцете и не ходи по местопрестъпления — казва Луси. — А той ще пристигне тук, ще видиш. Вярвам, че смята това за своя територия, и се нуждае да я контролира, защото си има дадена цел. Доста гадна цел при това.

— Засега територията е моя.

Луси се вторачва в остъклената вила с чашите от кафе, където някой е водил частен разговор, преди трима души да умрат.

— Удобно място за разговори — отбелязва тя, като наднича през прозореца. — Ако искаш да дойдеш тук и да си говориш за опасни или престъпни дейности, вътре няма телефон, който да бъде подслушван. Изглежда, че постройката е звукоизолирана. Виждаш ли малките бели говорители на тавана? Вероятно има същите и в тръбите. Инсталират подобни системи в съдебните зали, така че когато адвокатите се приближат до съдията, никой да не може да чуе разговорите им.

Луси започва да ми сочи камерите на покрива, над махагоновата врата и по медните стълбчета за лампи покрай тротоара и частния път.

— Непромокаеми инфрачервени лампи с висока резолюция, които автоматично превключват от цвят на черно и бяло. Същите, с каквито разполагаме и ние — казва тя. — Но не са безжични. Виждаш ли кабелите? Знаеш ли какъв е проблемът с кабелите? Могат да бъдат прерязани. Интересното е, че не изглеждат прерязани.

— Трябва да знаеш къде да ги срежеш — отговарям. — Ще се наложи първо да обмислиш всичко, още от момента, когато решиш да проникнеш в имота.

— Той не го е направил — казва тя в мига, когато предната врата се отваря. — Една точка за непредумишлено.

Марино застава на прага и подпира с крак вътрешната врата с мрежа. Лицето му е изморено и брадясало, огромните му ръце са в латексови ръкавици, през които виждам тъмните косми на китките му.

Зад него забелязвам криминолозите, които обработват местопрестъплението. Единият прави снимки, другият се труди над лазерни карти.

Жена и мъж, предполагам, че са от съвместната група. Не ги познавам. Доста от съседските юрисдикции имат експерти и специално оборудване. Обучението и покупките се финансират от дарения, но жестоките престъпления са малко. Някои от полицаите в района дори не са стъпвали в службата ми.

— Готови сме и те чакаме, докторе — казва ми Марино, като вади пакет цигари от джоба си и изтърсва една навън. — Двама детективи от Конкорд плюс криминолог от Уотъртаун и аз. Прогоних всички останали. Това не е зрелищен спорт.

— Ще стане — поправя го Луси. — ФБР е на път насам.

— Наредих още да не ги викаме. Не и когато дори докторката още не е дошла — казва той, като щраква запалката си. — Само ще

влошат нещата, а основният ми интерес е да предпазя местопрестъплението.

— ФБР не се нуждае от обаждането или разрешението ти. Гранби вече прави изявления пред пресата, а в парка „Минитмен“ май имаше няколко агенти. Ще пристигнат тук, независимо дали си ги поканил или не — обяснява му Луси, като проверява дали джипът ѝ е заключен. — Давам ти два-три часа, преди ФБР да поеме случая.

— Количеството мангизи и подозрителните дивотии, които вече видяхме, бездруго ще им поднесат случая на сребърен поднос — изсумтява Марино и всмуква силно от цигарата. — Убийствата ще са дребна работа за тях.

Връхчето на цигарата заблестява в яркооранжево. Усещам острата миризма на горящ тютюн. Трудно ми е да наблюдавам този ритуал.

— Мисля, че говорим за наистина сериозни престъпления, извършени от типове с бели якички — заявява Марино, като изтърсва пепелта от цигарата си. — А още не сме видели и половината. Някои райони са заключени зад стоманени врати като в шибан банков трезор.

— Значи още не сте проникнали там — намесва се Луси.

— Не възнамерявах да пипам някои неща, докато докторката не се появи. Не сме докосвали и нищо, свързано с труповете — отговаря Марино, който очевидно започва да се дразни от Луси. — Но ще видите, щом влезете вътре. Мястото прилича на фронт.

— Кога пропуши? — питам го. — Мислех, че ги отказа завинаги след последния път, когато ги отказа завинаги.

— Не започвай.

— Това би трябвало да ти го кажа аз.

— Ще дръпна два-три пъти и ще я загася — отговаря той и издухва дима настрани.

Не мога да не си помисля, че е същото като в старите дни. Пушенето на местопрестъпление, хванал цигарата с окървавените си ръкавици, тогава нямаше голямо значение. Какво не бих дала да си дръпна от любимата ми отрова. Ако знаех, че ми остава да живея само час, веднага бих запалила. Щях да седна на стъпалата с Марино, да пия бира и да пуша, както правехме в тежки времена и трагедии.

— Колко? — питам го. — Ти ми каза за трима. Намерихте ли и други?

Луси и аз се качваме на каменната веранда, където забелязвам малки дървени маси и столове, чудесно място за почивка, но няма следи, че някой си е почивал. Мебелите са спретнато подредени и мокри от дъжда. Оставам с впечатлението, че личните разговори не се провеждат в „Дабъл Ес“, освен ако не са зад затворени врати в звукоизолирани помещения. Не мога да забравя думите на Луси как остъклената вила била построена миналата пролет, горе-долу по времето, когато започнали убийствата във Вашингтон, серийни престъпления, включващи подправяне на ДНК и шеф на отдел във ФБР, който може да е режисирал всичко и е заплашвал поне един от колегите ми.

— Ще останем тук за минута, за да ти дам цялата информация. Един мъж и две жени — казва Марино и се намръщва от попадналия в очите му дим. — Отначало се притеснявахме, че може да има още жертви в други части на сградата или имота, тъй като още не сме имали възможност да претърсим блокираните райони. А и мястото е огромно. Проклетите покрити пътеки свързват всичко като спици на колело. Невероятно. Ако ги подредиш една след друга, сигурно са дълги към два километра. Имат си и колички за голф, така че тлъст задник като Доминик Ломбарди никога не се е мъчил да ходи пеша — добавя той и забелязвам, че използва минало време.

— Никой ли няма ключове? — пита Луси.

— Има, но не възнамерявах да ги докосна, докато не си свършите работата, защото са в локва кръв под един от труповете — отговаря той. — Но съдейки по разговорите с няколко от работниците, мъртвите са трима. За всички други има обяснения. С изключение на задника, който е извършил убийствата, разбира се.

— И никой не е видял нищо — предполагам.

— Така твърдят. Естествено, това са глупости.

— Удостоверихте ли самоличността им?

Забелязвам, че Марино е със същите дрехи, в които беше облечен преди разсъмване, когато се появи в дома ми в проливния дъжд. Усещам миризмата на вълнението и стреса му, мъжка миризма на мускус, която се превръща във воня на гранясало, ако Марино не спи, не се къпе и работи непрестанно. След осем до дванайсет часа той ще воня толкова силно на застояла пот и цигари, че човек ще може да го усети от двайсет метра.

— Доминик Ломбарди. Или Дом, както го наричат, също като шампанското. Предполагам, че това е лоша година за Дом — казва Марино.

Той рови в джоба си, присвил едното си око заради димящата в устата му цигара. Вади бележник, отваря го и го отдалечава от лицето си, защото не си е сложил очилата за четене.

— Не мога да произнеса това като хората. Ядвига Каминска. Наричат я Айка. Административната му помощничка. На паркинга са скъпите им бели джипове. Дом и Айка бяха идентифицирани визуално от следователите от конкордската полиция, с които ще се запознаеш — обяснява ми той. — Били са тук и преди. Късно миналия петък вечер, когато Ломбарди се обадил за натрапник в имота.

— Имало ли е такъв? — пита Луси.

— Може би — поглежда я той. — Претърсили абсолютно всичко и забелязали сянка на видеозаписа от охранителна камера в основния хамбар. Явно някой е внимавал за камерите, защото е знаел какво да търси, а после е прерязал кабелите. Тези квадранти на мониторите почернели, когато Ломбарди бил зад бюрото си около полунощ — продължава Марино, без да сваля очи от племенницата ми. — Той бил толкова благодарен, че обещал да дари десет бона за коледния фонд на конкордската полиция. Парите били изтеглени от банката му преди два дни, но няма и следа от тях, а ченгетата не са ги получили.

— Същата сума е намерена в плика под моста — отбелязва Луси.

— От теб ще стане добро ченге.

— Вече бях и приключих с това — отвърща Луси, като се вторачва в него, сякаш са си обявили дуел.

— Значи убиецът вероятно ги е откраднал заедно с всички други пари, които е успял да намери.

— Звучи логично.

Луси кръстосва ръце и го поглежда с крива усмивка, сякаш го предизвиква да я попита за онова, което подозирам, че е направила.

Марино смачква цигарата си в каменната колона и се посипват искри. Прибира фасата в джоба си, издухва последна струя дим настрани. Може би Луси никога не е била поканена да посети „Дабъл Ес“, но това не означава, че не е идвала тук.

— Предполагам, че не са заловили натрапника — казва тя, а Марино я поглежда мрачно.

— Ако си извършила онова, което си мисля, просто ми кажи защо — изсумтява той.

— Мога само да предположа защо някой би го направил — отговаря тя. — Ако искаш да се разходиш наоколо и да видиш какво става, трябва да изключиш камерите. Можеш да избегнеш онези покрай частния път, но не и докато не подминеш хамбара, освен ако не искаш да преплуваш езерото.

— Двама детективи идват, а този натрапник все още се разхожда наоколо? — почти се разкрещява Марино.

— Те биха проверили обора, където са скъпите коне. После биха проверили всички ключалки, за да се уверят, че няма проблем. А след това биха си тръгнали.

— Защо някой би искал да види какво има тук? — невярващо пита Марино.

— Може би не за да види какво, а кого. И с кого спи.

— И това беше ли потвърдено? — вика Марино зашеметен.

— Питай двамата детективи, които се появиха — отговаря Луси и небрежно маха към къщата. — Но по времето, когато пристигнаха тук, двайсет и три минути след обаждането на Ломбарди до 911, Гейл отдавна беше изчезнала — добавя тя.

— Мили боже! Щеше да е чудесно, ако ми беше казала това порано! — избухва Марино. — Гейл Шиптън е тук в петък през нощта, а сега е убита и ти ми споменаваш това между другото?

— Знаех от известно време, че тя е в съдружие с врага, вероятно замесена в застрахователна измама и кой знае какво още — спокойно казва Луси. — Опитвах се да намеря доказателства.

— Спи с типа, когото съди! — отвратено възкликва Марино.

— Не защото го е искала — изтърсва Луси. — Тя имаше нужда от пари.

35.

— Каза, че има трима убити — подсещам Марино, защото ме чака работа.

Нямам време да разпитвам Луси повече, а може би и не искам да чуя още за това, в което Гейл Шиптън се е забъркала. Чудя се как ли ще реагира Карин Хегъл, когато най-после узнае. Делото ѝ бездруго приключи. Луси е права. Няма дело. Всичко е лъжа и измама. „Дабъл Ес“ бяха съсипали Гейл финансово, а какво може да е по-голямо предимство от това да нараниш някого и после да му предложиш пълно възстановяване. Гейл е била слаба, може би дефектна в повече от едно отношение. Не само сърцето ѝ със скапаната клапа, но и цялата тя.

— Нямам представа за третата жертва — казва ми Марино. — Намирала се е в кухнята, когато убиецът я нападнал. Може би е отваряла хладилника или е вадила нещо от шкафа. Ще видиш, когато влезем там.

— И персоналът не знае коя е тя?

Трудно ми е да повярвам подобно нещо.

— Казаха, че Ломбарди взел някого от гарата в Конкорд тази сутрин. Нямаат представа кого. Знаят само, че потеглил с белия линкълн, а после се върнал и с него имало някой, който очевидно се е озовал на погрешното място в погрешното време. Твърдят, че това е единственото, което знаят, но вероятно лъжат.

— Защо пък да лъжат? — пита Луси.

— Защото сигурно са свикнали да лъжат за всичко, което става тук — отговаря Марино. — За разлика от другите двама тя не е паднала като отсечено дърво. Мисля, че първият разрез не я е довършил, защото е завъртяла главата си. Може би го е чула да се приближава зад нея и после той я довършил — обяснява той, като прави разрез с въображаем нож. — Изминала една-две крачки и се сринала зад плота.

— Намерихте ли оръжие? — пита Луси, като поглежда нагоре към камерите и дърветата.

— Не.

Начинът, по който Марино гледа Луси сега, е различен.

— А типът с качулката не е бил видян с оръжие, когато е тичал през парка — казва тя.

— Не. Никой не е видял оръжие у Хейли Суонсън. Нали за него говорим.

— Само защото е носел анцуг с образа на Мерилин Монро? Сигурни ли сте, че е той? — пита Луси.

— Анцугът е необичаен, а Хейли Суонсън е бил облечен с такъв сутринта, когато бил разпитван от полицията, след като го забелязали близо до къщата на леля ти. Две плюс две, нали така?

— Да, стига сборът да не е двайсет и две — отвръща Луси.

— Може би Суонсън се е занимавал с техните връзки с обществеността.

— И част от работата му е била да убие Гейл и да шпионира леля ми? — пита Луси. — Предполагам, че според теб Суонсън е отговорен за всичко това.

Марино не отговаря. От начина, по който я гледа, разбирам, че изпитва мрачно уважение към нея и вместо да иска да я разкара от пътя си, се чуди как може да я използва.

— Някой докосвал ли е трупа в кухнята или другите два? — питам.

— Само фотографите. Внимавах всички да стоят далеч от тях. Но няма да успеем да задържим федералните вън оттук още дълго.

— Въобще няма да можеш да ги задържиш вън оттук — обажда се Луси.

— По-добре е да събереш сеното, докато слънцето грее — казва ми Марино.

— И никой няма представа коя е мъртвата дама в кухнята?

Трудно ми е да повярвам, че е така.

— Не сме пускали никого там, за да я види. Само основният персонал, с други думи, ченгетата — отговаря Марино, като се обляга на касата на вратата.

Той разсеяно се вторачва в облечената си в ръкавица ръка и жълтото никотиново петно на нея, което разтърква с палец. Очевидно е

пушил много и се чудя колко ли фасата има в джоба му. Е, поне знае, че не трябва да ги пуска на местопрестъплението.

— Не можем да отворим къщата за посетители — казва той. — Работник или иконом влиза тук и оставя ДНК-то си навсякъде, докосва разни неща или пък повръща.

— ДНК-то им бездруго ще е тук — напомня му Луси.

— Освен това не възнамерявам да се разхождам наоколо и да показвам на персонала снимки на убити с прерязани вратове — отвръща Марино.

— Но си ги попитал кой е трябвало да бъде в къщата — казва тя.

— Мили боже! Вече и двете сте ми на главата — изохква той.

— Знаем кой работи тук — заявява племенницата ми по начин, който намеква, че не иска да се държи враждебно с него. — Имена, възраст, адреси. Знаем много повече, отколкото ми се иска, за тези задници. Опиши ми неидентифицираната жертва.

— Горе-долу с твоя ръст и на твоята възраст — отговаря Марино.

— В началото на трийсетте. Поне така предполагам, защото не изглежда много готина с отрязана глава. Къса тъмна коса. Бяла. Кльощава и кокалеста. Прилича на жена, която тренира страшно много и не си пада по мъже.

Луси не му обръща внимание.

— Тук не работи жена с такова описание, нито толкова млада. Тримата работници по поддръжката и градинарят са на четиридесет и четири, петдесет и две и шейсет. Дошли са от Тексас, Аризона и Невада. Готвачът е французин. Той е на четиридесет и девет. Икономката е южноамериканка на четиридесет и три и твърди, че почти не говори английски. Партньорите в бизнеса са двама американци и двама англичани, мъже над четиридесет. Накрая са Ломбарди и Каминска, за които се носят слухове, че имали нещо повече от служебна връзка. Да, наричали са я Ика, а не Айка — подигравателно добавя тя.

— Убиецът е влязъл в къщата също като вас, покрай каменните колони, и е отворил тази врата — казва Марино и очевидно преосмисля мнението си, че търсим точно Хейли Суонсън.

— Ами ключалката? — пита Луси, посочвайки биометричната ключалка, докато си слага ръкавиците.

— Допреди няколко часа небето беше синьо. Възможно е при хубаво време да са оставяли предната врата отворена, а само вътрешната затворена — обяснява Марино, като отваря мрежа против насекоми, единственото, отделяло хората от „Дабъл Ес“ от човека, прерязал гърлата им.

— Кой казва, че са държали предната врата отворена?

Луси не вярва в това, а аз си припомням каква беше, когато си изкарваше хляба като ченге.

Докато работеше за ФБР и по-късно за Бюрото за алкохол, тютюн и оръжия, тя бе толкова впечатляваща, че накрая се отърваха от нея. Може би в ДНК-то на Скарпета е заложено, че не можем да работим за никого. Ние сме самотни рейнджъри, трябва да сме начело и да се набутваме право в неприятностите.

— Споменаха ми, че може това да е обяснението — отговаря Марино. — Един от работниците каза, че я е виждал отворена при хубаво време, когато много хора се мотаели и навън, и вътре.

— Лъжат — възразява Луси. — Знаят кой е.

— Добре че си тук. Сега мога да се прибера у дома и да забравя за случая.

— Четиримата партньори са вън от града, така че кой е можел да се мотае навън-навътре? — логично пита Луси. — А и тази сутрин не беше много топло, макар че слънцето грееше.

— Има и задна врата и врата за мазето. И двете са заключени и с резета. Значи той е влязъл оттук също като вас — повтаря Марино. — Може да е имал достъп, защото отпечатъкът му е бил сканиран преди. С други думи, да е бил човек, когото познават.

— Това щеше да свърши работа, ако разполагахме с отпечатъците му. Прав си — казва Луси. — Можеш да се прибереш у дома и да забравиш.

Марино се опитва да съдържи усмивката си. Мъчи се толкова упорито да изглежда свиреп, че направо ме размива.

— Като имам предвид какво внимание са обръщали на сигурността, трудно ми е да повярвам, че ще оставят предната врата отключена и отворена — съгласявам се с Луси.

— По никакъв начин — добавя тя. — Провери ли какво се е записало на камерите?

— Не, по дяволите. Аз съм пълен идиот — отвърща Марино.

В просторното помещение има четири офиса в редица, които се състоят от работни места с форма на подкова с вградени бюра и шкафове.

Всяко работно място има телефон с многобройни линии и няколко монитора. Човек трябва да си представи финансови експерти, които постоянно наблюдават борсите и инвестициите. Не забелязвам нито лист хартия, нито молив, химикалка или каквато и да било следа, че някой от служителите има семейство или хоби. Представата е за прозрачен бизнес, открито общуване и другарство, но създава празно фалшиво усещане, сякаш виждам изложбена зала или филмов декор. Имам чувството, че никой не е работил тук, дори преди хората да загинат.

Далеч вдясно има вита стълба от стоманени кабели и стъпала. Стената до нея е от стари тухли, по които висят модерни репродукции, а тази отсреща е с вградени шкафове от ясен. Мъжко място, на което липсва топлина и уют и е поне четиристотин квадратни метра. През отворената стоманена врата на съседната стая долитат гласове. Дватама конкордски детективи са в това помещение, което трябва да е друг офис, частният кабинет на шефа в лявото крило на сградата, където Ломбарди и помощничката му са загинали.

В предния офис има просторна кухня с шкафове от екзотично червено дърво. От мястото, където стоя, виждам окървавения тъмен панталон, белите джобове, обърнати наопаки, и окървавените маратонки на жертвата, която все още не е идентифицирана. Съсирената ѝ кръв е образувала голяма локва на пода зад драматична дървена скулптура вляво от гранитния плот, който блокира гледката ми.

Питам Марино за джобовете.

— Полицайте ли ги обърнаха наопаки? — искам да знам. — Докато търсеха документи за самоличност?

— Не, вече си бяха обърнати. Не забравяй, че той е взел портфейлите им.

— Взел е парите и каквото друго е искал и вероятно е изхвърлил портфейлите в езерото — обажда се Луси. — Идеално място за изхвърляне, точно срещу хамбара. Минаваш покрай него, ако си

тръгнал към гората пеша и искаш да изчезнеш колкото се може по-скоро оттук.

Оглеждам работните места с ергономични столове, спретнато подредени без следа от насилие. Отново ме обзема чувството за празнота. Работно време в сряда сутрин и само трима души са в службата. С изключение на убиеца, разбира се.

— Записът е изчезнал — съобщава Марино на Луси.

Прави го неохотно, сякаш му е неприятно да признае, че тя е права за нещо.

— Втора точка в полза на предумишленото убийство — отвърща тя.

— Трябва да знаеш къде да търсиш и какво — казва Марино, като избърсва потното си лице в ризата си.

Той бездруго е склонен да се поти много, а сега и кръвното му е високо, защото отново е ченге и отново пуши.

— Колко трудно може да е това? — пита Луси.

Водим този разговор близо до ченгето с лазерните карти в антрето, на чийто под са отворени черни куфари. Жълт кабел е включен в контакта на стената. Офицерът чака търпеливо със скенера. Той не се обръща към нас. Не иска да изглежда, че ни подслушва.

— В другата стая има килер с всички компоненти за съраунд звук, сървър и безжични мрежи, телефонната и охранителната им система — съобщава ни Марино, като отива до куфарчето ми за местопрестъпления и го взима.

— Сървърът — повтаря Луси с погледа на змия, която се готви да нападне. — Сървърът на „Дабъл Ес“. Е, това вече е нещо.

Тя отива до бюрата край стената, бутва един от столовете с крак и вдига телефона.

— Но трябва да знаеш къде е записващото устройство — казва Марино, като ми подава куфара. — Повечето хора не биха си помислили за него, освен ако не са наясно с охранителните камери.

— Не е толкова сложно, а и може да е бил човек, който е идвал тук преди. Трябва да отнесем сървъра в лабораторията ми — казва Луси, като поглежда дисплея на телефона и натиска бутон. — Конкордската полиция може да се разпише за него, а аз ще го отнеса.

Тя минава покрай всяко бюро и проверява телефоните. Връща се до първия и отново вдига слушалката.

— Може да искаш да си запишеш това — обръща се към Марино. — Никой не се е обаждал от тези телефони от миналия петък, сякаш никой не е работил в предния офис. С изключение на този — сочи първия и му дава номера. — „Ламбант и съдружници“ — прочита изписаното на екрана.

— Какво? — възкликва Марино и се приближава до нея. — Е, това е изненада. Значи съм прав. Хейли Суонсън е бил тук и е звънял в службата си.

— Някой е звънял — поправя го Луси. — Някой е звъннал на този номер в девет и петдесет и шест тази сутрин и е говорил двайсет и седем минути. Ако човекът, бягащ през парка, е бил забелязан около единайсет, тогава говорещият вероятно е затворил по времето, когато са станали убийствата.

— Знаем кой е. Типът в анцуга с образа на Мерилин Монро. А сега знаем, че е бил тук и е говорил по телефона — решава Марино. — Хейли Суонсън. „Ламбант и съдружници“ е фирмата за връзки с обществеността, където работи приятелчето на Гейл Шиптън от неизяснен пол.

— Човек може да си помисли, че са обсъждали рекламата на „Дабъл Ес“ — намесвам се. — Може би Суонсън е човекът, когото Ломбарди е взел от гарата тази сутрин.

— Точно така — съгласява се Марино.

— Предполагам, че поне знаем как Гейл се е запознала с него. И двамата са били гости с „Дабъл Ес“ — промърморва Луси равнодушно. — Потвърдихте ли с кого е била в бар „Сай“ снощи?

— Говорела с човек, който не бил редовен посетител. Може да е бил Суонсън. Има логика, след като той е съобщил за изчезването ѝ. Заведението било претърпкано и Гейл стояла до бара заедно с много други хора. Така поне казаха свидетелите.

— Но защо някой би взел влака дотук, вместо да шофира? — любопитствам. — Защо човек от фирма за връзки с обществеността би го направил?

— Хейли Суонсън — казва Луси със съмнение. — И сигурно трябва да заключим, че около час по-късно е убил всички и е избягал.

— Не ти е работа да правиш заключения — грубо казва Марино.

— По-рано днес ни казаха, че той кара джип „Ауди“ — напомням му.

— Издирваме го. Не е пред дома му в Съмървил, нито в службата му в Бостън — отговаря Марино. — Колегите му не са виждали нито него, нито джипа му днес, но той им звъннал.

— Обаждането е оттук — казва Луси. — Някой е звъннал.

— Защо Суонсън не е шофирал дотук? — питам.

— Когато го намерим, ще му се наложи да даде доста обяснения. Но смятам, че не е искал да видят колата му пред „Дабъл Ес“, защото е възнамерявал да извърши убийствата — отговаря Марино. — Разумна причина да не караш собствената си кола.

— Предполагам, че това не е всичко — възразява Луси. — Тези убийства не изглеждат планирани.

— Някой не те кара да предполагаш — отново я нагрубява Марино.

Луси не му обръща внимание.

— Някой провери ли при чичо му в бедняшкия квартал? — питам.

— Пратих Мачадо там, но още не ми се е обадил.

Луси разкопчава белия си гащеризон и сваля ръкавиците си, сякаш ѝ е горещо и има идея какво трябва да се направи.

— Налага се да изкараме сървъра оттук, преди това да стане невъзможно — заявява тя.

— Разбирам.

Марино знае какво си мисли племенницата ми и е обзет от противоречиви чувства, също както с телефона на Гейл Шиптън.

Иска помощта на Луси, но се страхува от нея. Знае, че ако ФБР сложи ръка на сървъра преди нас, няма и да чуем повече за него. Гранби ще проведе пресконференция и ще говори решително за съвместната работа с местните агенции, но действителността е, че когато уликите попаднат в националните лаборатории в Куонтико, вече и дума не може да става за съвместна работа.

И това е в най-добрия случай. Марино не знае нищо за подправянето на доказателства. Не знае за Габриела Лагос и изчезналия ѝ син, Мартин, който уж оставил ДНК-то си на чифт бикини в скорошен случай във Вашингтон. Марино няма представа колко трудно ще ни е да работим по убийствата тук, освен ако не се задействаме решително и безмилостно. Решавам да хвърля вината

върху медиите. Марино ще приеме това като неизбежно препятствие, което да се стреми да избегне.

— Зависи колко ще се раздуе работата. Голям случай и сходен с онова, което тъкмо видях в Кънектикът. Телевизионни екипи навсякъде, а хората, които се опитват да си вършат работата, биват стъпкани — поглеждам го и той схваща.

— Мамка му, така е.

— Говори ли с Бентън?

— Накратко.

— Тогава знаеш какво ще стане — продължавам. — Той трябваше да предаде определена информация на Гранби, който вече прави изявления пред пресата.

— Фалшиви — намесва се Луси. — ФБР вече се включи, идват насам.

— Да, Дядо Коледа идва в града — ядосано изсумтява Марино. — Чувам звънчетата по шейната му. Ще кацне на покрива всеки момент, дяволите да го вземат. Ама че шибана история. Какво стана с това да си вършиш работата и да защитаваш обществото, както би трябвало да правим?

— Ти казваш същото и преди двайсет години — напомням му.

— Хората все още са кретени.

— Не разполагаме с много време преди напълно да ни отнемат контрола — казвам.

— Това, което ще потърсиш след като се е случило нещо такова, освен ако не си пълен идиот, е записващото устройство — връща се Луси към идеята си. — Появяваш се тук и камерите те записват. Не ти пука, защото причината за идването ти е съвсем нормална. Не си се отбил, за да извършиш престъпление. Но нещо се обърква и сега се налага да се оправяш. Намираш килера, защото е прекалено късно да срежеш кабелите на камерите.

— Възможно е — съгласява се Марино намръщено, — но трябва да знаеш как изглежда записващото устройство.

— Той трябва да го е грабнал. Съмнявам се, че е тичал през парка с него подръка. Не би го изхвърлил в гората, нито на друго място, където може да бъде намерено. Няма да е лошо да извикаш водолази, които да претърсят езерото.

— Но то няма да работи, ако е било във водата.

Марино иска да си даде вид, че поне се опитва да се съпротивлява на Луси, но не успява.

И тримата сме заедно в този случай, както е било винаги.

— Не съм сигурна какво ще успеем да възстановим — казва Луси. — Зависи от модела, марката и колко защитена е записаната информация. По-важният ми въпрос е дали видео и аудио може да са били прехвърлени на мрежа за дистанционно наблюдение на компютър, например в друга част на имота. Ако други хора са наблюдавали, може да са видели поне част от случилото се.

— Не съм имал възможност да проверя всичко — оправдава се Марино, без да погледне Луси в очите.

Мрази чувствата си към нея и мисли, че може да ги скрие, но греши.

— Хамбарът и бараките, спалните — казва Луси. — Навсякъде, където може да има работни места или дори лаптопи и таблети, някой може да е видял нещо, за което не ти е споменал. Имаш ли нещо против да проверя? — дипломатично пита тя.

— Не докосвай нищо — нарежда ѝ Марино.

— Трябва да отнеса и сървър.

— Стой вън от килера и не докосвай нищо.

— Кой тогава ще се увери, че данните не са изтривани дистанционно, например от Ню Йорк, от Каймановите острови или някъде другаде? — пита го тя.

— Е, да, ти знаеш всичко за дистанционното изтриване.

— Кой ще проникне през пластовете охрана? Предполагам, че можеш да разпиташ за паролата на системните администратори. Може пък някой да ти я каже.

— Не съм те молил за помощ.

— Е, честита Коледа, Марино. ФБР ще кацне на покрива, преди да се усетиш — отвръща Луси. — Предполагам, че можеш да им предадеш сървър. Може би, преди да се пенсионираш, ще ти кажат какво има на него. Но по-вероятно е да не го направят.

Тя излиза през предната врата. Стъпките ѝ се отдалечават по верандата.

— Трябва да го извадиш оттам и го знаеш — казвам спокойно. — Имам чувството, че дори и Бентън би го предложил.

Внимавам какво говоря, тъй като наоколо има и други хора, но по начина, по който поглеждам Марино, той загарява, че има сериозен проблем, много по-голям, отколкото си мисли.

— Господи!

Лицето му е тъмночервено, когато се вторачва в ченгето с лазерните карти в другия край на стаята.

Ако полицаят ни чува, не го издава с нищо. Но никое ченге бездруго не би станало доносник на ФБР.

— Тя знае какво прави. Аз също. А и ти ще узнаеш много.

Задържам погледа на Марино. Той няма представа за какво говоря, но загарява, че си имаме сериозен проблем.

— Какво пък, мамка му — изсумтява и набира номер на телефона си. — Направи го — казва, когато Луси отговаря. — Не разбърквай нищо и не говори с никого. Опаковай го и го отнеси в КЦК. И внимавай да не оплескаш нещо. Доверявам ти се.

Той затваря телефона и насочва вниманието си към мен.

— Ще ти разкажа всичко подробно, докато обикаляме. Ще ти покажа какво точно мисля, че е направил убиецът.

— Не сега — възразявам. — Ще оставя жертвите да ми кажат какво е направил.

36.

Искам да остана насаме с мъртвите и с мислите си.

Отивам до ченгето с лазерните карти, което прибира лаптоп и кабел. Системата е на пауза, въртящото се огледало и бързо пулсиращият лазерен лъч са неподвижни и тихи.

— Хванахте ли това? — соча му кухнята, към която вървя.

Предполагам, че вече е уловил всички образи и мерки.

— Как сте, доктор Скарпета? Рандъл Тейлър от Уотъртаун.

Полицаят има широко изморено лице с оредяваща коса, посивяла и сресана назад. Очилата за четене са се смъкнали на носа му. Облечен в избелял син панталон с многобройни джобове и риза от същия плат с навити ръкави, той ми напомня за стар боец, научил нови начини да върши работата си, но изгубил нетърпението и енергията си. Ченгетата, дори най-жизнените, се износват като речни камъни. Тейлър е спокоен и тих, за разлика от Марино, продукт на природата, която се защитава сама, като морски таралеж или дива роза.

— Запознахме се миналата година на вечерята, когато шефът се пенсионира — казва ми Рандъл Тейлър. — Не очаквам да си спомните.

— Надявам се, че бившият ви шеф се наслаждава на тишина и спокойствие.

— Премести се във Флорида.

— В коя част? Аз израснах в Маями.

— На север от Уест Палм, Виро Бийч. Намеквам му да ме покани на гости. А като дойде януари, направо ще го моля на колене.

— Какво е свършено досега? — питам.

— Няколко образа от скенера, които ще съединя с редица мерки и анализ на траекторията на кръвта — обяснява ми Тейлър. — Така че ще видите всяко местопрестъпление триизмерно. Ще ви ги изпратя веднага щом се върна в службата.

— Това ще е много полезно.

— Първо обработих другата стая, а сега тъкмо довършвам тук.

— Ще ви преча ли? — питам.

— Всичко е подредено, но исках да се уверя, че не се нуждаете от нищо.

— Ами връвчиците?

Искам да знам дали Тейлър ще използва изпитания метод с поставяне на връвчици до капките кръв, за да определи точките на събиране. Това е надежден математически начин да си изясниш къде са стояли жертвата и убиецът, когато са били нанесени ударите.

— Не още. А и не е нужно, когато си имаме това. — Той потупва скенера с облечената си в ръкавица ръка.

Това е неговото лично мнение, но не възнамерявам да споря.

— Очевидни схеми на артериалната кръв, сравнително очевидни точки на произход — казва той. — Жертвата в кухнята е стояла, другите две са седели. Сцените не са сложни, само дето се чудя как някой може да очисти трима души ей така. Сигурно е станало адски бързо. Но все пак никой да не чуе нищо?

— Ако прережеш трахеята на човек, той не може да крещи. Не може и да говори.

— Двамата тук — той сочи отворената стоманена врата, — мъртви зад бюрата си просто така — щраква той с пръсти. — Внимавах да не докосвам труповете, нито да се приближавам прекалено много до тях преди идването ви. В момента са точно така, както ги намерихме.

— Знаете ли в колко часа?

— Не бях първи, но от това, което чух... — Рандъл Тейлър вдига лявата си ръка и поглежда часовника си. — Може би преди два часа, когато ченгетата от Конкорд пристигнали тук по следите на плик с пари, намерен в парка. Според мен пликът е бил в чекмеджето на Ломбарди. Ще видите, когато влезете там, че всичко е било преровено, а в едно от чекмеджетата имаше разписка от изтеглени десет бона преди два дни. В понеделник. Може би мотивът е обир, но съм съгласен с онова, което неволно чух от вас. Който и да е убиецът, не е дошъл тук с намерението да очисти всички. Нещо се е объркало.

— И никой друг в имота не знае какво може да е станало?

Още не мога да повярвам в това.

— Ние с вас разсъждаваме по един и същи начин — казва той. — Предполагам, че никой не иска да бъде замесен. Всеки е чакал друг да съобщи за убийствата.

— Какво ви кара да мислите така?

— Навсякъде виждам компютърни монитори и камери — отговаря той, като отива до контакта и дръпва кабела. — И никой не е видял човека да бяга? Никой не се е опитал поне да звънне тук и да разбере какво става? Например да каже: „Хей, всичко наред ли е при вас?“. Просто ми се струва адски странно. А после конкордската полиция улесни всички, като пристигна тук и откри трупове. Ами ако не бяха дошли? Кой щеше да се обади на 911?

— Да, изглежда несъвместимо с човешката природа да отместиш поглед настрана, когато забележиш някой да бяга от имота — съгласявам се равнодушно.

Научих се по трудния начин да внимавам с мненията си, които в даден момент се разпространяват като библейската истина.

— Цялото това място ме кара да настръхвам — казва Тейлър, докато вдига скенера от статива и го отнася до огромния транспортен контейнер. — Прекалено тихо и празно, никой не вижда и не чува нищо. Свързвам това с бизнеси, които са само фасада, или квартали, където всеки е виновен в нещо.

Вдигам бялата качулка, за да покрия косата си, и намирам безопасно място, където да оставя куфарчето си близо до кухнята, после влизам вътре, като внимавам къде стъпвам. Тъмночервена засъхнала кръв е опръскала уредите, шкафовете и пода. Мъртвата жена е между хладилника и плота, просната в тъмна локва, гъста в средата и по-рядка в краищата. Усещам миризма на разлагаща се кръв и изгоряло кафе.

Тя лежи по гръб. Краката ѝ са изправени, а ръцете — кръстосани на корема. Знам, че не е умряла по този начин.

* * *

Разглеждам я известно време, пропъждайки мислите от главата си. Оставям трупа ѝ да ми каже истинската история, ако я знае.

Отново усещам миризмата на кръв. Там, където е засъхнала и съсирена, е тъмночервена към ръждивокафява, зловеща и лепкава. Гледката не ми напомня за човек, който се препъва, докато кърви, и накрая се срутва на пода. Убиецът е обърнал джобовете ѝ наопаки и е

направил още нещо. Отварям куфарчето си и вадя флумастер. Намирам етикетите и попълвам един от тях с датата и инициалите ми. Залепям го на пластмасовата линейка, която използвам за мащаб, и вадя фотоапарата.

Тя е висока, приблизително метър и седемдесет и пет, с фини черти, добре очертани скули и силна челюст. Тъмната ѝ коса е подстригана късо, а ушите ѝ са пробити на няколко места. Очите ѝ са леко отворени, тъмносини и стъклени. Ирисите ще избелеят и помътнеят, докато смъртта продължава унищожителните си промени.

Раните по врата ѝ зеят широко. Тъмносиният ѝ панталон и белите маратонки са опръскани с кръв. Не съм изненадана, че дланите ѝ са окървавени. Може да се очаква при прерязана каротидна артерия. Връхчето на левия ѝ показалец е отрязано до първата фаланга. Представям си как се е хванала за врата, за да спре кръвенето, което не е било възможно, и докато ръцете ѝ са били там, нападателят я е срязал отново.

Странното обаче е, че кръв се е просмукала в задната част на зеленото ѝ яке, особено в задната част на яката. Отпред няма кръв, нито една капка от дълбоките рани по врата ѝ. Но забелязвам петна, най-вече около копчетата, а вътрешната част на маншета на десния ръкав е просмукана почти до лакътя. Не би трябвало да е така, ако тя е носила якето, когато е стояла права и някой е прерязал гърлото ѝ.

Докато разучавам съсирващата се локва под гърба ѝ, решавам, че жената е кървяла точно на това място на пода. Но това не е било първоначалното ѝ положение. Някой я е преместил, след като е умряла. Правя няколко снимки на позата, в която се намира. После вдигам ръцете ѝ и ги оглеждам. Едри, силни ръце със сребърен пръстен с аметист на десния среден пръст и черна кожена гривна на дясната китка. Ригор мортисът е започнал в малките мускули и температурата ѝ е спаднала, защото почти няма тлъстини и е изгубила повечето си кръв.

На гърлото ѝ има два разреза. Единият започва от лявата страна под ухото, минава през челюстта и костта се откроява в бяло на фона на червената плът. Забелязвам странно широк плитък разрез с издрани краища. Кожата се бели на места като дървени стърготини. Не съм виждала такова нещо преди. Той е успореден на дълбокия разрез от началото му до там, където спира като назъбена пътека. Нямам

представа с какво е направен разрезът. Оръжието е с необичайна форма или вероятно върхът на острието му е изкривен.

Втората рана е приключила живота ѝ бързо, разрез със същото странно белене успоредно на него. И двете започват в дясната част на гърлото ѝ. Втората фатална рана е по-дълбока там, където острието е влязло под дясната челюст, придвижило се е хоризонтално по гърлото и е прерязало каротидната ѝ артерия.

Изправям се. Оглеждам всеки сантиметър от просторната кухня, двата гранитни плота един срещу друг, единият — близо до предната врата, а другият — от двете страни на печката и хладилника. Забелязвам бяла кутия от сладкарница с две кексчета, които изглеждат пресни и миришат на мока и шоколад. Кутията е от сладкарница на главната улица в Конкорд. Може би Ломбарди е купил кексчетата на път към гарата, където е взел посетителя си. Сещам се за трите или четирите обвивки от кексчета в чиния и използваната салфетка на остъклената веранда. Чудя се дали един човек е изял толкова много сладкиши. Ако е така, погълнал е доста захар.

Близо до кутията е кафемашината от неръждаема стомана. Отварям капака и усещам горещината от кафето, което мирише горчиво. Златният филтър е пълен с кафе. Остават четири чаши и си мисля за двете чаши за кафе на масичката в помещението, където хората биха могли да проведат поверителен разговор, който не може да бъде подслушан.

Поглеждам към стаята и не виждам чаши за кафе по другите бюра. Няма такива и в мивката. Отварям миялната и тя е празна, с изключение на една лъжица. Опитвам чекмеджетата и откривам, че няколко от тях са фалшиви. Другите са празни. В едното са прибрани кърпи за чинии, които изглеждат нови и неизползвани, а в друго има четири комплекта сребърни прибори за хранене. Търся остри ножове, но не намирам такива. Дръпвам кофата за боклук, но в нея няма дори плик.

В шкафовете със стъклени вратички над миялната има купчини чинии от прост бял порцелан и още чаши като онези на верандата. Приближавам се до хладилника, като пристъпвам внимателно, за да не нагазя в кръвта, и отварям вратата. Намирам кръв по вътрешния ръб и уплътнението.

Сметана за кафе, соево мляко, бутилки вода, газирана и обикновена. Вадя хартиена кутия и вдигам капака. Вътре има малко гирос, който не изглежда пресен, вероятно е отпреди доста време. Подправки и сосове за салата са подредени по рафтовете на вратата. Във фризера намирам кубчета лед и кутия чили от десети октомври.

Тя е влязла в кухнята по определена причина, вероятно за кафе или бутилирана вода. Вадя ултравиолетовата лампа от куфарчето. Гася кухненските лампи и клякам до трупа. Оглеждам отново кръвта и раните по врата. Насочвам черната светлина към главата и надолу, търсейки улики, и незабавно заблестяват същите цветове. Кървавочервено, изумруденозелено и лилаво.

Якето ѝ проблясва, после отново става зелено, когато изключвам ултравиолетовата лампа. Същото вещество, което видях тази сутрин, блести само по якето. Лошите ми предчувствия нарастват. Коя е тази жена и как е възможно да е облечена по този начин? Взимам проби, после си свалям ръкавиците. Звънвам на Луси и чувам звук от телевизор. Говорят на испански, нещо, което звучи като канал „Латино“.

— Къде си? — питам.

— Оглеждам хамбара. Тук има монитори и камери за конете.

Луси намеква, че убиецът би трябвало да е видян на мониторите, ако някой ги е наблюдавал.

— Сама ли си?

— Икономката седи и гледа телевизия. А аз отивам да взема сървър, преди федералните да се появят. Бентън тъкмо пристигна, така че и те вероятно не са далеч.

— Трябва да оставиш уликите при Ърни и да му обясниш какво точно искам да прегледа веднага.

— Нещо добро? — пита Луси.

Явно е излязла от хамбара, защото чувам дишането ѝ, докато тича.

— В цялата история няма нищо добро — отговарям и чувам ръмженето на мощна спортна кола на паркинга.

Двигателят угасва и си представям как Бентън излиза от поршето си. Знам, че ще се поразходи известно време, преди да влезе вътре.

Стъпките на Марино са тежки, но не забързани, като приближаването на солиден влак. После той застава от другата страна на плота, хванал комплект за взимане на отпечатъци.

— Приближил се е зад нея и първо е нанесъл тази рана — посочвам му разреза на лявата страна на врата ѝ.

— Не съм взимал отпечатъци тук, нито в задните офиси — съобщава ми той. — Не исках да го правя, преди да приключиш.

Той е наясно с рутината. Работим заедно повече от двајсет години.

— Засега не виждам никакви отпечатъци. Нито окървавени, нито от обувки — уведомявам го.

— Той трябва да е стъпил в кръвта. Бентън тъкмо пристигна и оглежда отвън.

— Не виждам нищо, което да сочи, че убиецът е стъпил в кръвта. Двата разреза на гърлото ѝ са били светкавично бързи. А после може би се е отдръпнал и я е оставил да кърви, докато умре. След минути е била в безсъзнание.

Продължавам да гледам към прозорците в другия край на стаята, сякаш мога да видя през спуснатите щори. Мисля си за думите на Луси.

Ед Гранби ще се появи и ако го направи, ще се уверим в специалния му интерес. Да предпази хора с пари, както каза тя, докато пътувахме насам.

— На толкова зловещи местопрестъпления те обикновено стъпват в кръвта — казва Марино убедено, като насочва лъча на фенера си към пода и тъмночервената кръв. — Трудно е да го избегнеш.

— Няма следа, че е стъпил. Няма и следа, че нещо е било почистено. Там има частичен отпечатък — соча му. — Но тя е стъпила в собствената си кръв, вероятно след като е била ранена първия път.

— Джипът на Хейли Суонсън все още е паркиран в бедняшкия квартал, където живее чичо му — казва ми Марино. — И четирите му гуми са спукани. Може би от същите задници, които вандалстват наоколо. Често е паркирал скъпото си ауди там. Чичо му го казал на Мачадо. Шейсет бона, ако Суонсън го е купил ново. Имам чувството, че е правел нещо повече от това да гостува на чичо си няколко пъти седмично. Може да се е замесил с търговците на дрога там. Нали

знаеш, онези, дето продават гадните дизайнерски наркотици, които вече убиха доста народ.

— Чичото не знае ли къде е Суонсън?

— Твърди, че не знае — отговаря Марино и закача фенера на колана си. — Но Суонсън излязъл пеша към осем сутринта. Казал, че се налагало да отиде някъде и щял да вземе влака. Предполагам, сега вече можем да сме сигурни кого Ломбарди е взел от гарата в Конкорд.

— Би ли извадил двата термометъра от куфарчето ми? — моля го. — Можеш да ми помогнеш да направим снимките. Там има и бележник. Тя е стояла права с лице към хладилника и е държала вратата отворена, когато той я нападнал изотзад.

— Откъде знаеш за хладилника? — пита Марино, като се навежда над куфара ми. — Откъде знаеш, че е държала вратата отворена?

— Съдя по кръвта тук — соча му капките до дръжката. — Този район е успореден на врата и брадичката ѝ, ако е стояла до отворената врата, когато гърлото ѝ е било прерязано. Кръвта е пръснала по ръба на вратата, което нямаше да е възможно, ако тя бе затворена, а после е омазала уплътнението, когато някой е затворил вратата.

— Кой го е направил?

— Не мога да ти отговоря.

— Мислиш, че тя може да е затворила вратата, след като я е порязал за първи път?

Марино се приближава до мен и ми подава термометрите.

— Може и да го е направила. Знам само, че някой е затворил вратата.

Предната врата се отваря и Луси се появява. Давам ѝ пакета с уликите и тя го пъха в огромен джоб на крачола на пилотския си костюм.

— Бентън се разхожда наоколо. Останалите не може да са надалеч — казвам ѝ.

— Ще изчезна отук след не повече от десет минути.

— Той не е с тях. Пристигна сам — добавям.

— За да се появи тук първи — казва Луси и знам какво има предвид.

После тя изчезва през отворената стоманена врата и се втурва към задните офиси, където е килерът с търсеното от нея. Вече минава

три и се вслушвам за приближаващи се коли. Търся Бентън и очаквам пристигането на останалите. Той не се държи, сякаш е част от тях, и отново се сещам за начина, по който говореше, докато бяхме на железопътните релси. Говореше за ФБР като че ли не работеше за него. И в момента наистина е така. Бентън е тук, за да разкрие тези убийства, а Гранби идва със съвсем различна цел. Цел, която определено не ми вдъхва доверие.

Разкопчавам зеленото яке и пъхвам единия термометър под мишницата на жертвата. Оставям втория на плота.

— Може да е било рефлекс, когато е била нападната — казвам, докато измервам раната от лявата страна на врата ѝ. — Възможно е да е станало точно както ти предположи. Той се е приближил зад нея и тя се е завъртяла в същия миг, когато е замахнал с ножа. Порязал я е, но е пропуснал важните артерии, а острието е минало през челюстта ѝ. Може тя да е бутнала вратата на хладилника или да е паднала върху нея. Разрезът е дълъг осем сантиметра, от ляво надясно и нагоре.

Марино се намръщва и записва думите ми в бележника. Потупва джобовете си в търсене на очилата за четене. Намира ги, избърсва ги в ризата си и ги слага.

— Има плитки успоредни разрези, странни, с назъбени краища, а част от кожата се бели назад — казвам и му съобщавам размерите. — Нямам представа какво е, освен ако острието не е изкривено.

Марино вдига очи от бележките си.

— Защо би използвал нож с изкривено острие?

— Може да се е изкривило от нещо, което е правил. Виждала съм силно изкривени остриета, когато ножът се удари в кокал.

— Някой бил ли е намушкан?

— Не и тя.

— Другите двама също не изглеждат намушкани — казва Марино.

— Още не съм стигнала до тях.

— По гърбовете им няма кръв, нито следа, че имат и други рани. Мисля, че просто им е прерязал гърлата.

— Това е било достатъчно.

— Не е лъжа.

— Вторият разрез е дванайсет сантиметра и половина. Мисля, че е бил нанесен, докато убиецът е стоял лице в лице с нея.

Посочвам му дълбокия разрез на левия ѝ показалец.

— Ей така — надигам се да му покажа. — Първият разрез е, когато съм с гръб към него и се завъртам.

Разигравам сценария.

— Мразя, когато влизаш в ролята на анатомична кукла — заявява Марино недоволно. — Караш ме да настръхвам.

— После стискам лявата част на врата си, докато капки кръв падат право надолу, перпендикулярно на пода. — Посочвам му. — Тези капки са идеално кръгли като онези до вратата на хладилника и по обувките ѝ. Сега съм с лице към нападателя и той замахва отново и срязва левия ми показалец. Все още съм права, но се движа натам. — Стъпвам вдясно от хладилника. — След това гледам към плота и вероятно се облягам на него. Ръцете ми са вдигнати към гърлото.

— Може да я е държал там — казва Марино, като поглежда вълните артериална кръв по шкафовете. — Може да е сложил ръка на гърба ѝ, докато тя е отслабнала прекалено много, за да бяга или да се бори. Мисля, че може да е държал и другите двама. Кървели са до смърт зад бюрата си, а той е притискал ръка към гърбовете им, за да не могат да станат. Нужни са били само няколко минути. Това би обяснило защо кръвта е само по бюрата и под тях. Повечето хора биха се опитали да станат, но те не са го направили.

— Ще видя, когато отида при тях — отговарям. — Ето я артериалната схема по шкафа и лека мъгла от нея по стъклото. Давила се е в собствената си кръв. Събирала се е в дихателните ѝ пътища и дробовете. После пада и кръвта плисва по шкафовете до печката и мивката.

Посочвам кървавите пръски. Едри капки засъхнала кръв, стекли се по шкафа.

— Тя е на колене — продължавам. — Това обяснява схемата по пода и кръвта, просмукана в долната част на панталона ѝ. А тази локва сочи къде е умряла. Но не е била в тази поза.

Вдигам глава, когато Луси профучава през предния офис, стиснала сървър, и бута вратата с крак. Марино наглася пластмасовата мащабна линийка, а аз му показвам размазаната кръв по пода, която ми разказва най-важната част от историята. Чувам гърленото ръмжене на джипа на Луси, който се отдалечава бързо.

— Кръвта вече е започвала да се съсирва, когато я е преместил — казвам и посочвам на Марино кървавия кръг. — В момента виждаш капка кръв, която се е съсирвала, когато нещо — влачено тяло например — е минало през нея, а това е станало, след като е изминало известно време. Има и други размазани съсиреци.

Той започва да ги снима, като поставя линейката до всеки от тях.

— Чудя се дали си забелязала същото като мен — казва той. — Начинът, по който ръцете ѝ са разположени върху корема, сякаш спи. Напомня ми за Гейл Шиптън.

— Да, сходен е.

— Някой е нагласил трупа в това положение на покой, сякаш се е чувствал зле заради извършеното.

— Гледал я е в лицето, когато е прерязал гърлото ѝ за втори път. Не се е чувствал зле — възразявам. — Според мен ще откриеш, че това не е нейното яке.

Вадя термометъра изпод мишницата ѝ и забелязвам черния ѝ сутиен с подплънки.

— Двайсет и седем градуса — казвам и взимам термометъра от плота. — Тук е двайсет и два градуса. Мъртва е от поне три часа, по-скоро четири.

— Какво имаш предвид с думите, че това не е нейното яке? — намръщва се Марино.

— Мисля, че е била облечена в него, след като е умряла. По якето има същото вещество, което флуоресцира на ултравиолетова светлина. Навсякъде по якето. А и кръвта по него не отговаря на раните и начина, по който би трябвало да се стича.

Разкопчавам цялото яке и я завъртам настрани. Тялото ѝ се отпуска тежко върху бедрото ми. Тилът ѝ е започнал да посинява. Притискам пръст към плътта ѝ, която побелява леко, също както когато някой е жив. Забелязвам добре очертаните мускули. После я полагам отново по гръб и разкопчавам панталона ѝ. Носи черни бикини. Докосвам лицето ѝ и по пръста ми остава грим. Моля Марино да отвори един от комплектите ми.

— Там трябва да има тоалетни кърпички — казвам му и той ми подава една.

Избърсвам бузите и горната ѝ устна. Наболата брада не е очевидна, тъй като лицето е гладко обръснато и покрито с няколко слоя

фон дьо тен и пудра. Гърдите и коремът са епилирани. Дръпвам бикините надолу и отговорът е там.

— Мамка му! — излайва Марино.

— Мъж, взимащ женски хормони. Убиецът го е облякъл в собственото си яке.

— Какво, по дяволите?

— Сменил е дрехите, защото е трябвало да се дегизира колкото се може по-добре, в случай че го видят някъде. Заподозреният е бягал през парка към единайсет... — напомням му. — А човек не би направил това, ако е пристигнал тук с намерението да убива. Дошъл е по друга причина, но нещо се е объркало и той е трябвало да бяга.

— Мамка му. Черният анцуг с образа на Мерилин Монро, с който Хейли Суонсън е бил облечен тази сутрин. По дяволите! — възкликва Марино втрещен. — Той убива Суонсън и облича шибания му анцуг? Който сигурно е бил окървавен. Какъв шибан лунатик би постъпил така?

— Намери снимка на Хейли Суонсън колкото се може по-бързо — казвам му в мига, когато предната врата се отваря. — Трябва да разберем дали това е Суонсън.

— Да, той е, мамка му — отвръща Марино и се отдръпва настрана, за да се обади на Мачадо.

Бентън тръгва към мен. Чувам далечния шум от друга кола по частния път. А може да е и повече от една.

— Те са тук — простичко казва мъжът ми.

— Знаят ли, че и ти си тук? — питам, а той се навежда и оглежда трупа и кръвта.

— Ще узнаят — отговаря той.

37.

Минава шест и е тъмно като в безлунна нощ, когато започвам да си събирам нещата.

Свърших всичко, което обаче е доста малко, като се има предвид съсипаната биология и кошмарната воня на приключилия живот. Знам какво е убило хората в „Дабъл Ес“ и съм изправена пред много по-голям проблем, който не може да бъде разрешен от скенери и аутопсии. Жертвите ми казаха всичко възможно, а сега съм по следите на убиеца им и човека от ФБР, който го защитава.

Свалям гащеризона, терлиците и ръкавиците и ги натъпквам в яркочервения чувал за биологични отпадъци на пода до входа, където Бентън ме чака. Лицето му изразява ледената му решителност относно онова, което възнамеряваме да направим. Важно е да потърся оръжието, което е било използвано. Не вярвам, че убиецът го е намерил в кухнята или в тази сграда, и сериозно се съмнявам, че го е донесъл със себе си, когато е пристигнал в „Дабъл Ес“ и е убил трима души тази сутрин.

Трупове и свързаните с тях улики са под моя юрисдикция, която определено включва и използваното оръжие. Това е доводът ми, но е далеч от цялата истина защо отказвам да напусна местопрестъплението, макар да се каня да създам впечатлението, че съм го направила. Докато упражнявам властта си като главен съдебен лекар, се чувствам като натрапник или шпионин, който планира, заговорничи и се промъква незабелязано. Гранби и агентите му никога няма да ме допуснат в къщата на Доминик Ломбарди, независимо колко ожесточено споря с тях, но все пак тръгвам натам.

Бентън ще ме заведе там и ще наруши категорична заповед, защото не е мотивиран от нечестност, кариеризъм или политически решения. При него никога няма такива неща, а сега е допълнително раздразнен от положението, в което се намира. То не е съвсем ново, но е толкова по-лошо, че е чак шокиращо. Професионалното му уважение към мен и удовлетворяването на молбата ми ще доведат до

уволнението му, ако въобще все още има работа, откъдето да бъде уволнен. Гранби го лиши от властта и достойнството му и го направи пред всички. Дори имаше наглостта да каже, че тук не са нужни кристални ясновидски топки. Нареди ни да пийнем по няколко и ни пожела весела Коледа и честита Нова година. Но Гранби ще бъде съсипан още преди празниците. Ще положи всички усилия за това.

Ще видя всичко, което трябва да се види, преди някой да подправи уликите. Ще направя снимки, за да запазя истината, преди Гранби да продължи да я изкривява и манипулира, за да прикрие лъжите, които вече е надрънкал, и престъпленията, които е извършил. Няма да се отърве безнаказано. Няма да му позволим. Важно е обаче как ще го осъществим. Не можем да направим нищо, което впоследствие да бъде разтълкувано погрешно. Бентън и аз обсъдихме стратегията си, докато стояхме отвън преди малко. Гласовете ни бяха тихи, почти беззвучни на фона на ръмженето на мотора на белия ми ван, паркиран отпред.

Споразумяхме се, че ако ни заловят дори в една лъжа или ни обвинят, че сме изфабрикували нещо, това ще дискредитира всичко друго. Затова ще документираме всяко действие и ще защитим каквото можем с доказателства. На Бентън няма да се наложи да каже и една дума, която не трябва да споделя с любовницата или жена си. Тук съм, защото имам право да бъда. В съда ще ме питат за оръжието и ще очакват отговор от мен. Що се отнася до поверителната информация, която Луси изпраща на Бентън, може случайно да видя съобщенията на телефона му.

Той не трябва да споделя с мен поверителна информация за руската или израелската мафия, за пране на пари или други сериозни престъпления, които вероятно включват и поръчкови убийства. Бих могла обаче сама да чуя или видя нещо, което може да обясни защо Гранби продължава да защитава жесток убиец, напълно излязъл от контрол. Вече почти си го представям. Бледа кожа и тъмна коса, стегната фигура и осми размер ръкавици за крака. Няма съмнение, че това бе човекът зад оградата ми тази сутрин. Виждам го в дъждовната нощ в зелено яке и с гола глава, пренебрегнал студа и влагата.

Представям си ококорените му очи и разширени зеници, мозъкът му, пламтящ като ада, докато гледа как лампата в спалнята ми светва няколко минути след четири сутринта. После светва и лампата в

банята ми, рисуваното стъкло над стълбището се осветява, а той става свидетел на реакцията ми на злото, което е извършил.

Представям си вълнението му, докато ме наблюдава как излизам през задната врата и ме чува да говоря с нервното си старо куче. Лекарката, готвеща се да отиде на местопрестъплението, нагласено от луд, който се смята за по-силен и по-голям професионалист от всички нас. Виждам го като откачено жестоко чудовище. А и може би е вярно, че се е побъркал напълно след клането в Кънектикът. Може да е започнал да изпитва любопитство към мен. Чудя се как ли се е чувствал, когато отворих вратата и му се развиках като заядлива съседка.

Съмнявам се, че се е уплашил. Може да се е развеселил или възбудил още повече. Виждам го как тича обратно към университетското градче на МИТ, за да ме види как ще се появя с Марино, да гледа как Луси ще приземи хеликоптера си и как Бентън ще слезе от него. Какви почести и фанфари за садистичен нарцисист. Сигурна съм, че ме е наблюдавал в продължение на дни, докато е обмислял убийството на Гейл Шиптън, събирал е данни за нея, следил я е, фантазирал си е какъв супергерой ще бъде, ако предизвика още повече страх и ужас, а в процеса е елиминирал онова, което е било проблем за „Дабъл Ес“.

Не е трябвало да бъде молен да очисти Гейл Шиптън, нито пък е бил молен. Бентън повтори това няколко пъти през последните часове. Съвсем самостоятелно този жесток откачен тип се е погрижил за човек, който според него е бил трън в крака на Ломбарди. И когато този луд се появил или бил извикан в „Дабъл Ес“ тази сутрин, възможно е да е очаквал похвали и награди, докато е унищожавал кексчетата в звукоизолираната вила. Но не е станало така, реши Бентън малко преди Гранби да го прегърне през рамо и да му нареди снизходително да се прибере у дома и да се наслаждава на останалата част от живота си.

Убиецът се срива бързо. Вероятно е откачил напълно, както обясни Бентън, докато прибираха трупове в черни чували и ги товареха във вана ми. Ломбарди е бил определената мишена, но убийството му не е било планирано. Помощничката му, Каминска, е била лично отмъщение. А третата жертва, която, вярваме, е Хейли

Суонсън, просто се е озовала на погрешното място в погрешното време.

Суонсън взел влака до Конкорд, за да се види с Ломбарди, защото внезапно се е появил служебен проблем. Бентън направи всичко възможно да обясни това на колегите си от ФБР. Убиецът е човек, когото Ломбарди е познавал, но убийството на Гейл Шиптън не е влизало в плановете и интересите на „Дабъл Ес“. Не е било необходимо и само е привлякло нежелано внимание. А типовете от организираната престъпност се стремят да избягват подобни неща. Всъщност Ломбарди може да е побеснял, когато е узнал за случилото се.

Според Бентън рано тази сутрин вероятно е имало разговор за ограничаване на щетите. Убиецът е бил сгълчан и порицан за откачените си действия. Бентън смята, че този тип е подкарал към къщи унижен и вбесен и после се е върнал пеша, за да заколи Ломбарди и всеки друг в сградата. Но Гранби не слушаше и не защото не му пукаше. Пука му, разбира се, защото няма начин да разкрие убийствата честно.

Знае адски добре онова, което предполага, че ние не знаем. Фалшифицираното ДНК, подправянето на данни в КОДИС. Наясно е, че ДНК, взета при убийствата тук в Масачузетс или на някое друго място, няма да ни насочи към Мартин Лагос, който не оставя биологични улики никъде. Той е просто редица цифри в база данни, петно, което не може да е било оставено от него върху памучните бикини на Сали Карсън.

— Кръвният й картон от аутопсията във Вирджиния трябва да бъде анализиран отново, но не можем да споделим това с никого в момента. Ще се наложи да изчака, докато положението стане безопасно — казвам на Бентън и оглеждам местопрестъплението за последен път.

Взимам пликовете и контейнерите, на които съм поставила етикети, следи от трима свирепи убити, чиито гърла са били прерязани като маркуч на прахосмукачка.

— Така ще разобличим подправянето и ще покажем, че профилът на Сали Карсън е бил подменен с този на Мартин Лагос — обяснявам. — Можем да изясним всичко това, но времето е изключително важно, а в момента не знаем на кого можем да се

доверим. Със сигурност не и на шефката на лабораторията ви в Куонтико. Притеснявам се, че тя е гъста с Гранби.

— Със сигурност — потвърждава Бентън.

— Може би така си е уредила работата. Стъпката от директор на лабораторията във Вирджиния до директор на националната е сериозна. Поела е поста миналото лято, горе-долу по същото време, когато Гранби застана начело на отдела в Бостън. А няколко месеца и две убийства по-късно ДНК профил в КОДИС е подправен. Трябва да е бил човек с достъп, който знае как да фалшифицира данните.

— Бюрото ще хвърли вината върху компютърна грешка или замърсяване в лабораторията — казва Бентън, застанал до предната врата, приковал очи в мен. — Но няма да съобщи нищо на обществеността. Проблемът ще изчезне без отзвук.

— Ще видим.

Продължавам да проверявам уликите. Искам да се уверя, че всичко събрано си е на мястото, преди да потеглим.

— Подозирам, че през април шефът ти е знаел кой е убил Клара Хъмбри. Знаел е, че убиецът ѝ е близък с „Дабъл Ес“, и затова Гранби се е озовал тук. Искал е да е в задния двор на Ломбарди.

— Клара Хъмбри е ключът към разплитането на престъпленията. В нейния случай може да е имало мотив — казва Бентън. — Но очевидно извършването на нещо драстично като фалшифицирането на данни в КОДИС не се е наложило чак до убийствата на Сали Карсън и Джулиен Гуле.

— Защото те не е трябвало да бъдат убити — казвам ядосано. — Защото извършителят става все по-лош. Той е зараза, която е на път да се превърне в епидемия. Изненадана съм, че никой не го е очистил досега.

— Може да е било прекалено късно за това. Подозирам, че онова, пред което сме изправени, има доста дълбоки корени.

— Да, изключително дълбоки — съгласявам се и не мога да прикрия възмущението си.

— Няма да е лошо да облечеш това.

Бентън ми поднася палтото и усещам любовта му към мен. Виждам я в очите му, както виждам и сянката на възмущение и негодувание. Със същия успех Гранби можеше да го скрита в слабините. Станах свидетел на случилото се и Бентън се притеснява от

това. Тревожи се, че може да го помисля за мухльо, а това само ме вбесява още повече.

— Имам нужда от свеж въздух.

Искам да дишам чист въздух, който ухае хубаво, и да помисля трезво.

— Студът ще ми дойде добре — добавям и не си обличам палтото.

Адреналинът прогони умората и глада ми. Изпращам съобщение на Брайс. Казвам му, че доктор Адамс трябва да се върне незабавно в КЦК, за да потвърди самоличността на убитите.

— Вече е на път — отговаря ми той, преди да приключи с думите, че ще се забавя още малко. — Гавин се обади около десет милиона пъти — съобщава ми той.

Става дума за репортера от „Бостън Глоуб“, който е негов близък приятел и следователно получава преференциално отношение. Вече не споря по въпроса.

Гавин Конърс е добър журналист, който ходи по концерти и мачове с Брайс и Итън. Готвят засукани манджи заедно, а когато се налага, той се грижи и за Шоу, котката на Брайс. Ще имам страхотна история за Гавин, но ще се наложи да почака, докато съм сигурна каква точно е и съм готова да я предам по начин, който няма да доведе обратно до мен. Не се съмнявам, че Барбара Феърбанкс ще я разпространи навсякъде след това. Новината ще е прекалено сензационна и правителството няма да може да я погребее. Съобщавам на Брайс, че ще се разправяме с медиите, когато се върна в службата. Добавям, че искам да чуя всичко за интервюто с потенциалния заместник на Марино.

— Смених датата на интервюто. Изненадана ли си?

— Добра идея. Не искам посетители в КЦК в момента. Никой да не влиза без мое разрешение, включително и ФБР.

Усещам напрежението на Бентън, който проверява телефона си, докато ме чака, преглежда съобщения и имейли и си пише с Луси.

Тя разполага с много ограничено време, но вярвам, че след няколко часа ще е свалила всеки байт информация. Когато ФБР пристигне в КЦК и изиска компютъра, по него няма да има и следа, че въобще е бил включван. Ще се оправдая, че лабораториите ми са претрупани със случаи и не сме имали време да се захванем с

компютъра. Типове като Гранби ни принуждават да лъжем по този начин. Да работим срещу ФБР, срещу собствените си хора, защото вече не знаем кои са нашите.

Камбанката известява за следващото съобщение на Брайс. Пиша му, че всичките ни случаи трябва да се обработят тази вечер.

— Искаш ли да ти запазим един? — пита той, сякаш аутопсията е парче торта.

— Не. Но искам Люк да извърши аутопсията на жертвата, идентифицирана като Хейли Суонсън.

— Разбрано. Ърни има резултати. Тръгна си, но можеш да му звъннеш у дома. Никога не си ляга рано.

Както винаги, Брайс е в настроение за бърбрене.

— Благодаря — казвам и затварям, после се завъртам, когато чувам стъпки.

Агент на ФБР в тениска с якичка и бежов панталон с безброй джобове минава покрай нас. Обут е във военни обувки, на колана му е закачен глок, а в ръка носи карабина М4. Късото ѝ дуло е насочено надолу, а черният найлонов ремък виси до хълбока му.

Той спира и ни поглежда с усмивка, която проблясва ярко без следа от топлина, после отваря стоманената врата и я затваря след себе си. Връща се в стаите, където другите са заети от часове с преглеждането на документи.

— Няма да е лошо да потегляме — казва Бентън, загледан в задните офиси.

Докато преглеждах трупа на Каминска, отпусната на окървавеното си бюро, дочух да споменават отдела за евро-азиатска престъпност. Той се занимава основно с престъпници с връзки с бившия Съветски съюз и Централна Европа. Наясно съм, че цялото имение сега е местопрестъпление, превзето от ФБР.

Входът към частния път е барикадиран и охраняван. Скоро няма да е възможно да се ходи никъде, без да се натъкнеш на агенти с пушки и карабини. Бентън и аз ще бъдем забелязани от някого, преди да свършим. Но аз имам основателни причини. Необичайното оръжие и правото ми да го търся.

— Ами ключове? — питам.

Видях Марино да подава комплект ключове на агента, който тъкмо мина покрай нас. Това стана, след като двамата с Бентън се върнаха от претърсването на имението без позволение и без да съобщят на някого. Агентът взе ключовете от него с любопитен поглед. Явно се чудеше как се е сдобил с тях и откъде. Спомням си, че ги видях в локва кръв на бюрото на Ломбарди. Бяха частично скрити от почти обезглавеното му тяло, а после вече ги нямаше. Бентън не сподели това с младия си колега от ФБР, а Марино изчезна в нощта с кучето си, като говореше високо, че ще научи Куинси да се сприятелява с конете, без да бъде ритан и настъпван.

Наблегна на думите „ритан и настъпван“ и тогава разбрах, че осъзнава какво става. Без да му мигне окото, опитите му да избута Бентън внезапно го бяха превърнали в най-големия му съюзник.

— Нямаме нужда от ключове — отговаря Бентън.

Не го питам как смята да се върне в заключените помещения, които двамата с Марино бяха оглеждали — тайните стаи на Ломбарди, масивния му гараж. Ще видя лично какво се крие там в краткия промеждутък от време, който ни остава. Ние с Бентън трябва да свършим за час. Не искаме да рискуваме повече.

— Всичко ще е наред — казвам, като вадя от куфарчето ръкавици и малък фотоапарат и ги прибирам в джоба си. — Може да се предприемат определени стъпки и ние ще го направим.

Бентън не отговаря. Продължава да гледа към офисите, където хората от ФБР се правят на заети, след като наредиха на полицаите от съвместната група да се разкарат от местопрестъплението, да се приберат у дома и да не се връщат на работа. Само един детектив от Конкорд остана с тях. Не вярвам да им е казал много. Просто се мотае там, а те го пренебрегват като дървен индианец пред магазин за тютюн. Само отстрани изглежда, че ФБР сътрудничи в съвместна операция. Доколкото въобще може да е съвместна с безскрупулно копеле като Ед Гранби начело.

— Добре сме. Пред тях сме, Бентън.

Той ме поглежда безизразно.

— Не би трябвало да сме.

— Няма значение дали трябва или не. Напред сме и ще останем напред.

Поглеждам към офисите, където Гранби и екипът му разследват „майката на всички убийства“, както се изрази Марино, след като двамата с Бентън бяха проверили всяка сграда и стая.

— Толкова са заети със заключеното в шкафовете, чекмеджетата и касите в онзи заден склад, че още не са се съсредоточили върху компютъра — добавям.

— Според мен въобще не знаят, че сървърът е изчезнал — казва Бентън. — Все още се чудят какво е станало със записващото устройство, ако въобще е имало такова.

— Няма да научат нищо от нас. Абсолютно нищо.

Затварям куфарчето си, благодарна, че Луси изчезна със сървърта, преди да се появят Гранби и агентите му.

Не споменах и дума за уликите, които са в лабораторията ми или на път натам, а ФБР не може просто да се появи и да иземе всичко. Има си определен ред и ще им се наложи да работят с полицаите от Конкорд и Кеймбридж. А ако вече разполагам със следа или ДНК, тогава ще им се наложи да работят с мен. Мога да направя процеса бавен и тежък благодарение на бюрокрацията. Няма разумна причина улики от моите случаи в Масачузетс да потеглят към националната лаборатория в Куонтико. Причината може да е само нередна, свързана с онова, което Ед Гранби реши да фалшифицира, унищожи или просто да скрие. Няма да му дам нищо, докато вече не ми е нужно.

Междувременно Луси е пред клавиатурите си, заобиколена от монитори, и търси истината. Вече е създала на Гранби повече неприятности, отколкото някога е имал в живота си. Напълно заслужени при това. Той може да върви по дяволите и наистина ще отиде там, когато свърша.

— Готова съм — казвам на Бентън.

Отнасям екипировката си до предната врата и на верандата. Радвам се, че Гранби не ме приема сериозно. Никога не ме е приемал сериозно, макар да се е преструвал, че го прави. Въпреки всички пъти, когато сме били заедно в неговия офис или в моя, на вечеря навън или у дома, той не ме познава. Нито пък познава Бентън добре.

Още нямам представа докъде Гранби е прекрачил границата, но всеки, подправил улики, е способен на какво ли не. А и не мога да прогоня от мислите си траекторията на кариерата му. Видях пресизявлението, когато беше назначен за специален агент начело на

отдела в Бостън. Чувала съм го да говори за всички важни неща, които е направил.

Когато бях главен съдебен лекар във Вирджиния, той беше помощник специален агент във Вашингтон, където разследваше корупция и жестоки престъпления, наред с други по-висши отговорности, включващи Белия дом. Дълго време след това Гранби бе бюрократ в главната квартира на ФБР, където ръководеше инспекциите в областните офиси и разследвания на националната сигурност. А миналото лято пристигна в Бостън.

Спомням си думите на Бентън, че Гранби поискал преместването, тъй като бил оттук, но сега съм убедена, че има и друга, доста по-нечиста причина. Прехвърлянето му стана миналото лято, малко след като Клара Хъмбри напусна Кеймбридж по средата на кошмарен развод. Тя се премести във Вашингтон, за да е близо до семейството си, защото не се чувстваше в безопасност. А Луси вече откри, че бившият ѝ съпруг е имал сериозни делови връзки с „Дабъл Ес“.

Племенницата ми е намерила договори за покупко-продажба на скъпи недвижими имоти и доказателства за всякакви видове плащания и пари, размествани в различни банки и инвестиционни сметки. Тя изпраща сбити отчети на Бентън, а аз чувам как съобщенията ѝ пристигат.

— Сигурна съм за това. Всичко ще е наред — казвам му с пресилен оптимизъм, който прикрива негодуванието и гнева ми.

38.

Натоварвам оборудването си и червената торба с мръсни защитни дрехи в багажника на мощната спортна кола на Бентън.

Той го затваря и заключва с дистанционното. Минаваме пеша през паркинга и се отбиваме встрани от частния път към дърветата. Следват ливада и декари двор в точната посока, която Бентън определи по-рано. Забелязвам го да поглежда високите лампи, които светят в приглушено жълто. Охранителните камери на тях стърчат като перископи, готови да уловят всяко движение по асфалта, който избягваме, докато си проправяме път предпазливо през мъгливата тъмнина към къщата, където Ломбарди е живял сам.

Теренът е грижливо планиран. Офис сградата е на около километър и половина нагоре по извития павиран път. После остъклен коридор свързва тази сграда с по-голяма. Бентън ми каза, че там се помещават спа център, фитнес и басейн. На свой ред тази постройка е свързана чрез друг остъклен коридор с просторна вила за гости. Оттам нов коридор води към къщата, боядисана в тъмнозелено, с кафяви капаци на прозорците и тъмнозелен метален покрив, сгушена сред боровете и почти незабележима от въздуха. Бентън описа леговището на убития милиардер като „архитектурен камуфлаж“.

Вратите, водещи към личните покои на Ломбарди, са обезопасени с резета и ключалки, от чиито ключове не могат да се извадят копия. Всяка постройка в имението, с изключение на хамбарите, бараките и остъклената веранда, е свързана чрез остъклените коридори, които ми напомнят за покрити мостове, необичайно дълги мостове. Докато обикаляме влажния терен в тъмнината и Бентън ме запознава с разположението и охраната, не мога да не си помисля за октопод, протегнал пипалата си из целия имот под мрачното небе и към други градове, щати, страни и континенти.

— Сама ще прецениш — казва Бентън. — Никога не би си представила, че това се случва тук, но това не ни е приоритет. Може да

почака, по дяволите. Той ще убие някого другиго. И никой не го търси.

— Ние го търсим. Но той никога няма да бъде заловен, ако първо не пипнем Гранби. Вярвам, че той знае адски добре кой е този тип.

— Да, човек би се чудил защо ще го пази и защитава, ако няма представа — отвръща Бентън. — Не става дума само за разчистване на случаи във Вашингтон, които са лоши за политиката и туризма. Гранби иска да накисне друг човек по определена причина. Вероятно защото Ломбарди е пожелал това. Окачи три убийства на врата на изчезнал, който сигурно е мъртъв, и нямаше да има никакви проблеми, освен ако Столичния убиец не нападне отново някъде другаде, където ДНК-то не може да бъде фалшифицирано. Убиецът обаче нападна отново и ето ни сега тук. Гранби трябва да е сериозно паникьосан.

Бентън не изрича това със задоволство. Не е отмъстителен и злобен, а аз май мога да съм и двете. Той ме дръпва встрани от ниско висящите клони, които едва виждам, а когато рамото ми се удря в тях, ме облива студена вода. Обличам си палтото и го закопчавам.

— Ако вървахме по пътя, кой можеше да ни види и какво щеше да стане? — питам, като прокарвам пръсти през мократа си коса.

— Камерите щяха да ни уловят и покажат на мониторите. Те щяха да се появят след две секунди, а Гранби щеше да нареди да ни изритат от имението незабавно.

— Наистина ли мислиш така?

— Нямаше да е хубаво — отвръща Бентън.

— Да, но само ако предположим, че не са прекалено заети, за да забележат.

— В момента може и да са. Но когато пристигнат подкрепленията им, ще се озовем в неприятно положение, а и времето няма да ни стигне. Изненадан съм, че все още не са тук.

— Какво ще стане, когато стигнем до къщата? — питам.

— Вратата близо до гаража има аларма, която в момента е изключена. Готвачът я изключи по-рано и забрави. На входа няма камера, вероятно защото Ломбарди е искал да влиза и излиза с различни познати, колеги, мафиоти и жени, но никой да не го вижда и записва.

— Колеги и приятели на високи постове — отбелязвам.

— Мисля, че е точно така.

— И жени като Гейл Шиптън.

— Искал е да я контролира. Да я победи. Да я подчини на волята си.

— Не е ставало дума само за секс.

— Власт — обяснява Бентън. — Накарал я е да го направи, защото тя не е искала. И за да я сложи на мястото ѝ. Карин Хегъл отначало си е помислила, че е достоен съперник на тези типове, защото е нямала представа. Мислела е, че си има работа с обикновено дело. Ломбарди е поставял и нея на мястото ѝ.

— Тя не мисли, че е обикновено дело, щом се крие в дома на Луси. Чудя се с колко ли други бивши клиенти Ломбарди е постъпил по същия начин. Взел им е абсолютно всичко, но по начин, който не може да се докаже. После е уреждал споровете с парите от застраховките, в които е имал най-големия дял. Или пък просто ги е подчинявал на волята си, защото те са се страхували, че ще бъдат убити, ако се възпротивят.

— Историята с Гейл е била дребна работа за него — казва Бентън.

— Сто милиона са дребна работа?

— Каквато и да е била уговорката, сумите от застраховката са били джобни пари за него. Но се е забавлявал, защото прочута адвокатка като Хегъл е посмяла да го съди. Гейл е била слаба и отчаяна. Той я е притежавал. И нея, и всяка технология, с която е можела да му помогне.

Всяка минута Бентън поглежда телефона си и получава информация от Луси.

— Ако не беше умряла, щяха да я обвинят в измама. Щяха да я изритат от МИТ и животът ѝ щеше да приключи.

— Гранби наясно ли е с тази част?

— Не знам с какво точно е наясно, но ме чу какво му казах — отговаря Бентън с леден глас. — Изложих му важните факти и няма да му кажа нищичко повече. Прибрал съм се у дома за празниците, помниш ли? И сега не сме тук, освен ако не забележат колата ми.

— Страхотни следователи са, ако не са забелязали колата.

— Не забелязват нищо, освен онова, което е в документацията — отвръща Бентън. — Вероятно вече са отворили сейфа, а вътре може да има бог знае какво — милиони в брой, злато, чужда валута и номера на сметки в офшорни банки. Гранби сигурно през минута говори по

телефона с шефовете. Планира, интригантства и разрешава поредния тежък случай. Той е предвидим и не особено умен. Човекът, за когото трябва да се тревожим, въобще не е на радарата им. Никой не го търси по определена причина. Гранби ги е отклонил.

— Фалшифицирал е ДНК. Уж е разкрил случай, който всъщност не е решен, и какво ще прави сега? Ще разчисти убийствата във Вашингтон, стоварвайки вината върху Мартин Лагос, а ще представи станалото тук като съвсем отделен случай, свързан с организирана престъпност и наемни убийци — предполагам.

— А това е съвсем нелогично и евентуално някой ще посочи грешката. Не всички във ФБР са корумпирани и некомпетентни — казва Бентън.

Истината е, че му се иска да вярва, че никой не е корумпиран.

— Не можем да разчитаме на онова, което евентуално ще стане.

— Наемен убиец носи собственото си оръжие, когато отива на работа — напомня ми Бентън. — Не оставя дрехи на местопрестъплението. Не взима омазан с кръв анцуг от една от жертвите си, за да се маскира, докато бяга като луд през тълпа хлапета на път към мястото, където е оставил колата си. Не грабва плик с пари и не го изпуска случайно в парка. Плик с кръв по него и адрес на изпращача.

Бентън внимава къде стъпва. Маратонките, които зае от Брайс, са подгизнали. Вятърът е по-студен, отколкото мислех, и всичко е мокро от дъжда.

— Това е човек вън от контрол, който не е убил хората в „Дабъл Ес“ за пари — продължава Бентън. — Може да е искал награда или благодарност, задето е очистил Гейл Шиптън, но останалите убийства са лични. Може би само Суонсън е убит случайно. Просто му е препречил пътя и толкова.

— Убиецът е човек, когото са познавали и подценявали или пренебрегвали. Хора като тези тук не отключват вратата и не обръщат гръб на човек, към когото изпитват съмнения.

— Ярост — казва Бентън. — Ломбарди е ударил този човек, за да му причини болка. Обидил го е, унижил го е и имам чувството, че е правил това и преди. Ще открием, че има история. Познавал го е. Поддържам идеята си, че никой от „Дабъл Ес“ не го е карал да убива

Гейл Шиптън заради измамата, в която е била замесена. Но той бездруго не я е убил заради това.

— Обаче може да вярва, че я е убил заради това. Може да вярва, че е убил всички тях по тази причина.

— Той вярва, че мотивите му са рационални, но важното е онова, което го възбужда — отбелязва Бентън. — И може да е полудял, защото онова, което направи тук, е опасно глупаво. Изненадан съм, че безмилостен тип като Ломбарди е пропуснал всички знаци и е свършил в разлятата си по бюрото кръв.

— Арогантност. Нагъл престъпник, който се смята за недосегаем. Или пък има друга причина, поради която е приемал този тип за даденост.

— Гранби търси руски гангстер, когото да арестува, и съм сигурен, че все някъде ще намери такъв — казва Бентън мрачно.

Представям си елегантния и стегнат Ед Гранби с бляскави малки очички и дълъг нос, заострен като молив, със сресана назад коса, едва посивяла по слепоочията. Косата му е толкова съвършена, че говори за грижливо боядисване. Чувствам как негодуванието и възмущението ми се надигат. Приближавам се до Бентън и се поуспокоявам, когато се докосвам до него. Все още ни остават около петстотин метра до къщата, където свети само на първия етаж.

Проверявам съобщенията си. Екранът на телефона ми блести ярко на фона на тъмната нощ. Лампите в далечината осветяват съвсем слабо. Прочитам съобщението от Ърни Копел, който ми казва, че си е у дома и да му звънна, ако искам. Набирам номера му, докато вървим.

— Навън съм и е ветровито — извинявам се, когато той вдига телефона.

— Предполагам, че си още в Конкорд. Ние вечеряме залепени за телевизора. Всички новинарски канали се занимават със случая.

— Какво имаш за мен?

— Подранил коледен подарък. Много неща.

— Радвам се.

— Съвпадение при инструментите. Знам, че не си изненадана, защото го подозираше. И си права за мерилендския случай. Същият минерален отпечатък като този в МИТ и по утайката, от която тъкмо си взела проба в Конкорд.

— Говориш за пробите, които Луси ти донесе, нали?

— Да — потвърждава той. — Същият минерален отпечатък по якето на убития. Халитът е каменна сол и под електронния микроскоп бе очевидно, че е бил изкуствено получен чрез изпаряване на солена вода. А това ме кара да подозирам, че утайката, която намиращ, е от нещо, произведено за определена търговска употреба.

— Имаш ли представа каква?

— Калцитът и арагонитът са често срещани при строителни работи. Намират се в цимента и пясъка например. Знам, че халитът се използва при производството на стъкло и керамика, а също и за да стопява леда по пътищата. Но три от тези минерали заедно със същия отпечатък като в случая в Мериленд, а сега и в този и във всяка проба, която изследвах? Може да е нещо, което се използва в грънчарството или скулптурата, минерални пигменти в темперна боя или предназначено за специални ефекти. Под черната светлина определено ще е с цветовете на дъгата.

— Нещо за влакната?

— От Гейл Шиптън — ликра от сините влакна. Белият плат също е ликра. И това съвпада с влакната, намерени при случаите във Вашингтон. Може би при всичките случаи е използван един и същи плат. Това, което ме изненада, бе ментоловият мехлем. Не мога да определя марката, но спектралната фрагментация го идентифицира и ми взе акъла. Очевидно някой е искал нещо повече от това да прочисти синусите си. МДПВ — казва Ърни.

— Шегуваш се.

— Определено не се шегувам. Проверих пробата внимателно, но все пак не съм токсиколог. Ако не възразяваш срещу използването на още малко от пробата, предлагам течна хроматография, за да потвърдим. Между другото, от токсикологичната лаборатория ми казаха, че е същата дрога като при самоубийството миналата седмица. Онази дама, която скочи от покрива на кооперацията. Наистина опасна дизайнерска дрога, която някой продава из улиците ни. И същата, която създаде такъв хаос миналата година.

— Благодаря ти, Ърни.

— Знам, че не аз съм човекът, който да предлага идеи, но мисля, че е същият човек. Прави им нещо странно, може би ги увива в разтегателен плат и после използва нещо артистично, например рисува

портретите им, след като са умрели. Кой знае, по дяволите? Пази се, Кей.

— Състезателни коне и соли за баня — казвам на Бентън, когато затварям телефона. — Предполагам, че ако искаш да се съсредоточиш силно и да изпиташ свръхчовешка енергия и еуфория, както и да съсипеш невротрансмитерите си, смесваш малко маймунски пращец с ментоловия си мехлем и често го мажеш на носа си.

— Това обяснява току-що извършеното от него. Може да обясни още много други неща. Нарастваща параноя, раздразнение, агресия и жестокост.

— Организмът му сигурно се чуди какво става. Нервен е, поти се и му е горещо, а кръвното му е скочило до небето.

Сещам се за гологлавия младеж без палто в проливния дъжд.

— Може да полудява — добавям.

Представям си как той ме наблюдава в тъмнината зад къщата и се чудя коя и каква е смятал, че съм, както и какъв е Бентън. Какви сме ние, а и жертвите му за него?

— Кошмарът на този наркотик е, че не можеш да избягаш от него, а и никога не знаеш каква доза получаваш в пакетчето — обяснявам. — Така че реакцията може да премине от кротко неспокойствие в пълна лудост и да причини мозъчни вреди. И евентуално ще го убие.

— Но не достатъчно скоро — отговаря Бентън.

Под ароматните вечнозелени кедри приближаваме осветените прозорци на първия етаж. Внимаваме за камери, както и да се уверим, че наоколо няма никого. Продължавам да поглеждам през рамо като беглец от закона.

Не виждам фарове и фенери, само тъмнината на влажната мъглива нощ и парата от дъха ни. Чувам звуците от мокрите обувки на Бентън. Преценявам, че от входа на имението до завоя покрай бараките, офиса и около къщата на Ломбарди разстоянието е почти три километра. Минаваме през зеленчукова градина, която изглежда напълно умряла. После пред нас се простират тенискорт без мрежа, барбекю и покрит за зимата басейн.

Стъпваме по нова настилка от павета, които ми се струват отопляеми. Отвъд нея има четири огромни врати от тежък метал. Бентън ми обяснява, че вътре има коли. Редки ферарита, мазерати, ламборгини, макларън и бугати, всичките с регистрационни номера от Маями. Играчки за супербогати и суперкрадци като яхти, частни самолети и луксозни апартаменти на последния етаж, те също така са начин да изпереш незаконни пари. Колите вероятно са били предназначени за пристанище Бостън и дестинации като Югоизточна Азия и Близкия изток. Поне Бентън смята така.

Солидна дървена врата води към дълъг остъклен коридор, натъпкан с нацепени дърва, до които стои количка за голф. Коридорът води към спа помещенията на къщата, в която има кухня и всекидневна, господарска спалня на втория етаж и гараж на първия. Бентън отваря друга врата, която е оставил неотключена, когато е бил тук по-рано с Марино, и влизаме в личната кухня на Ломбарди, открито пространство с дълбока камина близо до масата за хранене, поцинковани плотове и огромни прозорци с панорамна гледка.

Под плексигласа, вграден в дюшемето на пода, се вижда изба с вина. За миг ми се завива свят и се уплашвам да не падна, когато минавам отгоре. Стъпвам встрани от плексигласа и не поглеждам надолу към стотиците бутилки в кръгли дървени шкафове, декоративните бурета и масата за дегустация.

Медни готварски съдове, блестящи като розово злато, висят от етажерка от ковано желязо над мраморния плот, където са разпилени найлонови торбички с пазарски покупки, очевидно оставени набързо от готвача, когато се е върнал от магазина късно днес. Мляко, деликатесни сирена и филета са оставени във от хладилника, доказателство за паниката му, след като е открил полицейските коли навън.

Вероятно е минал покрай служебния ми бял ван със син надпис „Офис на главния съдебен лекар“, а надали има по-неприятна гледка от появата на персонала и оборудването ми. Видът им може да ти спре сърцето. Вдъхва див ужас, а аз съм склонна да забравям кошмарния ефект, който имам върху хората, особено когато не ме очакват, както е почти винаги. Устоявам на импулса да прибера храните в хладилника и вместо това ги снимам.

Спирам до плота, за да разгледам луксозните ножове — за обезкостяване, белене, за домати и хляб, широки, тесни и дълги до трийсет сантиметра. Правя още снимки, документирайки всяко място и всичко, което докосна. Бентън продължава да проверява съобщенията от Луси, които пристигат със светкавична скорост.

39.

— Всички телефони тук използват софтуер като Пи Би Екс — съобщава ми Бентън и ми показва изпратеното от Луси. — Чудесен начин за Ломбарди да следи какво е вършил всеки — добавя той, но не щастливо или със задоволството, което аз изпитвам, когато фактите се изяснят. — Очевидно са му се обадили в четири и петдесет и седем тази сутрин от блокиран номер. Някоя от шестнайсетте телефонни линии в „Дабъл Ес“, включително и онези в къщата, не приема блокирани обаждания.

В чекмеджетата намирам дървени кутии с ножове за пържолки и различни прибори, кърпи за чинии и ръкавици за хващане на горещи тенджери. Има менюта на местната пицария и китайски ресторант, но се съмнявам, че някой би правил доставки чак дотук.

— Значи обажданият се е трябвало да набере звездичка осемдесет и две като всеки друг беден глупак на планетата. В противен случай обаждането му нямаше да се осъществи — съобщава ми Бентън. — Луси попита дали познавам номера, а аз го познавам много добре. Мобилният на Гранби. И това не е единственият път, когато е звънял тук. Тя твърди, че същият номер се появява доста често. Въпросът е кога.

Бентън ѝ написва отговор. Вече не внимава какво ми казва на глас. Разполагаме с доказателство за престъпното съучастие на Гранби. Компютърът на „Дабъл Ес“ се оказва истинско съкровище и вече не става дума само за нашата дума срещу нечия друга. Това не е просто подозрение или косвено доказателство, невъзможно е да ни обвинят, че тълкуваме погрешно грозната истина. Данните са неоспорими и съхранени и в офиса ми. А шефът на Бентън няма представа какво го чака.

— Марино пристигна вкъщи около пет сутринта — казвам. — Дотогава новината за трупа в МИТ и чий може да е той вече бе пусната в интернет. Вероятно обаждането на Гранби до Ломбарди е било точно по този повод.

Ново съобщение. Бентън го прочита и казва:

— Много разговори между тях двамата. През март, април, по времето, когато Гранби се местеше тук. И дузина през последния месец. Някои дори са в самите дни, когато са били намерени трупите на Сали Карсън и Джулиен Гуле. Шибана гадория — въздъхва той, като се обляга на стената.

— Знаехме, че ще е така.

— За какво друго може да се е обаждал Гранби, ако не за Гейл Шиптън?

— Мисля, че знаеш отговора.

— Съвсем прост е. — Бентън потвърждава онова, в което вече вярваше. — Тя не е трябвало да бъде убита. Никой не е карал онзи психопат да я убие и Ломбарди е побеснял. Същото му се е случвало и преди с този тип, но сега е още по-лошо, защото Гейл е пряко свързана с „Дабъл Ес“. Все едно да помолиш пияница да стане управител на бара ти.

— Не молиш пияница да стане управител на бара ти, освен ако не знаеш, че е пияница и нямаш нищо лично с него.

Вадя нож с двайсетсантиметрово острие, закривено, за да реже около кости.

— Докарай откачения си убиец тук, повикай човека за връзки с обществеността, поднеси кексчета и оправи положението — казва Бентън.

— И си пожелай късмет. Убиецът ти взима стимуланти и копнее за захар. Губи контрол над себе си и скоро ще рухне.

Задържам ножа в облечената си в ръкавица ръка. Не става за убийство. Връщам го на мястото му.

— Разбира се, готвачът ще трябва да потвърди дали нещо липсва — заявявам и решавам, че няма нужда да разглеждам останалите ножове в кухнята на Доминик Ломбарди. — Всеки от тези може да нанесе смъртоносна рана.

— Но никой от тях не е бил използван — казва Бентън.

Поклащам глава. Оръжието не прилича на никой от тези ножове. Продължавам да снимам и обяснявам на Бентън, че острието е късо, тясно и скосено, а вероятно върхът му е закръглен и лошо изкривен.

— Базирам мнението си на плитките разрези, обелената кожа и назъбените краища — добавям. — Петното върху кърпата, в която е

избърсал ножа, също ни подсказва формата му, както и че може да има назъбени части, по които са се закачили влакна от кърпата. Но пък ножовете нямат назъбено, освен ако не ги наостриш.

Ново дрънчене на велосипеден звънец и дълго съобщение от Луси. Тя уведомява Бентън, че втората съпруга на Ломбарди прекарва по-голямата част от времето си на Вирджинските острови, където той е регистрирал голям брой компании. Луси подозира, че те са само фасада. Художествени галерии, луксозни спа комплекси, магазини, хотели и строителство.

— Бизнес, отличен за пране на пари и търговия с дрога — отбелязва Бентън. — Може би там се намират и лабораториите, от които идват дизайнерските наркотици.

Той отваря вратата на малка тоалетна с клозет и мивка. Первазът на прозореца е отрупан с кулинарни списания. „Бон апети“, „Гурме“. Развлекателните четива на френски готвач, който внезапно остава без работа. А хора като него с лопата да ги ринеш из Париж, където жена му е с друг, а децата му въобще не се интересуват от него. „Всичко е свършено“, оплакал се той на Бентън, докато двамата с Марино правели тайната си обиколка.

Изкачваме четири застлани с мокет стъпала. На гипсовите стени на площадката са окачени кристални аплици, които светят меко. Представям си как Ломбарди се е качвал и е спирал да си поеме дъх, стиснал излъскания месингов парапет с късите си дебели пръсти, украсени с диамантен пръстен на дясното кутре и солиден златен часовник на лявата китка. Обиколката на имението му и качването до спалнята му не са били лесни за човек с неговите размери.

Бентън отваря друга врата, която не е заключена, защото я е оставил така. Огромното пространство вътре е претъпкано с антични италиански мебели от рядка дървесина. Розетката на тавана, корнизите и релефите по стените са златни. Пъстър полилей „Мурано“ виси от имитация на стенописа на Микеланджело „Сътворението на Адам“. Тапицирано в златист сатен канапе за двама стои в долния край на гигантското легло, подходящо за кралска особа. Таблата е висока около метър и половина и блести във великолепия червен цвят на аканта.

Ренесансовото бюро с флорентинския трон зад него никога не би побрало огромното шкембе на Ломбарди, а венецианският скрин с огледала сигурно е отразявал неудоволствието и досадата му всеки

път, щом е отварял някое чекмедже. Завесите на френските прозорци са от карминеночервено кадифе със сложни златни и сребърни бродерии и подплата от златиста коприна, тежка и приятна на допир. Поглеждам навън към панорамата на изкривения му свят — там всичко си има цена, която вероятно не означава нищо. Всичко е платено с кръвта и страданията на хората, от които е можел да изцеди и последната капка, независимо дали е било убийство, секс или пари за дизайнерска дрога, която те подлудява и убива.

Неосветените коридори едва се виждат в мъгливата нощ. В сградата на спа центъра не свети. За първи път забелязвам, че задната страна на офиса няма прозорци. Лампите покрай извития път представляват размазани петна жълта светлина. Отвъд тях са мястото за разхождане на коне, езерото и хамбарът. През затворените капаци на прозорците се процежда светлина и се чудя кой ли е вътре, освен конете. Хората от персонала, които не видели и чули нищо, вече се изнесоха, а Марино би ни изчакал, но се съмнявам, че е успял. Той е просто ченге, едно нищо, и главорезите на Гранби вероятно са му казали, че е безполезен, и са му наредили да си ходи. Продължавам да поглеждам врати и прозорци, да се вслушвам за звуци, като си мисля кога ли същото ще се случи и с нас.

Приближавам се до нощното шкафче с лампа от алабастр, кристална гарафа и чаша за вода върху него и отварям чекмеджето. Вътре лежи никелиран пистолет, калибър .50, „Пустинен орел“ с достатъчно куршуми да очисти всички в имението и съседните ферми. Ломбарди не си е направил труда да се въоръжи, когато е взел Хейли Суонсън от гарата и е седнал да си бърби с дрогирания копнеец за захар тип, който може би се смята за наемен убиец или герой.

Затварям чекмеджето и отивам до украсената с огледала библиотечка вдясно от леглото. По рафтовете ѝ са подредени снимки на Ломбарди от различни етапи на жестоко приключилия му живот. Младо момче, седнало на стъпалата на къща в беден квартал през петдесетте години, ако се съди по колите на улицата. Бил е рус и сладък, но вече с доста суров вид. Има много негови снимки с жени, няколко от тях прочути, в барове и нощни клубове. Следва снимка, на която седи до маса от ковано желязо в компанията на хубава мургава жена наред с зашеметяваща тропическа градина в края на великолепен каменен басейн. Подозирам, че жената е съпругата му.

Виждам ги двамата и на друга снимка на фона на красива вила, която изглежда много стара и ми напомня за Сицилия. На други снимки, освен двойката са и трите им деца. Момче и две момичета в началото на двайсетте на бяла яхта, плаваща в тюркоазни води. На нея Ломбарди вече е по-стар и кошмарно дебел. Тлъстото му лице и малките присвити очички изглеждат отегчени и недоволни, докато позира на тиковата палуба сред красота и разкош, които вероятно са надминали и най-лудите мечти на момчето, седнало на стъпалата в бедния квартал. Ако приемем, че Ломбарди въобще си е спомнял онова момче. Съмнявам се, че някога е мислел за него, а и надали вече е мечтаел.

Взимам снимка, която не подхожда на останалите, и я разглеждам внимателно. Огромен сив слон и млад мъж, който го къпе с маркуч и четка. Приближавам снимката към светлината и изучавам дребната, но яка фигура с торбести камуфлажни шорти, тъмна коса и празен леден поглед.

Косата ми настръхва, когато забелязвам обувките му — черни ръкавици за крака. Снимката е направена в тревист район с кокосови палми, заобиколени от телена ограда. Отвъд нея се виждат тъмносиня вода и моторница, а после и бели кораби за пътешествия. Познавам пристанището на Маями.

— Кой е този? — питам Бентън.

Той пристъпва към мен, за да погледне, после се отдръпва леко, за да не ме притеснява.

— Не знам — отговаря той. — Но трябва да научим.

— Цирк „Д’Орлийнс“ има база в Южна Флорида — казвам, като връщам снимката на огледалната лавица. — И на първи този месец е бил в нашия район. Влакът му бил паркиран няколко дни на Голямото кръстовище. Точно в средата на МИТ.

— Възможно е Ломбарди да притежава и цирка. Чудесно място за разпространяване на наркотици, пране на пари и бог знае още какво. Може да е действал и на черния пазар, където продават екзотични животни. Кой, по дяволите, знае?

Взимам няколко снимки, накланям ги, за да избегна блясъка на стъклата, и разпитвам Бентън за семейството на Ломбарди.

— Според Луси втората му съпруга е на Вирджинските острови. Вероятно тя е жената на някои от тези снимки — казвам. — Ами деца?

Луси спомена ли нещо за деца?

— Ще я попитам — отговаря той и написва съобщение на телефона.

Бентън чака пред високо кристално огледало в изящна дървена рамка, резбовано с ангелчета с арфи.

Виждам картина на Лука Джордано с ковачи, а до нея — седнала жена на Андре Дерен на абстрактен фон в червено и зелено. Пиер Бонар, Сезан и Пикасо са подредени без никакво въображение на едната стена. Питам се дали са майсторски фалшификати.

— Сигурен съм, че е казвал това на всеки, който ги е виждал — обажда се Бентън. — Какво мислиш?

— Имам чувството, че съм в художествена галерия или вулгарен дворец. Не съм убедена кое точно. Предполагам, че и двете. Не знам дали картините са истински или не, но са великолепни, а той вероятно дори не ги е забелязвал. Интересувала го е само цената им.

— Този Морис де Вламинк, пред който стоиш, е откраднат в Женева през шейсетте години. Оценен на двайсет милиона — съобщава ми Бентън.

— А останалите?

— Пикасо е бил в частна колекция тук в Бостън през петдесетте години. На търг биха го продали за около петнайсет милиона. Проблемът е, че е трудно да продадеш откраднати картини, освен ако на купувача не му пука. А на много хора наистина не им пука. Шедьоври като тези се озовават в имения. Висят в яhti и частни боинги. И накрая се появяват някъде неочаквано, също като тези. Някой умира. Някой бива арестуван. Някой осъзнава, че картините са истински. В този случай става дума за всичките.

— И откъде знаеш това?

— Когато бях малък, имахме Миро във всекидневната. Един ден бе заменен от Модилиани, после от Реноар и Писаро, снежна сцена с мъж на някакъв път.

Бентън отива да разгледа картината на Вламинк, река Сена в наситени, омагьосващи цветове.

— Най-дълго имахме Писаро. Бях много нещастен, когато се прибрах от колежа и бе изчезнал. Над камината имаше специално място, където се редуваха картините. Баща ми често купуваше и продаваше и никога не се привързваше към тях. Но за мен всяка

картина бе като любимо куче или коте, които обичах, и всяка ми липсваше силно, така както ти липсват детското ти другарче или най-досадната учителка и дори училищният грубиян. Трудно е за обяснение.

Наясно съм с любовта на баща му към изкуството и колко пари е изкарал от него, но за първи път чувам за мястото над камината и картината на Писаро, която ужасно липсвала на Бентън.

— Бяха нужни пет минути, за да научим за тези. Изпратих снимките по имейла, преди Гранби да ме отпрати у дома — казва Бентън, като посочва телефона си, който се бе превърнал в най-доверената ни връзка с истината и правосъдието. — Малката бронзова статуетка на нощното шкафче е на Роден. Можеш да видиш подписа му в основата на левия крак. Открадната от частна колекция в Париж през 1942 година. Оттогава нищо не се е чувало за нея.

Под нея има листове хартия и разписки. Ломбарди очевидно е използвал статуетката като тежест. Презрението, което не би трябвало да изпитвам, защото местопрестъплението не е нещо лично, се засилва, когато виждам гардеробната му, претъпкана с ръчно изработени костюми, вратовръзки и обувки, и стотици италиански копринени вратовръзки. В банята му плотът е от кехлибар, а мивката е позлатена. Комплектът за бръснене е изработен от слонова кост.

Задната стена отвъд душа и ваната представлява пищен стенопис. На него е изобразен Ломбарди в костюм и с вратовръзка, позиращ до великолепен арабски кон в английски обор. Зад него се вижда каменна арка, водеща към нещо, което прилича повече на тоскански пейзаж, отколкото на околностите на Конкорд. Тлъстата му ръка почива собственически на врата на коня, а налбантин в кожена престилка е наведен над задния крак на животното и оправя копитото му. Противната мутра на Ломбарди с малки студени очи изглежда вторачена в мен, когато се навеждам, за да разгледам стенописа по-добре.

На работната маса е монтирано менгеме и се виждат безброй пили, ножици и кожен ремък. Но уредът, който налбантинът държи в дясната си ръка, привлича вниманието ми и ме транспортира на място, където не смятах, че мога да се озова, докато се намирам в личните покои на Ломбарди. Внезапно попадам в обора, без да съм влизала там,

и разглеждам нож с дълга дървена дръжка и късо острие с извит връх, предназначен да почисти мъртвата кожа около копитото на коня.

— Така ли изглеждаше оборът, когато двамата с Марино отидохте там? — питам Бентън, като му посочвам работната маса в конюшнията със слама по пода и дебели дървени греди на тавана.

— Не толкова спретнат и чист, а и нямаше каменна арка към лозята — сухо отговаря Бентън. — Имаше много инструменти. Името на коня е Магнум.

40.

— Нож за копита — казвам и му посочвам онзи на стенописа. — Острият извит връх обяснява по-широкия и плитък разрез, който е обелил кожата на места и е успореден на дълбокия разрез, направен от правия ръб на острието — обяснявам на Бентън. — Убиецът вероятно е влязъл в обора, защото е знаел, че там лесно може да грабне нещо, което да послужи за оръжие. Невъзможно е да си представиш, че не е запознат с терена и никой не го е видял.

Прокарвам пръст по кафявата дървена дръжка в ръката на налбантина и по късото и тясно сребристо острие към извития му връх. Усещам дебелиите пластове маслени бои и си представям как под душа или във ваната Ломбарди гледа същото острие, което един ден ще му пререже гръкляна.

— Не би се сетил за нещо подобно, освен ако не знаеш за него.

Представям си как изпробвам нож за копита върху балистичен желатин, за да видя какво точно прави.

— Ако си го видял на работен тезгях, може да не осъзнаеш колко е ефективен. Достатъчно остър, за да заглади копитото, но не толкова, че да се вреже прекалено дълбоко в плътта. Острието не е право като на бръснач, какъвто е трудно да контролираш, ако си побеснял или окървавен. Остренето на тези ножове е истинско изкуство, което само налбантите владеят.

— Ексцентричен избор, който изглежда нелогичен на пръв поглед — отсъжда Бентън, като минава зад дългата дълбока каменна вана, за да проучи стенописа. — Но не видях никакви обикновени ножове там и вероятно затова е грабнал онзи. А може и изборът му да е свързан с дрогата, която взима. Ако е гледал как се грижат за коне, виждал е как налбантите се изморяват и изпотяват, а конете не стоят мирно, също както не стоят и хората, когато прерязваш гърлата им, може да е поискал да приеме предизвикателството.

Бентън оглежда ножа за копита, хванат в менгемето на картината.

— И в откачените му мисли това е означавало нещо за него — продължава той да обяснява разсъжденията на убиеца. — Вижда себе си като кон, просто още едно от притежанията на Ломбарди, държано в обор, третирано с безразличие и неуважение. А може би и тази сутрин е бил гълчан, устно нашибан с камшик. Може в това да има символизъм, както с ментоловия мехлем и инструментите под камъните. Сила. Аз печеля, ти губиш. Това е най-важното. Но на този етап е и продукт на самозаблудите му.

— Единственото, в което съм убедена — казвам, — е, че който и да е извършил това, не е влязъл в обора случайно. Не е видял необикновеното оръжие с дълга дръжка за първи път и неслучайно е решил, че то ще му свърши работа, за да убива хора.

— Той познава конете, обора и мястото тук — заявява Бентън. — Самозаблудите са го завладели до такава степен, че напълно съсипват живота му.

— Защо персоналът не иска да каже кой е той? От страх, че ще ги намери и убие, ако не го заловим?

— Може би точно обратното. Може да не се страхуват от него, защото той не се страхува от тях. Особено ако е бил в обора с тях по-рано, държал се е дружелюбно и е идвал тук преди.

— Сега са съучастници в убийство чрез прикриване.

— Да, ако може да бъде доказано.

— Вероятно това не е нещо ново за тях — решавам, докато снимам Ломбарди и налбантина с ножа.

После велосипедното звънче издрънчава отново и Бентън получава поредното съобщение от Луси.

— Той има три деца от втората си съпруга — уведомява ме Бентън. — Син, финансист в Тел Авив, и две дъщери, които учат в Париж и Лондон.

— Звучи като чудесно семейство — отговарям и решавам, че снимката на младежа със слона трябва да отлети към Луси, защото съм обзета от лоши предчувствия за този човек.

После Бентън и аз оставяме къщата, както я намерихме, и излизаме. Нощта ми се струва още по-студена. Гъстите борове изглеждат по-натежали от водата и влажните им клони се протягат към нас, разтърсвани от вятъра. На паркинга намираме още цивилни коли.

Всички прозорци на офис сградата светят. Мъртвите вече са откарани в службата ми, вероятно аутопсирани и прибрани в хладилниците.

Струва ми се по-късно отколкото е, а мощното ръмжене на поршето на Бентън звучи по-силно, отколкото си спомням, докато пътуваме по частния път, минаваме покрай големия червен обор и спираме до барикадите, където е паркиран черен ван на ФБР със затъмнени прозорци. Ван за наблюдение. Знам, че наоколо сигурно има и други, наблюдаващи Конкорд и пътищата към и от него, по които мишената може да избяга. Щях да съм доволна от това, ако търсеха правилния престъпник, но уви, не е така.

Бентън натиска спирачката, отваря прозореца си и чака. Знае как точно разсъждават колегите му от ФБР и колко важно е да не правиш нищо внезапно или нервно, което може да бъде разтълкувано погрешно. Може би агентите във вана познават колата му и са наясно, че е била паркирана в имението известно време, но не се интересуват от него. Представям си как проследяват всяка кола, пикап или мотор, който минава по улицата. Поддържат връзка с останалите агенти в коли или пеша, чакат да използват отвличане на вниманието или примамка, за да се мобилизират в онова, което Бентън нарича „плаваща кутия“, която невидимо заобикаля онзи, когото търсят.

Бентън натиска бутона встрани от себе си и прозорецът ми се смъква. Поглеждам навън в мъгливата нощ и виждам как от нищото се материализира агент в черни командоски дрехи, карабина на кръста и показалец над спусъка. Ако не е знаел чие е поршето, трябва да е проверил регистрационния номер, докато стояхме тук. Не е агресивен, но не е и отпуснат.

Сериозното му лице е до отворения ми прозорец. Млад мъж, късо подстриган, симпатичен и стегнат като повечето от тях, вид, който Луси нарича „Степфордските ченгета“. Еднакво програмирани и изработени работи. Луси го знае добре, защото и тя бе една от тях. Федерални агенти, чието лустро, власт и готови за камерите усмивки придават чудесен вид на Америка.

Лесно е да боготвориш героите и да се стремиш да им подражаваш и племенницата ми бе влюбена в идеята, когато започна работа при тях, докато още учеше в колежа. Сега тя ще ви каже, че няма нищо по-впечатляващо и секси от ФБР, докато не осъзнаеш, че им липсва практически опит и че прилагат неограничена власт. Докато не

се сблъскаш с Ед Гранби, който отговаря само пред Вашингтон. Не съм особено дружелюбна с агента, когато го уведомявам коя съм и че напускам местопрестъплението.

Не му показвам портфейла със значката си. Ще го накарам да ги поиска. Той поглежда покрай мен към Бентън, който не проговаря и не му обръща внимание. Всичко това постига желанния ефект. На лицето на агента се изписва неувереност, когато разпознава нетърпеливи хора с авторитет, които не се страхуват от него. Но има и още нещо. Агентът се усмихва и долавям агресивността му тъкмо преди да сложи Бентън на мястото му.

— Как сте тази вечер, господин Уесли? — пита той, като обляга ръка на карабината си и се навежда. — Никой не ми каза, че още сте тук, но реших, че няма да оставите подобна кола и да се качите при някой друг.

— Не бих го направил — отвърща Бентън равнодушно.

Скъпата му спортна кола е била забелязана, докато сме оглеждали наоколо, но ние сме без значение. Не сме част от огромната машина и никой не се интересува от нас. Не сме заплахата и може би дори Гранби не ни мисли за такава. После от другата страна на вана се появява втори агент, красива жена в камуфлажни одежди с прибрана на конска опашка коса под бейзболно кепе. Приближава се до колегата си и ми се усмихва.

— Как сте? — пита тя учтиво, сякаш това е обикновена вечер.

— Оръжието, което търсите, може да е взето от големия обор — съобщавам им и посочвам натам. — Нож за конски копита. Дълга дървена дръжка с острие с извит връх.

— Оръжието на убийството може да е в обора?

Агентът не сваля очи от нас.

— Не мисля, че той се е втурнал в обора, за да върне ножа, след като е убил трима души — отговарям прямо. — Но смятам, че ще намерите други подобни ножове, а и използваният вероятно е бил там по-рано. Това е важното. Няма да е лошо да предадете това на криминалистите си.

— На какво основавате преценката си? — любопитно пита агентката.

— Раните по вратовете на жертвите съвпадат с ножа, който ви описах, и освен ако убиецът не е донесъл същия на

местопрестъплението, значи го е взел от обора. Не знам какво друго би могло да направи разрезите, които видях.

— Сигурна ли сте, че е определен вид нож? — пита тя, сякаш това има значение, но долавям, че не се интересува много.

— Сигурна съм.

— Значи да не разглеждаме различните кухненски ножове?

— Ще си загубите времето и ще натоварите излишно лабораторията.

— Добре, ще погледнем — заявява агентът, като се отдръпва от колата. — Весела Коледа.

Двамата дръпват барикадите настрани. Минаваме покрай тях и Бентън настъпва газта, сякаш иска да им каже да вървят на майната си. Мисля си, че Гранби може да го е казал първи. А вероятно дори и ни го повтаря в момента.

Обаждам се на Луси и вече се чувствам неспокойна относно онова, което Ед Гранби може да е подхванал. Гони ме параноя и мислите ми препускат лудо.

Повече от възможно е, ако не и съвсем сигурно, той да знае, че сме били тук без разрешение през последния час и не е направил нищо по въпроса, защото е потаен и коварен. Той е опитен политик и не би искал да създаде впечатлението, че е изгонил главния съдебен лекар на Масачузетс от местопрестъпление с три убийства, които са главната новина по всички канали.

Би изглеждало, че крие нещо и не му е чиста работата. Всъщност би изглеждал точно такъв, какъвто е. И макар да не би се поколебал да изгони Бентън от местопрестъплението, Гранби не е глупав. С мен трябва да е по-прикрит и хитър. Би изчакал да изпрати криминалистите и другите си агенти в „Дабъл Ес“, докато аз и Бентън си тръгнем. Внезапно електронната комуникация ми се струва не съвсем безопасна. Нищо не е безопасно.

— Тъкмо си тръгваме, затова ще говоря сбито — казвам, за да уведомя Луси, че ще внимавам какво говоря.

— Разбира се — отговаря тя.

— Не знам кога ще се приберем и се тревожа за Сок.

Тя знае, че имам предвид нещо друго, тъй като Джанет е взела кучето ми в пет часа, преди прислужницата ни Роза да си тръгне. Луси вече ме уведоми за това.

— Той е добре. Между другото, Роза каза, че ако не възнамеряваш да украсяваш елхата, тя ще го направи. Разбира се, ако Брайс не я изпревари.

— Ще се погрижа за това — отговарям.

— И Сок не може да се прибере довечера.

Луси има предвид, че Бентън и аз не би трябвало да се прибираме. Убиецът е идвал в дома ни преди и не можем да предвидим точно до каква степен е откачен, но знаем, че е достатъчно. В момента Сок вероятно спи в къщата на Луси, която не е далеч оттук. Иска ми се да имахме време да се отбием. Иска ми се животът да беше безопасен и спокоен, за да мога да си позволя приятна късна вечеря със семейството и кучето си.

— Кой още е в службата? — питам.

— Брайс, охраната и аз. Марино е навън с Мачадо. Лекарите приключиха и си тръгнаха.

— Ан тръгна ли си?

— Тя и Люк излязоха да хапнат. Не знам къде ще отидат след това, но и двамата казаха, че ще се върнат, ако имаш нужда от тях.

Подозирам, че Ан може да спи с хубавия женкар Люк Зенър. Не ми пука, но връзката няма да продължи дълго, което няма да е проблем, ако Ан не се влюби в него.

— Не е необходимо — отговарям, — но моля те, уведоми ги, че трябва да са изключително внимателни. Има причини да се тревожим за стабилността на човека, издирван от ФБР.

— Да, предполагам, че е така, след като е убил четирима души през последните дванайсет часа. А и не се знае какво ще предприеме сега.

— Ти добре ли си? — питам я какво прави, макар да знам, че се рови из сървъра на „Дабъл Ес“. — Въпроси относно местоположението или статута?

— Разбира се.

ФБР знае, че сървърът е у нас и вече се е свързало с КЦК.

— Обичайната документация, която ще отнеме известно време — добавя Луси.

Явно е успяла да ги забави.

— Но аз съм повече от добре. — Тя продължава да следва намеците ми и да не казва нищо прямо или очевидно.

— Когато дойда там, ще отида направо в киното, ако всичко е готово.

— Готово е и те чака. Смених лошия проекционен апарат. Кажу ми да дойде горе при мен веднага.

Луси не споменава името на Бентън.

— Искам да му покажа страхотна нова търсачка.

Явно е открила още уличаващи доказателства за Гранби. Той не е предвидил това, но очевидно планира нещо и трябва да внимаваме. А най-вече трябва да сме коварни и хитри.

— Ще му кажа — обещавам.

Затварям телефона и го оставям в скута си. Поглеждам навън в тъмната нощ. Минаваме покрай парка „Минитмен“, мъгливо празно пространство с едва видими статуи и извит дървен мост, по който убиецът е избягал тази сутрин. През клоните на дърветата проблясват светлините на „Дабъл Ес“.

— Това, за което говориш, е нелегално подслушване — казва Бентън.

— Не говоря за нищо.

Той очевидно ще се застъпи за тях, помислям си тъжно. Обзема ме раздражение, което ни отдалечава един от друг всеки път, когато се почувствам така.

— Познавам начина, по който говориш, Кей.

— Знаеш също и защо се тревожа, Бентън.

Не съм сигурна, че той осъзнава колко лошо е положението. Гневът и раздражението ми се усилват. Бентън идеализира Бюрото, където започна кариерата си като уличен агент, издигайки се до върха като шеф на бившия отдел „Поведенческа наука“ в Куонтико.

Разбирам дилемата му. Дори Луси я схваща. За него да приеме, че Бюрото и Министерството на правосъдието са способни на такива гадости, е все едно аз да повярвам, че когато правя аутопсия, тя не е нищо повече от научен проект като дисекция на жаба.

— Ще оправдаят всичко, което могат, независимо дали е тайното наблюдение на обикновени хора, журналисти или дори съдебен лекар. И положението не е ново, само се влошава. След като тази врата бе

отворена, много по-лесно е за човек като Гранби да престъпи границите на закона безнаказано.

— Той няма основателна причина да ни шпионира. Не искам да те обзема параноя.

— Не бъди толкова шибано почтен, Бентън, защото той не е. Той може да наруши всички правила, които си поиска, а с какъв отговор разполагаме ние? Да съдим правителството?

— Трябва да запазим спокойствие.

— Аз съм напълно спокойна. Знам за случаите навън, а също и ти. Но за всеки случай, за който разберем, има безброй други, за които не чуваме. Знаеш го по-добре и от мен. Това е твоята проклета агенция, Бентън. Наясно си какво става там. Ако решат да шпионират някого без съдебна заповед, кой ще им попречи?

— Гранби не е това ФБР, което познавам. Нито онова, което ти познаваш.

— Да, ФБР, което познавахме — отговарям мило, като прикривам силните си чувства, защото те само ще настроят Бентън отбранително.

Не използвам израза „полицейска държава“, защото това, от което никой от нас не се нуждае сега, когато сме изморени и стресирани, е да се обърнем един срещу друг. Бентън и аз спорим често за Министерствата на правосъдието и отбраната, всеки от нас е на различна страна, но обикновено се разбираме мирно и кротко.

Ала нищо сега не е нормално и Бентън неизбежно ще трябва да срине шефа си Ед Гранби. Съпругът ми е наясно с това и е достатъчно принципен, за да съжалява, че ще се стигне дотам. Проблемът е, че ще настоява да го извърши дискретно и с достойнство. А това никога няма да стане, защото си имаме работа със змия. Луси и аз трябва да намерим начин да помогнем на Бентън да е малко по-хитър и не чак толкова благороден. Внезапно се сецам.

— Бюрото далеч не е свършено, но кое, по дяволите, е? — отговаря Бентън, без да ме погледне. — Той ще си получи заслуженото.

— Възнамерявам да се уверя в това.

— Тази битка не е твоя.

— Службата ти иска да им предадем сървър на „Дабъл Ес“ — предавам му онова, за което Луси тъкмо намекна. — Готова съм да го

направя тази вечер, но Гранби трябва да се разпише за него. В противен случай ще протакам процедурата и ФБР няма да го получи в близко бъдеще. Съмнявам се, че ще нападнат КЦК.

— Разбира се, че не.

Бентън ме поглежда и долавям решителността му, както и силното разочарование.

— Идеята ти е чудесна — казва. — Той трябва да се появи лично.

Телефонът светва в скута ми, сякаш чака да види с какво ще се захвана. Знам с какво. Свидетели. Хора извън правоохранителните служби, но свързани с влиятелни личности. Адвокати, които не се страхуват от ФБР и дори го използват за фураж. Партньорката на Луси беше служителка на ФБР, но сега е прочута адвокатка по въпросите на околната среда. Също и Карин Хегъл, която е приятелка на губернатора и главния прокурор.

Бентън завива по улица „Лоуъл“ и прекосява бавно пешеходната пътека. Пътят пресича тъмната панделка на реката и ни отвежда към центъра на града, където ще поемем по главната улица. Докосвам Бентън по ръката и усещам движението на малки мускули, когато той сменя скоростите. После се обаждам на Луси.

— Моля те, уведоми страната, която се свърза с теб, че ще ѝ сътрудничим с радост, стига веригата от доказателства да не се наруши — казвам ѝ. — Това означава, че ще го предам срещу разписка на шефа на отдела им. В противен случай процедурата ще е бавна и тромава. Могат да вземат доказателството още в полунощ, защото в момента пътувам към службата. А и бих искала Сок да бъде доведен там.

Племенницата ми замълчава и се опитва да схване думите ми.

— Той е прекалено страхлив, а и убиецът е на свобода, затова реших, че най-безопасното място за всички нас е в службата. Поне докато ФБР намери издирвания или ни увери, че той вече не е в района.

Казвам това заради хората, които вероятно подслушват телефона ми. Може и да не го правят, но аз предпочитам да проявя предпазливост.

— Няма проблеми — отговаря Луси. — Ще предам съобщенията и ще минем на следващия етап.

— Точно това имам предвид. Не мисля, че при тези обстоятелства имаме избор.

— Ще уредя всичко. И ще поръчам да ни донесат храна.

Луси ще накара Джанет и Карин Хегъл да го направят, а тя ще се увери, че ако ФБР иска сървър, Ед Гранби ще трябва да се появи в КЦК и да го получи лично от мен.

— Имам яхния и зеленчукова супа в хладилника. Също и лазаня и сос, който стана много добър. Донеси и кутия от храната на Сок, хапчетата му и едно от леглата му.

41.

Сама съм в театъра за постепенно потапяне, където съм известна с язвителните си подмятания, защото да прибегваш до тази екстремна технология е равносилно на това да признаеш колко ни е провалила.

В подобни моменти съм наясно, че ако светът беше свършен и хората не бяха ограничени, нямаше да се нуждаем от специален театър, оборудван с мултитъч маси, осезаеми интерфейси, проекционно картографиране и тунелни протоколи, за да открием какво лошо или тъжно нещо е довело до трагедиите, които могат да бъдат по-добре разбрани, но не и поправени.

Както казваше баща ми, когато умираше и вече не можеше да става от леглото и да се храни сам: „Ако желанието ми беше действителност, Кей, сега щях да седя на слънце в задния двор и да беля портокал“. Мъртвият доктор Шонберг беше искал да спре мъртвата си пациентка Сакура Ямагата в желанието ѝ да отлети за Париж на крилата, които не притежаваше. Мъртвата Гейл Шиптън си бе пожелала да разбие онова, което я бе блокирало. Но никой от тях не бе искал да е пристрастен към наркотиците, нечестен, слаб, депресиран и най-вече мъртъв.

Хората се провалят. Всичко се проваля. Раждаме се с вяра във вълшебствата и се стремим към тях, после се усъмняваме, че съществуват, а накрая се боим, че те постепенно ръждясват, загиват, избеляват, увяхват и умират. Превръщат се в пепел. Моята реакция е винаги една и съща. Чистя. Това правя и сега, застанала до дългата стъклена интерактивна маса с проекционни апарати за данни под нея, които показват компютърни образи на документи и снимки. Докосвам леко с ръка виртуалните папки и прелиствам страниците, сякаш са от хартия. Преглеждам протокола от аутопсията на Габриела Лагос.

Наблизо, на леко извитата стена, виртуалният ѝ образ проблясва гротескно в три измерения. Непрестанно снова между стъклената маса и друга по-малка, където са поставени безжична клавиатура и мишка. Имам чувството, че съм в помещението с ваната, застоялата вода и

подутия труп. Виждам всяка вена и артерия в зелено-черен цвят под прозрачната кожа, която се смъква там, където са мехурите и зачервяванията от изгаряне. Размествам образите по начин, който ми създава усещането, че се разхождам наоколо и разглеждам всичко, като че ли съм там, за да обработя местопрестъплението вместо бившия ми заместник, доктор Гайст, вече седемдесетгодишен и уютно настанен в луксозен старчески дом в Северна Вирджиния.

Когато му се обаждам, той е достатъчно любезен отначало. Казва, че е приятно изненадан да ме чуе след всички тези години. Обяснява ми колко му харесвало да е пенсионер. От време на време давал консултации по някой случай, не много често, но просто държал да поддържа мозъка си млад. Става обаче все по-снизходителен и мрачен, докато разговорът продължава, а после и агресивен, когато го разпитвам за подробностите по случая на Габриела Лагос, същите подробности, за които двамата спорихме през 1996 година. Но сега знам нещо, което тогава не знаех.

На трети август той бил извикан в дома ѝ в един и единайсет следобед и бързо определил, че смъртта ѝ се дължи на инцидент. Знаел какво ще открие и как ще го разтълкува, а това е онази част, която не сглобих чак до тази вечер.

— Спомням си трупа ѝ във ваната, която беше пълна до половината — казва ми той по телефона.

Почти десет и половина е и усещам, че добрият доктор е подпийнал.

— Очевидно удавяне, нищо подозрително — продължава той. — Но доколкото си спомням, ние с теб бяхме на различни мнения.

— Като се върнеш назад в спомените си, убеден ли си, че онова, което си видял, не е било инсценирано?

Чудя се дали годините са покрили лъжите му така, че той вече да не си спомня причината за тях, както и дали би желал да има възможност да приключи съществуването си на земята като честен човек.

Изненадващо обаче откривам, че е същият като преди. Твърди, че помни колко горещо и задушно било в къщата ѝ. Прозорците на банята били почернели от мухи, които бръмчали оглушително. Вонята била толкова непоносима, че едно от ченгетата повърнало, а други две избягали на чист въздух на двора. Габриела Лагос пила водка, преди да

вземе гореща вана, и така увеличила риска за аритмия, от която припаднала и се удавила. Доктор Гайст ми рецитира всичко това на един дъх.

На мястото нямало нищо необичайно, продължава да ме уверява той. Историята му не се променя, защото през последните седемнайсет години не се е случило нищо, което да го накара да преразгледа случая или да си покрие задника. Преди да му звънна, вероятно дори не се е замислял за случая в продължение на години.

— И никой не е разтребвал банята в твоё присъствие или може би, преди да се появиш там? — питам.

— Не ми се вярва.

— Напълно сигурен ли си?

— Не ми харесва намекът ти.

— Кухненската врата, която е водела навън, е била отключена. Сигурно си забелязал, че климатикът е бил спрян. А тя не би го направила, докато още е била жива. Било е в края на юли и над трийсет градуса.

Разглеждам снимките на масата за данни, докато говоря с него. Изключен термостат. Незаклучена врата, през чиито стъкла се вижда огромен горист заден двор. Съвсем лесно би било за някого да проникне в къщата след стъмване и да пооправи местопрестъплението. Някой, който е знаел какво ще търсят следователите. Някой добре информиран, който се чувства удобно да участва в конспирации и да лъже. Но дори доктор Гайст не би бил толкова дързък, че да извърши престъпление. Но пък би пропуснал определени подробности, ако бъде убеден от правителствено лице, че това е в интерес на всички.

— Алкохолното ниво в кръвта ѝ, 0,04, вероятно се дължи на разлагането — отбелязвам и премествам доклада пред себе си. — Няма токсикологични доказателства, че е консумирала алкохол.

— Доколкото си спомням, полицията намери празно шише от водка и кутия от портокалов сок в боклука.

Заядливият му тон и наглите спорове са като плоча, пускана безброй пъти преди.

— Не знаем кой е пил водка. Може да е бил синът ѝ или някой...

— По онова време не знаех нищо за сина, нито за престъплението, в което го обвиниха, най-вече заради настояването ти да превърнеш случая в сензация и да разбунис духовете — грубо ме

прекъсва той, което не е нещо ново за него. — Работата на съдебния лекар не е да разследва. Винаги съм твърдял, че е по-добре да не се замесваш. Смятах, че си научила това, след като бе принудена да си подадеш оставката, което бе мрачен ден за всички нас.

— Да. И не се съмнявам, че мнението ми по този случай бе свързано с онзи мрачен ден и ти позволи да прекараш няколко хубави години без началник, преди да се пенсионираш и да почнеш да изкарваш пари като консултант. Извинявам се, че звъня толкова късно, но нямаше да го направя, ако не беше важно.

— Винаги съм уважавал трудолюбието и компетентността ти — отвръща той.

Представям си по какъв гнусен начин ме е обрисувал пред хората, от които зависеше оставането ми на работа като главен съдебен лекар.

— Но винаги прекаляваш — продължава той. — Ти си отговорна за трупа, а не за това кой го е убил или защо. Ние дори не би трябвало да се интересуваме от развоя на събитията в съда.

Той продължава да ме поучава както едно време, а неприязънта ми към него е свежа като последния път, когато видях прегърбената му фигура на едно събрание, след като бях напуснала Вирджиния. Той ми се ухили с жълтите си зъби и ястребовото си лице, стисна ръката ми и ме увери, че съжалил, когато научил новината, но поне съм била достатъчно млада, за да започна отначало или да се хвана да преподавам в медицинската академия.

— Имам копие от документацията, включително обажданията — съобщавам му, а той се настройва още по-враждебно. — Забелязах, че ФБР ти е звъняло за нещо, свързано с Габриела Лагос, тъй като се намира в папката ѝ.

— Интересуваха се от нея, защото тя имаше позволение да работи в Белия дом. Нещо, свързано с художествени изложби. А и била омъжена за посланик или нещо такова. Трябва да вървя.

— Специален агент Ед Гранби, заместник-шеф на вашингтонския офис, ти е звъннал в десет и три минути сутринта на втори август 1996 година.

— Не схващам накъде биеш и вече е прекалено късно.

— Трупът на Габриела е бил намерен чак на следващия ден, трети август.

Преди той да ме прекъсне или да затвори телефона, му напомням някои важни подробности. Смяташе се, че Габриела Лагос е умряла рано вечерта на трийсет и първи юли, а на трети август разтревожен съсед забелязал вестниците пред вратата ѝ и пълчищата мухи по прозорците и звъннал в полицията.

— Любопитна съм защо Ед Гранби се е свързал с теб относно този случай, ден преди да открият трупа — казвам решително, макар той да не вярваше, че ще стигна дотам. — Откъде може да е знаел за нещо, което още не се е случило?

— Мисля, че имаше някакви страхове за изчезването на момчетата.

— Момчета? Повече от едно?

— Не помня точно. Сещам се само, че имаше някаква тревога.

— Подозирам, че причината Гранби да се свърже с теб е била да се увери, че няма да има проблеми, когато се открие нещо лошо. И то тъкмо е щяло да бъде открито — заявявам твърдо. — Още на следващия ден.

— Ще ти бъда благодарен, ако не ме търсиш повече по този въпрос.

— Няма аз да съм тази, която ще те търси, доктор Гайст.

В три измерения и с висока резолюция, наглата измама на бившия ми колега не може да е по-очевидна. Разглеждам банята с традиционна украса от Стария свят. Стоя до отворената врата и надничам вътре, сякаш тъкмо съм пристигнала. После влизам вътре.

Капакът на тоалетната чиния е спуснат като че ли някой е седял на него. На черно-белите плочки пред него е постлано пухкаво бяло килимче, по което има следи от големи маратонки, единайсети или дванайсети размер. Мъжки. Представям си мъж, вероятно млад, седнал на клозета, докато Габриела взима ритуалната си вана. Това съвпада с написаното в дневника, който Бентън прегледа на компютърния диск на петнайсетгодишния Мартин Лагос. Страници от дневника са отворени на масата за данни.

„Тя намазва цялото си лице с оная бяла тебеширена гадория и ме вика: «Мартин! Мартин!». Крещи, докато отида и я намеря вторачена в мен по шибания зловец

начин, по който ме гледа, когато е в извратеното си настроение. Не знам как да го опиша. Не би трябвало да го правя. Не знам защо влизам там. Мразя се за това, но тя извиква и аз отивам. Мразя това! Мразя това!

Омраза! Изпитвам омраза, а не искам да е така. Но това е, което човешката природа ти причинява, след като си започнал сравнително добре, а после хората вършат разни неща, за да те съсипят. Знам, че до края на живота си ще виждам бялото й клоунско лице, заобиколено от пламъци и пара, миризлива като гадостите, с които ме мажеше, когато се разболявах като дете. Спомням си, че това започна, когато бях на шест години. Тя влезаше при мен, а аз исках да умра. Мисля си за смъртта всеки път, когато вляза и тя закрещи: «Мартин, ела тук! Седни и поговори с майка си!».

Малките пламъчета са ритуални свещи, които след смъртта на Габриела били подредени по ръба на ваната и не може да са убегнали от вниманието на доктор Гайст. Две от тях бяха напукани и с липсващи парченца, а по пода и върху водата се виждаха капки восък. Виждам ги ясно на снимките, които Луси е прожектирала на извитата стена. Очевидно в даден момент свещите са били съборени. Паднали са на пода и във ваната и течният восък се е втвърдил. После някой ги е подредил, разполагайки ги спретнато като всичко друго.

Забелязвам големите бели хавлии, безукорно сгънати и поставени на етажерките, малките рамкирани картини, идеално окачени на сивата каменна стена. На кукичката до стъклената кабинка за душа виси хавлия. На кърпа върху плота до мивката са подредени буркан с маска от бял чай и етикет от спа магазин на име „Октопод“, бутилка евкалиптово масло за тяло, което би изпълнило въздуха с острия аромат на ментолов мехлем. Предметите са нагласени като на сцена, за да разкажат историята, която доктор Гайст е искал да бъде разказана. Габриела си сложила маската и сипала ароматно масло във ваната, преди да преживее някаква злополука, вследствие на която изгубила съзнание и се удавила.

Бившият ми заместник беше умен и компетентен, но не беше прекалено прецизен в изпълненията си. Слава богу, повечето неморални хора не са прецизни, особено когато нямат личен интерес в това, за което лъжат. Не му е пукало какво е станало с Габриела Лагос. Що се отнася до него, той въобще не е свързан със случая. Убедена съм, че би могъл да оспори доказателствата и почти да повярва на заключенията си.

Доктор Гайст се интересуваеше единствено от себе си и вероятно е приел, че целта на Гранби е била да избегне сензацията относно смъртта на Габриела Лагос, защото хора над него в Министерството на правосъдието, главната прокуратура и бог знае къде още, са се страхували от политически проблеми. Президентските избори предстояха след три месеца и нямаше смисъл да се хвърля сянка върху Белия дом, където удавената жена бе добре позната с уреждането на изложби и купуването на произведения на изкуството за Първото семейство. Истината нямаше значение. Доктор Гайст щастливо е сътрудничил в измамата, ако според него това не е нанасяло истински щети. А на всичкото отгоре е имал и полза.

Това, което не можах да видя в отпечатаните снимки по онова време, е разположението на двамата, които може да са били заедно в банята, преди всичко да се обърка така ужасно. Ако Мартин е седял на затворения клозет и големите му крака са почивали върху килимчето, той е гледал право в тебеширенобялото лице на майка си, а тя се е оглеждала в огромното огледало на стената до него. Той споменава това в дневника си, електронен документ, който според Бентън е истински.

„Тя гледа и двама ни в огледалото. Никак не ми се иска да я гледам как ни зяпа. Искам и двамата да умрем. Как всичко се обърка толкова? В момента е кошмарно за мен... не че някога е било добре... но най-после споделих с Даниъл, най-добрия ми приятел.

Тормози ме мисълта, че не трябваше да му казвам, но го направих. Разказах му цялата шибана история още откак се помня. Пиехме бира в мазето му и аз бях разстроен заради онова, което гадориите у дома причиняват на

оценките ми в училище. Всички ме мразят. Не знам какво, по дяволите, стана. Всичко беше наред и изведнъж сякаш се шибнах в някаква проклета стена. Бам! Струва ми се, че хората ме смятат за откачен. Най-после осъзнах, че съществуването е само наказание. Какво, по дяволите, мога да очаквам?

Е, поне той не ме нарече «извратеняк». Смята, че тя е виновна за всичко, и ако продължа да се примирявам, той вече няма да иска да има нищо общо с мен. Твърди, че трябва да запиша всичко, защото се нуждае от доказателства, за да ми повярва напълно. Значи това трябва да направя. Да инсталирам шпионска камера. А след като се убеди, той ще «оправи» кучката. Не изпитвам нищо, когато го казва. Мразя я! Това е истината. Ако той си тръгне, ще съм ужасно самотен без приятел. Възнамерявам да отида до «Радиошак» утре и да купя шпионска камера. Трябва да извадя пари от сейфа, без тя да разбере...“

42.

Разлиствам страници от дневника, като ги плъзгам с пръсти, за да ги увелича. Показвам ги на Бентън, който тъкмо влиза в стаята, след като е прекарал последните няколко часа в лабораторията на Луси. Той се настанява на близкия компютърен стол, а аз му предавам разговора си с доктор Гайст. После го обобщавам.

— Мартин Лагос не е оставил отпечатъците от маратонки — ръкавици покрай железопътните линии. Не е възможно той да е убил майка си и вероятно си прав, че е мъртъв, откак е изчезнал, и може би е скочил от моста на Четиринайсета улица.

— Някой е съобщил за това анонимно по телефона — напомня ми Бентън.

— Той определено звучи като склонен към самоубийство и изключително уязвим.

— Вярвам, че е бил убит, определени хора го знаят и затова е било безопасно да откраднат генетичната му самоличност.

Бентън преглежда тъжните писания на Мартин Лагос, разлиствайки страниците лениво, както прави човек, когато е чел нещо безброй пъти.

— Какво би могло да свърши по-добра работа? — питам и си мисля, че Ед Гранби трябва да влезе в затвора, макар че никое наказание не ми се струва достатъчно строго за него. — Изчезнал човек, обявен за издирване, а ти си наясно, че той е мъртъв. Проблемът с приемането на подобен ход е, че само ограничен брой хора биха разполагали с информацията.

— Гранби трябва да го е знаел, за да се захване да подправя ДНК-то. Чувствал се е абсолютно сигурен и в безопасност, за да поеме този риск.

— Той стои зад всичко това. Той е причината още седем човека да умрат — казвам и се опитвам да овладя емоциите си, в които бързо надделява желанието за отмъщение.

Разпитвам за приятеля на име Даниъл и дали Мартин е направил тайните записи, за които споменава в дневника си.

— Ако ги е направил, не разполагаме с тях — отвърща Бентън. — Но говори за тях няколко пъти чак до една седмица преди убийството на майка му. Подозирам, че сексуално предизвикателното ѝ къпане е било записано и е подхранвало жестоките фантазии на начинаещ убиец.

— Искам да знам дали разполагаме с физическо описание на Даниъл и знаем ли къде се намира.

— Тъмна коса и очи, бял, не знам колко би тежал сега — отговаря Бентън.

— Ще е доста слаб, ако е пристрастен към МДПВ.

— Вероятно е висок около метър и шейсет и седем или метър и седемдесет, ако съдим по снимките от годишните издания на гимназията и колежа му.

— Можеш ли да ги дадеш на Луси?

— Тъкмо го направих.

— Дребен и тъмен като младежа, който къпе слона — напомням му за снимката, която намерихме в спалнята на Ломбарди.

— Да видим какво ще направи с това Луси. Защо казваш, че не е възможно Мартин да е убил майка си? Не че се съмнявам в това, но се нуждая от всичко солидно, до което мога да се добера.

Посочвам една от снимките. Мартин духа петнайсет свещички на торта, двайсет и седми юли, 1996 година, четири дни преди да изчезне, а майка му да се удави.

— Ето затова — отговарям.

Момче, израснало прекалено бързо в пубертета, слабо и кокалесто, с големи ръце и крака, облечено в потник и торбести шорти, с щръкнали уши и късо подстригана коса, както и няколко косъмчета над горната устна. Увеличавам образа и виждаме гипсираната му дясна ръка, на която се е подписал само един човек. „Помни да не правиш онова, което ти казвам, братче. Ха! Ха! Ха!“ Приятелят на Мартин, Даниъл, е надраскал съвета си с яркочервен флумастер. До претрупания му подпис има яркосиня карикатура, нещо, което прилича на дебело слонче, правещо циганско колело.

— Мартин не е удавил майка си — заявявам убедено. — Не би могъл да хване двата ѝ глезена с едната си негипсирана ръка.

— Изглежда сравнително силен. И при прилива на адреналин? Не мислиш ли, че е могъл да го направи и с една ръка?

— Не. Били са използвани две — отговарям и вдигам двете си ръце, сякаш здраво стискам нещо. — Раните ѝ го показват ясно. Не я е убил, но това не означава, че не се е съгласил и не е наблюдавал убийството от най-хубавото място в къщата.

Докато разглеждам престорената усмивка и измъчените очи на Мартин, си представям как някой го снима на рождения му ден. Като се има предвид начинът, по който гледа към фотоапарата — сякаш са му заповядали, подозирам, че майка му е направила снимката.

— Знаем ли как си е счупил ръката? — питам.

— Знаем, че си е паднал по скейтборда. Не мога да ти кажа нищо повече, без да призова майка му от оня свят, а в момента не ми се иска.

— Може да е карал скейтборд заедно с приятеля си Даниъл. Единственият му приятел — казвам.

— Даниъл Мърса. Споменава го на доста места в дневника си. Това ме притесняваше и преди, но не толкова, колкото започна да ме тормози преди няколко седмици, когато чух за резултатите от ДНК пробата, за които сега знаем, че са фалшифицирани.

— Сигурно е бил разпитван след убийството.

— Отначало полицаите не можеха да го намерят — отговаря Бентън и се сецам за забележката на доктор Гайст относно „момчетата“. — Когато най-после го откриха, майка му измисли някакво удобно извинение, че бил на гости на сестра ѝ в Балтимор. И разбира се, сестрата потвърди това. После Даниъл беше разпитан и твърдеше, че нямал представа какво е станало с майката на Мартин. Каза, че приятелят му не вървял добре в училище, момичетата не го харесвали, бил потиснат и започнал да пие. И разпитите приключили дотам.

— Приключили са там, където някой е искал да приключат — отсъждам.

— Гранби — казва Бентън.

— Силно подозирам, че сравнително компетентен и самоуверен човек е посетил местопрестъплението, преди трупът да бъде намерен. Изключил е климатика, напълнил е ваната с вряла вода, подредил е банята, свалил е скритата камера и вероятно е взел хард драйва от компютъра на Мартин, без да осъзнава, че в спалнята е скрито

резервно устройство. Хлапета не биха се сетили за толкова много подробности, макар че работата не е била идеално свършена. Очевидно е.

— Гранби е доста очевиден кандидат — подмята Бентън.

— Не знам как би могъл да го докажеш на този етап.

— Вероятно не мога да докажа, че е подправил местопрестъплението, но сигурно е бил той, щом работата е свършена аматорски.

— Разполагаш поне със списъка с обажданията — напомням му.

— Гранби е звъннал на доктор Гайст за Габриела Лагос в деня преди някой да е знаел за смъртта ѝ. С изключение на замесените, разбира се.

— Да отпечатаме екземпляр от списъка.

Изпращам идентификационния номер на документа на Луси и я моля да го разпечата. Не казвам какво е, само я моля да го донесе долу. Тя ми изпраща съобщение, че ще ни идват гости, а аз загарявам защо Бентън иска копието. Имам чувството, че знам какво ще направи с него. Някои хора биха се изкефили на това, но не и Бентън.

— След като Габриела била убита, но преди трупът да бъде открит, някой е уведомил Гранби, че има проблем — казва Бентън. — В противен случай не виждам как може да е знаел предварително. Някой, който е знаел за извършеното от Даниъл, човек с власт, на когото Гранби би искал да помогне.

— Тогава Даниъл трябва да го е споделил с този човек, който и да е той.

— Разбира се — съгласява се Бентън. — Той е хлапе, което тъкмо е убило майката на най-добрия си приятел, известна дама от Вашингтон, колекционираща предмети на изкуството за Белия дом. — Бентън продължава да оглежда информацията в мозъчната си база данни, а аз — в моята. — Даниъл се е обадил, защото се е нуждаел от помощ, за да се отърве безнаказано.

— Човекът в центъра на всичко това. Всички пътища водят към един и същи източник — казвам и отново се сещам за октопода. — На колко години е бил Даниъл тогава?

— Тринайсет.

— Изненадана съм. Предполагах, че той е бил по-големият от двамата.

— Той е бил доминиращият в приятелството. Организиран и със стремеж към пълен контрол, готов да поема рискове и да се фука с нуждата да стимулира усещанията си и високата си търпимост към болка. Не изпитва болка или страх като останалите хора.

Представям си как Даниъл е подмамвал Мартин към екстремни ситуации със скейтборда, които са довели до счупената му ръка и други рани и унижения.

— Мартин бил две години по-възрастен и два класа пред него, но страдал от адски ниско самочувствие. Бил много умен, но не особено надарен атлетически — обяснява ми Бентън. — Бил самотник.

— Дълго време ли са били приятели?

— Очевидно майките им са били много близки.

— Колко удобно, че майката на Мартин била експерт по изящните изкуства, уреждала изложби и купувала шедьоври за Първото семейство — отбелязвам и си представям откраднатите картини в спалнята на Ломбарди.

— Мисля същото като теб.

Питам го кой и какъв е Даниъл Мърса днес и къде е. Бентън ми отговаря, че започнал да събира информация, когато Гранби съобщил на отдела, че ДНК пробата е идентифицирала Столичния убиец като Мартин Лагос. Съпругът ми говорил с майката на Даниъл и ѝ обяснил колко важно е да научи дали някой е чувал детския му приятел Мартин, който може да е в опасност и да представлява опасност за другите.

Тя твърдяла, че няма представа, защото не се била чувала с Даниъл, откак напуснал лятната програма в колежа си в Лакост, Франция, когато бил на двайсет и една години. Признала, че той често имал неприятности, бил приеман и изхвърлян от различни училища и накрая — изпратен в чужбина. Не се дипломирал и вече нямал нищо общо с нея.

— Вярваш ли, че ти е казала истината? — питам.

— За това, да — отговаря Бентън и премества образа на папка по-близо до себе си. — Наистина мисля, че жената е разтревожена сега.

— Заради случаите на Столичния убиец.

— Не ѝ ги споменах.

Той вади документите от виртуалната папка и започва да прелиства страниците им, които издават шумолене като от хартия.

— Но останах с впечатлението, че тя знаеше за какво говоря, когато споменах за Мартин и че трябва да го намерим. Нещо в поведението ѝ ме накара да заподозра, че знае адски добре, че няма да го намерим, защото е мъртъв. Но това не означава, че Даниъл не е някъде навън, където убива хора, и тя е наясно.

Бентън подрежда страниците на ученическо дисциплинарно досие от колежа по изкуство и дизайн в Савана.

— Едно от многото училища, където се е подвизавал Даниъл. Академичните му справки ни предлагат доста информация. Разбил заключеното шкафче на друг студент, проникнал в женското общежитие и откраднал бельо от пералното помещение, подпалил кофите за боклук на академичния си съветник, удавил едно куче и се хвалил с това, държал се ужасно в клас и имал прояви на вандализъм. Дълъг списък, който включва гимназиалните му години.

— Полицията занимавала ли се е с него?

— Никога не е била викана. Всички проблеми били уреждани поверително. Типично за училищата. Но може да има и друга причина.

— Какво още каза майка му?

— Направила всичко възможно за него, похарчила луди пари за психиатри и лечение. Като дете Даниъл бил диагностициран с разстройство на сетивните възприятия. От думите на майка му съдя, че в неговия случай РСВ се проявява не в прекалената му реакция на усещания, а в това, че тя никога не му е достатъчна. Отначало объркали диагнозата му със синдрома на дефицит на вниманието и хиперактивност, СДВХ, заради неспособността му да седи мирно и манията му да докосва неща, търсенето на тръпка и рисковани дейности, ходене на кокили, катерене по телефонни стълбове и водни кули, прозорци и водосточни тръби, фукане пред другите деца, които се опитвали да го имитират и пострадавали. Майка му призна, че не можела да го контролира, независимо как се е опитвала.

— Струва ми се, че му намира оправдания, защото подозира най-лошото — отбелязвам.

— Искаше аз да повярвам, че е била добра майка и му е осигурила всички възможни лекове. Люлки в задния двор, катерушки, трамплини, гимнастически топки, получавал всичко. И тя лично

наблюдала творческите му изяви като рисуване с пръсти и работа с глина.

— Глина — повтарям. — Точно каквото Ърни намери.

— И аз се сетих същото.

— Минерален отпечатък, който може да е от боя или глина за скулптури — казвам замислено.

Влакна ликра от ластичен плат като за гащеризон. Връщам снимката на Мартин на екрана, за да я разгледам по-внимателно. Разучавам рисунката на Даниъл върху белия гипс на ръката на приятеля му. Яркосиня карикатура, която май изобразява момче, закопчано от глава до пети в нещо, напомнящо на чувал, ушит от пъстър ластичен плат, който може да бъде разтяган в различни интересни форми пред огледалото или в сенки по стените. Терапевтичен чорап за тяло, който не се къса, а ако ципът е дръпнат, човек не може да се измъкне от него. Може да диша вътре, но това не означава, че е невъзможно да задушиш някого с него, ако го обвиеш плътно около лицето му.

Удобен начин за задържане на човек. Мекият копринен плат не причинява сериозни наранявания. Представям си Гейл Шиптън, парализирана от електрошока и закопчана в подобно нещо. Това би обяснило сините влакна от ликра по тялото ѝ, под ноктите и между зъбите ѝ. После я виждам как се мъчи да се освободи от ластичния си затвор в колата на убиеца. Драска с нокти, може би хапе плата, паникьосана и с лудо разтуптяно сърце.

Надявам се да е умряла бързо, преди той да е успял да довърши кошмарното си деяние, и подозирам, че знам останалото. Вероятно разтегателният чувал е бил отворен на седалката на колата и в мига, когато я е вкарал вътре, я е закопчал в него, уверявайки я, че няма да я нарани, ако се държи добре. Сигурно я е заплашил и с нов електрошок.

Виждам го как шофира в тъмнината и може би ѝ говори. Отвежда я на място, което е избрал предварително, стяга ластичния плат около лицето ѝ и я задушавя. Това би отнело не повече време от нужното за удавяне, освен ако е бил достатъчно жесток, за да го прави бавно, да затяга и отпуска колкото си иска до мига, когато тялото ѝ не е можело да изтърпи повече тормоз и се е предало.

После той наглася жертвата си, украсява я според извратените си фантазии и я обува в бикините на друга жертва. Всичко е символично.

Част от изкривения му мозък и душа, хореография на дяволското му въображение, зло изкуство, извратено вдъхновение, което се корени още в началото му на тази земя и вероятно е подхранвано от гнусните домашни филмчета, представящи как Габриела Лагос се къпе и съблазнява сина си.

Представям си как Даниъл Мърса влечи трупа на нещо като шейна и го наглася като за изложба, до езеро, близо до игрище за голф. Протегнатата ръка с изкривена китка, така както Габриела Лагос е била разположена във ваната.

Подобен образ би бил незаличимо отпечатан в жестокото съзнание на Даниъл, след като е удавил майката на приятеля си и е наблюдавал как голото ѝ тяло се е отпуснало във водата, сякаш тя просто си почива в уханната вана, заобиколена от свещи и меки бели хавлии. Може да е записал убийството ѝ и често да е гледал записа, който е подхранвал извратените му фантазии.

— Не е задължително да оздравееш от РСВ, когато пораснеш — обяснява Бентън. — А най-лошото, което човек с това заболяване може да направи, е да взима дизайнерска дрога и стимуланти като МДПВ.

— И нищо от това, което ми разказваш за Даниъл Мърса, не е било прието сериозно от колегите ти — казвам и внезапно усещам, че съм изтощена и вледенена, и се опитвам да прочистя мозъка си.

— Никой не ме слуша, защото слушат ДНК-то. Профилът на Даниъл Мърса не е този, за който се намери съвпадение в КОДИС. Всъщност той никога не е бил вкарван в КОДИС, нито е бил арестуван. При това поради основателна причина.

Образите на умиращите жени не изчезват от ума ми. Виждам ужаса и страданието им, докато са се задушавали. „Ха! Ха! Ха!“, бе написал Даниъл Мърса на гипса на приятеля си.

— Много хора имат тревожно минало, но не стават серийни убийци — продължава Бентън. — А и Гранби ме дискредитира пред колегите. Не знам точно как и кога започна, но не е трудно за изпълнение, когато хората се тревожат за службата си и са амбициозни.

— Бащата на Даниъл Мърса. Нищо не се споменава за него.

— Банка за сперма — отговаря Бентън. — Майка му твърдеше, че не знаела кой е биологичният му баща, но човек трябва да си зададе въпроса как е могла да си позволи скъпа терапия, колежа, учене в

чужбина. Вероника Мърса е бивша кралица на красотата, никога неомъжвана. Била секретарка на конгресмен от Ню Хампшър, който наскоро се оттегли от политиката. Заплатата ѝ не е била голяма, а и не е имала други доходи. Но никога не е страдала от липса на пари.

— Няма да вкарам никакви данни в КОДИС или някоя друга база данни, докато не се уверя, че е безопасно — заявявам решително. — Ще направим сравненията в моята лаборатория и ще изискам семейно проучване, за да потърсим близки роднини, братя и сестри или връзка родител — дете. Ако Даниъл е свързан с някого и ние разполагаме с ДНК-то на този човек, ще го открием.

— Това би обяснило много неща — казва Бентън. — А Гранби можеше да осъществи плана си безпроблемно, ако ти беше оставила доктор Гайст да действа както си иска и да определи смъртта на Габриела Лагос като инцидент.

— Няма съмнение, че не е било инцидент. Въобще не трябваше да има съмнение.

— Покажи ми откъде знаеш, че убиецът е използвал двете си ръце. Трябва да го видя лично. Налага ми се да мога да го твърдя със сигурност.

Докосвам стъклената маса, където протоколът от аутопсията и снимките лежат един до друг.

43.

— „Никаква медицинска история.“

Чета написаното от доктор Гайст в протокола от аутопсията на Габриела Лагос. Включил е някои факти и е пропуснал други.

— „Няма история на припадъци, пристъпи, сърдечни проблеми. Внезапно взима вана и умира на трийсет и седем години. Пробата за наркотици е отрицателна, а алкохолът в кръвта ѝ се дължи на разлагането.“

Показвам на Бентън съдържанието на документа от четири страници, проектирано върху стъклената маса.

— Бяла пяна в носа, устата и дихателните пътища. Не е било възможно да се замаскира фактът, че става дума за удавяне.

Бентън се надига от стола си и влиза в театъра, където банята на Габриела и подутият ѝ труп са проектирани навсякъде около него. Светлините и сенките се отразяват по лицето му, когато се настанява до малката маса, която Луси нарича „пилотската кабина“. Безжичните мишка и клавиатура му позволяват да размества сцените и сега той сякаш се движи из банята. Отначало е малко неуверен, но бързо свиква.

Виждам дългата кестенява коса на Габриела Лагос, разпростряна върху застоялата вода във ваната. Наблизо плава черен ластик с лъскава черна панделка. Очевидно косата ѝ е била вдигната нагоре, преди да я удавят. Бяла маска покрива външния слой кожа, която се свлича. Жабешкото ѝ лице е яркочервено от брадичката надолу, защото е била потопена по този начин, след като ваната е била изпразнена и напълнена отново с гореща вода. Доктор Гайст е пропуснал и този важен факт. Не е вписал бледите участъци плът над повърхността на водата, горната част на лицето и китките, докато останалата част от трупа е червена от изгаряне.

— Ако водата е била вряла, докато са я давили — обяснявам на Бентън, — всеки сантиметър от тялото и главата ѝ щеше да е покрит с кошмарни изгаряния. А това е изключително важна информация,

защото сочи, че водата е станала по-гореща, след като е умряла, което говори за убийство.

— Никога не съм разбирал пяната — признава Бентън, като кликва с мишката и лицето на Габриела внезапно става огромно, подутото от газовете на разлагането и с изпъкнали като от ужас очи. — Хората са под водата, а пяната си е още там. Защо не се отмива? — пита той и насочва стрелката на мишката към бялата пяна между подутите устни.

— Изглежда упорита, защото не е само между устните ѝ — отговарям. — Когато някой се дави и се мъчи ожесточено да си поеме дъх, пяната се събира в белите дробове и трахеята. Повечето е там, а това, което виждаш, просто капе от устата ѝ. Не се отмива, защото е прекалено много. Доктор Гайст е знаел, че не може да твърди, че Габриела не се е удавила. Знаел е, че тялото ѝ няма да му позволи да изтърси подобна лъжа безнаказано. И е направил единственото възможно — обявил е удавянето за инцидент.

Отивам до мястото на Бентън. Поглеждам Габриела Лагос отново и си припомням защо навремето се почувствах неудобно и изпълнена с подозрения, които ме отведоха до погребалното бюро във Вирджиния. Поради състоянието, в което се намира трупът, не е лесно да различиш контузиите, но са там. Тъмночервени петна на дясната буза и челюстта, дясното бедро и по двете ръце и лактите. По глезените и краката са разпръснати малки синини, причинени от пръсти.

— Нужни са били две ръце, за да се оставят синините по глезените ѝ. Не големи ръце като тези на Мартин, а това е другото интересно. Кръглите следи от пръсти, притискащи глезените ѝ, са малки — обяснявам и вдигам ръце. — Не много по-големи от моите. Някой я е държал здраво. Сграбчил я е за глезените и е дръпнал нагоре, като е закачил краката ѝ на ръцете си и така е причинил синините зад коленете ѝ. Долната част на краката ѝ е била притисната плътно към гърдите и горната част на тялото ѝ е била напълно потопена. Другите наранявания по хълбоците, ръцете, лактите и лицето се дължат на мятането ѝ и удрянето във ваната. Мятала се е свирепо, навсякъде е плискала вода, свещите са били съборени на пода и във ваната. Но всичко е приключило след минути.

— Да, сега разбирам, че това не може да е било извършено с една гипсирана ръка — кимва Бентън.

— Мартин не би могъл да го извърши, но смятам, че е наблюдавал. Седял е на капака на клозета, големите му крака са почивали на бялото килимче, където вероятно е седял през по-голямата част от живота си, когато майка му го е принуждавала да е публика на съблазнителното ѝ къпане — обяснявам. — Не можеш да го виниш, че е искал смъртта ѝ. Искал е да се освободи от нея, но не е очаквал какво всъщност е да станеш свидетел на подобно нещо.

Представям си го ококорен, парализиран и шокиран, докато е гледал как майка му умира по жесток начин пред очите му. След като веднъж се е започнало, той не е можел да го спре. Може да е искал да го спре, но да не е успял.

— Трябва да е било кошмарно — казвам на Бентън. — Убедена съм, че синът ѝ дори не си е представял колко ужасно ще бъде.

— Надали е изпитал удоволствие от ужаса — съгласява се Бентън. — Мартин Лагос не е бил луд и садист. И не е имал нужда непрестанно да възбужда сетивата си с поредната тръпка, в този случай убийство.

— Чудя се какъв ли размер обувки носи Даниъл Мърса — казвам и си припомням снимката на младия мъж със слона.

Усещам как въздухът се раздвижва, когато вратата зад нас се отваря и светлината от коридора нахлува в стаята. Луси влиза, хванала няколко листа в ръка. Изглежда щастлива, каквато е винаги, когато се кани да закове някого или да му отмъсти.

— Гранби и войските му са тук — съобщава ни тя. — При охраната. Казах им да почакаат, докато се появиш. Компютърът е опакован и готов за предаване. Подписах документацията и всичко чака да го подпишеш и ти. Има още много неща, които трябва да огледам, но разполагам с копия от всичко, а те не знаят за това. Карин и Джанет са горе.

— Добре — отговарям.

Луси поглежда телефона си, усмихва ми се и подава листа на Бентън.

— Е? — пита го тя.

— Тъкмо се канех да се захвана с това — отговаря той.

— Бентън има лоша новина, която всъщност е добра — казва ми Луси жизнерадостно.

Забелязвам Брайс в коридора. Върви към нас и в този късен час изглежда малко изморен и смачкан, но е изпълнен с онази ококорена нервност, която виждаме наоколо, когато сме в агонията на последната трагедия.

— „Глоуб“ е тук... — започва той, когато влиза. — О, господи! — възкликва Брайс. — Тя е ужасна за гледане. Не може ли да разкараме тази снимка? — изсумтява той и отмества очи от екрана. — Казвал съм го и преди и пак ще го повторя. Ако умра, моля ви, не ме оставяйте да изглеждам така. Намерете ме веднага или никога. Сок е горе в кабинета ти. Дадох му бисквитка. В стаята за почивка има храна, а Гавин е на паркинга с изгасени фарове и тъкмо видя пристигането на ФБР. Ще го вкарам вътре, сякаш работи тук. Ще бъде страхотна история. Искам да чуе лично как настояват да получат компютъра и всичко друго.

— Брайс, говориш прекалено много — предупреждавам го.

— Плащания от десет бона месечно, уж за наемането на офис във Вашингтон. — Луси започва да ми обяснява това, до което Бентън още не е стигнал. — Трансфери до банка в Ню Йорк. А оттам са разбивани на различни суми и прехвърляни в друга банка, разбивани отново и пак прехвърляни и т.н. през последните седемнайсет години, по-точно от август 1996 година, а това със сигурност не може да е съвпадение. Можеше никога да не узнаем, че Гранби получава мангизите, които се перат, ако не беше допуснал една адски тъпа грешка. Имейл — щастливо заявява Луси. — Преди около шест месеца обядвал с инвеститор, който споменал за това в имейл до Ломбарди — обяснява тя и ми показва телефона си.

„От: Дж. П.

До: Д. Ломбарди

Относно: «Гран Густо»

Благодаря, че ми уреди чудесния обед с онзи страхотен тип (егото му на служител във ФБР е огромно, а и не осъзна подигравката, когато избрах любимото си италианско заведение). Препоръчвам сметката му да бъде прехвърлена в Бостън, тъй като е започнал работа там. Скромна сума в брой, останалото в акции, облигации и т.н.

Той познава човек, който може да ми помогне с проклетия проблем с ревизията. Шибани данъчни! Чао!“

Тръгвам по коридора към чакалнята. Вървя бързо и престилката ми се развява. Вече дори не осъзнавам, че под нея нося дрехите, с които ходя на местопрестъпления. Толкова съм изтощена, че макар и напълно будна, се движа бавно.

— Не мисля, че ти или Марино можете да го арестувате веднага — казвам на Бентън.

— Той ще отрече всичко.

— Разбира се.

— И до сутринта ще си има адвокат.

— Не ми пука. С него е свършено, Бентън.

Искам да се уверя, че срутването на Гранби ще стане обществено достояние.

Бентън ме поглежда и виждам, че е категоричен в решението си как да постъпи. И макар да би трябвало това да му достави удоволствие, знам, че не е така.

— Никой адвокат не може да го спаси. И никой от властите му приятели във Вашингтон няма да си мръдне и пръста за него — добавям и замълчавам, когато стигаме до чакалнята.

Рон е в кабинета си и прозорецът му е отворен. За момент се стряскам от Гранби и антуража му от агенти. Той изглежда изморен, но любезен, сякаш, осъзнал, че е на моя територия, ми е благодарен, задето съм го приела. Тримата агенти в панталони с безброй джобове и униформени якета стоят зад него. Усещам, че Ед Гранби е уплашен, а не бях очаквала това.

Чудя се дали подозира, че Луси е проникнала в сървър на „Дабъл Ес“. После решавам, че той е наясно какво ще стане. Не е наивен и познава Луси и на какво е способна. И независимо дали е сигурен, че тя е намерила инкриминиращата информация, изглежда очаква най-лошото. Така става с виновните като него. За всеки открит грях имат поне още стотина скрити.

— Извинете за неудобството — казва ми той, без да поглежда към Бентън.

Гранби няма представа кой е Брайс, нито младият брадат мъж до него, облечен в карирана риза, пуловер, джинси и маратонки.

Луси минава покрай нас на път към асансьора. Чувам отварянето на вратата му.

— Очевидно това е важно разследване на престъпници с бели якички и ви благодаря, че откликнахте на нуждата ни да отнесем компютъра на „Дабъл Ес“ в нашата лаборатория — казва ми Гранби. — Помощта ви е оценена — заеква той нервно, прекалено любезен и пресилено усмихнат.

— Разбира се — отговарям, без да се усмихна или да проявя дружелюбност. — Всичко е готово за вас.

Срещам погледа на Рон и той ми кимва през отворения прозорец.

— Да, госпожо... шефе — казва той и май долавям следа от усмивка. — Документацията е наред и всичко е тук.

— После и убийствата — обръщам се към Гранби, който приглажда идеалната коса по елегантно посребрелите си слепоочия. — Ще продължим да работим по тях тук и да предаваме на ФБР цялата информация.

— Както винаги, много сме ви благодарни.

Той продължава да приглажда косата си, докато гледа как Рон отваря вратата и избутва навън количка, върху която е поставен сървърът, опакован в найлон. И сякаш за да подчертае замисъла си, Луси го е облепила с яркочервена лепенка, на която с огромни черни букви пише: „Запечатани веществени доказателства. Не пипай!“.

Вадя химикалка от джоба на престилката си и подписвам предавателния протокол, после го подавам на Гранби. Върша всичко по правилата и официално предавам на ФБР доказателства за анализ, който определено не е необходим. Чудя се кога ли за последен път шеф на отдел лично е получавал доказателства или си е правил труда да се появи в моргата. Не бих се изненадала, ако Гранби никога не е бил свидетел на аутопсия.

— Не очаквах да те видя сега — казва Гранби на Бентън. — И защо всъщност си тук? — пита той, като отново приглажда косата си.

— Кефя се на свободното си време. Вероятно много повече, отколкото ти ще се кефиш.

Очите на Гранби се смаяват, когато е настроен агресивно, но той отново се усмихва.

— Не и аз. Имам прекалено много работа.

— Мисля, че скоро ще разполагаш с адски много свободно време, Ед.

Чувам енергични стъпки откъм асансьора и се появяват Луси, Джанет и Карин Хегъл. Застават до Брайс и Равин Конърс, група свидетели, струпани тук в съответствие с плана.

— Какво е това? — извиква Гранби и приковава очи в Карин Хегъл.

Със сигурност знае коя е. Карин се появява по новините често, благодарение на важните си дела и е прочута почти толкова, колкото професионален спортист. Но най-важното е, че е била адвокат на Гейл Шиптън и е съдела фирма, която е плащала на Гранби в продължение на години. Достатъчно мангизи в брой всеки месец, а и бог знае какви други услуги и облаги и той не се е притеснявал за нищо, докато не се е оплел прекалено много в лъжите си. Животът, на който се наслаждаваше досега, вече приключва.

— Ако знаеш за кого става дума, Ед, сега е моментът да кажеш нещо — съветва го Бентън, без да отделя очи от него. — Мартин Лагос не е човекът, когото издирваме. Знаем какво си направил. Всички ние знаем.

— Нямам представа за какво говориш, но намекът ти е обиден.

— Каниш се да стовариш случаите на Столичния убиец върху хлапе, изчезнало преди седемнайсет години, въз основа на ДНК профил, който, деликатно казано, е грешен. Убеден съм, ти ще твърдиш, че е станала грешка в лабораторията.

— Това не е нито мястото, нито времето за подобни неща! — рязко отвърща Гранби. — Ще обсъдим проблема насаме.

— Не, няма — обажда се Карин Хегъл и едва сега забелязвам, че си е направила труда да се издокара професионално.

Дребна пламенна жена с къса кестенява коса и привлекателно лице, което не изглежда ни най-малко заплашително, докато не заговори, тя е облечена в тъмно кашмирено сако с едри сребърни копчета и с панталон, носи черни ботуши.

— Всичко ще бъде казано тук пред нас — заявява Карън и прозвучава повече като съдия, отколкото като адвокат.

— Това е шега — изсумтява Гранби, но не му е смешно, а притеснението му преминава в страх, който е почти осезателен.

Наблюдавам го как се стяга като пружина и се сецтам, че може да реши да избяга.

— Мислех, че ще искаш да видиш това — казва Бентън и му подава разпечатката с телефонните разговори. — Знам, че беше доста отдавна, но може би помниш обаждането си до доктор Гайст. Той беше съдебният лекар, натоварен със случая на Габриела Лагос, убийство, което си го накарал да обяви за инцидент.

Гранби се вторачва в листата в ръката си объркано, сякаш не може да чете.

— Имаме доказателства, че местопрестъплението е било нагласено — продължава Бентън и споменава изключения климатик, врялата вода във ваната, разлетия восък и разтребването. — А и ръката на сина й Мартин е била счупена, затова не е можел да хване двата й глезена, за да я удави — добавя той. — Мога да ти покажа контузиите по долната част на краката й, два чифта отпечатащи от ръце. Ако искаш да ги видиш, разбира се.

Гранби е толкова шашнат, че дори не забелязва как младият брадат мъж в карираната риза енергично си води бележки, а красивата руса жена до Луси държи касетофон. Всъщност Джанет спомена няколко пъти, че записва разговора и ако някоя от страните откаже да приеме това, трябва да го заяви веднага, защото в противен случай се приема, че е съгласна. Гранби не проговаря, но аз го правя. Съобщавам му, че Джанет и Карин са адвокатки и му обяснявам защо са тук сега.

— Веществените доказателства свързват убийствата на Гейл Шиптън, Хейли Суонсън, Доминик Ломбарди и Ядвига Каминска с вашингтонските въпреки твърденията ти, че не е така — казвам, а той ме поглежда шокирано. — Влакна, минерален отпечатък, а едва сме започнали. Освен това съм наясно с факта, че ДНК профил в КОДИС е бил фалшифициран. Пробата, по която си изготвил профил, уж профила на Мартин Лагос, всъщност е от жена, смесица от течности, включително менструална кръв.

— Ще се справим с това чрез подходящите канали. Моите канали. Определено нямам доверие на твоите, нито на нищо, свързано с теб — обажда се Карин Хегъл, като го поглежда строго, а после и агентите зад него. — Вече оставих съобщение на главния прокурор — добавя тя и в този миг Гранби побягва.

Листът с обажданията отлита към пода, когато той се втурва през вратата към халето и я отваря с такава сила, че тя се удря в стената. Стига до паркинга, където Марино тъкмо слиза от джипа си. Когато Марино вижда как всички ние изскачаме от сградата, той реагира като опитно ченге.

— Хей! Накъде бързате толкова? — вика той високо към Гранби, който тича към колата си.

С няколко едри крачки го настига, сграбчва го за колана и го вдига от асфалта. Гранби размахва ръце безпомощно, докато Марино го опипва със свободната си ръка, за да провери дали носи оръжие. Намира пистолет в презраменен кобур под самото на Гранби и го подава на Бентън.

— Ще те пусна на земята, когато престанеш да се гърчиш — нежно казва той на агента.

— Разкарай си шибаните ръце от мен! — изврепява Гранби, но агентите му не правят нищо, за да попречат на Марино.

Стоят отзад и наблюдават унижението на шефа си с безизразни лица. Достатъчно умни са, за да знаят на чия страна да застанат.

— Кажете ми кой е и къде е, Ед — нарежда му Бентън, като се доближава до него на добре осветения паркинг, пълен с бели служебни ванове. — Не е Мартин Лагос, наясно сме с това въпреки опитите да стовариш вината върху него. Подозирам, че той не е жив, за да се защити. Всъщност сигурно е мъртъв, откакто изчезна. Ти ли помогна да се отървете от него, или другарчето ти Даниъл Мърса свърши работата?

Гранби го зяпа безмълвно от неудобната си позиция. Ръцете и краката му са напълно отпуснати, сякаш е увехнал. Марино го оставя на земята, но продължава да го държи за колана.

— Къде е той? — пита Бентън. — Искате ли да убие още някого?

Гранби го поглежда равнодушно.

— Наистина не ти пука, нали? — разочаровано отбелязва Бентън.

— Върви по дяволите — мрачно изсумтява Гранби.

— Имаш възможност да оправиш нещата — напомня му Бентън, но знам, че Ед Гранби няма да се трогне.

Познавам отчаянието, което превръща сърцето в ледена пустиня, студена като космоса. Знаем накъде води това и къде свършва.

44.

Пет дни по-късно, Маями, Флорида

Свирка на влак изпищява тъжно. И някъде на запад от мен. Различен влак, който чувам на друга линия, а не яркочервената циркова композиция със златни букви, паркирана на релсите до паркинга, до снощи претъпкан с хора, дошли да се повеселят с акробати, клоуни, дресьори и разбира се, лъвове, тигри, камили и най-вече слонове, по-малки от африканските, но големи, сиви и тъжни.

Бездомник на име Джейк, който се мотае зад цирка често, обяснява на мен и Луси причината слоновете да се полюшват от едната на другата страна. Те се опитват да се докоснат един друг, защото са самотни, а когато ги отведат на широки празни пространства, тръбят весело и се бутат игриво като деца. Добри са към майките си, грижат се един за друг и могат да сигнализират на стадото си отдалеч с вибрации и миризми, които човешките сетива не улавят. Слоновете били много интелигентни и чувствителни и той ги бил виждал да плачат.

Новият ни приятел ни обясни, че ако им бъде позволено да живеят свободно като него, можем да ги използваме да намираме вода в пустинята и да прогнозираме земетресения, цунами и всякакви опасности, включително зли хора, а ако следваме примера на слоновете, ще можем да се справяме по-добре със смъртта. Споменах, че ще е чудесно, ако хората уважават смъртта повече и не се страхуват толкова от нея, но не казах с какво си вадя хляба, нито че имам основателна причина да знам доста по въпроса.

Все още не съм му намекнала, че аз и племенницата ми се мотаем зад стадиона, където е паркиран цирковият влак, защото чакаме приятеля ни детектив и съпруга ми от ФБР да разчистят доста зловещо място, леговището на страшен убиец, което също като домовете на слоновете е влаков вагон. Само дето слоновете не убиват никого. Джейк няма представа, че двете му нови познати са в Маями не за да прекарат празниците със семейството си, а да участват в

следствието, свързано с този цирк, от който той се е възхищавал цял живот. Не казах нищо и не възнамерявам да го направя.

Предпочитам да си бъбрим за слоновете, а Джейк се смята за експерт. Твърди, че ги изучава, когато циркът е в града, още откак станал инвалид през 1995 година, след като корабчето му било ударено от танкер посред нощ. Почти всички кости в тялото му били счупени и му правили безброй операции. Стадионът не беше тук през 1995 година, затова не знам дали историите му са верни. Но вярвам на разказите му за слоновете и студенокръвния младеж, който изпълнявал акробатични номера на гърбовете им до вчера, когато бил отведен с белезници на ръцете от група цивилни ченгета, включваща Бентън и Марино, чиито снимки видяхме в „Бостън Глоуб“ и по всички телевизионни канали тази сутрин.

Дребният Даниъл Мърса приличаше на дете в гръб, но когато се обърнеше, човек виждаше грубото му тясно лице и жестоките сиви очи. Така Джейк описа откачения убиец, чието име не знаеше, докато Луси не му покаже историята в „Глоуб“. Гавин Конърс постъпи почтено и не публикува материала си до арестуването на Мърса. Статията му е страхотна и според Брайс „я четат навсякъде по планетата“. Брайс отбеляза, че приятелят му ще спечели „Пулицър“, Дядо Коледа ще подари оранжев гащеризон на Ед Гранби, а Даниъл Мърса ще бъде екстрадиран във Вирджиния, където да му забият смъртоносната инжекция.

— Никога не съм го харесвал — промърморва Джейк и поклаща глава. — Значи това е името му. Мърса. Звучи като стафилококова инфекция. Как го откриха?

— Компютърни програми — отговаря Луси небрежно, сякаш няма нищо общо с това. — Има програми, които разпознават хората по чертите им. Например, ако има фотография в училищен споменник и същият човек си е правил снимки наскоро, защото е цирков изпълнител, те могат да бъдат сравнени. А после може да се потвърди с ДНК и други веществени доказателства.

— Не използвам компютър. Никога не съм използвал.

— Не изглежда да се нуждаеш от компютър.

— Казвам ви, намразих дребното копеле още първия път, когато го видях. — Джейк повтаря това поне дузина пъти и сяда на крайморската стена, където е паркирано колелото му. — Виждах го как

закача задния крак на слон с куката по такъв начин, че да нарани сухожилието, което страшно боли. И без никаква причина биеше животните ей така. — Той замахва във въздуха с ръка. — Пускаше маркуча силно и ги пръскаше в лицето и се смееше. — Джейк имитира и пръскането.

— Иска ми се да го бях видяла — казва Луси.

— А на мен ми се искаше да прескоча оградата и да го закова с куката, за да види дали ще му хареса да тормозят и него — добавя Джейк.

— С радост бих ти помогнала, но щях да използвам нещо повече от куката — казва Луси.

Джейк се усмихва, страшно доволен от нея. И ако е възможно да поддържаш връзка с човек, чийто дом е колелото му и багажа върху него, подозирам, че тя ще го направи.

Племенницата ми и аз трябва да останем тук и докато чакам Бентън, си избирам най-приятната гледка — лъскавия червен влак, прострян сред паркингите. Червеният влак, който съм виждала толкова много пъти на три хиляди километра на север отук, в Кеймбридж, сега е тих и кротък. Широки метални рампи са опрени в отворените му врати, а работниците довършват товаренето.

Всички членове на цирка и животните ще поемат към Орландо, после Атланта и накрая ще се върнат на север, сякаш нищо не е станало и въобще не е необичайно психолог от ФБР и ченге от Кеймбридж да помагат на местните полицаи да събират улики от осмия вагон и от големия черен джип в товарния.

Арестът на Даниъл Мърса мина без типичната драма и това изглежда поетично възмездие за опасен убиец, който наскоро устрои ужасяващ спектакъл в Масачузетс, прерязвайки гърлата на трима души, включително биологичния си баща, Доминик Ломбарди. Нямаше нужда от агентите на ФБР от клона в Маями, нито от екипа за бързо реагиране, който заобиколи вагона на Даниъл Мърса. Бентън и Марино щяха да се оправят чудесно и съвсем сами.

Не видях как точно се развиха събитията. Чух подробностите по-късно, когато Бентън ми звънна от федералния затвор на ъгъла на Четвърта улица и авеню „Норт Маями“, само на няколко пресечки отук. Каза ми, че Мърса бил замаян и дезориентиран и дрънкал, че не иска да бъде отвлечен от извънземни точно преди настъпването на

Апокалипсиса. Искал да го оставят на мира, за да отиде на поклонение в малкото село Бугараш^[1] в Пиренеите в Южна Франция, прочуто със странната си планина и дървените инструменти и шапки. Баща му умрял внезапно няколко дни преди края на света, обезкървен от същите извънземни, които не могат да оцелеят на земята, ако не крадат кръв, а Даниъл имал предостатъчно пари, за да заведе във Франция всеки, който искал да замине, преди да стане прекалено късно.

А Марино, обърквайки идеята на маите за края на света с тази на християните, му казал:

— Познай какво, лайно проклето! Вече е прекалено късно. Двайсет и първи декември беше преди три дни, а ти си остана тук.

После добавил, че ще предаде Даниъл на същите извънземни, които го чакали в летящата си чиния над Маями, готови да откраднат кръвта му и да му причинят безброй още по-ужасни неща.

Бентън предупредил Марино да не прави подобни заявления пред откачен човек. Или поне ми каза така по телефона, докато Луси и аз се разправяхме с майка ми и сестра ми в Коръл Гейбълс, където отседнахме снощи. Бентън и аз говорехме с прекъсвания, докато аз се занимавах с обичайното в родния си град. Готвих, чистих, украсявах за празниците. Уверих се, че всички са добре, и спах сама във втората спалня, а Луси се настани на канапето. Ще видя Бентън достатъчно скоро. Всички ще сме заедно и ще осмислим ужасните неща, които започнаха с Кънектикът и свършиха тук.

Луси и аз чакаме до крайбрежната стена зад стадиона, който го нямаше тук, когато бях малка, а циркът издигаше огромна шатра на същото място близо до релсите, където спираше влакът.

Зад нас е кубинското кафене „Бонгос“ със стъклен купол във формата на ананас. Наближава три следобед и вече сме се натъпкали с печено свинско и вегетариански ориз, а Джейк се задоволи с печен сандвич с риба. Вляво от нас е наситеносинята вода на залива Бискейн, заобикаляща пристанището на Маями, където туристически кораби са подредени спретнато като малки бели градчета. Точно пред нас, от другата страна на оградата, е палатковото градче на цирка. Всъщност то не се състои от палатки, но се нарича така още от старите дни, когато наистина имаше шатри.

Бели фургони и камиони се подреждат като същинско градче винаги, когато циркът се установи тук за няколко дни. Има и оградено

пространство, където извеждат слоновете, както ни обясни Джейк. Сега обаче не ги виждам, макар да се оглеждам любопитно.

Когато пристигнахме тук рано сутринта, видяхме как полицията затвори булевард „Бискейн“ пред стадиона и напълно блокира движението между Шеста и Осма улица, за да позволи на слоновете да изминат разстоянието от оградения район до железопътните релси, където се изкачиха по специални рампи във вагоните си.

Луси и аз бяхме омагьосани от величествените животни, които се движеха спокойно по широкия булевард, изпълнени с безразличие. Всъщност никой не знае дали е точно така, защото не можем да чуем или помиришем сигналите, които си изпращат. В благоговейно мълчание стоим встрани от малката жизнерадостна тълпа. По някаква причина видът на огромните животни пълни със сълзи очите ми. Избърсвам ги дискретно и обвинявам блясъка на тропическото слънце ниско над залива.

Откривам, че примигвам често и дишам дълбоко, докато наблюдавам движението на слоновете, които накрая изчезват от погледа ми. Връщам се обратно до крайбрежната стена, където Луси и аз сядаме с Джейк, когато намирам за приятно успокояващ, и си бъррим весело. Слънцето напича косата ми, тънката блуза и панталона. Джейк и аз щастливо си говорим за миналото, което помним добре, защото сме на една и съща възраст. И макар да не съм живяла на открито, имаме доста общи неща. И двамата сме били деца в Маями. И двамата се чувстваме малко като слоновете в модерния свят, който не разбираме много добре.

Когато бях малка и циркът идваше в града, слоновете потегляха на парад по булеварда, за да привлекат огромната тълпа на представлението. Мислех си, че целият свят спира в тези моменти. Описвала съм тези неща на Луси, защото искам да узнае повече за миналото, макар да не е живяла в него. Преди баща ми да се разболе, той ме водеше да гледаме слоновете. Все още виждам премерената им крачка, докато вървят бавно напред, заобиколени от зяпачите, възхитени от масивните сиви същества с малки очички и огромни уши. Всеки слон държеше с хобота си опашката на този пред него, като деца, тръгнали да пресичат улицата.

Днес има само неколцина любопитни на булеварда, няколко полицейски коли и униформени ченгета и се съмнявам някой да е имал

представа защо млада атлетична жена и друга, по-стара и в не така добра спортна форма, стоят безмълвно и гледат възхитено. После се оттеглихме без дума към крайбрежната стена, където бездомникът, с когото още не се познавахме, правеше фигурки от палмови листа, завързани с жица. Беше изработил гущер, риба, скакалец и птица. Давам му дващест долара за скакалеца и тогава научавам, че името му е Джейк.

В кошниците на синьото му очукано колело има чували за боклук, натъпкани с вещите му. Джейк ни посочва делфин, преследващ риба, сребриста сянка под синята вода. После виждам енергичното сиво тяло, когато делфинът изскача на повърхността и весело подмята малка рибка. Усмиввам се на щастливото животно.

Джейк е наблюдавал делфините и слоновете в продължение на много години, същите години, през които е живял на открито във Флорида. Силното слънце и вятърът са превърнали кожата му в стар пергамент. Посивялата му коса е хваната на опашка, а жилавите му ръце са покрити с татуировки и белези. Очите му са почти в същото синьо като плитката вода в залива.

— Какво ще правиш за Коледа? — питам го, като поглеждам последната изпратена от Бентън снимка — вагона, където Даниъл Мърса е живял през последните осем години, прекарани в пътувания с цирка.

— Нищо особено — отговаря Джейк, като се протяга към листата от кокосова палма в кошницата на колелото си. — Всички дни са еднакви.

— Защо не ядеш с нас? — предлагам му.

— Бих могъл да направя ангел, защото вие двете сте такива — казва Джейк. — Но мисля, че са досадни.

— Аз не съм ангел — възразява Луси и е абсолютно права.

— Какво ще кажеш за хибискус?

— Леля ми е много добра готвачка — уведомява го Луси.

— Много добра? — усмихвам се, без да отмествам очи от телефона.

[1] Селце в департамент Од в Югозападна Франция. Уфолозите вярват, че под планината там е скрит ковчег с извънземни, а любители

на езотериката смятат, че там ще настъпи краят на света през декември 2012 г. — Б.пр. ↑

45.

Вагонът прилича на едностаен фургон. Снимките, изпратени от Бентън, показват единично легло, канапе, масичка за кафе, няколко лампи, телевизор и кухничка, много спретната и чиста. Също и доста незабележителна, ако се изключат маските.

— Трябва да вечеряш с нас на Коледа — казва Луси на Джейк, който продължава да сплита палмовите листа.

Керамичните маски са подредени на специални поставки върху етажерка на стената. Седем лица, които проблясват във великолепни цветове под невидимата светлина на черната лампа. Кървавочервено, изумруденозелено, тъмнолилаво. Седем лица на седем жени. Бентън ми пише, че познава само четири от тях. Жертвите във Вашингтон и Гейл Шиптън. „Убивал е и преди“, гласи следващото му съобщение.

— В Коръл Гейбълс — казва Луси на Джейк.

— Когато бях дете, ходех на Венецианския басейн — отговаря той, докато бързите му пръсти оформят хибискуса. — Гейбълс обаче стана толкова скъпо място, че никой вече не може да си позволи да живее там.

— А там, където живееше баба? — пита Луси. — Кварталът до Седемдесет и девета улица?

— Най-ужасната улица в Маями. Никога не ходя там.

— Не беше така преди. Но все пак се наложи да преместим баба.

— В Коръл Гейбълс. Никога не ходя там. Прекалено много пари. Но сте постъпили добре. Никоя баба не трябва да става жертва на престъпници.

— Аз бих се тревожила за престъпника — ухилва се Луси и Джейк се засмива весело.

„Вероятно Луси ще може да изпробва лицевото разпознаване на трите маски, които не познаваш — пиша на Бентън. — Има ли изчезнали или убити жени в градовете, където е бил циркът? Ако е така, можем да сравним маските с тях.“

„Или пък жертвите може да са жени, които ДЛ е искал да отстрани — отговаря ми Бентън. — Може да се наложи да се върнем години назад.“

ДЛ е Доминик Ломбарди и теорията е, че макар вероятно да е карал откачения си син да го отърве от някое неудобно човешко същество като Клара Хъмбри, никога не е искал Даниъл Мърса да убива за развлечение. Но винаги съм твърдяла, че си получаваш това, което заслужаваш. Бентън вярва, че Даниъл Мърса е помагал за продажбата на наркотиците, които са го скапали напълно. МДПВ. Солите за вана, които организирани престъпници от „Дабъл Ес“ са купували от китайски лаборатории и са продавали из американските градове включително и Кеймбридж.

„Наскоро колата му е била на север — продължава да ме информира Бентън. — Циркът е бил в Бостън в началото на декември, после в Бруклин и чак тогава обратно на юг. Джипът му пътува в товарния вагон и му е на разположение винаги, когато циркът спре.“

В огромния събърбън на Даниъл Мърса могат да се настанят девет човека, ако той не беше свалил всички седалки, освен двете предни. Видях снимките на колата му вчера. Между предната и задната част има преграда, облицована с черен мокет, а зад нея е студиото му, празно пространство, боядисано в черно и шумоизолирано. Там е душал жертвите си и е правел смъртни маски от глина, преди да разположи труповете в подходящата поза. Едната ръка протегната и свита в китката, също като Габриела Лагос, след като я удавил във ваната, а после увил трупа в дълга бяла хавлия.

Глината изсъхвала по същото време като настъпването на ригор мортис и той обличал последната си жертва в бикините на предишната. А когато пристигал на избраното място, завличал зловещия си товар на бамбукова носилка, която държал в автомобила за убийства, както го нарича Марино. Той и Бентън откриха пъстри чорапи от ликра, найлонови пликове от магазин „Октопод“, дизайнерска лепенка, няколко електрошокови палки и бяла въздушна коприна, която също съдържа ликра. Дългите специални платове са инструмент на акробати като Даниъл, които падат, люлеят се и висят от тези коприни и ги използват да летят под купола, изпълняващи опасни номера, които въодушевяват публиката им.

Сред вещите на Даниъл бяха намерени и стотици жестоки порнозаписи, включително неприличното къпане на Габриела Лагос, докато синът ѝ Мартин наблюдавал от клозета. Бяха записани и няколко минути от удавянето ѝ. През годините Даниъл Мърса прехвърлил филмотеката си на дискове, а после и на таблета си. Имал си и страхотна колекция истории и записи за прочути жестоки бандити, включително някои, за които е писал Бентън.

Няма съмнение кой е Столичния убиец и какво точно е извършил, но продължавам да се изненадвам от факта, че колегите му от цирка никога не са задали въпроси за странното преобзавеждане на джипа му и ярките керамични маски във вагона, където е живял в продължение на години. Но пък светът му не е съвсем обикновен. Той се облича в костюми и се гримира, преди да излезе на арената, за да се метне върху кон, да прави салта по гърбовете на слонове или да виси опасно от копринени въжета.

— Мога да те взема, ако ми кажеш откъде. — Луси все още увещава Джейк да се наслади на коледната вечеря заедно с нас. — Няма да ти е много забавно с баба и те съветвам напълно да пренебрегваш майка ми.

— Е, това е адски съблазнително — отбелязвам, като поглеждам червения влак, където Бентън и Марино довършват работата си.

— Добре — съгласява се Джейк и подава на Луси зеленото цвете, което прилича достатъчно на хибискус, като се има предвид, че е изработено от палмови листа. — Можеш да ме вземеш оттук по всяко време, стига да има къде да прибереш колелото ми.

— Мога да го побера в колата. Но трябва да ми кажеш час.

— Определям времето най-вече по слънцето.

— В колко часа ще ядем на Коледа, лельо Кей?

— Зависи от майка ми.

— Всичко зависи от баба — изсумтява Луси недоволно.

— През повечето време съм тук, така че за мен няма значение — казва Джейк, който има нещо наум, но не иска да го сподели. — Предполагам, че утре е Коледа. Нямаше да се сетя. За мен всичко опира до климата. Къде да отида, когато вали, а и не обичам светкавици и гръмотевици.

— Идват — съобщавам и скачам от стената.

— Англичаните ли? — шегува се Джейк, но лицето му помрачнява от някакъв копнеж, който не мога да разтълкувам.

— Марино иска ребърца — прочитам последното съобщение. — Пита кое е най-доброто място. Препоръчах му „Шортис“ на шосе Саут Дикси.

— Джанет може да вземе храната — предлага Луси.

— Не, Марино ще предпочете сам да отиде. Осветени реклами на бира, колела от каруци, кравешки черепа и седла навсякъде. Точно от любимите му места. Може никога вече да не го видим.

— Знам къде можете да хапнете най-прясната риба, която някога сте вкутали — обажда се Джейк и тогава разбирам какво става с него.

— Аз съм в настроение за миди, но да са тъкмо извадени от черупките и в студена солена вода — казвам и виждам как Бентън и Марино тръгват към нас. — Също и жълтоперка на грил с прост японски сос. Трябва да е съвсем лек, ако рибата е прясна — заявявам на Джейк, сякаш му давам поръчката си.

— Тръгнете по Шеста улица към река Маями. Само на десет минути оттук.

— Можеш ли да ми покажеш? — питам, макар да познавам околността добре.

— Разбира се — усмихва се Джейк.

Къщата на майка ми е на двайсет минути път с кола от центъра, когато движението не е претоварено. Извадили сме късмет и сега е точно така.

Ще се видим с Бентън и Марино, след като те вземат ребърца, зелева салата, царевица и каквото друго Марино реши да поръча в „Шортис“, прочут с тексаското си барбекю ресторант с огромен комин отзад, единствения оцелял, когато сградата изгоря до основи през седемдесетте години. Ходила бях в оригиналния ресторант няколко пъти като дете, обикновено на рождения ми ден, когато здравето на баща ми още беше добро и той си изкарваше хляба в малката бакалничка.

Карам по булевард „Гранада“ до Коръл Гейбълс, където зеленината е богата и гъста. Виждам покрити с бръшлян коралови стени от началото на двайсетте години и високи живи плетове и

плътни бариери от сливови дървета с ароматни бели цветове и остри клонки. Имената на тесните тихи улички са изписани с черно върху белите бордюри, а светлият тротоар е засенчен от огромни дъбове с гъсти корони и фикусови дървета с дебели корени, които напукват улици, тротоари, басейни и съсипват водопровода.

Къщите тук варират от малки бижута до средиземноморски вили и палати с колони. Малкото богато градче с около петдесет хиляди жители е мястото, където идвахме да зяпаме по това време на годината, когато баща ми беше достатъчно здрав, за да ни закара да погледаме коледните украси, които бяха много впечатляващи. Спомням си зимни сцени със снежни човеци, огромни дядоколедовци в шейни с еленчета по покривите и толкова много пъстри лампички, че светлините се виждаха от километри. Колата на баща ми беше шевролет модел 1950 година, бял, с лъскави брони. Помня миризмата на напечената от слънцето тапицерия, когато пътувахме с отворени прозорци.

Къщата на майка ми няма да бъде включена в коледните обиколки с електрическите свещи на прозорците и малкия лимонов кедър в саксия, който намерих в магазин за органични продукти. Оставена сама, майка ми не вдига пръст, за да украси или сготви, а сестра ми обикновено наема някого да свърши тези работи, в зависимост от финансовото положение на настоящия ѝ любовник. Е, поне мама няма да се впечатли от вида на бездомника, когото сме поканили на вечеря или няколко вечери. Никога не забрави какво е да си беден, за разлика от Дороти, която е лишена от памет и има комични тежкарски маниери.

Завивам наляво по авеню „Милано“, къщата ѝ е на ъгъла. Построена е от бял гипс с червени плочи на покрива и гараж за една кола, приютил хондата, която ми се иска мама вече да не шофира. Виждам дървените щори на преден прозорец да помръдват, което означава, че майка ми проверява кой е пристигнал. Безброй пъти съм ѝ обяснявала, че след като покаже ясно, че си е у дома, ще бъде много по-трудно да не отвори вратата, но не иска да ме послуша. Разбира се, Луси и аз се уверихме, че си има шпионка и алармена система, включително камери отпред и отзад, но тя не ги проверява. Предпочита да наднича през щорите, както е правила през целия си дълъг и тежък живот.

Паркирам на частния път, достатъчно дълъг, за да побере една кола, и Луси, Джейк и аз излизаме навън.

— Кого сте довели?

Гласът на майка ми изпреварва появата ѝ, друг стар навик.

— Не е онзи ужасен човек, когото всички търсят, нали?

— Не, майко — отговарям. — Той беше заловен и е в затвора.

Отварям вратата докрай. Майка ми е в същата домашна рокля, с която беше облечена вчера, бяла, с големи пъстри цветя. Едрите цветя я карат да изглежда още по-ниска и широка, бялото прави косата ѝ не толкова бяла, а кожата ѝ — почти сива. Но няма смисъл да казвам и дума и никога не го правя, освен ако не става дума за хигиена, което е твърдо рядко.

— Защо Луси е облечена така? — пита майка ми, докато влизаме в къщата с хладилна чанта, пълна с риба.

— Същите дрехи, с които бях сутринта, бабо. Спортни шорти и тениска.

— Не разбирам защо имаш нужда от толкова много джобове.

— За да крада, както ти ме научи. Какво стана с Джанет и кучетата?

— Вършат си работата в задния двор. Надявам се, че тя ще почисти. Три кучета? Къщата ми не е достатъчно голяма. А Куинси не спира да дъвче разни неща. Защо пък някой би кръстил кучето си на онзи тъп телевизионен сериал?

— Къде е мама?

— Отиде на маникюр. Или на фризьор. Кой може да помни?

— Съмнявам се, че Как-му-беше-името успява да се справя с нея — отбелязва Луси. — Толкова е стар, а все още яде като змей. Няма да е красиво, когато гумената лента около стомаха му се съдере. Но предполагам, че е богат. Тя няма да го доведе тук, нали?

— Това е Джейк — представям новия ни приятел и взимам хладилната чанта от него.

— Как сте, госпожо? — любезно пита той и подава на майка ми изработено от него цвете.

— А, това е чудесно. Какво е?

— Хибискус. Също като онези, които растат пред къщата ви.

— Те не са зелени. Трябва ли да го сложа във вода?

Отнасям хладилната чанта в малката кухничка с теракотени плочки. До хладилника виси картина, на която Христос се моли в Гетсиманската градина. През следващия половин час мия филета от риба тон и правя марината от соев сос, пресен джинджифил, японско вино за готвене, саке и олио. Оставям рибата в хладилника, вадя бутилка студено бяло вино и когато я отварям, усещам аромат на грейпфрут и цветя. Наливам си една чаша и започвам да готвя.

— Мога ли да помогна?

Джанет стои до вратата, руса, с яркосини очи и загоряла от слънцето. Сок и Джет Рейнджър са до нея, а после вътре се втурва и Куинси и ме шибва с опашката си, която върти жизнерадостно.

— Има място само за един човек — усмихвам ѝ се. — Какво ще кажеш за чаша вино?

— Не още.

— Би ли отвела приятелите ни някъде, моля те?

— Хайде, Куинси. Да вървим, момчета — им подсвирва тя и пляска, и те се втурват след нея.

Накълцвам миди, зелени чушки, целина и чесън. Чувам гласове от всекидневната. Луси, Джанет, майка ми и новият ни приятел си бърбят весело, сякаш са близки от сума ти години. Гласът на мама е доста силен, което се дължи на бавното ѝ оглушаване. Слуховите апарати, които ѝ купих, обикновено стоят на плота в банята до различните пасти и четки за ченетата ѝ. А когато е сама, както е през повечето време, носи една и съща домашна рокля и не ѝ пука дали чува, или зъбите ѝ са на мястото си.

Изстисквам лимони и вадя фритюрника от шкафа, когато чувам предната врата да се отваря и долавям уханието на ребърцата, донесени от Марино, големи бели торби с надпис „Барбекю Шортис“ в яркочервено и карикатура на каубой с огромна шапка, в която има дупка от куршум.

— Вън, вън, вън! — викам, като взимам торбите от Марино и го изпъждам от малката кухничка, която не може да побере и двама ни. — Не мисля, че си купил достатъчно.

— Имам нужда от бира — отвръща той и тогава забелязвам странното му изражение, а после виждам същото и на лицето на Бентън, когато застава до вратата.

— Когато ти остане свободна секунда — казва ми Бентън и разбирам, че нещо се е случило.

Избърсвам си ръцете и поглеждам двамата мъже в джинси, закопчани догоре ризи и тънки якета, които прикриват пистолетите им. Лицето на Марино е обрасло с четина и зачервено от слънцето, а Бентън има същото изражение както винаги, когато нещо се обърка.

— Какво има? — питам ги.

— Изненадан съм, че не са ти звъннали от службата — казва Бентън.

Проверявам си телефона и виждам имейл от Люк Зенър, който не бях забелязала, докато купувах риба, шофирах и говорех с майка ми. Пише ми, че всичко е под контрол и да не се тревожа. Няма да започне аутопсията до късно тази вечер, когато главният съдебен лекар на въоръжените сили, генерал Бригс, пристигне там. Той ще долети от въздушната база в Доувър, за да помогне при аутопсията и да влезе в ролята на свидетел. Неприятна работа за Бъдни вечер. Но те ще се погрижат за всичко и ако имат късмет, утре всички ще имат свободен ден. После Люк ми пожелава весели празници.

— По-добре е, че си вълн от града — заявява Бентън и после ми разказва малкото, което знае.

Всъщност няма какво толкова да се знае. Рядко има, когато някой вземе простото решение да сложи край на живота си.

Ед Гранби изчакал жена му да отиде на аеробика днес към четири следобед. Заклучил всички врати на къщата им в Бруклин, спускайки резетата, така че да не могат да бъдат отворени отвън. Не искал да позволи на жена си да си влезе и да го намери първа. После изпратил имейл на заместника си, близък приятел, в който го молел да отиде веднага в дома му и да влезе, като счупи прозорец в мазето.

Имейлът на Гранби бил препратен на Бентън и той ми го показва в кухничката на майка ми.

Прощалните думи на Гранби бяха:

„Благодаря ти, приятелю. С мен е свършено.“

Слязъл долу в мазето, метнал въже над горната рамка на уред за тренировки, увил кърпа около врата си, седнал на пода и се обесил.

— Елате — казвам, като изключвам фритюрника и грабвам бутилката вино и две чаши.

Бентън и аз излизаме от кухнята, минаваме покрай всички във всекидневната, където купчини подаръци от лудешкото ми пазаруване заобикалят малкото дърво.

Сестра ми Дороти тъкмо е пристигнала, облечена в прилепнал панталон от фалшива крокодилска кожа, блуза с огромно деколте и тежък грим, който я прави да изглежда точно такава, каквато не иска да е. По-стара, по-отпусната, с огромни изкуствени гърди, кръгли и твърди като баскетболни топки.

— Вярвам, че ще пийна — казва тя, като поглежда виното, но аз поклящам глава отрицателно. — Е, добре, май ще се наложи да се обслужа сама.

— Да, дойдохме тук само за да ти прислужваме — обажда се Луси.

— И така трябва да е. Аз съм ти майка.

Луси не започва да се заяжда с нея, както прави обикновено. Очите ѝ са приковани в мен и Бентън. Отварям вратата и усещам колко приятен е късният следобед. Виждам дългите сенки в малкия двор на майка ми. Не е дворът от детството ми и винаги си припомням това, когато дойда тук и не разпознавам нищо. Нито растенията, нито къщата и мебелите. Всичко е ново и бездушно.

Тревата е тучна под краката ми, а въздухът е прохладен. Портокаловите и грейпфрутовите дървета са отрупани с плодове. Сядаме на плетени градински столове близо до градинката с камъчетата, украсена с палми и малки статуи — ангел, Богородица, агънце, и заобиколена от слънчогледи.

— Значи това причинява Гранби на семейството си в деня преди Коледа — казвам, като наливам чаша вино и я подавам на Бентън. — Не изпитвам никакво съжаление към него. Но съжалявам семейството му.

Облягам се назад и затварям очи. За миг виждам лимоновото дръвче в двора на майка ми, когато бях малка. Не сме в същия двор, нито в същата част на града. Бентън се протяга към ръката ми и склучва пръсти с моите. Слънцето блести в огнено оранжево над покрива на съседите. Не говорим. Няма какво да се каже по въпроса.

Случилото се не е голяма изненада. Седим кротко, пием и се държим за ръце.

Когато повечето вино е изпито, дворът е съвсем сенчест, а слънцето е само лека портокалова сянка на потъмняващото небе, Бентън ме уведомява, че е знаел, че Гранби ще се самоубие.

— И аз смятах, че може да го направи — отговарям.

— Знаех го, когато Марино го вдигна за колана — казва ми той.
— Видях в очите му, че нещо важно е изчезнало и никога няма да се завърне.

— Там никога не е имало нищо, което да се завърне.

— Но аз го видях и не направих нищо.

— Какво можеше да направиш?

— Нищо — признава той.

Ставаме, за да влезем вътре, защото захладнява, а ако пия повече, ще бъда опасна около фритюрника и грила.

Бентън ме прегръща нежно, а аз обвинявам ръка около кръста му. Тази година грейпфрутите са огромни и бледожълти, а портокалите — едри и сочни. Вятърът разлюлява дърветата в двора, за чиято поддръжка плащам, но под които рядко сядам.

— Да оставим Дороти да дрънка за себе си, така че да не се налага да говорим за нищо — предлагам, докато се качваме по стълбите към вратата.

— Това е най-лекото разрешение на проблема — усмихва се Бентън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.